

FURTUNA

IADULUI

FURTUNA IADULUI

FURTUNA IADULUI

Moartea Germaniei Național-Socialiste
1944 – 1947

THOMAS GOODRICH

Versiune românească de Meșterul Manole
Cu un cuvânt înainte de George Piscoci-Dănescu

THE PALM PRESS
MANASOTA KEY FLORIDA

TABLA DE MATERII

Cuvânt înainte
Prolog
I. Iadul coboară din cer
II. Moartea și moartea ce vine
III. Între foc și gheață
IV. Distrugere în crescendo
V. Râsul Satanei
VI. Ultimul glonț
VII. O mare de sânge
VIII. Indescriptibil
IX. Războiul fără de sfârșit
X. Culisele Iadului
XI. Crima Mileniului
Epilog: Despre Învingători și despre Victime
Note
Bibliografie
Index

FOTOGRAFII

Hamburgul bombardat
Arthur Harris
Bombe incendiare peste Germania
Ilya Ehrenburg
«Războiul democrat»
Infanteriștii germani (*Landser*)
Henry Morgenthau
Pachebotul Wilhelm Gustloff
Jan Montyn
Yalta: Winston Churchill, Roosevelt și Stalin
Dresda bombardată
Bătălia Berlinului
Adolf Hitler: Ultima Revistă de Front
Berlin: Bătălia subterană
Căderea Berlinului
Pe Drumul Siberiei
« Denazificarea! »
Masacrul american de la Dachau
Dwight D. Eisenhower
Leni Riefenstahl
Camerile de Tortură americană
Un Lagăr american al Morții
Cavaler Cazac
Expulzarea Milioanelor de Deplasați
Victor Gollancz
Războiul Total: Lumea întreagă contra lor!
Pradă de război
Shlomo Morel
Kurt Vonnegut
Fără Acoperiș, Fără Speranță

Imaginile nu sunt reproduse în ediția de față

Lacrima învinșilor. Cuvânt înainte

Nu puteam refuza să scriu câteva rânduri în fruntea versiunii românești a acestei cărți, deja publicată în marile limbi de circulație internațională. Cum să refuzi a anunța vestea cea bună ? Despre Vestea Bună este vorba, vestea pe care o așteptăm de trei sferturi de veac ! În plus, ea vine din America, adică este și mai bună, ca tot ce vine din țara celor mai exacte raporturi cantitative din acest sfârșit de epocă sumbră, pe care o trăim sub dominația ei. Sau, mai degrabă, o murim. O murim, probabil, pentru că cele trei sferturi de veac, de după victoria celor, din ultimul război, nu au fost o epocă de pace, ci un război continuu, psihologic, anti-spiritual, cu deportări, revoluții culturale, comisii inter-aliat de control, colectivizare, denazificare, drepturi-minciună și alte blestemății. În aceste trei sferturi de veac, memoria și amintirea părinților și bunicilor noștri, ce au luptat și au murit pe Nistru, la Cotul Donului, în Gulagul siberian sau cel autohton, a fost permanent insultată de învingătorii și de toboșarii lor, cărora a sosit momentul să le-o spunem de la obraz. Mai moale cu vitejiile ! Luați-vă comunismul, pornografia, coca-cola, drepturile mincinoase ale omului, comisarii și politrucii europeni, rachetele... Lăsați Deveselul. Duceți-vă unde și-a întărcat Dracu drăcușorii. În țara lui sfântă. Nu ne mai murdăriți pământul, retina, memoria ! Nu numai voi aveți memorie. Apa are și ea memoria ei, ca și pietrele, peste care trece. Pietrele au memoria lor, iar noi locului ne ținem – ca *Babele* Bucegilor, Caraimanul, Ceahlăul, Omul, Masa tăcerii... Cum am fost, așa rămânem !

Dracul nu este atât de negru pe cât ni l-au prezentat, exorcizat și văicărit « teologii » postbelici – falșii istorici, cronicarii oficiali și oficioși ai celui de al doilea război. Nu este exclus ca dușmanii lui, îngerașii anglo-saxoni și sovietici, să fii fost ei înșiși, dacă nu negri, ca smoala iadului, oricum mai negri decât își imaginează drept-credincioșii contemporani – păpușile cumiți, cu atitudine civică sănătoasă, ce votează la toate alegerile și sunt permanent dezamăgite de cei pe care i-au votat, fie pe vremea lui Ceaușescu, fie sub regimul ucigașilor președintelui din Scornicești ! Cumiți și la locul lor, veșnic pe sforile celor ce le manipulează, păpușile în chestiune sfârșesc, uneori, prin a deschide ochii. Adesea însă cam târziu. Totuși, decât niciodată, mai bine mai târziu !

Mulți cred că Istoria face obiectul manualelor școlare sau universitare, al lucrărilor oficiale sau oficioase, al propagandei partidelor și guvernelor, ce ne păzesc, să nu greșim. Să nu citim vreo carte neaprobata de urmașii lui Roller, Leonte Răutu, Popescu-Dumnezeu sau un alt Savonarola – vreunul, de exemplu, dintre cadeții cărora le-au crescut dinții, trimiși pe vremuri, de Securitatea năpârlită, să-i facă tartine lui Constantin Noica și să-i aprindă luleaua, în Păltinișul Cibinului, unde se pregăteau noile cadre, de nădejde, la foarte ortodoxa mănăstire de acolo, sub ochii unui mitropolit reeducat penitenciaricește, răspopit și împielit, în anii cincizeci. A mărturisit-o singur !

Cărțile de genul acesta nu se găsesc totdeauna în librării. Ele sunt respinse la difuzare, cenzurate, adesea arse, mai ales în bibliotecile publice, sistematic curățate ideologicește. Adică incendiate ! În ultimele aproape trei sferturi de veac, Securitatea comunistă și politrucii răspopiți, după decembrie 1989, nu au încetat o clipă să ne supravegheze lecturile dizidente, modelul clasic al cenzurii și al terorismului intelectual fiind nu OUG 31/2002, a premierului-pușcăriaș Adrian Năstase, nici legea 217/2015, ci legea 364, din 2 mai 1945, publicată în Monitorul Oficial nr 102, din 4 mai 1945 și promulgată sub auspiciile sinistrei Comisii Inter-aliata de Control, anglo-franco-sovieto-americană, din Bucureștiul de după cataclismicul 23 August.

Inutil să adăugăm că legea 364/1945 a fost semnată de majestatea lui, regele Mihai I și de fideliile săi miniștri – Teohari Georgescu la Interne și Petre Constantinescu-Iași la Propagandă. Foarte semnături toate trei, dar niciuna românească ! Încă de pe atunci, lucrurile se petreceau ca astăzi. Nu bulgăroi cu ceafa groasă, nici grecotei cu nas subțire, ci Nemți ratați și Jidani înverșunați. Altfel, foarte drăguți – drăguții de ei, străinii aștia, rătăciți la noi, ce ne iubesc de ne strâng de gât, cu dragostea lor de aproapele ! Dacă tot nu ne șterg de pe lista lor, ce-ar fi să o șteargă cu totul ! Până nu-i punem la popreală sau la plată. Ce zici Majestate ? Lasă Peleşul, Săvârșinul, Broștenii..., doar n-a venit bunică-tău cu ele în traista din bățul cu care l-a lepădat vaporul, de zece mai, la Drobeta ! Să ne dai un semn și nouă, de mila Măriei Tale !

Nu avem a mulțumii blestematei Comisii Inter-Aliate de Control, care, după Mășterul Manole, nu a avut altă menire decât aceea de a ne tăia cerebralicește împrejur. Ca OUG 31/2002, legea 217/2015 și alte reglementări banditești, una mai scelerată ca alta. Ziua a opta pânđește nu numai păpușile cumiști, care habar n-au ce-i aia ziua a opta, ci și pe cei ce trag sforile, care știu mai mult de o groază ! Ce am văzut am văzut ! De acum însă, vedem nu numai Gomora, ci și Sodoma – care deja e pe noi !

Cititorii acestei cărți vor afla că Nemții nu au avut și nu puteau să aibă monopolul crimelor de niciun fel – că nu există crimă germană pe care Aliații să nu o fi comis înzecit, poate însutit ! Până acum însă, adică de aproape trei sferturi de secol, rătăciți între relige și idolatrie, teologii-istorici i-au prezentat pe Nemți și pe aliații lor, printre care și pe noi, Români, sub culori din cele mai demoniace. Drăcești ! Nu fără interes. Bineînțeles. Interesul poartă fesul. Se măsoară în dolari ! Nimic nou sub soare.

Mareșalul Antonescu, șeful regimului paternalist din România anilor 1940-1944, a fost și este încă prezentat, de către rabinii și teologii-politrucci, deghizați în istorici, drept criminal de război, demon, ca și cancelarul german Adolf Hitler, fascistul Mussolini – nu însă și mareșalul Mannerheim, al Finlandezilor, popor a cărui coloană vertebrală merită atenția și admirația noastră. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum pretind politrucii deghizați în istorici, iar adevărul sfârșește prin a ieși la lumină. Istoria nu înseamnă a alege între îngeri și demoni, iar adevărul istoric nu este negociabil la bursa valorilor, Națiunile Unite,

Pactul Nord-Atlantic sau altă tarabă. Odată petrecut, faptul istoric e fapt. Nu poate fi schimbat. Din această cauză, fără antene în Alasca, nici sateliți printre stele, Istoria este o știință mai precisă decât meteorologia, de exemplu, care este probabilă. Probabil sau neprobabil, timpul nu poate fi ținut locului, ca în povestea cu Decuseară, Miez-de-Noapte și Zori-de-Zi. O bucată de vreme, fenomenele istorice, ca și ploile, pot fi învățate, meteorologicește – de către cei interesați, puternici și cu antene. Câtva timp, ele pot fi falsificate de teologii-istoricii-meteorologii, securității serviciilor secrete, ideologii, politrucii, purtătorii du cuvinte și de fraze, comisarii politici ce s-au înmulțit, după război, prin cariocineză talmudică.

La aproape trei sferturi de veac după sfârșitul războiului și criminala politică a statului banditesc intitulat republica populară sau republica socialistă România, după ce sute de mii de soldați, prizonieri și civili români au pierit pe Prut, pe Nistru, la Cotul Donului în Gulagul siberian sau în cel autohton, urmașilor acestora le putem spune : Sus inimile voastre ! *Victis honos !* Glorioșilor Învinși – onoarea este de partea voastră ! Nu ați pierdut războiul pe câmpul de luptă, ci în palatul regelui trădător, al politicarilor din jurul lui, cărora le țâțâia fundul și li se udau pantalonii când auzeau de Stalin ! Părinții și bunicii noștri au luptat și au murit într-un război just, apărând interesele juste – nu numai ale noastre, ci ale întregii Europe. Acum, când afro-asiatizarea Vechiului continent se petrece sub ochii noștri, înțelegem și mai bine lupta și sacrificiile lor, chiar dacă, în mările europene, ca în toate mările, există insule și insule. Una dintre acestea, dincolo de Mâncă, se crede cireasă pe savarină. Meteahna va trece odată cu cireșa ! Cât o fi el de perfid, perfidul Albion nu scapă de ce se teme. Londonistanul, Ouagadougou sur Seine și alte metropole oacheșe au umplut deja golul, de după război, din cireșă și nu numai. Orașul-lumină e în pană de lumină iar învingătorii în pană de omenie. Natura are oroare de vid !

De aproape trei sferturi de veac, orice exegeză a războiului pleacă de la ideea că Germania național-socialistă și fűhrerul ei au fost Răul absolut. Altfel spus, inamicii Germaniei național-socialiste, Anglia, Statele Unite, Uniunea Sovietică și Franța, ar fi reprezentat Binele absolut. Nu-i așa ? Semnalăm maniheismul dar nu insistăm. Cartea de față răspunde multora dintre întrebările pe care cei de bună credință și le vor fi pus de la război încoace.

Se înțelege de unde vine complexul teologico-mitologic al istoriografiei câștigătorilor războiului, ai căror politrucii-istorici, cădelnițează Doamne miluiește și Dolarul ologește. Panteonul politeist a avut totdeauna un loc pentru Dumnezeu necunoscut. Politeismul nu a fost absolutist, exclusivist, totalitar. El nu a ologit nicio credință Fără ordonanțe de urgență, el a fost deschis către realitate. Că ne place sau nu, ordonanțele de urgență și legile sclerate, nu pot înlocui realitatea, baza unică a cunoașterii, a științei, a oricărei legislații, oricărei bune credințe sau omenii, a oricărui viitor. Falsificarea realității este o crimă. Dimpotrivă, demascarea acesteia, a minciunii, dogmelor, țărilor sfinte, a falselor sfințenii și a dățătorilor universali de lecții este prima datorie a oricărui om.

Pentru noi, nicio țară de pe lume nu-i mai sfântă ca a noastră. Decebal, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, mareșalul Ion Antonescu nu pot fi scoși din panteonul daco-român – în ciuda presiunii învingătorilor din ultimul război și a slugoilor lor, ce cred că pot îndruga orice minciuni. Printre aceștia, după exemplul marabuților, rabinilor, preoților, pastorilor, muftiilor, ayatolahilor, istoricii și o bună parte dintre preținșii oameni de știință au devenit dogmatici. Credincioși, nu glumă ! Curioasă credință pentru preținșii oameni de știință ! Știința ducerii în sclavie a popoarelor, a învățării frazelor, a șterpelirii diplomelor și titlurilor universitare, merit fără de care nu se poate ajunge în fruntea unui partid, într-un guvern sau pe vreo strapontină parlamentară. S-a ajuns că, după exemplul bisericii, al sinagogii sau moscheii, școala și universitatea ne învață să credem ! Nu să cercetăm. Meteahna vine de la profetii biblicim de la Marcion, Tertulian și alți « Părinți » ai Bisericii, dizidenți creștini, a căror doctrină este adesea redusă la maxima « Crede și nu cerceta ». Ca și aceștia, teologo-ideologii nu au nevoie să cerceteze, să verifice, să cântărească ceva cu atenția cuvenită. Ei cred și bună ziua ! Dacă cercetezi, poți avea surprize ! Cine știe ce găsești ! De aceea, căutarea, cercetarea științifică și descoperirea adevărului sunt interzise. Prin lege ! Legea 364/1945, ordonanța 31/2002 legea 217/2015 și celelalte legi-bisturiu, de tăiere cerebrală împrejur, cum se exprimă, pitoresc, deși nu tocmai neaoș, Meșterul Manole – inspiratorul *Învățăturilor lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*.

Indiferent de credința, necredința sau știința noastră, realitatea nu poate fi însă penitenciarizată, încazarmată. Pentru o vreme, cum vom vedea, ea poate fi bombardată, măsluită, coafată, în care caz, cei ce o cercetează – mai ales în fostele democrații populare, devenite democrații europene – riscă, în ale Istoriei, de exemplu, « Mititica » sau Săpoca. Ca pe vremea Anei Pauker, a lui Dej sau Ceaușescu. S-a întors mașina lumii ! Am căzut din lac în puț ! Ba chiar în puța glorioșilor eliberatori, ce băgaseră groaza și ștanga nu numai în « burgheji », cum spunea lozinca vremii – Ana-Luca și cu Dej, bagă ștanga în burgheji ! – ci în toate fustele, până dincolo de Berlin. Care altă ștangă putea ejacula Londonistanul, Ouagadougou/Seine, bârnacii, cioroi plini de dolari ?

Putem cerceta ce vrem. Chiar și realitatea. Cu condiția să găsim ce trebuie, ceea ce, în înțelepciunea lor, ordonanțele de urgență guvernamentală au prevăzut din timp. Pentru a ne împiedica să greșim. Bineînțeles ! Inchiziția creștină a dispărut. Au apărut însă ordonanțele de urgență, care, ca și faimosul tribunal creștin, ne spun în ce să credem, în ce să nu credem și să ne cerem cu două degete, când vrem la oliță. Ca la doamna educatoare și ducătoare, la oliță. De la grădiniță ! În caz contrar, ordonanțele și legile scelerate, măsoară pedepse. Poetul ne-a prevenit : « Vouă vă pune lege, pedepse vă măsoară / Când mâna v-o întindeți la bunuri zâmbitoare... ». Nu există însă bun sau valoare mai zâmbitoare decât dreptul de a căuta adevărul, de a-l găsi și a-l transmite altora, care îl vor sporii și ei, după puterea și norocul lor. Omul ce caută găsește adevărul ! Fără această căutare, nu suntem oameni adevărați ci mai curând vite. Vite fără coarne ! Asta face din noi OUG 31/2002.

Adevărul este binele suprem, mai presus de viață, lucru predicat și de Biserică, ce uită să îl practice. S-a ajuns la credința fără faptă, adică la moarte, cum spune Cristos ! Dogmatismul este practicat de mulți oameni de știință, inclusiv cei din Academia Română, în care lichele de talie intercontinentală, recte un anumit sighetean de baltă, au devenit Membri de Onoare. Auzi vorbă : Onoare ! La așa onoare, așa membri ! Asta lipsește tovarășilor hahademicieni, la care lumea se uită ca la niște codoși bătrâni, scârbe pretențioase și ridicole, moștenire sinistră de pe vremea lui « ADI », academiciana-doctor-inginer, omul de știință de renume internațional, în fața cărei fuste uđau pantalonii toți viermișorii ce colcăie în această povară de pe sărăcia națională.

Dacă tot vorbim de pedepse, poate n-ar strica pentru măreții academicieni, ce nu zic păs în fața celor ce ne acuză de crime fictive, ce trebuiesc crezute. Fără cercetare ! Marcion-citire !

În locul pedepsirii codoșilor academici, se prevede pușcăriă pentru cei ce caută și găsesc adevărul – care, bineînțeles, strică socotelile FMI-ului, Bruxellesului și ale altora. Temnița pândește pe cei care, găsind adevărul, lucru foarte grav, îl comunică celor din jur, ceea ce este gravism, incompatibil cu drepturile omului, cu Europa, democrația, paralelismul căilor ferate, Dandanache, înțelepciunea roților dințate și menstruația găinilor plouate. Până mai ieri, cunoașterea, știința, dreptul se judecau într-un fel. După intrarea în Europa, se judecă invers. Adevărul devine minciună. Minciuna devine adevăr. Ca în epoca lumină. Noi ? Noi trebuie să tăcem. Ba chiar să aplaudăm, să reînvățăm a sări ca pinguinii congresului paispe. Parcă a fost ieri. Un ieri trecut în prezentul continuu al ordonanțelor urgente, votate și promulgate de hoții și lichelele ce au furat și vândut tot ce se putea fura și vinde din agoniseala cincinalelor, a celor patruzeci și cinci de ani.

Acum câteva secole, în fața creștinilor inchizitori, judecători în sutană, ce îl siliseră să neghe realitatea, Galilei a spus « Și totuși se mișcă ! ». Pe urmele lui și ale altor oameni de știință, autorul spune cam același lucru. Da. Se mișcă ! Realitatea nu poate fi ucisă, pedepsită – cum a crezut democratul Xerxes, care a biciuit valurile mării, ce se împotriveau corăbiilor sale, într-un alt război.

Tom Goodrich a avut ideea cercetării ascunsului aisbergului ultimului război. Fără să neglijeze pe Stalin și pe Aliții acestuia, nici întâlnirile tovarășești, de la Teheran sau Yalta, autorul a împins cercetarea istorică până în tranșeele soldaților ambelor tabere, până în cozile din fața magazinelor alimentare, a robinetelor de apă potabilă, până în pivnițele și adăposturile anti-aeriene ale sugarilor, copiilor, femeilor și bătrânilor cu care se războiau aviatorii englezi și americani. Grație lui Goodrich și a celor peste o mie de surse consultate de el, pentru prima oară, în cele trei sferturi de veac, cititorul pătrunde nu numai în preajma celor ce au făcut războiul, de o parte sau de alta, ci în chiar intimitatea celor ce l-au suportat, a copiilor măcelăriți, a femeilor răstignite, violate, a Berlinezilor, Dresdanilor, a celor cinci milioane de civili, femei, copii și bătrâni, exterminați, cu trotil și cu fosfor, de democrațiile dătătoare de lecții – scăpate parcă din biciul lui Xerxes. Bombardarea Vietnamului, a Belgradului, Irakului, Libiei, Afganistanului, halal vitejie de rumegători de

gumă, la zece mii de metri înălțime. Autorul a pătruns în intimitatea milioanei de refugiați și de soldați, în teroarea femeilor ce nu găseau gaură de șarpe, în fața glorioșilor căutători de davai-ceasuri, lăntișoare, multi-violatorii soldați aliați. Nu toți violatorii și davai-ceasornicarii au fost Ruși ! De reținut !

Cum să clădim viitorul pe scornelile sacerdotalo-pseudo-istoricilor, care șterg din Istorie cele ce nu le convin, introducând, în căcătoarea lor istorică, cele necesare, din perspectiva anumitor socoteli și interese ? Evident, secrete !

Din acest punct de vedere, față de epoca-lumină cea mai stalinistă, ba chiar și față de cea biblică, post-bailoniană, modelul tuturor stalinismelor, nu s-a schimbat mare lucru : după nevoile momentului, ale secretarului general, ale vreunui Ezra sau Neemia, comisari iahveici la Bruxelles, « istoricii » freacă țiparul și minciunile în proza lor infectă, fără de care Stalin, de exemplu, nu ar fi ajuns marele lingvist, ce uimise Occidentul, iar Ceaușescu nu ar fi fost nici el împăunat mare revoluționar, la cincisprezece ani – pe care tot Occidentul l-a pupat îndelung în fund și l-a răsplătit cu clauza națiunii celei mai favorizate. Să aibă cu ce să ne dea la cap ! Așa s-a scris și rescris, istoria cu pricina. Modelul clasic este *Vechiul Testament*, care încă se rescrie. În zilele noastre !

Ca și hârtia, realitatea suportă, cât suportă, prăpăstii peste prăpăstii. Mulți l-au cunoscut și răsfățat pe marele revoluționar, fiul lui Andruța. Patriarhul îi trimitea telegrame. Caragielești, dar telegrame. Mofitul nu era tocmai românesc. Majestatea ei grațioasă, regina Elisabeta a II-a, a Angliei, l-a primit pe marele revoluționar la Westminster, sub Big Ben. L-a plimbat cu caleașca și a fost cucerită până la orgasm de marea lui vârtoșenie revoluționară. Nu mai vorbim de președintele De Gaulle, de Brejnev, Gorbaciov, Nixon, Africa neagră, loja B'Nai Brith, intelectualii progresiști ce l-au răsfățat pe marele scornicean. Toate iudele l-au pupat ! Până când scorniceanul-maimuțoi și democrat-popular a deschis ochii, iar socialismul științific și internaționalist, al lui Mordecai și Lenin-Blanc, a început să devină național. Adică omenesc. Poate chiar adevărat !

Utopic sau științific socialismul a avut vântul în pupă nu numai în *Utopia* lui Morus, *Cetatea Soarelui*, *Capitalul* și alte cărțuții, ci și în Uniunea Sovietică, de exemplu, în lagărul ei de concentrare socialistă și exterminționistă, în China, Coreea, Cuba, Germania național-socialistă, ale cărei lagăre, de altfel, au fost singurele falanstere viabile, cu monedă proprie, echipe sportive, orchestre simfonice, curent și în garduri, lucruri ignorate de Charles Fourier, edilii lui Ceaușescu sau boierul Bălăceanu, din Scaenii Prahovei. Ce vremuri, dom-le ! La doi pași de Blejoi ! Lângă Dealul Mare, Valea Călugărească... La butucul vinului !

În România paukero-dejistă, după modelul Jdanov, înalt preot și rabin bolșevic, al lui Stalin, Mihail Roller, rabin popit și el, din secta Pauker-Dej, a făcut o astfel de istorie – istoria bandiților și a veneticilor de astăzi. Roller s-a dus. Istoriile și istoricii lui au rămas. Când vom scăpa de blestemații sectei Jdanov-Roller, Pauker-Dej și ceilalți ?

Răspundem cu anticipație celor ce cred că unele dintre aceste cuvinte-înainte sunt prea tari. Nu avem alte arme decât cuvintele – spunea un poet controversat, foarte popular într-o vreme.

Dușmanii adevărului și ai omenirii dispun de servicii și de arme secrete, de justiția înjustă, polițaii ghiftuiți, privilegiați și adânc tăiați împrejur la creier. Poate și în altă parte. Dușmanii omenirii dispun de închisori, temniceri și blestemății născocite de Talpa Iadului. Noi nu avem decât cuvinte. Nu avem alte arme, decât cuvântul ce exprimă gânduri și idei. Cu excepția artiștilor și a altor trăiriști, adevărul nu poate fi exprimat altfel. Deși nu poate fi transmis decât prin cuvinte, el este sigura armă ce pune Talpa Iadului cu botul pe labe. Pornografia nu stă în cuvinte, nu stă în adevăr, cum credeau puriștii, nu foarte subtili, care, în loc să-l asculte, și să recitească *Sonata Kreutzer*, îi reproșau lui Hasdeu, acum un secol, replica lui la proza tolstoiană, în chestiunea femeii. Era vorba de aceeași Rusie, cu aceleași năravuri și înainte de năpârlirea comunistă! Dincolo de imaginile pe hârtie sau televizualo-internetice, pornografia stă și pleacă din legile ce promovează sodomia și sexualitatea aberantă, semănând confuzia între iubire și sex, între iubire și viciu, între dragostea de copii și pedofilie. Pornografia stă între cei ce promulgă legile scelerate ce pătează obrazul omenirii, distrug familia și lumea lui Dumnezeu.

Din această perspectivă, de la oarecare altitudine, cartea de față se citește ca un best-seller. Pentru a-și păstra cumpătul, a nu fii podidiți de lacrimi și a duce lectura până la capăt, cititorul poate să prevadă o batistă de rezervă! Puțini sunt cei cărora *Furtuna Iadului* nu le-a dăruit o lacrimă. Lacrima învinșilor! Care ordonanță de urgență va interzice lacrima pentru învinși, pentru ceea ce ar fi putut fi și ar fi fost, dacă nu se puneau dracii și Stalin de-a curmezișul? O lacrimă pentru șansa, pentru experiența ce s-a pierdut poate pe vecie. Pentru învinșii noștri, care rămân ai noștri, după cum învingătorii lor rămân ai lor. Dacă vor rămâne învingători! Vom trăi și vom vedea. De aici, sau de dincolo!

George Piscoci-Dănescu

PROLOG

În noaptea de 20 octombrie 1944, satul Nemmersdorf doarme liniștit. Atmosfera este sumbră, totuși calmă. Doar strălucirea lampadarelor publice trădează prezența omenească în satul adormit. Suntem în a șasea toamnă de la începutul războiului. Altădată puternic, poporul german se clatină pe marginea prăpastiei. Orașele lui sunt ruinate, industria este distrusă, economia la pământ, armatele dușmane strâng menghina mortală peste frontierele Reichului. Cei capabili să vadă și să gândească înțeleg că înfrângerea totală este nu numai sigură ci chiar iminentă. Totuși, satul Nemmersdorf doarme. Doarme liniștit.

De șase ani, cel de al III-lea Reich este angajat în cel mai violent, mai mortal și mai cataclismic război pe care lumea l-a văzut vreodată. Milioane de Germani sunt morți, încă pe atâția sunt estropiați sau mutilați, supraviețuitorii se înfundă pe zi ce trece într-o mizerie și o foamete de neînchipuit. Totuși, Nemmersdorf doarme. Ca totdeauna, copiii sunt înfodoliți cu grijă, la căldurică, într-o securitate aparentă, alături de mamele lor. În camerele de la parter, bunicii – avansați în vârstă, sunt singurii bărbați rămași pe lângă casă. Ici și acolo ghicești câte unul în dosul perdelei, ce se mișcă discret. Dacă te apropii de fereastră, auzi câte unul cum tușește sau își aprinde pipa, se deplasează pentru a-și face un ceai sau a trage un șnaps. De cealaltă parte a curților gospodărești, vacile rumează, gânditoare. S-au săturat și ele de războiul ce nu se mai termină. În piața satului, neobositul ceas comunal bate zi de zi, noapte de noapte, an după an și secol după secol, sferturile, jumătățile și orele întregi. Aparent, cel puțin, spre deosebire de lumea cuprinsă de vuietul sirenelor și vârtoarea războiului, zilele și nopțile din Nemmersdorf sunt la fel de liniștite ca totdeauna. Totul este însă pe punctul de a bascula. Totul poate fi măturat într-o clipă. Pentru totdeauna. Sătucul adormit poate fi înghițit într-o clipă de oceanul de lavă al războiului.

De șase sute de ani, Prusia orientală este postul de frontieră al Germaniei. Avansată către Est, în pământurile slave, adesea ostile, spre deosebire de restul Germaniei, vechea provincie teutonică a fost silită să facă față mulțimii pericolelor efective sau potențiale. Istoria ei se confundă cu lupta continuă pentru apărarea grânarului Germaniei, țărani de aici dezvoltând o tradiție militară și o noblețe sufletească ce și-a pus pecetea pe întreaga castă ofițerească și pe armata germană din toate timpurile.

În această a șasea toamnă de război, în ciuda reputației sale militare, Prusia orientală este unul din rarele bastioane germane încă nedevastat de război. În vreme ce toate centrele urbane germane au devenit ruine fumegânde, orașele și satele Prusiei orientale, aflate în afara zonei de bătaie a bombardierelor anglo-americe, sunt încă intacte, în cea mai mare parte.

Scăpată aproape neatinsă, după atâția ani de război, această provincie pare privilegiată față de alte regiuni ale Germaniei. Nemții din partea centrală sau de vest, bombardati zi și noapte de aviația aliată, consideră Prusia orientală aproape un fel de rai pe pământ. Prusacii însă, mai ales cei din extremitatea orientală, știu că războiul a atins un maximum de paroxism, că provincia lor este în calea Armatei roșii. Pe zi ce trece, bubuitul tunurilor de pe front se apropie. Noapte de noapte, orizontul roșu-alburiu al frontului vibrează neîncetat la Est. La jumătatea lui octombrie 1944, armata sovietică a atins frontiera Reichului german. Ca și la Nemmersdorf, deși dușmanul este la doi pași, viața continuă în întreaga Prusie orientală, fără nicio urmă de panică.

Național-socialist devotat și discipol necondiționat al lui Adolf Hitler, Erich Koch, șeful districtului Prusia orientală, consideră că este dator să reziste până la ultimul cartuș, oricare ar fi consecințele. Împreună cu resturile Wehrmachtului, cu unitățile decimate ce luptă cu disperare contra dușmanului, ce se apropie de frontiera orientală, Erich Koch este hotărât să prevină și să împiedice orice formă de panică sau de defetism în rândul populației. Exceptând zona tampon, de opt kilometri, în spatele frontului, șeful districtului interzice orice tentativă de evacuare. Nu mai vorbim de pedepsirea amatorilor de îmbogățire rapidă, ca urmare a situației militare disperate. În teorie, cel puțin, civilii care nu țin cont de necesitatea absolută a ordinii celei mai desăvârșite riscă o execuție sumară. Manifestările de panică, precum retragerea economiilor de la bancă, sacrificarea fără motiv a animalelor din ferme și chiar pregătirea suspectă a valizelor sunt pasibile de pedeapsa cu moartea¹.

”Niciun German demn de acest nume nu își permite să creadă că Prusia orientală poate să cadă în mâinile Rușilor”, anunță național-socialistul pur și dur², pe un ton amenințător. Severitatea lui Koch și disciplina de fier par necesare menținerii curajului câtorva șovăielnici. Pentru cei mai mulți însă, ele s-au dovedit absolut inutile. În ciuda situației disperate, credința în patria germană și încrederea totală în Wehrmacht sunt de nezdruncinat. Ca pe vremea Primului Război mondial, domnește sentimentul că frontul se va stabiliza și de această dată pe graniță, iar Rușii vor fi învinși printr-un război de uzură. Cât privește zvonurile despre « bestialitatea bolșevică » și aluziile oribile la « hoardele asiatice », care invadează Germania, majoritatea Prusacilor zâmbesc înțeleghători. Mulți consideră că acestea reprezintă o tentativă a guvernului de a le stimula voința de rezistență³.

Așa s-a făcut că în noaptea de 20 octombrie, pe când Nemmersdorf și alte sate apropiate dormeau într-o securitate iluzorie, s-a produs ceea ce părea inimaginabil. După ce a străpuns apărarea germană, Armata roșie a năvălit cu brutalitate în interiorul Reichului. În câteva ore, sovieticii au lărgit spărtura frontului și au invadat câmpia din fața lor. După mai multe zile de luptă pe viață și pe moarte, armata germană reuși să se

regrupeze și să lanseze un contra-atac irezistibil, împingându-i pe Ruși de cealaltă parte a frontierei⁴. După recucerirea terenului pierdut, trupele germane au descoperit un adevărat coșmar.

”*Rușii au torturat civilii din multe sate...*”, raportează un ofițer german, ”*unii au fost bătuți în cuie, pe porțile magaziiilor, alții au fost uciși care cum*”⁵. În lungul șoselelor, refugiații au fost depășiți de bolșevici, cu care ocazie oamenii fură scoși din căruțe, violați, asasinați. Soldaților germani nu le venea să creadă ochilor. După șase ani de război, iadul pe pământ apărură chiar pe pământul lor. Medicul militar, locotenentul Heinrich Amberger, relatează următoarele:

Pe șoseaua ce traversează Nemmersdorf, aproape de pod... am văzut o întreagă coloană de refugiați, zdrobiți de tancurile rusești; nu numai căruțe și șarete, ci mulți civili, mai ales femei și copii... Toți au fost terciuiți de tancuri. Pe marginea șoselei, în curțile fermelor se găseau numeroase cadavre de civili care, evident... fuseseră asasinați în mod sistematic⁶.

Șocat și scandalizat, un alt martor adaugă:

Ceva mai departe, pe șosea, într-o curte, patru femei au fost răstignite pe podeaua unui car răsturnat. Puțin mai încolo, o scenă aproape similară: două femei dezbrăcate sunt răstignite pe fiecare din cele două uși ale unui hangar. În locuințe, am găsit un total de șaptezeci și două de femei și copii, plus un bărbat de 74 de ani, toți morți... asasinați în mod bestial, cu excepția câtorva, uciși cu un glonț în ceafă. Mai mulți bebeluși aveau craniile zdrobite. Într-o cameră am descoperit o bătrână de 84 de ani, așezată pe o canapea: craniul îi fusese parțial decapitat, cu toporul, sau poate cu o cazma⁷.

”*Toate femeile au fost violate, inclusiv fetițele de opt ani*”, notează un alt observator⁸.

Bătrânii, care au încercat să își protejeze soțiile, fiicele sau nepoatele, au fost aruncați la pământ și tăiați bucăți cu toporul. Un grup de peste cincizeci de prizonieri de război francezi și de muncitori polonezi, care interveniseră din instinct, pentru protejarea femeilor și copiilor, au fost castrați și apoi uciși⁹. Locotenentul Amberger continuă:

În lungul străzii, o bătrână a fost găsită în genunchi, cu fruntea la pământ și un glonț în ceafă. Nu departe, un bebeluș de câteva luni a fost ucis cu un glonț în frunte... Mai mulți bărbați au fost uciși cu lovituri de unelte sau de bâte, capetele lor fiind aproape terciuite... În satele vecine s-a găsit aceeași situație – multe cazuri similare, peste tot pe unde a trecut Armata roșie. Nici la Nemmersdorf, nici în altă parte nu am găsit vreun civil german în viață¹⁰.

Îngrozite de enormitatea și sălbăția crimelor, autoritățile germane au solicitat anchetatori și personal medical neutru – din Spania, Suedia și Elveția, pentru a constata carnajul. Totuși, când anchetatorii neutri și-au depus rapoartele, iar informațiile despre acest abator omenesc au fost difuzate, nu s-a produs nicio reacție. Nicăieri! În iarna lui 1944, propaganda imorală contra Germaniei a câștigat încă o bătălie : bătălia tăcerii, a minciunii, dezinformării și manipulării opiniei publice. La sfârșitul conflictului, războiul cuvintelor atinsese o astfel de violență încât foarte puțini erau cei din afara frontierelor Reichului cărora

le păsa de bebelușii cu craniile zdrobite, sau de femeile violate și răstignite. În ultimele luni de război, inamicul ce trebuia ucis era nu numai cancelarul Adolf Hitler și Partidul lui național-socialist, nu numai soldații sau ofițerii ce duceau greul luptei. În aceste ultime luni de război, scopul Alianților devenise anihilarea totală a poporului german, uciderea fiecărui bărbat german, a fiecărei femei germane, a fiecărui copil german! Germania trebuia ștearsă de pe fața pământului!

În testamentul său politic din 1925, *Mein Kampf*, Hitler a definit în termeni fără echivoc planul lui de a debarasa Germania de orice influență jidovească – economică, politică sau culturală – dacă va ajunge la putere. Opt ani mai târziu, când această aparentă ficțiune a devenit realitate, iar Hitler a ajuns cancelarul uneia dintre cele mai mari puteri industriale ale lumii, Jidanii de pe întregul pământ s-au alarmat și au declarat război Germaniei. Temându-se de propagarea național-socialismului și primejduirea pozițiilor lor dominante, din întreaga lume, Jidanii influenți se reuniră în iulie 1933, la Amsterdam, pentru a lansa un apel la sancțiuni economice globale contra Germaniei lui Hitler. Americanul Samuel Untermyer, inițiatorul campaniei de boicot, declarase că această acțiune este un ”război sfânt... un război ce trebuie dus fără încetare... contra unei veritabile hoarde de animale crude și sălbatice¹¹”. Din această cauză, Germanii au răspuns prin propriul lor boicot. Pe când cetățenii germani erau încurajați să evite orice contact cu întreprinderile jidovești, s-au promulgat o serie de legi pentru excluderea Jidanilor germani din arte, din presă, din profesiunile liberale și, mai ales, pentru a-i incita să părăsească Germania.

Evident, nu numai că lupta economică continua, dar ziaristii jidani, scriitorii, dramaturgii, cineaștii din lumea întreagă se înhăitară contra doctrinei național-socialiste și a regimului socialist din Germania. După declanșarea conflagrației, în 1939, și intrarea în conflict a Statelor Unite, doi ani mai târziu, războiul de cuvinte a atins proporții nemaivăzute vreodată. Pe când zvonurile privind persecuțiile regimului german contra Jidanilor se propagau cu meșteșug, campania de propagandă contra lui Hitler și a fascismului a degenerat rapid în urlete fanatice pentru exterminarea acestora. Niciunde în altă parte a lumii, ura nu fu mai atroce și mai perversă decât printre Jidanii americani. Realizatorul și scenaristul Hollywood, Ben Hecht, scria următoarele:

Un cancer se dezvoltă în lume. În spiritul și sufletul său, acest cancer este Germania, germanismul, Germanii. În ochii lor plângăreți și în pielea lor palidă, în gambele ce le ascund picioarele și în fălcile lor groase citesc împlinirea unei crime și promisiunea altora. Germanul urăște democrația pentru că nu se iubește nici pe sine. El are numai un ideal politic. El se bazează pe gâtul său gros, pe ochii

lui lacrimogeni, pe pielea sa veștejită... Este vorba de un criminal, de un asasin. Gândul de a ucide oameni fără apărare face să le lucească gâtul lor gros, germanic... Germanii mă scandalizează pentru că sunt niște asasini murdari, demenți, nebuni care vagabondează cu saliva ce le curge din gură. Mă scandalizează pentru că ridică ochii lor mici și porcini către Jidani, grohăie și vociferează într-una, făcându-și drum cu ghearele pentru a deveni stăpânii lumii... Că cel mai nesuferit dintre toate triburile omenești, că inima germană de piatră îndrăznește să-și permită a proscie din lume numele de Jidan, ce-i eclipsează precum arborele buruienile, de la picioarele lui, ăsta este un scandal imens... ceva diabolic¹².

”GERMANIA TREBUIE SĂ PIARĂ”, plusează Theodore N. Kaufman, în volumul lui foarte popular, ce poartă acest titlu.

De data asta, Germania a constrâns lumea la un RĂZBOI TOTAL. În consecință, ea trebuie să fie gata pentru a plăti SOCOTEALA FINALĂ. Aceasta nu-i decât una, o singură notă, singura plată finală: Germania trebuie să piară pentru totdeauna! Concret! Fără ezitare!... Dominația mondială, ca obiectiv, nu trebuie lăsată la îndemâna Germaniei, iar singurul mijloc de a o împiedica este distrugerea rasei germane din lume... Nu există decât un singur mod de a scăpa, pentru totdeauna, lumea de germanism: stăvilirea germanismului la izvoarele lui, secarea izvoarelor din care au ieșit acești făcători de războaie. Poporul german trebuie împiedicat pe vecie să se reproducă¹³.

Pentru a-și pune planul în aplicare, Kaufman recomanda ca atunci când războiul se va sfârși, toți Germanii, bărbați și femei, să fie sterilizați. Rezultatul, scrie autorul, va fi ”*eliminarea germanismului și a vectorilor săi*”¹⁴. Departe de a fi șocate de această propunere holocaustică, principalele ziare americane au fost entuziasmate de mărirea viziune...

”*O idee senzațională!*” – aplaudă magazinul *Time*.

”*O teorie provocatoare*” – ținu isonul *Washington Post*.

În America și în Marea Britanie un număr mare de oameni îi înțelegeau pe Jidani și chiar îi compăttimeau. Totuși, într-o primă etapă au rămas consternați, nu le-a venit să creadă că o astfel de pălăvrăgeală incendiară este posibilă între oameni ce se pretind civilizați. Englezii și Americanii nu își puteau crede ochilor și urechilor, auzind la radio sau citind în ziare apeluri patologice la uciderea nevinovaților și a vinovaților deopotrivă – fără să se spună vreodată în ce constă vina cuiva. Totuși, simpla greutate a propagandei, persistența ei pe față, dar și subtilă, prin cinema, prin radio, prin cărți, magazine și ziare, a sfârșit prin a adormi opinia publică cloroformizată și a-și face cale către spiritele oamenilor. În cele din urmă, o parte importantă a Americanilor și a Britanicilor nu mai făcu nicio distincție între uciderea unui soldat național socialist german și a unui bebeluș german.

La 15 septembrie 1944, aprobând « Planul Morgenthau » președintele Franklin Roosevelt își dădu acordul pentru exterminarea oficială a poporului german. Numele acestui plan venea de la ministrul Finanțelor sau secretarul Trezoreriei lui Roosevelt, deși, de fapt, fusese conceput de secretarul și principalul consilier al acestuia, Harry Dexter White – amândoi Jidani! Din întâmplare, bineînțeles! Planul Morgenthau era un

program de distrugere totală a Germaniei, după victorie. Pe lângă distrugerea tuturor industriilor Germaniei, planul prevedea închiderea și inundarea definitivă a tuturor minelor, reducerea la jumătate a teritoriului german și alte astfel de măsuri, nu foarte democratice. După cum se calculase și după cum Roosevelt, generalul Marshall și alții știau foarte bine, acest plan garanta că aproximativ două treimi din populația germană, adică în jur de 50 de milioane de oameni, urmau să moară curând de foame. Cu restul populației redus la nivelul supraviețuirii mizerabile, cu o agricultură de subzistență amputată în carnea și pământul ei, înconjurată de vecini dușmănoși, se estima că, în două generații, poporul german va înceta să existe¹⁵.

”Și-au făcut-o cu mâna lor...” – lansa Morgenthau către cei ce își exprimau dezacordul cu un astfel de plan. *”De ce mi-aș bate capul cu cele ce vor cădea pe capul acestui popor”*¹⁶?

”Doar nu vreți ca toți Germanii să moară de foame?”, își întreba socrul, între ei, ginerele președintelui Roosevelt. *”De ce nu?”*, răspundea democratul Roosevelt fără să clipească¹⁷.

Un alt partizan al planului Morgenthau a fost Winston Churchill. În ciuda primei lui reacții, când l-a calificat de « crud, nu creștin », atitudinea Primului Ministru britanic s-a schimbat rapid când Americanii i-au trecut pe sub nas câteva milioane de dolari ca « împrumut », sub formă de furnituri și materiale¹⁸. Contrar aprobării mediatizate și zgomotoase a lui Roosevelt, cea a lui Churchill fu discretă. Chiar dacă intențiile acestea ar fi fost de largă notorietate, ele nu ar fi avut probabil cine știe ce efect într-o națiune angajată de cinci ani în războiul contra « Răului » și în care propaganda anti-germenă din Primul Război mondial era încă la ordinea zilei. *”Imposibil să imaginăm ceva suficient de crud contra acestor blestemați de Germani”*, lansa o foarte creștină franțuzoaică, ce-și crescuse copiii în frica Dumnezeului iudeo-creștin. *”Ei sunt o boală oribilă și de nemărturisit, ce se propagă în toată Europa”*¹⁹. Un ofițer din marina britanică adăugă:

E pentru a doua oară că acești criminali au făcut o măcelărie din Europa. Șeful lor actual este un ”bandit sângeros”. Ei sunt cei ce trebuie să ”sângereze și să crape”. Nu există limită în ce privește violența cu care Britanicii pun capăt acestei puteri a necredincioșilor. Nemții sunt veri cu Dracu... Poporul insulelor britanice a fost instruit și meșterit de propagandă astfel încât să nutrească o ură viscerală contra lui Hitler, contra Partidului lui național și socialist, contra armatei germane și a poporului german. De aceea li s-a spus într-una că singurul German bun este un German mort²⁰.

În mod foarte curios, acordul genocidar și holocaustic oficial al democrațiilor occidentale fusese din totdeauna politica de Stat a Rusiei comuniste. Având în vedere pierderile suferite, și distrugerile cauzate de invazia germană din 1941, numărul de Jidani morți din cauza războiului, era sigur că Armata roșie se va comporta așa cum a făcut-o, dacă va reuși să nimicească armata germană. Fără îndoială, sovieticul Ilya Ehrenburg era scriitorul jidan cel mai influent din lume. Spre deosebire de

Morgenthau, Blanc, Hecht, Kaufman și alții, ce urmăreau influențarea șefilor politici, a personalităților, Ehrenburg și-a concentrat atenția pe simplii soldați ai Armatei roșii, susceptibili să dea față cu oamenii simpli, să violeze, să ucidă Germanii de rând. Prin coloanele marilor cotidiene bolșevice de la Moscova, *Pravda* și *Izvestia*, ca și prin acelea ale ziarului soldățesc, *Steaua Roșie*, prin broșurile și fițuicile aruncate din avioane, pe front, prin cartea lui intitulată *Războiul*, Ehrenburg instiga Armata roșie să pătrundă în Germania într-un spirit de totală, completă și absolută exterminare a poporului german, inclusiv a pruncilor din pânțelecele mamelor lor:

Nemții nu sunt ființe omeneste... Dacă în cursul unei zile nu ai ucis măcar un Neamț, aceea este o zi pierdută... Dacă nu poți ucide Neamțul cu arma de foc, ucide-l cu baioneta... Nimic nu este mai îmbucurător, mai mareț decât un morman de cadavre germane. Ucide Neamțul! – asta este dorința strămoșilor tăi. Ucide Germanul! – asta este rugăciunea copilului tău. Ucide Germanul – acesta este ordinul, apelul și voința patriei tale. Ucide! Ucide, soldatul al Armatei roșii. Ucide! Nici un fascist nu este nevinovat, nici măcar pruncul din burta mamei sale²¹.

De ochii lumii, în public, Stalin se făcea că nu împărtășește aceste instigări la crimă. *”Uneori auzim îndemnuri prostești către Armata roșie, a cărei intenție ar fi exterminarea poporului german, distrugerea Statului german. Evident, astfel de cuvinte ne fac să zâmbim. ”Acestea sunt minciuni nerușinate”²²”*. Stalin se făcea că respinge îndemnurile sângeroase ale lui Ehrenburg, calificându-le chipurile de prostești. Soldații Armatei roșii le lua în însă foarte în serios. Pline de ură și de răzbunare, incitațiile criminale ale celor ce scriau în presa stalinistă dădeau o aparență de legalitate îndemnurilor criminale și exterminatoare pe care, în tâmpenia ei primitivă și barbară, soldățimea bolșevică abia aștepta să le împlinească.

”Nu vom avea milă de nimeni, de nimic...”, avertiza un comandant rus. *”Inutil să cereți armatei noastre un dram de milă (...). Pământul fasciștilor trebuie să devină un deșert”²³*.

Majoritatea Germanilor știau prea puțin despre aceste intenții. În naivitatea lor, Nemții credeau că dușmanii lor vor respecta legile războiului, așa cum le respectaseră ei înșiși. Puțini își puteau imagina că ororile de la Nemmersdorf nu erau o aberație, o eroare sau un genocid care, pentru nimic în lume, nu trebuia să se repete. Contrar speranței Prusacilor și a altor Nemți din regiunile orientale germane, ororile de la Nemmersdorf nu erau decât un început, o anticipație la scară mică a ceea ce va urma la scara întregii Germanii îngenuncheate.

Pe când presiunea rusească se intensifica tot mai mult la răsărit, dincolo, în partea occidentală a Germaniei, Aliții sovieticilor aplicau deja planul Morgenthau. Centrul și vestul Germaniei intrau în raza de acțiune a bombardierelor anglo-americe. Statele Unite și Anglia păreau decise să coboare atrocitățile germane la nivelul unor mărunțișuri de război – pe lângă bombardamentele lor cu adevărat monstruoase, mai ales

contra populației civile. Contrar situației de pe Frontul de Est, în partea apuseană a Germaniei, iadul apocaliptic venea nu din țara ghețurilor, a păduchilor și a noroaielelor veșnice, ci de-a dreptul din cer.

I

IADUL COBOARĂ DIN CER

În noaptea de 24 iulie 1943, sirenele de alarmă aeriană au răsunat în Hamburg pentru a nu știu câta oară¹. Niciun oraș de talia acestui port german nu putea spera să scape multă vreme de ororile războiului. Hamburgul nu va face excepție. Până în acea zi, raidurile *Royale Air Force* (R. A. F.) deasupra Hamburgului și urletul sirenelor orașului, nu avuseseră prea mari consecințe pentru populație, care, și de data asta, spera să fie vorba de o alarmă benignă, ca toate cele anterioare. Cu peste un milion de locuitori, Hamburgul era un oraș imens din nordul Germaniei, cu porturile, canalele și râurile sale, cu locuitori de o parte a orașului, ce ignorau adesea atacurile aeriene inamice din cealaltă parte. Deși bombardamentele aeriene se dovedesc distrugătoare și fac multe victime, ele nu sunt mai importante iar uneori par mai neînsemnate decât diverse raiduri deasupra altor comunități în lungul și latul Germaniei. Date fiind relațiile sale economice și culturale cu Anglia, de dinainte de război, unii credeau că « *cel mai englezesc oraș dintre cele germane* » este protejat prin însăși relațiile privilegiate de odinioară.

În această noapte de la mijlocul verii, populația răspunde conștiincios la urletele sirenelor, refugiindu-se în adăposturile subterane, în vreme ce bombardierele britanice apar pe cer. Unii cred că și acest raid va fi ca celelalte. Foarte curând însă, sutele de avioane încep să arunce mii de tone de bombe în chiar inima orașului, făcând praf și pulbere școli, biserici, spitale, locuințe... Cu fiecare nou val de bombardiere, atacul devine tot mai sălbatic, mai violent, într-un crescendo devastator, minut după minut. Apoi avioanele dispar. Dintr-o dată, cerul devine pustiu iar liniștea desăvârșită. Ieșind însă din adăposturile anti-aeriene, supraviețuitorilor nu le vine să-și creadă ochilor. Hamburghezii descoperă cu stupeoare că orașul lor magnific, de acum câteva ore, a devenit dintr-o dată un imens morman de ruine fumegânde.

A doua zi, pe când echipele de ajutor și pompierii din nordul Germaniei luptă contra incendiilor, bombardierele americane apar și ele deasupra Hamburgului². După cum prevăzuseră, Americanii surprind nu numai echipele de ajutor ci și coloanele de refugiați, masacrul care a urmat soldându-se cu mii și mii de morți printre femeile și copiii orașului.

Noaptea următoare, bombardierele englezești atacă din nou. În plus față de încărcătura normală de explozivi, Englezii aruncă mii și mii de tone de bombe cu fosfor, care produc un adevărat « *uragan de foc* ». Curenții de aer creați de căldura intensă produc vânturi de tăria uraganelor, care scot arborii din rădăcini,

smulg acoperișurile clădirilor și aspiră victimele în iadul de flăcări. Cele câteva persoane care scăpaseră vântului, ce sufla cu 241 de km/oră pe străzile orașului, se regăsesc dintr-o dată într-o mlaștină de asfalt topit și arzând, aprinzându-se ca niște torțe vii. Cei ce se aruncă în canalele orașului, pentru a evita iadul de flăcări, mor cu plămânii atinși de radiațiile termice, devenind în scurtă vreme torțe plutitoare la suprafața apei fierbânde. În centrul holocaustului, temperatura a atins 815⁰C, iar flăcările reunite urcă la o înălțime de aproape cinci kilometri³. Piloții englezi, ce zboară deasupra, sunt conștienți de drama infernală ce se derulează sub ochii lor.

”Când priveam în jos, aveam impresia că zbor deasupra unui vulcan în plină activitate”, declară, îngrozit, membrul unui echipaj britanic. ”Aveam impresia că bombardamentul nostru alimentează focul⁴”.

« Bieții de ei! », murmură fără să-și creadă ochilor, un alt aviator ce privea în jos⁵.

Atacurile contra Hamburgului continuă fără oprire toată săptămâna, până când nimic nu a mai putut fi distrus, căci întregul Hamburg devenise un ocean de moloz, fum și flăcări, pământul de sub el fiind roșu precum cărămida. Foarte inspirat numite « *Operațiunea Gomora* », bombardamentele teroriste aliate au fost o tentativă rece, calculată și reușită, de a șterge Hamburgul și locuitorii acestuia de pe suprafața pământului. Strategii terorismului aliat aveau de ce să își frece mâinile, satisfăcuți de vitejia lor. Cu peste 33 de kilometri pătrați de distrugere totală, 750 000 de locuitori fără locuință, cu o cifră de morți evaluată între 60 000 și 100 000, Hamburgul încetase practic să existe. Cei ce nutriseră speranța că Americanii și Englezii vor duce contra Germaniei un război civilizat, omenesc și conform legilor internaționale, că își vor folosi armele numai contra armatei germane, nu contra femeilor și a copiilor, au fost dezmințiți de cele petrecute la Hamburg. După Hamburg, a devenit clar că războiul aerian al Aliaților nu este nimic altceva decât un masacru terorist și pe față – nici măcar disimulat!

Distrugerea Hamburgului a fost exemplul cel mai vizibil și cel mai flagrant al unui plan clocit de Englezi încă din 1940. În vara aceluia an, pe când bătălia cerului, de deasupra Angliei, era în curs, Winston Churchill a aprobat planul ce va duce războiul aerian deasupra Germaniei. Autorul acestui plan a fost Arthur Harris, comandant șef sau *Bomber Command*. Contrar planului « *Bătăliei Angliei* », care a fost un conflict pur militar, de la început până la sfârșit, ideea lui Harris era că bombardamentele aeriene intense și de lungă durată, contra centrelor urbane germane, s-ar putea dovedi decisive. Harris estima că devastarea orașelor Germaniei, distrugerea unor inestimabile opere de artă,

uciderea masivă a populației civile, a femeilor și a copiilor, rămânerea fără adăpost a milioane și milioane de Germani va slăbi moralul acestora atât pe front cât și în spatele frontului, prăbușirea și îngenuncherea poporului german devenind astfel inevitabilă. Deși întru totul favorabil acestui plan, Churchill a ezitat câțva timp între bombardarea obiectivelor strict militare și bombardarea masivă a marilor orașe germane.

”*Dragul meu domn*”, protestase premierul britanic contra unui partizan al bombardamentelor teroriste, în momentul de vârf al Bătăliei Angliei, ”*acesta este un război militar, nu civil. Dumneavoastră, ca și alții, doriți probabil să ucideți femei și copii. Noi dorim... să distrugem obiectivele militare germane*”⁶.

Totuși, ca și în cazul Planului Morgenthau, versatilul Churchill s-a răzgândit curând, aprobând planul terorist al lui Harris. Patru luni după începutul campaniei de bombardamente englezești, aviația germană (*Luftwaffe*) ripostă și ea, în final, prin raiduri mai ales asupra vechiului oraș englezesc Coventry, unde aproape patru sute de civili au fost uciși⁷. Totuși, odată cu invazia Uniunii Sovietice în anul următor, o mare parte din efectivul armatei aeriene germane fu deturnată în conflictul pe viață și pe moarte de pe Frontul de Est. În consecință, roiriile de bombardiere britanice au început distrugerea sistematică a Germaniei. ”*Orașele germane... vor fi supuse unor nenorociri niciodată trăite de o țară, prin continuitatea, gravitatea și amploarea lor...*”, a promis cinicul Churchill. ”*Nu există nicio limită de violență dincolo de care să nu putem merge pentru a ne atinge scopurile noastre*”⁸. Cu ocazia intrării în război a Statelor Unite, sute de avioane suplimentare fură puse la dispoziția Angliei, pentru asaltul asupra Germaniei. Ira Eaker, comandantul celei de a VIII-a armate Aeriene a Statelor Unite, și-a exprimat public stupefacția și dezgustul față de aceste bombardamente britanice, care loveau obiective civile germane, în general noaptea. Deși riscul pentru propriile sale echipaje era infinit mai mare, generalul american Ira Eaker optă pentru « *bombardamente de precizie* », la lumina zilei, ale căror singure obiective vor fi instalațiile militare și industriale⁹. Aproape toată lumea este de acord că această acțiune era un mod « *bărbătesc și civilizată* » de ducere a războiului.

”*În niciun caz nu trebuie să acceptăm ca desfășurarea acestui război să ne lanseze orbește în bombardarea strategică a civililor, anunță Eaker*”¹⁰.

Din păcate, în ciuda acestor declarații promițătoare, când au avut ocazia, Americanii nu au ezitat să îi « *imite pe Englezi* », prin bombardarea zonelor rezidențiale, acțiuni teroriste despre care supraviețuitorii din Hamburg depun o mărturie imposibil de contestat.

Comunicatele lui Churchill, Arthur Harris și ale aviației englezești se referă permanent la campania lor aeriană contra civililor germani sub numele de « *zone de bombardament* », « *bombardamente de mașini* », « *bombardamente de animale* »,

« *bombardamente de saturație* », « *bombardamente fără nicio restricție* »... Bătrânii, femeile, copiii, bolnavii fură obligați să suporte acest coșmar. Majoritatea victimelor s-a recrutat dintre acești bătrâni, femei, copii și bolnavi, din care cauză se cuvine să dăm bombardamentelor anglo-americane numele simplu, precis, corect, cinstit și incontestabil – pe care îl merită în mod absolut și deplin : « *Bombardamente de Teroare* », adică pur și simplu « *Bombardamente teroriste* ».

Bip-bip-bip...bip-bip-bip. Liniște. Apoi, o voce calmă și sigură anunță: « zbor intrat în zero-cinci Nord, direcție Sud-Sud-Est...» Inima începe să-mi bată mai cu putere, încep să tremur, mă controlez tot mai greu... Vocea pornește din nou: « Formațiile de bombardiere au depășit Hamburg și zboară în direcția Est-Sud-Est. Se prevede un atac asupra capitalei ».

Îmbrăcăm paltoanele. Ieșim în stradă, cu bicicleta, cât ai zice pește. Cu bicicleta este mai rapid, sacii se transportă mai ușor. În plus, pe unele tronsoane ale drumului, Mutti va sta pe portbagaj.... Pedalez furioasă, împinsă de forța ce vine din frică.

Porțile caselor și curților se închid cu zgomot. Siluete sumbre aleargă alături, în față, în spate, în stânga, în dreapta... Vin de peste tot, de pe fiecare străduță laterală. Fluxul constant se umflă și se transformă într-o masă neagră, solidă. Ca un fluviu umflat de inundațiile primăverii, fluxul se deplasează cu o forță irezistibilă spre buncăr. Unele fețe sunt vizibile vreme de o secundă, când o rachetă luminoasă străbate cerul. Nu sunt fețe de oameni! Sunt măști ireale, fantasmagorice, speriate, disperate! Sirenele urlă « ALARMĂ ! » Încă 270 de metri de parcurs peste câmpul descoperit. Sute de persoane se precipită în direcția singurei uși de intrare.

Noroc că ușa este pe margine, alături de gardul de care îmi sprijin bicicleta, pe care chiar o încui și o leg de uluca omului. Apoi suntem aspirați într-o pâlnie ce ne înghesuie, trecem prin fața santinelor cu pușca pe umăr, suntem împinși din spate... Iată-ne, în sfârșit, dincolo de ușa de oțel. În interior suntem presați peste cei ajunși înaintea noastră. Nu este loc destul. Trebuie să ne strângem la maxim. Încă un pic și nu vom mai putea respira. Pisați, strânși ca în menghină, luptăm pentru a supraviețui. Strigăte, urlete din exterior. Santinelele au închis ușa și au blocat-o, Deodată se așterne liniștea¹¹.

O tânără berlineză descrie cele ce au constituit, pentru ea și pentru milioane de Germani, evenimentul central al vieții lor : alarma de întâmpinare a raidurilor aeriene teroriste. În 1944, bombardamentul celui de al III-lea Reich era atât de general și de total încât fiecare persoană, în fiecare oraș a fost afectată. Pentru această tânără mamă, și pentru compatrioții ei, radioul era o resursă, un remediu, o soluție pentru evitarea temporară a ororilor războiului. Radioul era linia frontului în lupta zilnică pentru supraviețuire. Ilse McKee continuă:

Acest « ping, ping, ping » se auzea în timp ce avioanele inamice erau deasupra teritoriului german, fie pe cale de a ataca, fie că terminaseră atacul. La intervale regulate, se spunea poziția exactă a avioanelor, numărul și tipul lor, orașul sau cartierul către care se îndreptau. Orice schimbare în direcția lor era imediat semnalată iar orașul sau districtul vizat era avertizat în mod special. Îndată ce

formația aeriană inamică părăsea teritoriul Germaniei « ping-pingul » înceta, fiind înlocuit de « tic-tacul » monoton al unui ceas.

În acest fel, eram avertizați încă de când bombardierele teroriste erau la sute de kilometri. Știam că sirenele vor porni mai târziu, dacă într-adevăr noi eram cei vizați. Hărți speciale fuseseră distribuite fiecărei familii, ce urmărea avansarea avioanelor dușmane, până la punctul final al atacului... Cu atâtea persoane în casă și cu alarmele aeriene constante, a trebuit să repartizăm sarcinile cât mai echitabil. Dormeam cu rândul, în două ture: schimbul întâi de la orele 22⁰⁰ la 02⁰⁰, iar schimbul doi de la 02⁰⁰ la 06⁰⁰. Acest sistem asigura fiecăruia posibilitatea de a dormi un pic, între cele cinci coborâri în pivniță, pe care, în medie, le efectuam în fiecare noapte¹².

Nu era ușor să fii tot timpul la pândă, în așteptare, la curent cu schimbările ce puteau interveni pe calea către adăpost. Toate acestea ne pisau nervii, mai ales ai celor foarte bătrâni sau foarte tineri. Deși majoritatea acestor alarme se dovedeau false, cei obosiți sau care le tratau cu indiferență o făceau pe riscul și pe răspunderea lor.

”În majoritatea cazurilor, nu-mi trezeam copiii când suna o alarmă”, admite o mamă. ”În seara aceea însă, pornind radioul, ca totdeauna când urlau sirenele, m-am speriat auzind că mari formații de bombardiere veneau drept spre noi, că trebuie să ne adăpostim imediat, Mi-am îmbrăcat cele trei fete, le-am ajutat să-și pună rucsacul cu haine de rezervă pe umeri, am luat mica mea valijoară, sănătoasă și ușoară, ce conținea documentele de familie, bijuteriile mele și o sumă frumușică de bani¹³”.

”Nu ne mai țineau picioarele, valizele se ciocneau de te miri ce...” — povestește altă femeie. ”Să traversezi curtea cu o scară deasupra capului... câteva trepte, pragul ușilor, coridoare... În sfârșit, suntem în spatele ușii grele de fier, etanșată cu cauciuc și blocată cu două leviere. Asta e pivnița. Oficial, o numeam « adăpost ». Între noi însă, îi spuneam « grotă », « lumea subterană », « catacomba fricii », « groapa comună »¹⁴.

”Era teribil să stai acolo, să aștepți în pivnița de piatră de unde nu puteai ieși”, spune Gisela-Alexandra Moeltgen. “Eram cu nervii la pământ, frica de moarte nu ne părăsea nicio clipă”¹⁵.

Cum adesea era cazul, după ore interminabile, uneori zile întregi petrecute sub pământ, atacurile temute nu aveau loc totdeauna. Formațiile de bombardiere își urmau drumul lor, coteau la dreapta sau la stânga, către alte obiective. Uneori treceau pe deasupra noastră fără să ne bage în seamă. Așa stând lucrurile, mulți deveneam apatici. Unii, precum tânărul Jan Montyn, erau claustrofobi, nu suportau ideea de a sta acolo, pasivi, în « mormintele gata pecetluite ».

După ce am văzut, de două sau de trei ori, interiorul unui adăpost anti-aerian, am decis că nu voi putea suporta, nici măcar un minut să rămân înăuntru. Ideea de a mă închide într-o scorbură subterană, cu sute sau mii de alte persoane, pentru a aștepta inevitabilul – îmi dădea sudori reci... Preferam să mă lungesc în spatele unui zid, în aer liber, decât să stau pe vine sub pământ, în spatele unei uși metalice pecetluite, la dispoziția totală a unui destin obscur¹⁶.

Alte persoane, precum Olga Held, 16 ani, nu rezistau prea mult la rutina monotonă.

La început, când sirenele de alarmă aeriană începeau să urle, alergam kilometrul ce ne separa de adăpostul plin până la refuz. Ne strecuram înăuntru și să rămânem în capul scării supra-aglomerate. Într-un fel era amuzant, căci aveam ocazia să cochetez cu soldații aflați în permisie. După câteva luni însă, am refuzat să mai alergăm acel kilometru. Adesea sirena urla, iar bombardierele treceau pur și simplu pe deasupra noastră... Nu ne-am mai dus în niciun adăpost. Cel mult dacă se nimerea, dacă era practic¹⁷.

Totuși, majoritatea adulților prudenți țineau cont de fiecare alarmă, de fiecare avertisment, ca și cum ar fi fost primul eveniment de acest fel... sau poate ultimul. Oricât de terifiantă a fost îndesirea sau agravarea alarmelor, Germanii nu realizară adevăratul sens al acestora decât atunci când lucrurile grave și serioase deveniră evidente.

”Vorbeam de lup! Iată-l! Sirenele urlă! O fi vreun exercițiu? Vreun avion sau două... de recunoaștere... – se încuraja Ilse Koehn, pe când se găsea într-o zonă a Berlinului pe care nu o cunoștea. “Să caut totuși un adăpost. Dracu știe...”

Merg întins. Sper să găsesc adăpostul înainte ca alarma să devină totală. Sirenele? Nici gând să se oprească. Alarmă totală! Completă! Dumnezeu! Nu mai văd pe nimeni! I-a înghițit pământul pe toți? Alerg pe un pod... Mă opresc... Îmi trag sufletul... Încă o sută de metri până la adăpost! Ce draci de zgomot e asta? Parcă-i roi de bondari în călduri! De unde atâta zgomot? Hmm! Iată-i! Unul mai fioros ca altul! Unul și unul! Cad la pământ... Sunt ca de piatră... Dumnezeu știe cât... Deschid gura într-un glas, care mi-a rămas... Doamne, Dumnezeule! Dă-le Doamne și lor! Dă-le la fel! Ce spectacol! Sute, mii de avioane mă caută pe mine... Zboară pe mine... Cerul zumzăie de avioane ce zboară în V-euri perfecte, absolute, inflexibile. Tinichelele zburătoare scânteie în soare... Soarele mamelor voastre!... Zumzăitul devine humhăit... Aerul tremură, rupe din mine... Apa, pământul de sub pod tremură... Alerg ca o apucată, avioanele mă cată... F-tăvă Lenin! Gruzia lui Stalin!... Purceaua lui Noe!... Alerg... Alerg... Avioanele mereu pe mine¹⁸...

După un flaș în mijlocul cerului, avioanele din frunte zvârliră bombele ce răscoleau pământul – povestește un alt martor pietrificat¹⁹.

Pentru incredulii sau întârziatăii ce asistă fără să vrea la un raid de noapte, scena este și mai impresionantă. În scopul facilitării sarcinii valurilor de bombardiere ce sosesc, avioanele ce le devansează jalonează zona de distrugere lansând ciorchini de bombe ce explodează în diverse culori. Căzând în cascadă, ca niște buchete de lumini strălucitoare, roșii, verzi și albe, rachetele luminoase erau numite « pomi de Crăciun », de către locuitori. *”Când am ieșit din casă, împreună cu soțul meu, pomii de Crăciun erau deasupra noastră...”*, scrie o femeie de lângă Hamburg. *”Luminau strada cu atâta strălucire încât am fi putut*

citi o carte. Știam ce înseamnă asta, din care cauză eram și mai îngroziți²⁰”.

În general, pe lumină, când vedeam flașurile strălucitoare la ieșirea bombelor din pântecul bombardierelor, sau când apăreau rachetele luminoase, noaptea, însemna că este prea târziu pentru a mai căuta un adăpost, ploaia mortală fiind la câteva minute distanță.

”Apoi, auzeam parcă mugetul a o mie de trenuri ce zburau prin aer”, remarcă unul dintre cei ce au trăit aceasta. *”Erau bombele ce cădeau în cascadă, pe pământ.... Mugetul creștea în intensitate... femeile alergau cu părul care cum, unele cu găleți și mățuri în mână... altele urlând de teroare”²¹.*

Așezată fiind și tremurând în adăpost, Rosa Todt, din Neustadt, își amintește de oroarea incredulilor ce s-au aventurat dincolo de ușa de oțel, cu care ocazie mugetul infernal s-a auzit clar în adăpost. *”Imediat, mulțimea celor din stradă, în fața ușii adăpostului, ar fi vrut, cam târzior, să intre înăuntru. Băteau cu pumnii în ușa adăpostului arhiplin, cerând un loc. Cei rămași afară alergau desperați, în toate părțile, sperând să-și salveze viețile”²².*

”Sfântă Marie, Mama lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi...”, plângea vecina de adăpost a lui Ilse McKee. *”Sfântă Fecioară, te rugăm, protejează-ne!*

În clipa următoare se auzi un șuierat sinistru, urmat de o explozie. Automat, ne-am pus pe burtă. Pivnița este serios scuturată, începe să curgă moloz... Din nou liniște. Se aud câteva explozii la distanță, apoi avioanele se întorc. De data asta pământul pare că tremură. Auzim atâtea. Casa parcă se desface în bucăți. Ascultăm cu ochii în pământ. Mamele se culcă peste copii, sperând să-i protejeze cu propriul lor corp. Valizele coboară singure de pe etajera de lângă scară, unde le-am pus cu toții²³.

”Era ca și cum, printr-o explozie, casa se prăbușise peste noi, într-un vacarm inimaginabil”, declară terorizată o fetiță de zece ani. *”Câinii parcă înnebuniseră, se ghemuiau în colțurile obscure, stăpânii încercau să-i calmeze, chemându-i într-una” (...)* *”Totul se va termina cu bine”,* spune mama. *”Stați cuminți și liniștiți, nu vă faceți griji”²⁴.*

”A fost ca un cutremur de pământ”, adaugă Eva Beyer. *”Ne ghemuisem împreună, plângeam, ne rugam, tremuram terorizate la maxim. Pe una dintre femei, din cauza terorii, a prins-o diareea, altele două au leșinat, copii plângeau și strigau, nevasta brutarului a făcut un atac de fiere. Parcă eram într-un azil de nebuni”²⁵.*

Liselotte Klemich scrie:

Cei din adăpost reacționau în mod diferit. Unii urlau de fiecare dată când se auzea explozia și se simțea impactul. Alții se rugau. Unii suspinau, alții plângeau în hohote, eram parcă sugrumată de emoție. Mă gândeam și îmi ziceam: *”Bieții mei copii nevinovați. Vor muri chiar acum”.* Continuam să încerc a-i proteja. În plus, așteptam alt copil, ce mișca în pântecul meu. În sfârșit, a dat Dumnezeu și s-a sfârșit totul cu bine. Toți eram întregi. Nimănu-i venea să creadă.

Nici eu nu puteam crede asta. Fuseserăm convinși că nimeni nu va ieși viu din adăpost²⁶.

Mulți dintre noi eram familiarizați cu raidurile aeriene. Nu-i de mirare că Liselotte credea că primul val de bombardiere va fi și ultimul, Adesea, nu acesta a fost cazul. Foarte tulburată, mama continuă:

Credeam că s-a terminat, dar biata Ana-Maria continua să strige din toate puterile: ”Se vor întoarce! Se vor întoarce!” Avea dreptate.... Ne-am grăbit să reintrăm în adăpost. Copiii erau la capătul răbdării, strigau și se agățau de mine. Am rămas în picioare, pe coridor. Nu puteam intra mai departe întrucât ferestrele fuseseră suflăte înăuntru. Ne-am înghesuit cum am putut. Unii s-au ghemuit la pământ. Micuța mea Karin, care avea cinci ani, a început să se roage cu o voce incredibil de sonoră: ”Dragă Dumnezeu, apără-ne; Dumnezeul meu, protejează-ne! Vocea ei de copil devenea tot mai puternică și mai pătrunzătoare²⁷.

”Copiii au început imediat să strige”, notează Eva Beyer.

Apoi, trei femei au început să urle ca niște isterice, în vreme ce o bătrână doamnă stătea într-un colț și se ruga din toată inima. A fost teribil. Am coborât sub o arcadă și am așteptat. M-am ghemuit cum am putut, mi-am ascuns fața în mâini. Inima bătea să iasă din piept. Credeam că voi fi îngropată de vie... Nu-i ușor să aștepți sfârșitul unui bombardament²⁸.

Nici lacrimile, nici rugăciunile nu-i puteau proteja pe oameni de loviturile directe. Unele bombe utilizate de Aliați erau destinate special celor ghemuiți și terorizați, din adăposturi. Printre acestea putem socoti bombele incendiare, minele aeriene și mai ales bombele *Blockbuster* de 11 tone care, după cum o indică numele lor, au fost concepute pentru a îngropa și nivela cartiere întregi din orașe, fără să lase nimic viu în urmă. Un dispozitiv întârziator a fost atașat acestor bombe, pentru a le da timp să pătrundă între zidurile clădirilor, dacă se poate în pivnițe și adăposturi – să nu explodeze pe acoperișul locuințelor, în care caz numărul mic al victimelor i-ar fi dezamăgit pe contabilii Aliaților.

”O doamnă vârstnică muri de o criză de inimă chiar în fața noastră”, ne spuse o fetiță ce fusese în acel adăpost. *”Nu putem s-o ajutăm cu nimic”*, a spus mama. *”Lucrul cel mai de necrezut este că nimeni nu-și făcea griji și nu își bătea capul că această femeie a murit”*²⁹.

Un alt martor, dintr-un alt adăpost, adaugă:

Era așezată pe pământ, cu spatele către o oglindă fixată în perete. Casa fiind atinsă, oglinda s-a spart în mii de bucăți, ce i-au intrat în spate și în cap. Foarte rapid, fără ca cineva să bage de seamă, bătrâna femeie a sângerat până a murit³⁰.

”După o explozie gigantică, ce a stins toate luminile, am fost învăluiți de un nor de praf, provenind din tavanul pivniței – scrie Olga Held, din Nürnberg. ”Forța exploziei m-a aruncat în zidul de susținere, și am simțit o mare durere în urechea dreaptă. Am urlat, nu alta. Mama mi-a strâns capul cu mâinile și asta m-a ușurat pentru un minut sau două. Răul însă se

*produsese. De atunci am pierdut jumătate din capacitatea auditivă a urechii drepte*³¹.

Pentru cei ce au trebuit să suporte asaltul interminabil, tensiunea a fost maximă. *"Pământul tremura, zidurile crăpau, tencuiala cădea ca făina, întregul subsol era un nor de praf..."*, notează Elli Nawroski, din Hamburg. *"Nimeni nu scotea o vorbă. Apoi au cedat nervii uneia din colegile mele. Liniștea era totală în adăpost, pe când această colegă a început dintr-o dată să râdă". (...)* Cineva a spus: *"Nu-i nimic de râs"*, la care colega mea a răspuns: *"Totdeauna mi-am dorit asta"*. *"Nu mai știa ce vorbește. De altfel, mama și bunica ei muriseră exact în seara aceea"*³².

*"Nu moartea a fost lucrul cel mai teribil în noaptea aceea", explică Iacob Schutz din Darmstad, "ci frica de moarte, gemetele, strigătele puternice, urletele"*³³.

Degetele îi *"tremurau încă pe plaivaz"*, degetele femeii ce trăise și alte raiduri aeriene, care încerca să uite moartea ce plana deasupra ei, ca și *"frica de moarte"* din jur, pentru a scrie în jurnalul ei cele ce urmează:

Sunt transpirată toată, ca după o muncă grea... De când suport bombardamentele și am petrecut nopți întregi scoțând oameni de sub dărâmături, m-a cuprins panica, frica de moarte. Simptomele sunt mereu aceleași. Palmele devin moi, un cerc de sudoare se formează în vârful capului, o senzație dezagreabilă în măduva spinării, o contracție dureroasă în gât, gura uscată, bătăile accelerate ale inimii, ochii fixează picioarele scaunului din fața mea, memorizând, de capul lor, curbele și canelurile acestuia. Pentru a fi în măsură să mă rog, creierul încearcă fragmente de fraze...: *"Lasă lumea să treacă... nimeni nu poate fi aruncat din lume... Noli timere"*³⁴.

Apoi, femeia reîncepu... Spre ușurarea tuturor, *"valul dispăru"*. Se așternu liniște deplină. *"Ca la comandă însă, explodă o bâlbâială copilărească și febrilă. Toată lumea se puse pe râs, pe glume, fiecare încerca să exteriorizeze ce-o fi, numai să fie cu zgomot"*³⁵.

Foarte adesea, din păcate, râsetele și copilăriile ieftine erau tăiate scurt de un alt val de bombardiere. Oricât ar fi fost atmosfera adăpostului de ireală, supra-realistă și de coșmar, situația era și mai teribilă pentru cei de afară, care nu reușiseră să găsească un adăpost. Ajunsă într-o astfel de situație, împreună cu o bătrână și nepoții acesteia, Ilse Koehn s-a alungit fără apărare pe pământ, în timp ce *"iadul se dezlănțui deasupra"*.

Ploua cu bombe. Milioane de bombe, lungi sau rotunde, cad peste noi. Cerul devine gri-negru, pământul explodează parcă din interior. Detonațiile răsună una după alta, ca un neîntrerupt tunet în înaltul cerului... *"Mamă-mare! Mamă-mare! Bunicuțo! – urla nepoțica trăgându-și bunica de fustă. "Mama-Mare, hai în adăpost, te rog, hai la buncăr, Mamă-mare!"*

Sunt lungită pe burtă, una cu pământul. Bombe peste bombe. Plouă cu bombe. Atâtea bombe pe lumea asta? Imposibil! Nu cumva sunt deja moartă? Mă ridic, trag după mine căldarea. O bătrână și nepoții ei sunt cu mine. O luăm către un portic solid, din beton, cu un mic spațiu dedesubt. Bombele ca bombele, dar este și antiaeriana... Cioburile de sticlă, mă previne bătrâna cu vocea ei ascuțită... În

numele cerului ! În numele cerului, urmează bătrâna. Iată că acum plânge și bebelușul. Ce-o să mă fac?

Din nou la pământ. Ne înfigem unghiile în el, iar el se ridică. Parcă suntem la trambulină. Cum să-ți înfigi unghiile în pământul ce dansează? De ce este așa întuneric? Bătrâna își protejează bebelușul. Se pune în patru labe peste el. Apoi, dintr-o dată, strigă: "Doamne al puterilor, fii cu noi! Iart-o însă! Iartă păcătoasa! Iartă-i urâtenia păcatului... O! Doamne, sunt sigură că nu și-a spus rugăciunile! Unul din pumnii ei se abate peste nepoțica de alături.

Un șrapnel se înfige în betonul porticului. Biata fetiță s-a tras lângă mine. Își înfige degetuțele în gâtul meu. Strigă cu o voce în care plânge toată durerea lumii. Strigă chiar în urechea mea: Mamă! Mamă! Unde ești Mamă? De ce m-ai părăsit? Un bulgăre de pământ mă izbește în față. Sunt în viață însă. N-a fost decât o mână de pământ. Din fericire, cu iarbă verde. Sunt vie, însă terminată, gata a promite oricărei puteri că voi deveni mai bună, numai să scap cu viață. Warrooom! Warrooom! Warroomwaroom! Corpul îmi este ridicat în aer. Recad și iar sunt ridicată de suflul exploziilor... Fetiția m-a luat de gât, s-a ghemuit la pieptul meu, nu cred ca are patru ani... Prea multe lucruri mari pentru anișorii ei mici... Fată neascultătoare! Iart-o Doamne! – strigă bătrâna. De ce nu ți-ai spus rugăciunile? Mamă! Mamă!... Cui m-ai lăsat mamă?...

Rrrhrrahhhhh!

Bunica și nepoții ei nu mai pot. Se antrenează la plâns unul pe altul. Asta chiar nu se va termina niciodată³⁶?

Apoi, ca prin minune, nimic. Totul s-a terminat! Ilse continuă :

Da. Așa se termină. Totul este calm. Liniște. Te-apucă spaima de liniște. Respir. Micuța respiră la gâtul meu. Respirăm toți. După toate astea, acum ne auzim respirația. Ce se întâmplă însă? Aaa, trebuie să fie vreun motor... Acum sirenele... Din nou sirenele... E clar. Înseamnă că am scăpat, că pot să mă ridic.

"Îmi pare rău, dar nu mai pot sta. Trebuie să mă ocup de hrana porcilor.

"Bineînțeles, draga mea, răspunde bătrâna. Îmi pare însă rău că ne părăsiți atât de repede. Trebuie să reveniți. Faceți-ne o vizită. Vom lua ceaiul împreună. Sunt foarte bucuroasă că v-am întâlnit".

Ne strângem mâna ca niște vechi cunoștințe³⁷. O sărut pe fetiță, care mă strânge îndelung și zăbovește cu gurița pe obrazul meu.

După cum s-a văzut, unul din rarele avantaje ale celor ce nu au reușit să găsească un adăpost, și au petrecut bombardamentul cum s-a putut, este că odată încheiat apocalipsul anglo-american, se pot duce imediat unde vor. Nu așa stau lucrurile cu cei adăpostiți într-un buncăr. Imediat după bombardament, echipele de ajutor se pun pe treabă. Astfel Jan Montyn, cercetător și recrut la marină, ne-a lăsat o foarte elocventă descriere a Mannheimului devastat de bombele aceluiași Aliați:

Fum. Pârâit de foc, miros de sulf și de trotil. Zgomotul caselor ce se prăbușesc. O bombă cu întârziere explodează. Apoi oceanul acesta de oameni. Unii dau ordine. Cei mai mulți cheamă, strigă, urlă, plâng. Urme de pași. De alergătură. Pașii se amestecă. În mijlocul ruinelor, de parcă nu ar mai fi ei înșiși, oameni nu știu ce să caute, nici unde anume.

Primele echipe de ajutor aproape că au degajat căile de acces, pentru a permite pompierilor și salvării accesul străzilor încă practicabile, într-o anumită măsură. Alții inspectează ruinele, se urcă pe grămezile de moloz, caută scăpările de butan-propan și conductele de apă care au explodat. Există primejdia altor explozii. Pivnițele riscă să se umple cu apă. Cei ce nu au fost înmormântați de vii, nici asfixiați sau arși s-ar putea îneca acum. Exact la mal. Se fac eforturi pentru localizarea adăposturilor anti-aeriene. În mijlocul ruinelor, hărțile se dovedesc necesare chiar și pentru cunoscătorii orașului nebombardat. Apoi am degajat ruinele: cu lopata, cu mâinile goale, cu un șifon umed pe față, peste sprâncenele și genele arse. Piatră cu piatră, fragment cu fragment, ruinele sunt degajate de supraviețuitorii organizați în echipe. Echipa este un lanț de oameni ce degajează o zonă. Trebuie multă atenție și prudență. Fără de veste, sub greutatea dărâmaturilor, un tavan se poate prăbuși oricând. Între timp, ruinele continuă să ardă. Din când în când se aude explozia unei bombe cu întârziere. Oricând te poți împiedica de una dintre acestea³⁸.

Multe dintre refugiile orașului sunt îngropate sub tone de dărâmături. Supraviețuitorii se încălzesc unul pe altul, încearcă să uite teroarea prin care au trecut, își așteaptă eliberarea. O fetiță descrie scena următoare:

Oamenii plângeau și ziceau: "Dumnezeule mare, de unde vine apa asta?" Îmi simțeam picioarele learcă. Fură aprinse câteva lumânări, să vedem de unde vine apa. Un om însă a suflat repede și le-a stins pe toate: "Sunteți idiști? Vreți să sărim în aer? Nu simțiți mirosul de gaz?... Nimeni nu putea detecta de unde venea apa, al cărei nivel, încet, încet, continua să crească. Ne-am urcat cu picioarele pe bănci și am așteptat să vedem ce se mai întâmplă.

"Nu vă temeți", ne spune mama pentru a doua oară. "Ne vor găsi într-un minut sau două".

O femeie a început să cânte un imn invocând pe Dumnezeu, refugiul sigur și apărarea noastră puternică, ce ne va ajuta să trecem și prin asta. Cunoscut acest imn și l-am cântat împreună cu ea. Apoi, ceilalți oameni, au cântat și ei, împreună cu noi... Cântecul ne-a ajutat mult. Pe când cântam, uitam de frică. Apoi ușa pivniței s-a deschis cu zgomot și a apărut fața uni om. Avea o lanternă în mână și ne-a spus: "Sărbătoarea s-a încheiat. Sunteți liberi!". Atunci, toată lumea a strigat: "Ura! Domnul fie lăudat!" Cineva însă a întrebă: "De ce v-a trebuit atâta timp?" Totul s-a petrecut ca și cum nimănui nu i-a fost frică, nu strigase și nu plânsese cu puțin timp în urmă³⁹.

Pe când continua căutarea celor îngropați în ruine, alții ieșeau din adăposturi și descopereau peisajul suprarealist, coșmarul de afară. "Ieșeam încetișor și cu prudență, din pivniță, fiind șocați de obscuritatea de afară" – declară supraviețuitorul unui bombardament asupra Berlinului. "Acum două ore am lăsat afară o frumoasă dimineață de vară, iar acum nu se vede nici urmă de soare. Tot ce vedem este un putregai albastru-verzui cu funingine încinsă și fel de fel de resturi arse, ce plutesc în aer. În mijlocul zilei, era aproape întuneric". Micuța Traute Koch își amintește⁴⁰:

Am ieșit în stradă cu foarte multă grijă. În fața noastră nu era decât o singură trecere. Dar ce trecere! În obscuritatea de plumb, ce ne înconjură, era foarte, foarte, cald. Acolo unde cu câteva ore înainte fuseseră case sănătoase, acum nu mai erau în picioare decât niște resturi de ruine fumegânde, fără acoperiș, nici ferestre. În mijlocul lor era o movilă de dărâmături încă incandescente... Cabluri și

țevărie sfâșiată atârână peste tot... Dintr-o dată am văzut la pământ câteva manechine, ca de croitor, arse pe jumătate și parcă umflate cu pompa. Atunci am spus: "Mamă, aici nu a locuit nici un croitor; de unde au venit aceste manechine umflate? Mama m-a luat de mână și mi-a spus: "Dă-i drumul! Nu privi de aproape. Avansează. Trebuie să scăpăm de aici"⁴¹.

Pe parcursul traseului său, Otto Mahncke, din Hamburg, descoperea la fiecare etapă o nouă oroare:

În unghiul unei străzi... o femeie ce revenea de la o aniversare urla cât o ținea gura: "Copilul meu! Copilul meu! Acolo, sus!" Nici un om, nicio femeie nu îndrăznea să între în casă, pentru a-l salva pe bebeluș... Am văzut marinari salvând persoane dintr-o casă în flăcări, trecându-le din balcon în balcon. Unele din acestea au fost salvate. Apoi, dintr-o dată, casa s-a prăbușit ca un castel de cărți de joc. Toți cei ce căutau scăpare de pe balcoane au căzut printre ruinele în flăcări.... De la fereastra mansardei de la etajul trei, o bătrână de vreo 70 de ani striga după ajutor. Camera din spatele ei era deja în flăcări. Împreună cu mai mulți oameni, am alergat după o scară. Am găsit una suficient de mare și mai mulți bărbați au încercat să o salveze. Niciunul nu a putut trece însă dincolo de etajul doi. Am încercat și eu, am ajuns ceva mai departe, dar tot nu am putut-o salva. Văpaia era prea puternică. Revenit pe pământ, am revăzut-o privind cu groază în jos, înainte de a muri în flăcări⁴².

În același oraș, Helmut Wilkens, de 17 ani, a fost martorul unor scene similare, în cartierul său cuprins de flăcări:

Cineva era agățat de o fereastră de la etajul doi, și striga după ajutor. Era Domnul Schwarz, care nu cobora în adăpost decât cu soția lui. Oamenii îi spuneau să sară. Am întins pături, le țineam cu nădejde. I-a fost frică să sară. Dintr-o dată, au apărut doi marinari, care au zis. Mai bine îl ucidem. Să nu mai sufere. Au tras în el cu pistolul. Bietul Schwarz a căzut. S-a zdrobit de caldarâm⁴³.

"Cu un picior sau o mână prinsă sub lemnul în flăcări al construcțiilor, oamenii strigau după ajutor" – își amintește Olga Held, ce alerga pe o stradă din Nürnberg. "Strigătele veneau de sub tonele de dărâmături în flăcări. Peste tot erau oameni prinși ca într-o capcană și care strigau după ajutor"⁴⁴.

După bombardament, supraviețuitorii epuizați constatau că numărul victimelor este mai mare decât al celor scăpați. Una dintre victime, nota, îngrozit, un bărbat din Darmstadt, era *"întinsă ca o statuie, cu călcâiele lipite în aer și cu brațele ridicate... Gura deschisă îi descoperea dinții în așa fel încât nu se înțelegea dacă moartea a surprins-o pe când râdea sau plângea"⁴⁵.*

"În altă parte, trupul solid al unui gardian de buncăr anti-aerian zăcea cu mica lui lanternă alături, și mâinile încrucișate peste pieptul enorm", povestea un alt martor, din același oraș. "Părea că doarme, sătul și mulțumit, ca după un banchet"⁴⁶.

Victimele descoperite nu erau neapărat fără nume, anonime. *"Cei doi copii ai mei fură scoși morți de sub dărâmături", povestea zdrobită o mamă din Köln. "Nu se vedea nicio urmă de rană pe corpul lor. Amândoi aveau o picătură de sânge pe nas și zgârieturi în sânge la ceafă. Eram într-o stare de șoc total. Îmi venea să urlu... Voiam să urlu"⁴⁷.* Chiar dacă, pe moment,

scăpații scoși din minți o luau ca nebunii, unde vedeau cu ochii, salvatorii continuau să caute cu ardoare alți supraviețuitori sub dărâmături. Uneori, când salvatorii reușeau cu greu să pătrundă în adăposturile improvizate și îngropate sub dărâmături, descopereau scene oribile, inimaginabile. Într-o astfel de pivniță, ce a fost atinsă din plin, zidurile erau pline de sânge, de oase, de creieri... Resturi de corpuri sfâșiate zăceau pe podea. În anumite adăposturi, țevile de apă sparte au inundat și înecat ocupanții ghinionști. În alte adăposturi, conductele de aburi sparte i-au fiert pe cei de acolo. Oricum însă, căutarea supraviețuitorilor sau a cadavrelor, continua până ce situația era clară. În acest sens, iată ce declară Jan Montyn:

Piatră cu piatră, una după alta, treaba dura ore întregi. Mormanele de dărâmături aveau câțiva metri înălțime: cărămizi, ciment, var, paie, mobilă făcută praf, grinzi, etc. Din timp în timp înghițeam ceva la postul de ajutor improvizat, apoi reluam evacuarea dărâmăturilor și căutarea viilor sau a morților. Căutam cu îndârjire, fără să ne batem capul cu gânditul, cu înțelesul... Cu ochii în lacrimi, acționam ca niște automate. Degetele sângerau, dar nu simțeam nimic. Vocile, zgomotele ce veneau parcă din fundul pământului ne ambiționau și mai mult. Piatră după piatră, oră după oră, răscoleam într-una, ziua și noaptea. După o noapte de căutare înfrigurată, apăru soarele. Nu mai auzeam nicio voce, niciun semnal.

Către amiază, am reușit să deschidem intrarea în adăpost. Nu am găsit decât morți. Negri de funingine, triști, epuizați, ne-am așezat pe ce am putut. Apoi, dintr-o dată, s-a produs minunea lui Bo'sun Heyne, care a smuls o bucată de zid cât talia unui om. Cu fața crispată într-un fel de nebunie, cu ochii ieșiți din orbite, venele de la tâmpile gata să explodeze, din ce în ce mai roșu și mai aprins, nu s-a lăsat până nu a dărâmat zidul. Era să fie și el îngropat sub zidul căruia i-a venit de hac. În spatele zidului se afla o cavitate curățică, o cămăruță – iar în mijlocul ei un coș de nuiele.

”Știam că trebuie să fie undeva, spuse Bo'sun Heine, luând în brațe ceva din coșul de nuiele. Ceva mic, foarte mic, care începuse să miște, apoi să plângă⁴⁸.

Apoi, după ore și zile în care viața lupta cu moartea, după lacrimi și după câte o neașteptată minune, uneori se producea ceva de-a dreptul imposibil pentru unii: sirenele se porneau din nou, anunțând un nou atac. Pentru victimele incredule ale bombardamentului abia terminat, cu vii și cu morții lui, noua serie de bombe, incendii și dărâmături era sinonimă cu sfârșitul lumii. Acesta a fost cazul bombardamentelor teroriste de la Hamburg, Berlin, Nürnberg, Darmstadt, Köln și alte orașe germane. După ce, la timpul unu, orașul țintit era făcut fărâme prin dinamitare, de către teroriștii aerului din Anglia, la timpul doi, venea rândul teroriștilor de peste ocean. Bombardierele britanice și americane reveneau cu speranța și intenția clară de a ucide supraviețuitorii și salvatorii, care nu mai aveau unde să se adăpostească, de a arde cu bombele lor incendiare tot ce putea să ardă, uneori chiar morții din gropile lor.

Abia târându-se și sprijinindu-se de ziduri, bătrânii, femeile și copiii se îndreptau către adăposturile avariate ce puteau deveni capcane mortale. Când bombardierele morții își aruncau sinistra lor încărcătură, un veritabil uragan de foc se pornea peste orașul condamnat.

”Un nor imens, de flăcări... ateriza încetișor peste oraș”, declară un supraviețuitor din Vürzburg. *”Norul acesta de foc, nu știa ce este mila. Cobora peste biserici, peste case, peste palate și alte clădiri, peste largile bulevarde, peste străzile medievale înguste. La început, picături aprinse cădeau din nor, provocând incendii izolate. Apoi norul de flăcări acoperii întregul Vürzburg. În câteva clipe, incendiul gigantic lumina noaptea sumbră, norii de pe cer devenind roșii, roșu aprins⁴⁹.*

”Era ca și cum cerul întreg vărsa foc pe pământ”, după cum declara, cuprins de groază, martorul dintr-un alt oraș-martir⁵⁰.

”Totul arde! Totul arde!”, striga un bărbat refugiat în adăpostul ocupat de Martha Gros.

Apoi se produse un accident teribil: zidurile tremurau, le-am auzit fisurându-se înainte de a se prăbuși. Ne-am trezit cu flăcările peste noi. Tencuiala tavanului începu să cadă și ne-am temut că acesta se va prăbuși... Treizeci de secunde mai târziu se produse a doua explozie teribilă, ce deschise cu violență ușa pivniței. Într-o lumină strălucitoare am văzut scara pivniței cum se prăbușește, apoi un râu de foc venind drept spre noi. Am strigat: *”Să ieșim!”* Căpitanul însă mi-a spus: *”Rămâneți aici! Bandiții sunt în aer”*. Chiar în clipa asta, casa din față fu atinsă. Blindajul din fața pivniței zbură ca nimic, permițând intrarea unei limbi de foc de aproape cinci metri. Dulapuri și alte bucăți de mobilă căzură peste noi. Presiunea lor teribilă ne-a împins către zid⁵¹.

Multe victime au încercat să arunce pe geam bombele incendiare fluierânde. Pentru a dejuca aceste inițiative, bombele fuseseră prevăzute cu dispozitive întârziatoare mortale⁵².

Foarte curând, miile de incendii mărunte se uniră într-o imensă văpaie, traversată de vârtejuri de flăcări. Un martor își amintește că *”zgomotul era parcă de orgă, ca la biserică, o orgă al cărei organist apăsa pe toate clapele odată”⁵³*. Mulți dintre cei din pivnițe și bucăre înțelesesă că adăpostul va deveni curând un cuptor, un furnal. Rolf Witt, din Hamburg, scrie următoarele:

Ceea ce se petrecea în stradă trebuie să fii atins pe cei din spatele adăpostului, din care cauză au dărâmat zidul din subsolul de alături. Asta a fost o eroare, căci prin dărâmarea zidului sau trezit în fața unei alte văpăi, între două focuri. Poarta dinspre stradă a rămas deschisă pe jumătate, iar intrarea fumului și a focului nu mai putea fi oprită. Am fost afectați foarte grav. La început oamenii au strigat, apoi vocile s-au stins. Poate nu numai vocile. Eram la câteva secunde de moarte. Nu puteam vorbi cu părinții, din cauza măștii de gaze pe care o purtam. L-am bătut pe tatăl meu pe umăr și i-am făcut semn că plec. Credeam că mă va urma. Cu câteva secunde mai devreme simțisem că mă sufoc. Acum însă, nu știu de unde îmi venise o neașteptată rezervă de energie, de vitalitate. Într-un moment, când ușa era deschisă și nicio grindă sau alte deșeuri aprinse nu blocau ieșirea, m-am lansat cu toată viteza în stradă⁵⁴.

Ca și tânărul Witt, alte victime din adăpostul devenit capcană încercau să scape de căldura sufocantă. Iată ce spune martorul supraviețuitor Martha Gros:

Cineva a strigat: "Ieșiți cu mâinile sus!" Cu forța lui colosală, acesta m-a scos de sub dărâmături. Am lăsat baltă valijoara de securitate și am mai tras câțiva după mine. Ne-am strecurat cum am putut prin gaura din spatele adăpostului. În grădină cădeau bombe cu grămadă. Ne-am ghemuit, ne-am culcat, ne-am târît, luptându-ne cu flăcările ce se lipeau de hainele noastre. Arborii în flăcări erau plini de fosfor, care se scurgea pe noi⁵⁵.

"Cei ce nu reușeau să se debaraseze de fosforul ce cădea pe ei deveneau obiectul unui spectacol teribil", își amintește Rosa Todt. "Pielea lor era de un roșu aprins, prin toți porii le curgea apă, la fel din urechi și din nas, toată fața lor era o mască îngrozitoare⁵⁶.

În ciuda morții aproape sigure, inclusiv pe stradă, cei mai intuitivi înțeleseseră că singura speranță era părăsirea adăpostului ce devenise groapă comună. *"Mama m-a înfășurat în cearșafuri ude, m-a sărutat și mi-a spus "Șterge-o! Dumnezeu să te păzească!", așa povestește Traute Koch. "La ușă însă am ezitat. În față vedeam numai foc. Totul era roșu, ca la intrarea într-un furnal. Căldura intensă m-a surprins. O grindă în flăcări căzu la picioarele mele. Am ezitat și să mă întorc. Apoi, chiar în momentul când mă pregăteam să sar peste grinda în flăcări, cineva a reușit să o dea în lături. Am fugit în stradă. În jurul meu, perdelele de foc formau un fel de cortine aprinse. Am avut sentimentul că sunt luată de uraganul de foc⁵⁷.*

Oricât de infernale fuseseră bombardamentele anterioare, cei mai mulți abia acum înțelegeau sensul veritabil al cuvântului "Infern". *"Căldura caselor aprinse din jur era insuportabilă", declară un adolescent ce se zbătea să scape cum s-o putea din acest iad. "Gemeam și plângeam din cauza durerii provocate de fierbințeala insuportabilă⁵⁸.*

"Oamenii în flăcări alergau ca niște torțe vii", își amintește Martha Gros. "Nu voi uita niciodată ultimele lor strigăte"⁵⁹.

"Dacă totuși auzeam vreun glas, era strigătul de ajutor provenind din pivnița vreuneia dintre casele în flăcări, din jur", adăugă o tânără din Darmstadt⁶⁰.

Pe acest drum de foc, la fiecare pas apărea un nou coșmar. *"Mă chinuiam să fug contra vântului prin mijlocul străzii...", scrie Kate Hoffmeister, o domnișoară de 19 ani. "Nu puteam traversa strada... pentru că asfaltul se topise. Erau destui oameni pe stradă, mulți deja morți, alții încă în viață, dar prinși în capcana asfaltului... Cei în patru labe deja urlau"⁶¹.*

Într-o tentativă disperată de a scăpa din iadul de la Hamburg, Herbert Brecht, de cincisprezece ani, și alți câțiva tineri din echipele de ajutor, au fugit cu o mașină, ce tracta o mică remorcă.

Oamenii arși fugeau și se împiedicau în spatele nostru. Alții erau lungiți pe șosea, morți sau inconștienți... Remorca noastră s-a blocat în craterul unei bombe. Am detașat-o și am sărit cu toții în mașina al

cărei motor nu-l oprisem. Eram șase înăuntru. După 200 de metri, am fost obligați să facem o haltă între tramvaie, chiar în fața depoului. Mașina s-a aprins însă imediat. Am reușit să sărim cu toții și am rămas acolo, între flăcările iadului. Nu m-am putut opune uraganului care m-a împins într-un enorm crater de bombă, din mijlocul șoselei. Cine nu se va refugia în craterul acesta, nu va avea nicio șansă de supraviețuire... O conductă de apă se spărsese chiar în crater. Nu era presiune, dar apa curgea. Ne-am bătut cu inundația. Unii s-au înecat ori au fost acoperiți, pentru că pereții craterului s-au înmuiat și au cedat... Am avut ochelarii de serviciu cu mine și am văzut totul foarte bine. Cei aprinși, aduși de uragan în fața craterului nostru, nu aveau nicio șansă de supraviețuire. În final am rămas vreo patruzeci în crater. Lângă mine, un soldat în uniformă a încercat să se sinucidă, cu cuțitul...

În acel moment am văzut că o mașină căzuse în crater. Câțiva erau deja sub ea... Nu am înțeles cum s-a întâmplat asta. Atenția mi-a fost atrasă de plânsul unui băiețel căzut sub bara de șoc a mașinii...

Urletele oamenilor ce ard și mor sunt de neuitat. Când omul moare astfel, strigă, geme și apoi horcăie cu moartea în gât⁶².

Ca și Brecht, grav rănit, unii au scăpat ca prin minune din acest holocaust, refugiindu-se pe malurile râului, pe canale sau în parcuri. Mii și mii de oameni nu s-au putut refugia nicăieri. Când bombardamentul s-a terminat și uraganul de foc s-a mai înmuiat, câțiva supraviețuitori au început să se manifeste. Tânărul Herbert Brecht declară:

Deși era amiază, nu se vedea lumina zilei. Totuși un om a venit și a tras afară supraviețuitori din crater. Printre aceștia mă aflam și eu. Era un om în vârstă, cu fața arsă. Când m-a prins de mâini, fâșii din pielea mea au rămas lipite de palmele lui. M-a privit așa, că nici nu pot să-i descriu privirea. Nu a spus decât atât: "Măi micuțule! Micuțul meu!..." Aerul era abia respirabil, iar rănile mă dureau de nu știam ce să fac. Peste tot erau morți. Cu grămada. Cei mai mulți erau goi-goluți. Hainele arseseră pe ei. Se micșoraseră. Deveniseră mici, din cauza căldurii... Am văzut un tramvai incendiat, în care trupurile de oameni erau grămadă, unele peste celelalte⁶³.

"O liniște de moarte domnea în orașul fantomatic și îngrozitor", își amintește Martha Gros, care s-a târât cum a putut printre ruinele din Darmstadt. "A fost și mai ireal decât în noaptea precedentă. Nicio păsărică, niciun arbore verde, niciun om în picioare, numai cadavre⁶⁴". "Un imobil de patru etaje devenise o movilă de bolovani până la subsol", nota Anne-Lies Schmidt, ce își căutase părinții într-o zonă din Hamburg.

Totul părea să se fi topit... femeile și copiii erau atât de carbonizați că nu puteau fi recunoscuți... Creierii le ieșeau prin tâmpilele ce explodaseră, măruntaiele le curgeau de o parte sau alta... Copiii zăceau pe trotuar ca țiparii fripți. Așa morți cum erau, se vedea bine încă modul în care au suferit și au murit, mâinile și brațele le erau întinse ca pentru a îndepărta căldura insuportabilă și necruțătoare⁶⁵.

Mulți dintre supraviețuitori, inclusiv Marta Gros, s-au întors în adăposturile-capcane din care fugiseră, cu speranța de a recupera câteva obiecte de valoare.

Ne-am strecurat printre ruinele din grădină până în pivnița ce arsese. Cenușa nu depășea 60 de centimetri. Am găsit locul unde lăsasem pușculița cu comoara. Deschizând-o, dau peste bancnota de 1000 Reichmark, păstrată pentru caz de mare nevoie. Devenise o

foaie de cenușă, care s-a frânt sub ochii mei. Obiectul cel mai de preț, un smarald, arată foarte bizar. În jurul seifului nostru de securitate sunt împrăștiate bucăți de argint topit. Pe rastel, sticlele de vin s-au topit și atârnă într-un fel de rubane. Întrucât acestea s-au petrecut, mi s-a spus că temperatura trebuie să fi atins aproximativ 926⁰C⁶⁶.

Oricât de triste au fost aceste descoperiri, m-am consolată când am auzit că alții s-au găsit în fața unor scene ce depășeau orice coșmar. Din cauza căldurii extreme, cadavrele din unele adăposturi erau carbonizate, arse pe jumătate sau într-o măsură greu de precizat; deveniseră dure. Ca talie și volum, scăzuseră la un sfert față de dimensiunile normale. Căinii și pisicile aveau talia unui șobolan. În alte buncăre sau pivnițe nu rămăsese decât cenușă. Când salvatorii au intrat în anumite refugii, au găsit podeaua acoperită cu 30 de centimetri de grăsime omenească, victimele fiind transformate într-un lichid sumbru⁶⁷.

Întrucât aceste pivnițe și buncăre erau îngrozitoare, urât mirositoare și de coșmar, numeroși salvatori au căzut într-o stare de « isterie nervoasă ». Când funcționarii, înțelegători, le-au oferit alcool, unii au băut până la beție, pentru a uita cele văzute sau a suporta altele și mai și⁶⁸! Otto Muller era unul dintre cei ce trebuia să transporte suferinzii de arsuri, pe un vapor-spital. Acest polițist din Hamburg raportează următoarele:

Persoanele arse erau identificate cu o fișă medicală prinsă de gât, pe care erau trecute informațiile personale și gradul de gravitate al arsurilor. Un medic mi-a spus că cu cât suprafața arsurii este mai importantă, cu atât mai puțin violentă este durerea resimțită de victimă. Când arsurile ating însă un anumit procent din suprafața corpului, moartea este inevitabilă. Medicul trecea printre rândurile de răniți, fără să se ocupe de cei a căror suprafață arsă era prea mare. Numai cei ce simțeau încă durerea arsurilor urmau să fie imbarcați pe nava-spital, întrucât nu era loc decât pentru cei ce aveau o șansă de supraviețuire. Bolnavii ce se simțeau uitați, neglijați sau abandonați știau ce înseamnă asta. Un astfel de rănit s-a târât până lângă centura mea, pentru a ajunge la pistol, spre a se sinucide. A fost oribil⁶⁹.

În numeroase cazuri, infirmierele și medicii nu puteau face alta decât să înmoaie frunze de salată în ulei, etalându-le apoi pe nefericitele victime. Polițistul Muller continuă :

Alergam cu motocicletă pe străzile în flăcări. Deodată văd o fetiță, Mă uit la ea și gândesc că ar putea fii propria mea fiică... Opresc motorul și fetița vine spre mine în fugă. Cu excepția urmelor albite de propriile-i lacrimi, fața îi este neagră din cauza funinginei. Își cară cum poate fratele mort. Ea însăși are partea dreaptă a figurii zgâriată și tumefiată. Umblă fără țintă de trei zile și două nopți... M-a luat de gât și mi-a spus: "Vă rog, luați-ne cu dumneavoastră"⁷⁰.

Din cauza șocului emoțional continuu, mulți supraviețuitori și-au pierdut mințile și aleargă pe străzile fumegânde strigând te miri ce. Șocul nu se datora numai bombardamentului și suferinței din timpul acestuia, ci în egală măsură celor văzute după, în fața miilor de cadavre scoase dintre dărâmături. "Un om și-a pierdut mințile", spune Anne-Katie Seifarth. "Stă în fața unei movile de cărămizi dintr-un zid prăbușit, movilă în vârful căreia a înfipt un drapel cu svastica. Cu o cască de oțel pe cap

și cu o figură de nebun, strigă după cei ce nu dau onorul la drapel și chiar îi bombardează cu pietre pe cei mai grăbiți⁷¹.

Cea mai mare parte din timp, supraviețuitorii traumatizați umblă hai-hui printre ruine, bolborosind ei știu ce și gesticulând. Unii sunt atât de duși de acasă încât nu mai pot exprima nicio emoție. Liselotte Klemich își amintește că a văzut refugiați odihnindu-se pe trunchiul unui arbore căzut în urma unui bombardament. *“Sub arborele căzut”, relatează Liselotte, “o mână înmănușată în alb se deschide lent, apoi se închide în același ritm. Nimeni nu a încercat să ridice enormul trunchi de arbore”⁷².*

Îngroziți de ideea că bombardamentele s-ar putea repeta, supraviețuitorii încearcă să scape din orașele bombardate, refugiindu-se la sate. Ursula von Kardorff notează în jurnalul ei: *“Am fost luați de valul celor ce suferiseră bombardamentele. Fețe lor sunt gri și dosul curbat sub povara averii ce le-a rămas, pe care o poartă pe umeri spre o țintă necunoscută. Nimeni nu și-a dat seama că a venit noaptea peste orașul în flăcări. Sub norul de funingine, ziua fusese extrem de sumbră”⁷³.* *“Niciodată nu am văzut ceva atât de penibil”*, adăugă Margot Schulz, pe când victimele supraviețuitoare traversau satul ei.

Pe jumătate arși, refugiații erau în cămași de noapte și în pijamale, eventual cu o manta aruncată pe umeri. Toate bunurile lor erau înghesuite într-un landou, împreună cu copilul. Greu de imaginat isteria... oamenii arși, plânsetele... Asta a durat zile întregi. Nimeni nu vedea sfârșitul... Îmi amintesc o femeie ce s-a prăbușit dintr-o dată pe trotuarul din fața mea. După un sfert de oră de gemete a dat naștere unui bebeluș. O altă femeie, tot pe trotuar, își alăpta copilul. Era îmbrăcată numai cu o cămașă de noapte, iar părul îi era ars. În tot acest timp, exodul a continuat. A fost un val constant de mizerie⁷⁴.

Caroline Schaefer era gata să plece din Darmstadt, care fusese incendiat de Aliați. Problema era că ar fi vrut să ascundă copiilor spectacolul de coșmar al străzilor pline de cadavre. *“Simțeam că dacă băieții văd străzile pline de cadavre, niciodată nu vor mai putea duce o viață fericită”*. Totuși, Carolina renunță la această idee, căci noi și noi orori apăreau la fiecare pas. Reperând o veche prietenă ce împingea o bicicletă cu roțile dezumflate, Caroline văzu o cutie fixată pe portbagaj. *“M-a îmbrățișat într-o liniște deplină”*, spuse Caroline. *“Apoi se puse pe plâns și îmi arătă cutia. « Înăuntrul ei este soțul meu », spuse ea”⁷⁵.*

Răspândindu-se știrile privind holocaustul R. A. F., pe seama femeilor și copiilor germani, guvernul britanic încercă să respingă orice critică, refuzând să își recunoască crimele de război. Conștient că numeroși Englezi sau oameni din alte țări ar putea denunța aceste crime nemaivăzute, guvernul britanic și-a trimis politrucii-purtători-de-cuvinte-mincinoase în turnee de manipulare și dezinformare a opiniei publice mondiale: *“Obiectivele Bomber Command sunt exclusiv militare”*, declară Sir Archibald Sinclair, Ministrul Forțelor Aeriene, în fața Camerei comunelor⁷⁶, la începutul lui 1943.

”Nu este vorba de bombardamente oarbe”, declară în același cadru, foarte puțin timp după, vice-prim ministrul Clement Attlee: ”După cum s-a arătat de mai multe ori, în această Cameră, bombardamentele noastre vizează obiectivele cele mai importante din punct de vedere strict militar”⁷⁷.

Un alt lider politic englez, Harold Balfour, mințea cu același tupeu: ”Vă pot asigura că nu suntem pe cale de a bombarda în mod arbitrar femeile și copiii Germaniei”⁷⁸. În ciuda persistenței negațiilor guvernamentale, sinistrul adevăr al bombardamentelor teroriste anglo-americane nu putea fi ascuns multă vreme. Unii fură scandalizați, și calificară masacrul civililor germani drept o ”barbarie inumană, incompatibilă cu spiritul englezesc”⁷⁹. Mulți critici erau preocupați de «prăbușirea morală» a poporului englez, în numele căruia se comiteau aceste crime. Abia apoi vorbeau de poporul german – victima crimei.

”Faptul de a bombarda orașele ca atare, de a ataca în mod intenționat civilii, fără a ști dacă, da sau ba, aceștia contribuie activ la efortul de război, este o acțiune rea, indiferent că este comisă de către Naziști sau de către noi înșine”, anunță George Bell, arhiepiscop de Chichester⁸⁰.

”Ar fi o ironie” adăugă istoricul britanic Basile Liddell Hart, ”dacă, pentru a câștiga victoria, apărătorii civilizației trebuie să utilizeze mijloacele cele mai barbare pe care lumea modernă le-a cunoscut într-un război. Prin bombardamentele noastre oarbe, efectuate noaptea, înălțăm barbaria la un nivel niciodată atins în epoca modernă”⁸¹.

”Necruțătoarele și teroristele bombardamente de masă ale orașelor supra-aglomerate de refugiați sunt o amenințare la fel de mare pentru integritatea spiritului omenesc ca tot ceea ce deja s-a săvârșit pe această planetă...” – protesta mai târziu autoarea Vera Brittain. ”Nu există avantaj militar sau politic care să poată justifica această rușine, acest scandal, această insultă și această profanare”⁸².

Dovada pierderii, atât de temute, a moralului Angliei a fost furnizată inclusiv de numeroasele echipaje ale bombardierelor teroriste R. A. F. Pentru numeroși aviatori, absența aproape totală de opoziție *Luftwaffe*, pe cerul german, transforma bombardarea orașelor germane într-o sinistră crimă deliberată. Critica deschisă a politicii guvernului englez era susceptibilă de curte marțială, întemnițare sau chiar mai rău, din care cauză criza morală ce mocnea printre piloți apărea din când în când la lumina zilei. În cursul unei ședințe de informare înaintea unui nou «bombardament de saturație», o voce anonimă strigă, din spatele sălii: «Încă odată, femeile și copiii mai întâi!»⁸³.

«Acolo erau oameni, dedesubt», recunosc un alt membru al unui echipaj terorist, ”îi prăjeam de moarte în asfaltul topit al străzilor. Erau deja prăjiți pe când le aruncam alte bombe incendiare, în acel holocaust. Mă simțeam teribil de rănit sufletește, pentru acești oameni pe care îi prăjeam – prăjire la care participam eu însumi”⁸⁴. Pe când critica publică, din partea

echipajelor bombardierelor teroriste, era considerată trădare, numeroși piloți tulburați sufletește revelau aceste crime în privat.

”Pilotul navigator și eu însumi am pedalat din greu până la Huntingdon, apoi am mers cu barca pe râu”, își amintește un pilot R. A. F., după un bombardament. ”Am plutit liniștiți, în aval, dar Nick a zis: « Ce putem spune despre acești bieți nenorociți, prinși în capcana incendiilor? »“. Tânăru pilot se gândea la ceea ce tocmai spusese eu, cu un minut sau două în urmă. Rămase fără glas.

”Nu știam ce să zic. Am continuat să plutim liniștiți”⁸⁵.

În mod stupefiant și poate scandalos pentru unii, în ciuda datoriei lor de supunere absolută în fața ordinelor primite, membrii ierarhiei militare își dădeau, din când în când, pe față, revolta și indignarea în fața acțiunilor criminale ce le erau impuse de către guvernul lor. Revoltat de setea de sânge, de care dădeau dovadă ziarele englezești, ce se bucurau de masacrele teroriste în termeni ca: *”TOȚI GERMANII SUNT VINOVAȚI!”*, sau *”NICIO MILĂ! NICIO ÎNDURARE!*, cum scria alt ziar⁸⁶, plutonierul Cecil Aspinall-Oglander sfârși prin a critica ziarul *Times*, din Londra, într-o scrisoare:

Marea Britanie, aliații și simpatizanții ei pot fi recunoscători aviației R. A. F. pentru că este în măsură să pună Germania la plată, să supună orașele ei aceleași devastări pe care ea a produs-o în orașele noastre. Sensibilitatea unei mari părți din populația britanică este însă neplăcut impresionată și lovită de faptul că emisiunile noastre oficiale vorbesc despre isprăvile R. A. F. ca de o justă plată, preamărind bombardamentele, bucurându-se prostește și insultând suferințelor victimelor raidurilor noastre aeriene. Un Englez întreg la cap nu crapă de bucurie, nici de triumf când un criminal urcă pe eșafod, nici nu se bucură de suferințele pe care călăul le impune acestuia pe timpul execuției⁸⁷.

Arthur Harris era cel ce planificase și pusese în aplicare cu o bucurie nedisimulată campania de bombardamente teroriste. Adevăratul vinovat însă, adevăratul tartor responsabil pentru concretizarea și rezultatele bombardamentelor teroriste era primul ministru Winston Churchill. Departe de a se înclina în fața îndemnurilor la omenie, civilizație, măsură, milă, primul ministru britanic continuă bombardamentele teroriste cu cerbicia patologică cunoscută. Cu toată scrânteala lui mintală, primul ministru britanic avea și momente de normalitate, de îndoială, remușcarea sufletească și perioadele de luciditate devenind evidente în cadrul climatului general de satisfacție patologică inconștientă, ieftină și îngustă la vedere. *”În jurnalul său, un invitat al primului ministru englez nota că, în cursul unui film ce preamărea bombardamentul halucinant al unui oraș german, de către unul din avioanele noastre”, Winston Churchill s-ar fi ridicat dintr-o dată și ar fi zis: ”Am devenit oare animale, monștrii? Nu cumva mergem prea departe?”⁸⁸.*

Totuși, rarele momente de luciditate, compasiune și omenie ale primului ministru dispăreau repede în fața antipatiei lui

cronice față de tot ce era german, față de « *Boși* ». În ciuda apelurilor persistente la măsură și reținere, foarte rapid uitate, sentimentele primului ministru britanic și probabil ale majorității compatrioților săi, pot fi reduse, în esența lor, la expresia cinică: ”*Un bun German este un German mort*”.

Ca atare, masacrul prin foc continuă. Statisticile privind morții, mutilații și cei fără acoperiș atinseseră proporții oribile. Cifrele seci uită să ne arate însă o altă categorie de victime a căror viață fu afectată. Dintre toate straturile și categoriile societății germane, măcelărită prin bombardamente teroriste, milioanele de copii sunt cei care au suferit cel mai mult.

”*Mamă!, Mamă! Avioane! MAMĂ VIN AVIOANELE!*”, striga micuțul Freddy Schrott, în vârstă de doi ani, când, din casa lui de la Wolfsburg, auzea sirenele urlând. Deși acest oraș a suferit bombardamente relativ minore, față de alte orașele, Wolfsburg era situat pe ruta de zbor a avioanelor teroriste, către Berlin. Ca atare, în fiecare seară, sirenele orașului urlau. ”Freddy era în pătuțul său, își strângea brațele la piept și striga: *Mamă! Avioane!, Mamă, Avioane!* – își amintește sora sa mai mare. *El era la capătul nervilor*”⁸⁹.

”*Lacrimile veneau, veneau singure. Lacrimile și teribilele scuturături*”, spune alt copil trecut prin bombardamentele anglo-americe. ”*Lacrimile se opresc, dar scuturăturile nici gând. Tremur, tremur, de parcă aș avea temperatură*”⁹⁰.

În această tragedie atroce, în care copiii îngroziți și neștiutori ar fi putut probabil suferi în mai mică măsură această teroare, ce cobora din cer, ei au trăit și suferit, din păcate, o suferință zilnică mult mai mare. Din cauza perturbării totale a existenței lor, părinții erau supuși unui stres continuu, de neimaginat. Că era din cauza pierderii slujbei, ca urmare a bombardării uzinei ori a magazinelor unde lucrau, că era vorba de importanta nevoie de mână de lucru, adesea nocturnă, pentru remedierea consecințelor raidurilor aeriene, în plus față de sarcinile normale, din timpul zilei, fără să mai vorbim de întreruperea apei, a curentului, a electricității, de securitatea lor și a copiilor lor, totul contribuia la a-i măcina pe părinți, la fel de sigur precum clădirile lovite de bombe teroristilor. Iată ce își amintește un copil care avea opt ani la data respectivă:

De-a lungul acestei perioade, am remarcat că tata nu era foarte drăguț cu mama. Se enerva pentru o nimica toată, și când era nervos o lovea. Nu îmi plăcea asta. Era mai mare decât ea, și totuși o lovea – el care ne învățase să nu lovim niciodată pe unul mai mic decât noi. Era teribil să o aud pe mama plângând în camera ei, să ascult disputele verbale de acolo. Apoi, tata pleca la muncă, iar mama ieșea din cameră și ne spunea: ”Nu vă îngrijorați, a fost numai o mică neînțelegere”. Apoi îmi zâmbea, spunând că totul este în regulă... În aceeași perioadă, Dieter și Erich făceau pipi în pat, când auzeau avioanele, ceea ce provoca uneori dispute suplimentare între părinți”⁹¹.

Preocupați de salvarea emoțională și fizică a copiilor lor, numeroși orașeni îi trimiteau la țară, unde erau mai în siguranță. Evacuarea școlilor, a cărților și a învățătorilor dădea loc unor

scene ce îți rupeau inima. Dacă s-ar face socoteala, cam două milioane și jumătate de copii au fost găzduiți în tabere și în casele zonelor mai adăpostite din Germania. Ușurați în bună măsură de grija zilnică a copiilor, adulții își puteau concentra eforturile acolo unde era nevoia mai mare. În ciuda distrugerii aproape totale a majorității orașelor și chiar a satelor, Nemții ce țineau cu fermitate la cuibul lor familiar descopereau că nici măcar această distrugere nu le garantează imunitatea sau securitatea în fața bombardamentelor teroriste. Operând conform principiului că *”a bombarda orice în Germania este preferabil decât a nu bombarda nimic”*, avioanele aliate reveneau de mai multe ori asupra vechilor ținte, făcând totul praf și pulbere. Ce puteau face Nemții, ce putea face populația orașelor, care nu avea unde să se ducă? Mulți dintre aceștia răscoleau mormanele de ruine, în căutarea a ceva anume sau pentru a găsi ce-o fi, ceva mâncare într-o cămară bombardată⁹².

”Dacă ne distrug salonul, ne vom refugia în bucătărie”, exclamă o femeie inimoasă. *”Dacă ne vor distrage și bucătăria, vom dormi pe culoar. Iar dacă și culoarul este făcut praf, ne vom instala cuibul în pământ, chiar sub ruinele casei noastre. Oricât de mic ar fi colțul ce poate fi amenajat, din ceea ce este al nostru, el este mai de preț decât orice loc necunoscut”*⁹³.

”Vom face precum cârțile, în găurile lor din pământ”, își spunea Paula Kuhl ce asista în direct la fenomenul rezistenței, până la moarte, în fața oricărei greutăți. Pe cât de tristă și de patetică, atitudinea curajoasă și eroică a vecinilor i se părea remarcabilă și demnă de urmat.

În ruinele pivnițelor ce înfruntaseră bombele, oamenii erau rapizi ca fulgerul întru recuperarea a ce se putea dintre zidurile prăbușite, sau care stăteau să se prăbușească. Pivnițele erau amenajate, tavanele reparate, ferestrele înlocuite, căci material de construcție era la discreție. În situații cu adevărat dezastruoase unii improvizau spații necrezut de confortabile, reușind chiar să pună perdele la ferestre – totul fiind recuperat dintre ruine... Încetul cu încetul, supraviețuitorii bombardamentelor își descopereau o nebanuită vocație de meșteri și meșterițe ce reușeau să încropească un adăpost din chiar praful și pulberea din jur. Micile colibe și adăposturi creșteau printre ruine precum ciupercile după ploaie⁹⁴.

Dincolo de tendința naturală, către un cadru familiar dichisit, o altă explicație a dorinței aparent sinucigașe, de a rămâne între ruinele lor, o găsim în faptul că Nemții au deprins rapid știința și curajul de a face față oricărei situații. Iată ce spune despre asta, un cronicar din Kassel, alt oraș bombardat și răs-bombardat, căci nici un oraș nu a scăpat nebombardat:

De trei sute de ori, cu spaima în suflet, oamenii din Kassel s-au refugiat în adăposturile anti-aeriene, pe când avioanele britanice și americane își lepădau bombele. Aproape 10 000 de persoane fură ucise în primul bombardament... – un atac incendiar ce a aprins întreg centrul orașului... Începând cu acea noapte, oamenii știau că sunt condamnați la moarte. Nu știau însă când va veni ceasul morții. Uneori nu primeau decât câteva bombe, căci raidurile ce nu-și puteau atinge obiectivele din jurul Berlinului, alegeau Kassel, pe drumul de

întoarcere, pentru a-și arunca restul de bombe. Uneori, roiurile de avioane treceau pe deasupra, fără să se întâmple nimic; alteori, avioanele zburau peste oraș, dând impresia că se duc spre răsărit. Abia atunci însă se întorceau peste noi și ne potopeau cu tonele lor de fosfor și de trotil.

Cu timpul, locuitorii din Kassel au înțeles manevrele teroriștilor aliați. Constant și sistematic, orașul era distrus... Supraviețuitorii au învățat să scobească pământul, reducând efectul incendiilor și al fumului toxic. Într-un sens, a fost cu un accent de mândrie că primarul nostru a declarat: "Ce să spun despre ultimul bombardament? Fără discuție, a fost cel mai mare. O mie de bombardiere uriașe au venit peste noi. A fost unul din cele mai mari bombardamente din toată Germania. Totuși, față de celelalte, nu am avut cine știe ce pierderi. Mai puțin de o sută de morți"⁹⁵.

Faptul că mii și mii de oameni au putut supraviețui la Kassel și în alte părți nu a fost un miracol. Un alt așa-zis miracol, ce i-a lăsat cu gura căscată pe conducătorii aliați, a fost eșecul bombardamentelor teroriste în ce privește moralul Germanilor. "Zidurile noastre pot fi dărâmate, nu însă și inimile noastre" – spunea mesajul tipic ce se putea citi printre ruinele Berlinului⁹⁶. Deși au îndurat peste cinci ani cel mai teribil război din istorie, încrederea poporului în Germania și în Führer a rămas absolut intactă. Dacă, uneori, după un mare bombardament sau o altă înfrângere, s-a întâmplat ca moralul să fie zdruncinat, el nu a fost niciodată redus la zero. În ianuarie 1945, Adolf Hitler și al III-lea Reich erau atât de legați și de confundabili, unul cu altul, încât, pentru Germani, pierderea încrederii în unul însemna automat și pierderea încrederii în celălalt. În privința asta, persoanele bombardate, arse sau mitraliate nu s-au dezis și nu au cedat niciodată.

În ciuda armatelor aliate care, pe pământ, pe apă și în aer, strângeau menghina în jurul Germaniei, pentru a ucide ultima urmă de viață, Nemții au contat totdeauna pe șeful lor suprem și pe un miracol de ultimă oră. Un observator arăta că încrederea nezdruncinată și "*credința în Führer sunt atât de mari încât o mică victorie ar putea schimba rapid starea de spirit a multor persoane*"⁹⁷. Chiar dacă vreo câțiva nu mai credeau că Germania poate câștiga războiul, majoritatea poporului estima că acest om providențial, ce triumfase atâta vreme și adesea contra atâtor dușmani și dușmăniei, va reuși încă un miracol de ultimă oră. Așa gândea poporul german, în vreme ce acest om, din fundul buncărului de sub ruinele Berlinului, conducea războiul alături de ultimii generali și fideli. În faza finală a războiului, în săptămânile de pe urmă ale acestuia, utilizând ultimele rezerve de energie, pentru a scăpa poporul german de soarta pe care i-o rezervau învingătorii, acest miracol a fost singurul lucru ce l-a preocupat pe cancelarul Adolf Hitler.

II

MOARTEA ȘI MOARTEA CE VINE

Către începutul anului decisiv, 1945, măreția, farmecul și gloria Berlinului de altă dată ajunseseră printre amintirile îndepărtate. Fanfarele amuțiseră, ca și defilările victoriei, sau discursurile patriotice către popor. Mulțimea beată de fericire și admirație fusese înghițită de sirenele ce urlau zi și noapte, de raidurile aeriene ale dușmanilor ce nu puteau suporta geniul, vrednicia și eficacitatea poporului german, de mulțimea avioanelor ce întunecau cerul și mutilau Vechiul Continent cu otrava și ura anglo-americană de o parte, cu balele iudeo-bolșevice de alta... Când bombardierele se întorceau la bazele lor de dincolo de Canalul Mânecii, pentru a-și reface plinul de otravă, numai tristețea, liniștea și ruinele fumegânde aminteau ceea ce fusese unul dintre cele mai mari și mai strălucitoare orașe ale lumii civilizate. Întrucât Berlinul a fost simbolul celui de al III-lea Reich și modelul de voință germană de înfruntare a inamicilor, el a fost bombardat cu un tonaj de bombe superior tuturor celorlalte orașe germane la un loc. Asupra Berlinului au fost aruncate mult mai multe substanțe explozive și incendiare decât *Luftwaffe* a aruncat asupra întregii Anglii, pe durata tuturor celor șase ani de război. Astfel, aproape jumătate din cele patru milioane și jumătate de locuitori ai Berlinului dispăruseră către începutul lui 1945. Mulți dintre aceste peste două milioane de berlinezi fugiseră unde s-a nimerit. Și mai mulți însă, după unii, fuseseră uciși de terorismul aerian inamic, deși statisticile oficiale ale nedemnilor învingători nu vor să recunoască decât aproximativ 50 000 de morți de moarte cauzată de raidurile lor aeriene¹. Deși fusese probabil orașul cel mai apărat din lume, Berlinul devenise un cimitir uriaș, “*un gigantic munte de ruine fumegânde*”².

Pentru supraviețuitorii ce suportaseră urgia inamică în sutele de adăposturi berlineze, fiecare raid aerian terorist părea mai greu și mai devastator decât cel precedent. Distrugerea capitalei germane era atât de totală încât berlinezii ironizau spunând că “*dacă dușmanii Germaniei vor să lovească și alte ținte, trebuie să și le aducă de acasă*”³.

Pentru refugiații ce se întorceau în capitală după o lungă absență, desfigurarea Berlinului era incredibilă. Iată ce declară Lali Horstman, întoarsă cu trenul :

Ajung la lumina zilei și din înaltul treptelor [vagonului] sunt șocată de tristețea clădirilor abandonate, de ruinele ultimelor atentate dezastruoase, de lipsa oricărui trafic urban. Cei câțiva trecători grăbiți și înfוליți, contra frigului intens, erau la fel de triști și de lipsiți de viață precum ruinele din jurul lor. Deși viața capitalei pare stinsă, fiecare dintre aceste fantome citadine este plină de spirit. Precum o ființă tăiată în mii de bucăți, ce continuă să trăiască,

Berlinul este traversat de un curent de viață ce îl protejează contra distrugerii totale⁴.

După cum a remarcat Lali Horstman, în ciuda faptului că magnificul oraș a devenit un imens morman de ruine, moralul celor în viață este absolut intact. Ca și supraviețuitorii altor orașe germane, berlinezii au îndurat bombardamentele și s-au vindecat de orice urmă de frică, înfruntând moartea cu seninătatea cea mai desăvârșită. *”Simt în mine un sentiment crescând de vitalitate sălbatică”*, scria Ursula von Kardorff în jurnalul ei, după un raid aerian terorist asupra Berlinului. *”Dacă Englezii cred că așa ne vor distruge moralul, atunci își fură singuri căciula... Sunt foarte departe de a ne face să ne pierdem cumpătul”*⁵.

”Sunt stupefiat de spiritul lor excelent”, exclama cu mândrie Doctorul Joseph Goebbels, ministrul propagandei, care vizita regulat victimele bombardamentelor teroriste. *”Nimeni nu plânge, nimeni nu se plânge... pur și simplu, moralul populației Berlinului este magnific”*⁶.

Grație spiritului său, umorului și irezistibilului său optimism, micul doctor este un izvor de reconfort pentru victime, după cum o afirmă cu toată convingerea Rudolf Semmler, un funcționar din ministerul Propagandei:

Goebbels traversează întregul oraș. Peste tot ruine și dezolare. În mai multe rânduri ia pe cont propriu lupta contra incendiilor... Peste tot unde este recunoscut, oamenii îl salută cu căldură și prietenie, uitând pentru o clipă tristețea din jur. Cei ce au suferit din plin bombardamentele, sunt bucuroși să îi strângă mâna. El este mereu cu o glumă pe buze. O femeie ce este logodită vorbește de casa ce i-a fost distrusă chiar în ajunul căsătoriei. Nu pare foarte tânără și îi spune lui Goebbels că are 55 de ani. *”Foarte bine”*, spune el pentru a o încuraja, *”puteți fi recunoscătoare că numai mobilele și alte lucruri au dispărut, dar viitorul vostru soț este în viață. Mobilele și celelalte le veți recupera fără probleme, dar un alt soț poate că nu-i chiar atât de ușor de găsit”*. Toți cei din jur se pun pe râs, în mijlocul ruinelor⁷.

Spre marea dezamăgire a lui Goebbels și în ciuda solicitărilor lui repetate, Adolf Hitler nu a mers niciodată printre victimele bombardamentelor, pentru a le consola și încuraja. Călătorind cu trenul printre orașele în ruine ale Germaniei, Hitler rămâne în dosul perdelelor trase, refuzând să privească până și fotografiile ruinelor, ce îi sunt aduse pe birou. Cancelarul german pare să se teamă că vederea efectelor războiului, i-ar putea schimba decizia de a se bate până la capăt. Mersul printre ruinele fumegânde, vederea directă a femeilor și copiilor prăjiți de incendiile teroriste, arta și arhitectura seculară devenite cenușă l-ar fi putut împinge către îndoială și disperare. Pentru a face față crizei traversate de Germania, Europa și lumea civilizată, cancelarul german nu își permite nicio clipă de îndoială în ce privește voința de a persevera.

Puțini oameni din Berlinul devastat sunt conștienți de faptul că șeful suprem este zi și noapte la postul său de comandă, în buncărul de sub fosta Cancelarie a Reichului. Încă de la

începutul războiului, în 1939, Hitler a lucrat foarte rar în capitală. Deplasându-și cartierul general pe urmele armatei, de la Vest către Est și apoi în sens invers, comandantul suprem făcuse alegerea de a conduce operațiile militare cât mai aproape de linia frontului. Când nu era angajat activ în mersul războiului, Hitler era la Berchtesgaden, refugiul său din Alpii bavarezi.

Astăzi însă, fără surle și trompete, führerul german revine la Berlin pentru cea mai mare dintre bătălii și cel mai mare pariu al vieții lui, care vor fi un eșec. Dacă operația ar fi avut loc mai devreme, în cursul războiului, atacul prin surprindere i-ar fi împins aproape sigur pe Aliați către litoralul Mânecii și ar fi pus probabil capăt războiului atât în Vest cât și în alte părți. Istoria ofensivei din Ardeni arată că aceasta a avut loc în condițiile superiorității aeriene aproape totale a Aliaților. După Crăciunul 1944, când cerul de iarnă s-a luminat pe câmpul de bătălie din Belgia, avioanele anglo-americe au reapărut, stopând ultima mare ofensivă germană și forțând Wehrmachtul să revină la punctul său de plecare.

În mare parte din cauza incompetenței, poate chiar a indiferenței șefului suprem *Luftwaffe*, Hermann Göring, aviația germană invincibilă de altădată a ajuns să nu mai fie în stare a face o opoziție serioasă inamicului. Înaintea ostilităților, Göring își asigurase compatrioții, în mod teatral, că nu trebuie să se teamă de bombele britanice, care ar putea lovi pământul Patriei. ”*Dacă asta se va întâmpla*”, spunea mareșalul făcând cu ochiul, ”*mă puteți numi Maier*”. Această glumă circula de multă vreme printre victimele bombardamentelor, ce îl numeau frecvent pe rotunjourul șef *Luftwaffe* ”*Herman Maier*”, fără ca cineva să mai râdă. În ciuda eforturilor persistente ale consilierilor săi, Hitler a refuzat să îl îndeparteze din fruntea aviației germane pe pilotul-erou din Primul Război mondial, tovarăș de luptă încă din prima fază a Partidului Național Socialist al Muncitorilor Germani.

Nimic nu poate opri ploaia de moarte a bombardamentelor teroriste ce potopesc Germania, iar cancelarul Hitler ezită să răspundă la teroare prin teroare. Pagubele pe care Germanii le pot provoca Englezilor sunt neînsemnate față de cele suferite de ei înșiși. « *Armele minune* », adică rachetele V₁, V₂, V₃ încep să cadă, peste Anglia, abia în vara lui 1944, constituind un bun stimulent pentru moralul german. Ofensat de aceste arme « *inumane și criminale* », Churchill face noi planuri pentru saturarea Germaniei cu gaze toxice și germeni mortali de antrax, în ciuda interzicerii internaționale a acestui gen de război⁸.

”*Putem inunda orașele germane astfel încât o bună parte din populație să aibă nevoie de tratament medical continuu*”, își informează consilierii săi, primul ministru britanic⁹.

Temându-se fără îndoială că Hitler ar putea răspunde cu propriile sale arme de acest tip, Churchill a ezitat și a renunțat la punerea în aplicare a acestui plan. Printre consilierii lui Hitler, numeroși erau aceia care îl sfătuiau ca, pe lângă rachetele « V » să recurgă și la avioanele sinucigașe, precum Japonia, aliata

nominală a Germaniei, care făcea acest lucru de mai multă vreme, cu destul succes. Hitler s-a opus totdeauna acestei idei. *”Orice soldat ce își riscă viața pentru Patrie, trebuie să aibă o cât de mică șansă de a scăpa viu din bătălie”*, explica Führerul. *”Noi, Germanii, nu suntem kamikaze, precum Japonezii”*¹⁰.

Ca mulți alți compatrioți asediați, Adolf Hitler crede încă în miracole. Nici nu se putea altfel. Renunțarea la această ultimă speranță însemna recunoașterea înfrângerii. Cu aproape întreaga planetă pe cap și cu categorica *« capitulare fără condiții »* cerută de Aliați, Hitler este decis să continue lupta până la moarte... sau până la posibilul miracol. Nu era nevoie să i se reamintească agravarea situației militare. Simpla privire a hărții era suficientă. Uniunea Sovietică, Statele Unite, Marea Britanie și imperiul ei colonial, Franța cu al ei, însemnau sute de milioane de oameni, dintre care Aliații își puteau alege soldații, zdrobind numericeste Germania, care nu dispunea decât de 70 milioane de locuitori. Oricât de mare era diferența demografică, ea pare neînsemnată față de dezechilibrul economic și industrial. Aliații dispun de resurse naturale aproape nelimitate (cărbuni, petrol, minereuri, cauciuc, etc.), de o aprovizionare inepuizabilă în tancuri, avioane, nave și orice arme, ce înlocuiesc automat pierderile de război. Germania, în schimb, a fost obligată să recurgă la o industrie pe bază de recuperare; se recupera orice fir de ață, orice bucățică de metal sau de cauciuc, orice haină ruptă; industria germană luptă pentru supraviețuire, numeroase uzine și ateliere fiind obligate să își desfășoare activitatea în fundul pământului, în peșteri, în tunele...

În fața unor inamici dispunând de superioritate absolută pe toate planurile, în fața menghinei acestora, care se strângea din toate părțile, un om normal și-ar fi pierdut mințile. Crezând că așa stau lucrurile, propaganda aliată declara că Hitler face spume de furie la gură, după fiecare nouă catastrofă, că se învârte, la pământ, ca un turbat, ba chiar roade covoarele... *”Am fost lângă el în fiecare zi și aproape în fiecare seară”*, mărturisește un confident al cancelarului german. *”Da, am văzut lungi momente de liniște, am văzut explozii vulcanice, lava fiind însă totdeauna strict controlată. Hitler era un actor desăvârșit, nu un rozător de covoare”*¹¹, cum gândeau paralyticul Roosevelt, bețivul cinic Churchill și multi-criminalul Stalin, administratorul celui mai sinistru imperiu al morții și al minciunii, care a existat vreodată.

În această situație imposibilă și disperată, pe ce trec zilele pe atât se pune mai puțin problema ca Adolf Hitler să cedeze, să dea Germania și Europa pe mâna dușmanilor. Nu este vorba de o opțiune. Ca simplu soldat pe timpul Primului Război mondial, Hitler își amintește ultima capitulare germană. Deși, în toamna lui 1918, vechea armată imperială era în perfectă măsură de a continua lupta, politicienii din Berlin și-au pierdut cumpătul și au capitulat. Consecința acestei *« lovituri de pumnal în spate »* a fost umilirea, înjosirea și dezmembrarea Germaniei, aservirea ei de către învingători. Aceasta este lecția capitulării politicarde

din 1918, epocă în care ura față de Germania, insultele și minciunile pe seama acesteia nu atinseseră încă absurdul și grotescul de astăzi. Se înțelege decizia lui Hitler de a continua lupta cu orice preț, capitularea fără condiții fiind echivalentă cu sinuciderea națională. Inclusiv după eșecul ofensivei din Ardeni, Führerul a rămas la fel de ferm. *”Nu trebuie să deduceți că mă gândesc o singură clipă la pierderea războiului”*, mărturisi Hitler în fața unui grup de generali. *”Niciodată nu am înțeles sensul cuvântului capitulare și sunt unul dintre cei ce s-a ridicat de jos, de la nimic. Pentru mine, împrejurările în care ne găsim nu reprezintă nimic cu adevărat nou”*¹².

În plus, Hitler avea peste tot figura impozantă a lui Frederic cel Mare, model de erou pentru el. Într-o altă epocă sumbră din trecutul Germaniei, pe când armatele inamice erau la fel de grăbite să sfâșie Reichul, Frederic rezistase cu succes până la capăt. Fermitatea *”Bătrânului Fritz”*, de a rezista până la ultimul minut, s-a conjugat cu miracolul morții neașteptate a țarinei Elisabeta, destrămarea alianței dușmanilor Germaniei și victoria aparent imposibilă a acesteia. Mai mult decât orice altceva, acest foarte surprinzător miracol de ultimă oră, din secolul al XVIII-lea, îl încuraja pe Hitler să reziste, în speranța că un eveniment similar se poate produce și în secolul al XX-lea. Pentru a nu uita niciodată această lecție a istoriei, portretul lui Frederic cel Mare se găsea peste tot unde Führerul își stabilea cartierul general, inclusiv în buncărul din măruntaiele subsolului berlinez, care va deveni mormântul lui.

*”Când veștile proaste mă copleșeau, simplul fapt de a privi acest portret îmi dădea noi forțe... Am ajuns în ultimul sfert de oră. Situația este foarte gravă, poate chiar disperată. Noi însă continuăm lupta și nu ne-am pierdut speranța... Ceea ce trebuie să facem se reduce la a nu ne lăsa copleșiți de disperare!”*¹³.

Oricât de grele erau condițiile la Vest, unde forțele americane, britanice și franceze aveau de acum liber acces la Rin, oricât de devastatoare și mortale erau masacrele datorate bombardamentelor teroriste, acestea erau secundare în raport cu evenimentul central. Atenția cancelarului asediat putea fi pe moment abătută într-o altă direcție, ea revenea totuși constant către Frontul de Est. Hitler știa că războiul va fi câștigat sau pierdut numai acolo – acolo unde ideologiile diametral opuse erau încleștate într-o luptă pe viață și pe moarte. Mai mult decât oriunde în altă parte, pe acest front trebuia ca ultimele forțe germane să reziste cu orice preț. Dacă tăvălugul roșu ce se apropia ar fi putut fi oprit și retrimis de unde venise, restul s-ar fi putut regla de la sine. Slăbit, însângerat și decimat, cum ajunsese, Wehrmachtul încă era capabil să răspundă amenințării ce venea de la Vest. El era însă obligat să înfrunte mai întâi și să anihileze, pe cât posibil, pericolul bolșevic, de la Est. În caz contrar, dacă acest miracol urma să se dovedească iluzoriu, nu numai Reichul german ar fi pierit ci, într-un fel sau altul, o mare

parte din Europa ar fii căzut sub tăvălugul și tenebrele dictaturii bolșevice.

După invazia germană a Uniunii Sovietice, în iunie 1941, lupta pe Frontul de Est a devenit un război sălbatic, de distrugere, între « naționalismul european », pe de o parte, și « internaționalismul bolșevic », pe de alta. La fel de dificilă în orice alte condiții, bătălia a fost însă agravată intenționat de către Stalin.

Îndoindu-se de loialitatea forțelor sale armate și conștient de marele număr de dezertori ruși din Primul Război mondial, Stalin refuză să semneze Convenția de la Geneva, cu privire la prizonierii de război, ca și Tratatul de la La Haye, ce reglementa războiul terestru. Pentru Stalin, soldatul ce nu avea garanția supraviețuirii ca prizonier de război, trebuia obligatoriu să lupte până la moarte. În ciuda acestor precauții cinice ale dictatorului de la Kremlin, soldații sovietici se predau cu sutele de mii în primele săptămâni și luni de război. Confrunțați cu milioanele de prizonieri ce trebuiau îmbrăcați, hrăniți și cazați convenabil, Germanii au încercat să ajungă la o înțelegere cu Rușii, în această chestiune. Eforturile lor fură însă respinse cu dispreț¹⁴.

Funcționarii bolșevici anunțau cu dezinvoltură că soldații sovietici nu se predau. *”Un prizonier capturat viu de către inamic este ipso facto un trădător... Dacă prizonierii s-ar fi achitat de datoria lor de soldați, bătându-se până la capăt, atunci nu ar fi căzut prizonieri”*¹⁵.

”Toți cei făcuți prizonieri, inclusiv răniții, erau considerați că s-au predat inamicului de bunăvoie”, scria Svetlana, fiica lui Stalin, al cărui frate capturat de Germani a fost rapid dezavuat de tatăl său. *”Guvernului bolșevic nu-i păsa de proprii săi ofițeri și soldați, prizonieri ai Germanilor, care se numărau cu milioanele, refuzând să facă ceva pentru ei”*¹⁶.

Așa se explică nemulțumirea îndreptățită și insatisfacția unui căpitan artilerist rus care, după câțiva ani de ocnă, în Gulagul siberian, va deveni celebrul scriitor Alexandru Soljenițîn: *”Moscova nu recunoștea proprii ei soldați din ajun”*¹⁷.

Fără ca acest lucru să surprindă pe cineva, ajunși prizonieri germani, mulți soldați și ofițeri ai Armatei roșii, inclusiv generalul Andrei Vlasov, au întors spatele guvernului bolșevic, devenind « trădători » adevărați, nu numai cu numele, alăturându-se cruciadei anti-comuniste a Germaniei.

Din moment ce sovieticii erau atât de puțin preocupați de soarta propriilor lor prizonieri la Germani, se înțelege la ce se puteau aștepta soldații germani căzuți prizonieri în mâinile Armatei roșii. Deși tratamentul acestora a variat foarte mult de la o unitate sovietică la alta, unii prizonieri germani fiind tratați relativ satisfăcător, nu acesta a fost cazul celor mai mulți dintre

ei. În primele zile glorioase ale victoriei germane din 1941, retragerea rapidă a Rușilor i-a ferit pe mulți soldați germani să cadă prizonieri. Totuși, câteva mii de Germani căzuți prizonieri la Ruși fură uciși de aceștia imediat.

La 1 iulie 1941, în apropiere de Broniki, în Ucraina, sovieticii au capturat un număr de 160 de soldați germani, majoritatea acestora fiind răniți. Caporalul Karl Jager povestește:

După ce am fost făcuți prizonieri... împreună cu alți camarazi am fost obligați să ne dezbrăcăm și să predăm toate obiectele de valoare, inclusiv tot ce aveam prin buzunare. Unii dintre noi au fost înjunghiați cu baioneta, pentru că nu se mișcau destul de repede. Fiind rănit la o mână, caporalul Kurz nu și-a putut scoate suficient de repede, centura de la brâu. Din cauza asta a fost înjunghiat din spate, baioneta unui rus traversându-i ceafa și gâtul. Un soldat german grav rănit, ce abia dădea semne de viață, primi un șut în burtă iar craniul îi fu zdrobit cu patul puștii... Împreună cu un grup de 12 până la 15 prizonieri, am fost duși undeva la Nord de șoseaua pe care ne aflam. Mulți dintre noi erau goi-goluți. Făceam parte din al treilea grup ce venea de pe șosea.. În spatele nostru, Rușii începuseră execuțiile... După primele focuri, a izbucnit panica printre prizonieri, iar eu am reușit să fug¹⁸.

”Măinile ne erau legate la spate... și am fost obligați să ne lungim pe pământ...”, declara o altă victimă din același grup. Un soldat rus m-a împuns cu baioneta în piept. M-am întors către el și m-a împuns din nou. Am căzut și m-au împuns de șapte ori în spate, până nu am mai mișcat... am auzit ceilalți camarazi ce se văitau de durere, apoi am leșinat¹⁹”. Germanii avansau totuși în zona respectivă, așa că, adoua zi, au recuperat un total de 153 de cadavre. În ciuda acestor execuții sălbatice ale soldaților lor, mareșalii Wehrmachtului interziseră la Broniki și în alte părți, orice fel de represalii la scară mare. O categorie ce nu se putea aștepta la vreo milă din partea Germanilor era aceea a comisarilor bolșevici, nelipsiți din unitățile Armatei bolșevice și formată aproape exclusiv din Jidani – după cum bănuiau Germanii. Aceștia erau considerați responsabili mutilării camarazilor capturați²⁰. Iată cum ne explică acestea locotenentul Hans Woltersdorf, martor al celor relatate:

Unul dintre artileriștii noștri anti-tanc s-a apărut cu adevărat până la ultimul cartuș. În fața lui erau întinși la pământ vreo 30 de soldați ruși. Până la urmă, grupul din care făcea parte acest artilerist, a fost obligat să se predea, când nu a mai avut muniții. Pe când erau încă în viață, la toți le-au fost tăiate organele genitale, apoi le-au fost scoși ochii din cap și intestinele din burtă. Prizonierii ruși cărora li s-au arătat aceste mutilări au declarat că ele erau ordonate de către comisarii politici. Atunci am auzit prima dată vorbindu-se de acești politrucci, comisari politici²¹.

Știind ce îi așteaptă înainte de execuție, foarte numeroși erau infanteriștii germani ce luptau până la moarte. În spiritul acestor *Landseri* (infanteriști, NT), războiul din Est nu era o simplă înfruntare cu rasa slavă sau altele, ci o cruciadă contra comunismului. În anii următori primului Război mondial, ca și în Ungaria, iudeo-revoluționarii marxiști răsturnaseră guvernele din diverse landuri germane. Majoritatea acestor revoluționari

erau Jidani – ca Lenin, Trotsky și mulți alți bolșevici, Ruși doar cu numele. Așadar, amenințarea pentru Europa în general și Germania în special era de culoare jidovească. În consecință, de la Adolf Hitler până la ultimul *Landser*, războiul din Est devenise o cruciadă contra iudeo-comunismului.

“*Bieții și nefericiții Ruși*“, declara un soldat german, șocat de ce vedea în interiorul Uniunii Sovietice, pe măsură ce avansa. “*Nefericirea lor este penibilă, mizeria incredibilă*”²².

”*Numai când vezi ce au comis Jidanii aici, în Rusia, începi să înțelegi de ce Führerul a pornit războiul contra iudaismului*”, scria un *Landser* stupefiat, exprimând ideea multor altor camarazi. “*Ce gen de nenorocire ar fi căzut peste Patria noastră dacă acest popor bestial ar fi ajuns la putere în Germania*”²³?

După răsunătorul eșec german de la Stalingrad, în 1943, « avantajul » a trecut de partea Rușilor. Susținuți de Americani cu cantități aparent inepuizabile de bunuri, de la tancuri și avioane până la conserve, bocanci și unt congelat, Armata bolșevică și-a revenit și a preluat ofensiva²⁴. Până atunci invincibilă, armata germană a început lungă și lentă ei retragere către Vest, o dramă la fel de vastă și de sălbatică precum stepa unde s-a derulat și despre care cei de astăzi nu știu aproape nimic. Cu ocazia zecilor de mari bătălii și a miilor de ciocniri uitate, a început un fel de competiție în care victoria însemna viață iar înfrângerea moarte.

Inferiori din punct de vedere numeric dar și în armament, (mai ales tancurile atât de temute), tinerii recruți germani trimiși pe front pentru a înlocui pe cei morți, treceau fără tranziție de la starea de pace la cea de război. Erau urcați într-un tren sau camion și ajungeau pe Frontul de Est, adică direct în Iad. În același fel, odată ajuns pe linia frontului, următoarea etapă a recrutului consta în trecerea de la starea de tânăr flăcău la aceea de soldat, de războinic, ceea ce se putea petrece într-o fracțiune de secundă. Tinerețea lui Guy Sajer s-a sfârșit dintr-o dată, în ziua când convoiul său a căzut într-o ambuscadă.

”A fost atins cineva?”, strigă unul dintre subofițeri... ”Atunci să mergem.” Cam nervos, deschid ușa camionului. În interior văd un om, pe care nu-l voi uita niciodată. Era așezat normal, pe locul său din cabină. Fața îi era însă un fel de terci sângeros.

”Ernst”, strig cu o voce pe care nu mi-o recunosc. ”Ernst”, repet eu în timp ce mă arunc pe el... Caut cu disperare semne de viață pe fața lui oribilă. Mantaua îi este plină de sânge... Dinții îi sunt amestecați cu fragmente de oase. Prin sângele de pe fața lui, văd mușchii obrazilor ce se contractă. Într-un hal apropiat de starea de șoc, încerc să pun un pansament pe această rană înfiorătoare... Plângând ca un băiețel, îmi împing prietenul către extremitatea canapelei, ținându-l în brațe... Deodată, din această față de nerecunoscut, doi ochi largi și strălucind de angoasă mă privesc ca din altă lume.

În cabina unui camion, undeva în imensitatea stepei rusești, un bărbat și un adolescent sunt prinși într-o luptă disperată. Bărbatul luptă contra morții iar adolescentul contra disperării... Am simțit că ceva din spiritul meu a devenit pentru totdeauna dur ca granitul²⁵.

”Primul grup de tancuri T-34 avansează pe lângă pădure”, își amintește alt recrutar îngrozit, când, dintr-o singură lovitură, aceste care de luptă distrug toată lumea lui de până atunci.

Aud ofițerul strigându-mi să mă ocup de tancul din dreapta... Cele învățate la școala regimentală îmi revin în minte și îmi dau curaj. S-a prevăzut să lăsăm primul grup de tancuri să avanseze... Mina are un capac de securitate, ce trebuie deșurubat, pentru a ajunge la cordonul detonatorului. Degetele îmi tremură. Reușesc să deșurubez capacul... Ies din tranșee, mă aplec la maxim și avansez către monstrul pe șenile. Trag cordonul și mă pregătesc să-i lipesc mina pe spate. Am nouă secunde, înainte ca ea să explodeze în mâna mea. Spre marea mea disperare, abia acum văd că spatele tancului este acoperit cu o placă de beton, pe care mina nu se poate lipi... Dintr-o dată, tancul face la dreapta, iar acum vine spre mine, vrea să mă zdrobească.

Dau cu spatele, cad într-o tranșee abia începută. Sunt foarte aproape de suprafața pământului. Din fericire, am căzut pe spate, fără să scap mina din mâna ce simte tic-tacul din interiorul ei. Tancul trece peste mine, simt negrul zgomotos și putoarea fierbinte, pereții tranșeei încep să cedeze, burta monstrului trece peste mine fără să mă atingă... Mă ridic din instinct, ca pentru a-l împinge în sus, și reușesc să lipesc mina magnetică pe metalul șlefuit. Puternica explozie se produce imediat ce tancul a trecut complet peste mine... Am rămas în viață. Cei din tanc sunt morți. Tremur din toate celulele mele²⁶...

Un alt *Landser*, Guy Sajer, de 18 ani, înfruntă și el tancurile rusești, fără să se fi gândit dacă face parte dintre cei curajoși sau dintre cei lași. Înarmat cu un « *Panzerfaust* » lovitură unică, ce se poartă pe umăr, Sajer și cinci camarazi se ghemuiesc într-o cută de pământ, nu prea profundă. ”*Frica din noi a atins un foarte înalt nivel, din moment ce urina se scurge pe pulpele noastre*”, admite tânărul soldat. ”*Eram atât de îngroziți încât ne-am scăpat fără să ne dăm seama ce se petrece*”.

Trei tancuri se îndreaptă către noi. Dacă o iau peste malul ce ne protejează, războiul nostru se va sfârși în mai puțin de un minut. Cu mâna aproape țepăună, reușesc să ridic primul meu *Panzerfaust* și să îl pun în poziție de tir.

Ei continuă către noi, pământul în care m-am ghemuit vibrează în ritmul lor. Îmi simt nervii pe punctul de a exploda, mă trezesc fluierând și privind luminile galbene din farurile primului tanc, apoi totul dispare în flăușul de lumină orbitoare provocat de mine însumi, și care mi-a cam pârlit obrazul... Alte lumini mă orbesc dintr-o parte. Pun mâna streășină la ochi dar nu disting nimic. Totul este luminos dar confuz. Într-un halo de lumină, începe să se profileze conturul celui de al doilea tanc... Încep să aud uruitul celui de al treilea, care accelerează. Pun în poziție de tir ultimul *Panzerfaust*, contra tancului care este cam la treizeci de metri. Unul dintre camarazi a tras, și pe moment sunt orbit. Mă concentrez cum pot, îmi revine vederea, văd mulțimea de tancuri murdare de noroi, ce frământă pământul cu șenilele lor. Iată-l la cinci sau șase metri de mine. Un strigăt de teroare izbucnește din piepturile camarazilor exact în clipa când apăs pe trăgaci...

Coloana de tancuri se retrage și dispare într-un fel de erupție de praf și de fum. Căscăți la maxim, ochii noștri încearcă să vadă ce și cum, Nu vedem nimic. Doar fum și foc. Nemaivăzând nici un tanc,

nebulia ne împinge afară din cuta de pământ ce ne-a protejat. Privim focul ce ne orbește. Zgomotul tancurilor se aude tot mai slab, Rușii bat în retragere²⁷.

După ce a scos răniții din tancurile în flăcări, Sajer se prăbușește ca un copac doborât. La capătul forțelor, tânărul *Landser* și camarazii săi știu că nu vor avea stimp să-și tragă sufletul: ”Vor veni și mai mulți, cu sprijin aerian, artilerie, iar frenezia noastră disperată nu va fi servit la nimic²⁸.

Sajer înțelesese perfect situația. Într-o nouă confruntare între oameni și monștrii de oțel, el și camarazii săi nu puteau decât să privească, îngroziți și neputincioși, tancurile ce căutau o poziție convenabilă de tir.

Strigătele noastre de groază se amestecă cu ale mitraliorilor și întregului echipaj al unui tanc ce se învârte deasupra cutei ce adăpostise doi camarazi artileriști. Șenilele se înverșunează deasupra pământului cu care au fost mărunțiți și amestecați. Echipajul rusesc continuă să urle ”Kaputt, Soldat Germanski! Kaputt!”²⁹.

Pe Frontul de Est, numeroase scene ca acestea par ieșite de-a dreptul din Iad. După o rezistență organizată în grabă, cei câțiva mecanici, brutari și bucătari reușiră să respingă un asalt inamic. Grupul lui Hans Woltersdorf se strecură până lângă un tanc rusesc avariat. ”Câțiva dintre ai mei aruncară o privire în tanc”, își amintește locotenentul. ”Primilor le-a fost greață. S-au retras scârbiți. Un tors fără căpătâna, sânge, țesuturi omenești lipite de pereții tancului”³⁰. Mai mulți soldați reușiră să scoată un Rus grav rănit din epavă.

”Era acolo, arborând o prestigioasă medalie, pentru vitejia sa” – notează Woltersdorf. ”Dosul craniului său era deschis, iar creierul în sânge, la vedere. Avea spumă la gură, respirația lui scotea un fel de clic-clic, zgomotul tipic pentru astfel de răni la nivelul occipitalului. Ai murit drăguțule, i-am spus admirativ, dar plămânii încă îți funcționează... I-am luat hârtiile militare și medalia. Când balamucul se va sfârși, le voi trimite familiei sale. Le voi scrie că s-a bătut vitejește, pentru țara lui, căreia îi jertfise ce a avut mai bun în el. Le voi scrie că pot fi mândri de el... Ce altceva le-aș putea spune?”³¹.

Un astfel de spectacol ne dădea o bună idee despre propriul nostru destin. ”Ne vedeam și noi tot așa... lipiți de cine știe ce pereți, în mii de bucăți”, nota Woltersdorf. ”fără cap, evacuați cine știe de unde, cu o horcăială în gât”³².

Rezistența în fața acestor monștri de metal este ceva de neimaginat. Când oamenii începură să se comporte și ei în același fel, rezultatele fură devastatoare. Fără îndoială însă, momentul cel mai teribil din viața unui *Landser* este atunci când trebuie să înfrunte un val de oameni. Într-o țară cât două continente și serioase resurse omenești, Sovieticii își puteau

permite să mai piardă din acestea... ceea ce au făcut adesea. În urma unui baraj de artilerie peste poziția sa, Max Simon și-a desfășurat soldații disponibili în lungul unei creste.

Apoi scrie generalul SS, *”destul de departe de poziția noastră, văd liniile de oameni în uniformă brună, ce avansează cu pași siguri către noi. Primii traversează un mic râșor și sunt urmași la 200 de metri de o a doua linie. Abia apoi răsare, parcă din pământ, o a treia linie, al treilea val, apoi al patrulea și chiar al cincilea”*³³.

”Vederea acestor Ivani tâșnind cu miile din pământ era ceva de groază”, povestea un soldat ce a trebuit să facă față unui astfel de puhoi omenesc. *”Erau acolo, așteptau semnalul... neglijau orice altceva, inclusiv pe cei ce cădeau în jurul lor. Apoi se puneau în mișcare, primele trei linii avansau către noi”*³⁴.

Generalul Max Simon povestește:

În fața regimentului nostru, linii de oameni veneau de la dreapta spre stânga, dând impresia că ne vor depăși complet cu masa lor, ce avansa cu pas sigur, fără odihnă. Era un spectacol de necrezut, visul oricărui mitralior... La șase sute de metri am deschis focul și primul val fu secerat aproape în întregime. Ici și acolo, câte un inexplicabil supraviețuitor continua să avanseze. Era supranatural, incredibil, inuman. Niciunul dintre soldații noștri nu ar fi continuat să avanseze de unul singur. Al doilea val suferii aceleași pierderi, grupându-se însă către centru, ocolind sau trecând peste trupurile camarazilor lor, din primul val. Apoi, ca la un semnal, cei rămași începură să fugă către noi. Avansau, și urlau « Hurraaaah »³⁵.

”Sunetul îndelung, concertul sălbatic al acestui « hurraah » îngheța sângele în vine”, mărturisește un Landser, încă tremurând. *”Acest urlat sălbatic era suficient pentru a-i îngrozi pe proaspeții recruți”*³⁶.

Max Simon adaugă:

Primele trei valuri fură distruse de tirul nostru, dar nu chiar toți din rândurile lor fură uciși. Unii din cei ce căzuseră erau de fapt trăgători de elită, ce se strecurau prin iarbă și deschideau focul asupra ofițerilor noștri sau a cuiburilor de mitraliori. Cel de al patrulea val avansa mai încet, fiind nevoit să-și croiască drum peste imensul covor de trupuri ale camarazilor lor. Sovieticii avansau, se apropiau de noi, unii dintre oamenii noștri uitând parcă pericolul cel mare se cocoțau pe parapetul tranșeelor pentru a face față Rușilor mai apropiați. Din cauza tirului continuu, mitralierele se supra-încălziseră și erau necesare dese opriri pentru schimbarea încărcătoarelor...

Masa lor gigantică ataca panta finală, sperând să ne copleșească. Focul nostru era însă prea puternic. Rușii fură nevoiți să se retragă cu pierderi grele. Peste o oră însă, alte cinci linii de luptători pornesc într-un al doilea asalt. Numărul inamicilor din fața noastră pare nelimitat, valuri peste valuri de oameni avansează neconținut peste trupurile morților... Ivanii continuară astfel vreme de trei zile, uneori chiar și noaptea. Apoi încetară dintr-o dată și se retraseră³⁷.

Masacrarea miilor de oameni prin astfel de asalturi sinucigașe nu era chiar atât de absurdă, iar rezultatele ei nu erau neapărat unilaterale. După cum o recunoaște generalul Simon, diminuarea sau rănirea psihologică a Germanilor intra și ea în calcul, constituind un șoc poate chiar mai mare decât ravagiile fizice

operate în rândul Rușilor. ”Numărul, durata și furia acestor atacuri ne-au epuizat...”, recunoaște generalul Simon. ”Dacă Sovieticii puteau risipi atâtia oameni contra grupului nostru relativ minor, câte astfel de atacuri și câte zeci de mii de oameni ar fi ei în stare să sacrifice pentru un obiectiv de mare importanță? Pentru noi, sacrificarea a mii și mii de oameni, sub ochii noștri, era neîndoielnică³⁸.

Carnajul rezultat din bătălii ca cea de mai sus era cu adevărat oribil. Majoritatea recruților se cătăneau definitiv, la al doilea sau al treilea asalt. Niciunul dintre ei nu își mai permitea să glumească pe seama războiului, să disprețuiască sacrificiul adversarilor săi. Câmpul de bătaie cunoscuse nenumărate fețe sinistre, între care nu ai fi găsit două la fel. De mirare, mi se pare, este că unul dintre cele mai zguduitoare momente din viața unui *Landser* a fost impactul produs de război asupra cailor, ce serveau cu miile ambele armate. Harald Henry își amintește mai ales de unul culcat la marginea drumului:

Calul se cabră. Cineva ia dat lovitura de grație, dar el se ridică din nou și primi încă o lovitură de grație... Calul luptă în continuare pentru a trăi, primind alte și alte lovituri de grație. Aceste focuri de pușcă nu reușiră să stingă însă nobila lumină din ochii calului muribund... Pretutindeni cai, și iar cai. Mulți sunt sfâșiați de obuze, ochii le atârna din cavitățile sângerânde... ceea ce era aproape la fel de teribil ca fețele sau capetele smulse pe jumătate, ale oamenilor, sau corpurile arse și carbonizate pe jumătate, ale acestora³⁹.

Pe când tocmai trăise ceea ce își imagina a fi întreaga oroare a unei bătălii, locotenentul Friedrich Haag remarcă un ”frumos cal alb ce păștea în apropierea unei gropi”.

Un obuz de artilerie îi smulsese piciorul dreapta față. Continuând să pască lent și pașnic, cu toată durerea pe care o simțea, bietul cal își mișca ciotul în ritm cu celelalte trei picioare întregi, pe care se ținea... Nu pot descrie cu precizie oroarea acestui spectacol... I-am spus atunci unuia dintre soldații să dea calului lovitura de grație. Deși cu zece minute înainte fusese angajat pe viață și pe moarte în bătălie, soldatul îmi spuse: ”Regret, domnule locotenent, dar nu pot face acest lucru”. Astfel de experiențe sunt mai dureroase și mai penibile decât « tumultul bătăliilor », riscul personal și pericolele traversate⁴⁰.

Deși asalturile umane masive și bătăliile de tancuri erau evenimente îngrozitoare, soldații germani supraviețuitori puteau spera un binevenit moment de răgaz între două confruntări directe cu inamicul. Nu așa stăteau însă lucrurile în cazul partizanilor de război, permanent activi și mereu ascunși. Pentru infanteristul din spatele frontului, care se credea în siguranță și nu era suficient de atent, rezultatul putea să însemne moartea instantanee sau... chiar mai rău!

”Când vreo câțiva soldați germani erau capturați de către partizani, adesea erau tratați în mod inimaginabil”, povestește un general Wehrmacht. ”Torturarea prizonierilor era ceva banal pentru Sovietici, care îi spânzurau apoi, cu propriile organe genitale în gură⁴¹. Unii dintre acești prizonieri erau « eliberați » și duși pe drumul către unitățile lor, nu înainte însă de a li se scoate ochii din cap și a li se tăia organele genitale.

În imposibilitate de a trata convenabil mulțimile de civili în neregulă, Germanii erau obligați să recurgă la represaliile recunoscute legitime de către legile războiului. Evident însă, acestea nu puteau fi decât rapide, sinistre și arbitrare.

”Un grup de partizani a aruncat în aer vehiculele noastre”, mărturisea un civil; ”apoi au împușcat administratorul agricol și caporalul aflat acolo... Pentru asta, ieri dimineață, 40 de oameni au fost executați la marginea orașului... Bineînțeles, printre ei era un anumit număr de nevinovați, siliți să își dea viața... Nu putem pierde prea mult timp cu aceste chestiuni – chiar acum am fost obligat să trag asupra celor din jur”⁴².

Ca și politrucii sau comisarii politici, partizanii căzuți în mâinile Germanilor știau ce îi așteaptă. Un martor a notat:

Foarte practici, ceea ce denotă o anumită obișnuință, polițiștii de teren apar și instalează cu dibăcie șapte noduri de spânzurătoare pe balustrada unui balcon, apoi dispar în spatele ușii negre... Bine legat de mâini și de picioare, cu o bandă neagră în jurul ochilor, primul condamnat este adus pe balustradă, i se pune ștreangul la gât și va fi împins în gol, după ce i se va lua banderola de pe ochi. Unul după celălalt, cei șapte sunt plasați pe balustradă. Fiecare poartă o pancartă pe piept, pe care este înscrisă crima comisă de el. Pentru o clipă, ochii lor orbiți de lumină seamănă cu cei ai unui cal scăpat din vreo cursă. Împinși în gol, ochii li se închid aproape cu seninătate, pentru a nu se mai deschide niciodată. Propria lor greutate strânge nodul în jurul gâtului, iar mușchii li se agită într-o luptă disperată. Corpul fiecăruia reacționează cu putere, mișcările convulsive durează până la sfârșit. Totul este foarte rapid. Câte odată, unul din ei scoate limba ca pentru o batjocură inconștientă, saliva scurgându-se picătură cu picătură⁴³.

Pe când armata germană este împinsă definitiv către Vest, pierderile ei zilnice sunt tot mai mari. Atacurile rusești repetate produc rupturi în frontul german, rupturi prea mari pentru a mai putea fi astupate cu rezervele aproape inexistente de oameni. Germanii sunt tot timpul în inferioritate numerică, luptând permanent unul contra zece. Dacă vrea să supraviețuiască, fiecare infanterist german știe că trebuie să lupte cât zece Ruși! Mulți din ei fac asta în fiecare zi. După ce a respins un val de sovietici numai cu o mână de oameni, deși este rănit, Leopold von Thadeen-Trieglaff refuză să își abandoneze camarazii aflați în prima linie. Încercuți din nou, au rezistat cu succes toată noaptea iar în zorii zilei se băteau cu aceeași furie contra valurilor interminabile de Ruși.

”Și din stânga, și din dreapta, și din față, potopul de foc și asalturile repetate cad peste noi”, notează tânărul soldat în jurnalul său. ”În câteva minute, buncărul se umplu de răniți – nu era ușor să-i ascuți cum se vaită... Strigăte, gemete, vaiete, chiar și cântece. Am făcut un mare efort pentru a rămâne calm și imperturbabil”⁴⁴.

În sfârșit, un contra-atac german sparge frontul sovietic și salvează acest grup de supraviețuitori, punând capăt *”cele mai teribile nopți și bătăliei celei mai dificile din toată viața mea”* după cum a notat Thadden-Trieglaff. *”Înainte de a mă întoarce la postul meu de comandament din sat, privesc încă odată camarazii ce au murit. Am fost atât de impresionat, încât foarte greu mi-am putut stăpâni lacrimile... Când se va termina oare această hidoasă luptă defensivă”*⁴⁵.

Pentru acest eroic tânăr de 20 de ani, totul s-a sfârșit chiar a doua zi, când a fost ucis.

Pierderile în oameni sunt enorme, iar armata germană este măcinată zi și noapte în noroaiile Rusiei, procentul morților și răniților fiind incredibil de mare. În câteva luni și chiar câteva săptămâni, tinerii recruți ajung veteranii unităților lor. *”Am remarcat că, în primele zile, noii sosiți erau susceptibili de a fi uciși”*, notează Jean Montyn.

Gert era unul dintre acești noi sosiți. Avea 16 ani... În ochii lui din spatele ochelarilor rotunzi am văzut mirarea și nedumerirea simțite de mine însumi în prima zi, acum aproape o lună. Picioarele îi tremurau, clipea fără încetare, nu mai ținuse niciodată o armă în mână. Am simțit că nu va rămâne mult timp printre noi.

”Orice vrei să faci, întâi trebuie să te gândești”, i-am spus. ”Nu trebuie să lași ca ceva anume, orice nimic să devină o obișnuință. De partea cealaltă trăgătorii de elită pândesc zi și noapte. Dacă scaperi cumva un băț de chibrit, ești pierdut. Ei remarcă orice regularitate în comportamentul nostru. Dacă sapi o tranșee, nu arunca pământul de mai multe ori în același loc...”.

Gert înclină din cap și îmi spuse că va ține cont de asta. Nu au trecut însă două ore și am auzit un strigăt. În zece pași sunt lângă el și îl trag de picioare în tranșee. ”Ți-am spus, idiotule, ce te așteaptă...”. Trebuia oare să îi mai spun și asta? Avea o gaură serioasă în josul abdomenului. Scot un rulou de pansament din buzunar. De proastă calitate, hârtia este imediat inundată de sângele ce curge din belșug. Încerc să închid rana apăsând deasupra cu degetele, sperând și implorând cerul ca cineva să sosească. Nu îndrăznesc să strig, căci asta ar putea provoca un tir de mortiere. Gert este la capătul puterilor, gura îi este întredeschisă. Nu pare să simtă vreo durere. Dumnezeuule mare, adu pe cineva lângă mine. Nu vine nimeni. Scăpat printre degetele mele, sângele i s-a amestecat cu noroiul din tranșee. Gert nu mai mișcă⁴⁶.

La durerea pierderii camarazilor se adăuga grija pentru cei de acasă. Soldații aliați primeau de acasă vești îmbucurătoare. Pentru infanteristul german, scrisorile anunțau adesea vreo nenorocire. Iată ce notează Martin Poppel în jurnalul său:

Nevasta mi-a scris: ”După această teribilă ploaie de bombe suntem absolut epuizați. A asculta urletul permanent al sirenelor, a aștepta moartea, în fundul unei pivnițe, fără să vezi ce se petrece afară... Nu poți înțelege asta până nu ai trăit-o”. E clar, aici, pe front, nu trebuie să ne gândim la nimic... Ușor de zis... Cum să nu te gândești la cei de acasă... Suferim împreună cu ei, ne temem pentru cei care suportă bombardamentele aeriene teroriste⁴⁷.

”Acum câteva zile”, scria un sergent în carnetul său, *”am descoperit că în chiar momentul când îi visam pe ai noștri, ruinele fumegau deja în orașul Mannheim. Tristă ironie”*⁴⁸.

”Porcii de Englezi cred că ne vor îngenunchea astfel. Asta este o eroare din partea lor. “O eroare!”, nota mândros un alt sergent... ”Ah, de-ar putea trimite Führerul una sau două divizii în Anglia. I-ar învăța pe acești jidăniți dansul morții, i-ar face și lui Dracu pielea găinii până în vârful cozii lui de împelițat. Simt că turbez, îmi vine să-i scuip pe degenerații ăștia de Englezi. Simt cum crește scârba în mine”⁴⁹.

În ciuda ordinelor oficiale ce interziceau uciderea prizonierilor, realitatea pe teren era adesea alta. Trăind fără speranță, zi și noapte cu moartea în față, conștienți de soarta celor de acasă și de ce îi așteaptă pe ei înșiși, dacă sunt capturați, înnebuniți de groază, soldații nu își puteau stăpânii totdeauna brutalitatea.

”Un strigăt prelung se ridică din groapa de la stânga...”, notează Guy Sajer, după o luptă disperată. ”Apoi am auzit strigând după ajutor”.

”Ajungem la marginea unei tranșee. Rusul ce tocmai și-a aruncat pistolul, este cu mâinile în aer. În fundul șanțului, doi oameni se bat. Unul dintre ei, un Rus, agită un enorm cuțit, blocând pe cel de sub el, care este de-ai noștri. Doi dintre noi îl supraveghează pe Ruznacul cu mâinile în aer, în vreme ce caporalul sare în tranșee și îl lovește pe celălalt Ivan cu ceva care taie... Germanul de sub el reușește să iasă din șanț. Este plin de sânge și ține într-o mână cuțitul Rusului... Cu cealaltă mână, încearcă să oprească sângele ce-i curge din rană.

”Unde-i celălalt?”, strigă el furios. Doar nu a șters-o! Din câteva salturi ajunge lângă prizonier. Înainte ca cineva să fi putut interveni, plantă cuțitul în burta Rusului încremenit⁵⁰.

În final, după trei zile de lupte frenetice, în care timp nimeni nu a putut închide un ochi, Sajer și camarazii lui și-au pierdut cumpătul.

Din când în când, unul sau doi prizonieri ieșeau din ascunzătoare cu mâinile în aer. De fiecare dată se repeta aceeași tragedie. Kraus ucisese patru, din ordinul locotenentului – « Sudetul ». Apoi încă doi. Grupul 17 a ucis nouă. De la începutul ofensivei, tânărul Lindberg era într-o stare de excitație și de panică: ba plângea terorizat, ba râdea ca un nebun. La un moment dat puse mâna pe mitraliera lui Kraus și îi expedie pe doi cioloveci într-o gaură-de obuz. Bieții nenorociți îl implorau să îi cruțe... În turbarea lui incontabilă însă, Lindberg trase în ei.

Eram înnebuniți de epuizare și de sălbăticia nedezmintită a Rușilor, care nu mai făceau prizonieri... Atunci, ni s-a interzis și nouă să mai facem prizonieri... Într-un fel era simplu: ori ei, ori noi! De aceea, împreună cu Hals am aruncat grenade peste Ruznacia care încercau să agite un drapel alb⁵¹.

Totuși, în focul acestor lupte aberante, același soldat putea să asasineze prizonieri fără apărare iar după câteva clipe să își riște viața pentru a scoate vreun Rus dintr-un tanc în flăcări. Hans Woltersdorf se ținea bine. O clipă cât o eternitate s-a întrebat dacă trebuie să tragă sau să nu tragă asupra mai multor Ruși pe care i-a surprins. O ultimă rază de omenie ținea piept inevitabilei mâinii ce rezultă din îndârjirea luptei. ”Să trag, să nu trag” se întreba locotenentul, în vreme ce prizonierii îngroziți implorau cruțare. ”S-au ridicat la un moment dat... au dat cu spatele către

un brăduț, au coborât mâinile și au rupt-o la fugă precum potârnichele... Am încercat oare să trag? Mitraliera s-a blocat cu adevărat, așa cum am pretins mai târziu?”⁵².

Adesea, moartea era cel mai potrivit act de clemență față de un inamic. *”Marți am aruncat în aer două tancuri T-34...”, scria un Landser în carnetul său. ”După câțva timp, am trecut alături de una dintre carcasele fumegânde. Ieșit pe trei sferturi, un corp atârna peste spatele tancului, picioarele fiindu-i blocate în tancul ce ardea. Ars până la genunchi, Rusul suferea îngrozitor, dar era viu, și gemea. Mi-a fost imposibil să îl eliberez... Am tras în el, dar cu regret și lacrimi de tristețe pe obrajii mei. Nu-i pot uita privirea! De trei zile plâng moartea unui tanchist rus”⁵³.*

”Din când în când, unul dintre noi ieșea din toropeală și începea să urle”, recunoaște Guy Sajer. ”Urletele astea erau absolut involuntare. Nu le puteam opri. Cauza lor era epuizarea... Unii chiar râdeau pe când urlau, alții se rugau. Cei ce puteau să se roage, puteau spera”⁵⁴. Sajer continuă:

Ne simțeam ca niște suflete pierdute, uitasem că oamenii sunt făcuți pentru altele... că există dragoste, că pământul poate fi productiv și servi nu numai pentru îngroparea morților. Eram nebuni, gesticulam, ne mișcam fără țintă, fără speranță... Căzut într-un fel de stupoare, Lindberg, « Sudetul » începu să tremure, să vomeze, nu se mai putea controla. Tot grupul înnebunise. Nebunia se răspândea rapid... l-am văzut... Hals săltă pe mitralieră și deschise focul către cer... l-am văzut pe sergent dând cu pumnul în pământ și cerându-i socoteală pentru că ne înghițea unul după altul... Eu însumi am blestemat și insultat cerul cu fel și fel de cuvinte murdare... După ore și zile de pericol continuu... cădeam într-o demență insuportabilă. Criza de nervi era doar începutul. În final, vomam și ne prăbușeam inerți, ca și cum moartea intrase în drepturile ei depline⁵⁵.

”Eram morți, morți încă pe picioare, dar morți, morți în devenire”, declara un Landser⁵⁶. Pe când Frontul de Est se deplasa progresiv către Vest, lupta devenea din ce în ce mai disperată. În iarna lui 1944, Armata roșie a gonit în final pe cei ce invadaseră Rusia și acum se grăbea peste Polonia. Deși enormele pierderi redusese mult mâna de lucru germană, iar șansele de victorie erau de partea Sovieticilor, Armata roșie suferea și ea din greu. Fiecare german mort pe câmpul de bătălie însemna patru Ruși morți. Numeroase unități sovietice fuseseră reduse la 50% din forța lor inițială. În consecință, Armata roșie era formată tot mai mult din recruți provenind din Extremul Orient⁵⁷.

”Asta nu mai este Armata roșie”, râgâi scârbit un ofițer rus. ”Armata roșie a pierit în bătăliile din 1941 și 1942. Ceea ce vedeți poartă numele de hoardele Asiei”⁵⁸.

În afară de Asiatici, responsabilii sovietici făcură apel la o rezervă foarte pestriță : băieți ce abia împliniseră 13 ani, femei, invalizi și chiar pușcăriași⁵⁹. Ne-am deschis pușcăriile, am vârit toată lumea în armată”, recunosc Stălin⁶⁰. Aceste contingente fură aruncate în bătălie cu cea mai criminală indiferență. Iată ce scrie despre asta un soldat german:

Nu avea nicio importanță că noii recruți nu erau instruiți, că mulți nu aveau cizme sau chiar le lipsea câte o mână. Prizonierii ne-au spus că cei fără arme urmau să le ridice pe ale celor ce cădeau... Am văzut așa ceva... Am văzut atacuri precedate de grupuri compacte de indivizi ce mergeau ținându-se de mână pe câmpul de mine plantate de noi. Era vorba de civilii din batalioanele de pedeapsă ale Armatei roșii, oameni ce avansau ca niște automate. Rândurile lor nu se rupeau decât atunci când exploda vreo mină, răbind sau ucigând pe cei din jur. Oamenii nu ezitau și nu păreau impresionați. Am remarcat că răniții căzuți erau apoi uciși de grupuri speciale de comisari-politrucci și de ofițeri care îi urmau îndeaproape⁶¹.

”Nu mai era vorba de război”, consemă un *Landser*, martor al acestor masacre. *”Era vorba de un asasinat”*.

Pentru infanteristul obișnuit, dintre ororile Frontului de Est, lucrul cel mai groaznic era « valul Ivanilor de rând », anonimii nesfârșitelor valuri sinucigașe, dintre care se recrutau echipajele de tancuri încătușate în interiorul acestora, care nu se puteau salva când tancul lua foc. Dintre ei proveneau asasinii prizonierilor, autorii mutilărilor sexuale, călăii specializați în scoaterea ochilor și a măruntaielor prizonierilor, etc.

“Infanteristul rus... se apăra până la ultima suflare” – își amintește generalul Max Simon. *“Chiar și echipajele din interiorul tancurilor în foc rezistau până la ultima picătură de energie din ei... Răniți sau inconștienți – își căutau armele de îndată ce își recăpătau conștiința*⁶². Un alt soldat german, Erich Dwinger adaugă:

Printre prizonierii ce așteptau să fie transportați pe celălalt mal al râului, mulți se arseseră grav cu aruncătoarele de flăcări... Fețele lor nu mai aveau nimic omenesc, erau pline de arsuri, bășici și carne umflată. Unuia dintre ei, maxilarul inferior îi fusese smuls de un glonț. Se pansase cum putuse. Traheea omului era vizibilă prin pansamentul sumar iar efortul respiratoriu era un adevărat horcăit. Un altul fusese atins de cinci gloanțe, umărul drept fiind sfâșiat și lipsit de orice pansament.

Erau așezați în iarbă, niciunul dintre ei nu gemea și nu se văita. De ce nu gemeau, de ce nu se văitau? Dumnezeu știe. Nu asta a fost însă imaginea cea mai tragică a zilei... Soldații noștri veniră cu cutiile de margarină și cu turtele rusești – căci asta era pâinea lor. Distribuția a început cam la 30 de metri de locul unde, pe iarba verde, erau lungiți răniții. Toți se ridicară pentru a-și primi porția. Inclusiv muribunzii se înghesuiau către punctul de distribuție. Ridicându-se de la pământ, omul fără maxilarul inferior încerca să-și găsească echilibrul; cel cu cinci gloanțe în umăr s-a ridicat cu ajutorul brațului sănătos... cei cu fața arsă alergară și ei... Asta încă nu este tot... Vreo cinci sau șase dintre cei lungiți pe iarbă, se sculară ultimii, și își îndesară cum putură parte din stomacul și intestinele ce le ieșiseră afară prin rănilor înfiorătoare. Cu o mână își țineau măruntaiele și cu cealaltă își cereau porția de pâine și de margarină americană. În urma lor, pe iarbă, rămăsese o baltă de sânge... Totuși, niciunul dintre ei nu se văita, nu gemea⁶³.

Dwinger susține că aceste scene au impresionat profund miile de infanteriști germani. Stoicismul aproape supranatural al Rușilor, fatalismul, voința lor de a suferi și muri în liniște au impresionat soldații germani. Unii erau tentați să creadă că

rigoarea climatului și condițiile comunismului plămădiseră un om din care emoțiile obișnuite dispăruseră⁶⁴.

”Nu contra oamenilor ne batem noi aici”, lansă un infanterist, ”ci contra animalelor”.

Poate. Totuși, oricât de profunde ar fi fost diferențele, existau și asemănări, unele la fel de elementare și vechi, de o vârstă cu pământul. La 24 decembrie, s-a realizat un bizar și aparent imposibil acord între inamicii mortali: fiecare parte promitea de a opri sau stopa ura față de cealaltă ”între orele 16⁰⁰, după-amiază, până la orele 06⁰⁰, din dimineața zilei următoare”.

”O liniște ireală căzu peste noi”, își amintește Jan Montyn.

Cu multă ezitare, avansând în câmp deschis, fiecare parte a luat-o către tabăra celeilalte. Noi către tabăra lor, ei către a noastră. Încetul cu încetul, cu oarecare timiditate, ne-am apropiat unii de alții. Inamicii despre care, până atunci, nu știusem nimic de genul acesta, cărora nu le văzusem decât foarte vag casca de pe cap, în mișcare, eventual țeva puștii, se dovedeau a fi băieți la fel de buni ca noi înșine. Erau îmbrăcați în zdrențe, înfometaji, bolnavi și murdari.

Ne-am întâlnit în mijlocul zonei neutre. Ne-am strâns mâinile unii altora, am schimbat nu numai țigări, între noi, ci și numele noastre adevărate, am făcut cunoștință! Ei au încercat câteva cuvinte în germană. Noi am făcut același lucru pe rusește. Am râs de accentul lor, ei au râs de al nostru. A fost o nostimadă. Am aprins focuri foarte mari, și am împărțit între noi porțiile de Crăciun...

După miezul nopții, când fiecare parte s-a retras în tabăra ei, focurile încă ardeau în zona neutră. Liniștea a durat mai multe ore. Apoi tirul a izbucnit de ambele părți. Să fi fost oare acest tir mai greu decât cel din ajun, cu o zi sau mai multe înainte? Nicidecum! Cert este însă că au căzut mai multe victime. Oricât de scurt, acest răgaz slăbise rezistența multora dintre noi⁶⁵.

Era clar. La începutul iernii 1944, soldații germani de pe Frontul de Est erau conștienți că sacrificiile celor trei ani de război fuseseră zadarnice. Înfrângerea devenise inevitabilă, oricât de apropiată fusese victoria altădată. Invadând Uniunea Sovietică, minuscula Germanie dezlănțuise forțe și resurse aproape nelimitate – forțele și resursele unui colos ce stăpânea o mare parte din globul pământesc. Continuarea luptei contra unui astfel de gigant, era fără de speranță. Totuși, numeroși Germani, mai ales cei din elita SS, erau absolut deciziși să lupte până la capăt, sau, cum a scris o persoană privată, ”Să își vândă pielea cât mai scump posibil”. Un observator explică acest lucru:

Până și ultimul soldat știa că războiul este pierdut. Scopul lui era supraviețuirea și singurul sens pe care îl putea găsi balamucului era protejarea Frontului de Est și salvarea unui număr cât mai mare posibil de refugiați... Speram o soluție politică, pentru a pune capăt războiului... Exigența dementă a Aliaților, care doreau o capitulare necondiționată, nu permitea Germanilor altă soluție decât lupta disperată⁶⁶.

După cum s-a văzut cu ocazia înțelegerii pașnice pentru sărbătorirea Crăciunului 1944, când « Fritz » îl privea în față pe « Ivan », pe Rusul « alb » din Bielorusia sau pe « Popov », din Ucraina, el vedea în acesta un om ca și el. Nu așa stăteau însă lucrurile cu Mongolii și alți Asiatici impenetrabili, cu ochii

« oblici », ce veneau în spatele frontului. Pe fețele acestora, Germanii vedeau ceva feroce, ceva de groază, ceva pe care Europa nu-l mai văzuse de pe vremea lui Gingis Han. Coșmarul noului « pericol galben » era ascuns într-un colț din spiritul oricărui *Landser*, mai ales după oroarea de la Nemmersdorf. Oricare ar fi fost sfârșitul războiului, niciun soldat german nu putea suporta gândul că pericolul galben s-ar putea răspândi liber peste orașele și satele Germaniei, spre groaza soțiilor, a surorilor, mamelor sau bunicilor lor.

III

ÎNTRE FOC ȘI GHEAȚĂ

Către orele șapte dimineața, am fost trezit de un zgomot surd, produs de ceva care vibra. Geamurile vibrau. Era ca și cum numeroase camioane de mare tonaj s-ar fi învârtit continuu în jurul clădirii. Din penumbra în care mă găseam, nu puteam distinge nimic. Stătem la fereastră și încercam să îmi adun gândurile...

Către amiază, zgomotul deveni la fel de puternic ca cel produs de o avalanșă. Rafalele de vânt erau atât de violente încât ne sufocam, nu puteam respira. Oamenii se priveau cu înțeleș, consolându-se cu ideea că ar putea fi vorba de efectul noilor « arme miraculoase ».

Ceva mai târziu, s-a așternut liniștea totală¹.

Asta scria în jurnalul său chirurgul militar Hans Graf von Lehdorff, pe la jumătatea lui ianuarie 1945. Deși la mulți kilometri de front, în spiritul lui von Lehdorff, zgomotul acesta îndepărtat nu lăsa nicio îndoială cu privire la ceea ce se petrecea. *“Asta nu poate să însemne decât sfârșitul”*, notă medicul în mod solemn².

În dimineața de 12 ianuarie, forțele sovietice declanșară cel mai mare bombardament de artilerie din istorie: vreme de cinci ore, unitățile germane din lungul Vistulei fură ținta acestui uragan. Slăbit după atâția ani de război de uzură, anemiât prin retragerea trupelor necesare ofensivei eșuate din Ardeni, fragilul front german zbură pur și simplu în aer.

Cu trei zile înainte, așteptându-se la acest dezastru, dacă nu primește întăriri, mareșalul Heinz Guderian încercase cu disperare să îl facă pe șeful suprem să înțeleagă situația. Conștient de gravitatea dezechilibrului care, în ce privește artileria, însemna douăzeci de tunuri rusești pentru un singur tun german, Adolf Hitler insistă totuși spunând că Wehrmachtul este nu numai capabil să reziste, dar că va rezista cu adevărat.

“Frontul de Est este precum un castel din cărți de joc”, îl avertizase foarte tăios mareșalul pe cancelar. *“Dacă Frontul se rupe într-un punct, apoi totul se prăbușește”*³.

Profeția mareșalului se dovedi exactă: până la urmă, avalanșa rusească a rupt frontal lui Guderian, care din acel moment a încetat să existe. *“O liniște de moarte și de sânge se instalează pe malul de Vest al Vistulei”*, declară un commandant sovietic. *“Acolo unde fuseseră liniile germane nu mai rămăsese decât pământul răscolit, arbori secerați, cai morți și corpuri mutilate”*⁴.

“În principiu”, adăugă un alt general rus, *“soldatul german rămâne acolo unde i s-a spus și nu se retrage niciodată fără să primească ordin, regulă îndelung confirmată pe timpul războiului. În acea zi însă, focul a fost atât de necruțător încât cei aflați acolo și-au pierdut cumpătul”*⁵.

Pe când întreaga armată germană este în debandadă, puhoiul de soldați ruși pătrunde prin spărtură și invadează Germania. Aflând acest lucru, milioane de Germani au ambalat în grabă

strictul necesar și s-au pus la drum pe un ger de crăpau pietrele. Unii au fugit cu mașina, cu trenul, cu cele câteva vapoare de pe Marea Baltică, ce puteau fi oricând scufundate de către Sovietici. Cei mai mulți dintre Germani se puseră însă la drum cu căruțe de fermă, la care, în lipsă de cai, uneori au fost înhămate vacile. Nimeni nu se putea deplasa mai repede decât vacile, pe care nu servește la nimic să le biciuiești. În afara bătrânilor foarte vârstnici și a puștanilor, singurii bărbați din aceste coloane erau Francezi, Polonezi și chiar Ruși, prizonieri de război sau muncitori voluntari, care după câțiva ani, munciți printre agricultorii germani, se atașaseră de aceștia și le deveniseră fideli, mai ales copiii⁶.

Refugiaților ce se îndreptau către Vest li s-au alăturat curând mii și mii de alți refugiați, din alte și alte coloane de căruțe, trase adesea de vaci. Iată ce scrie un ofițer german, martor ocular, pe care această mare de oameni în mișcare l-a împiedicat serios să își găsească unitatea :

Coloanele sunt foarte compacte, roată lângă roată, căruța după căruța. Oamenii abia se țin pe picioare, foarte greu le poți vedea fața. Mulți dintre ei s-au acoperit cu saci de cartofi, pe care i-au găurit în dreptul ochilor... Majoritatea căruțelor sunt deschise și au fost încărcate în grabă. Bătrânii, bolnavii și copiii sunt culcați pe fundul căruțelor, în paie umede, din cauza zăpezii; alții sunt lungiți în paturi murdare, peste care s-a întins o pătură.

Coloanele de refugiați sunt surprinzător de tăcute, din care cauză par foarte triste. Copitele rarilor cai bat zăpada, roțile căruțelor scârțâie. Din când în când sosește câte un tractor – târ-târ, târ-târ, ce trage după el câteva căruțe. Mulți oameni sunt pe jos și trag o mică săniuță. Pe lângă vacile înjugate, unele sunt libere, printre ele fiind și destule oi.

Sătenii de pe Valea Vistulei sunt în fața caselor și privesc neliniștiți coloana de căruțe, animale și oameni. Cei mai mulți încă nu înțeleg că aceeași soartă îi paște și pe ei. Într-un sat, un țăran se enervează la culme că, încercând să facă loc unui camion, una din căruțe i-a deteriorat poarta. Prusacul din Est care conducea căruța l-a privit în tăcere și și-a continuat drumul. Majoritatea caselor sunt închise cu cheia, de parcă țăranii se tem că ar putea fi nevoiți să primească refugiați. Din când în când, mașina mea fiind blocată în valul de căruțe, văd cum mișcă câte o perdea. În ultimii ani am văzut atâtea inimi de piatră printre toate naționalitățile. De ce am face excepție tocmai noi, Germanii? Uneori este magnific să vezi la marginea drumului un bărbat sau o femeie, cu un bidon de lapte cald pentru copii.

Gheața de pe râurile de la Vistula la Nogat este plină de coloane de căruțe. Alunecând, unii cai și-au rupt picioarele. La cererea unui Polonez, stăpânul lui, un astfel de cal a fost sacrificat chiar de noi. Șoselele erau atât de aglomerate încât, o bucată de vreme, am încercat să avansăm pe câmpul din lungul drumului. Chiar și pe câmp însă, coloanele de refugiați blochează trecerea. Cei care sunt pe jos conduc tot felul de cărucioare, unul mai incredibil ca altul. Aceștia sunt cei întârziți, care n-au mai avut timp să încarce căruța, sau cărora aceasta le-a fost confiscată. Coloana este cu adevărat fantomatică și indescriptibilă, oamenii sunt atât de înfוליți că nu le poți vedea ochii. Când totuși reușești să vezi ochii cuiva, nu citești în ei decât tristețe, mizerie, disperare și nenorocire⁷.

Deja foarte frig, la câteva zile de la începutul exodului, temperatura scăzu și mai mult. În consecință, copii de vârstă fragedă, mai ales bebelușii, muriră cu miile. *”Era teribil de frig, vântul tăia ca un cuțit de gheață”*, declară o tânără mamă. *”Zăpada cădea într-una, nu aveam nimic cald de mâncare, nu tu lapte, nimic. M-am tras un pic la adăpost de vânt, și am încercat să-i dau să sugă lui Gabriela. Nu a vrut să ia sânul în gură, întrucât era foarte frig. Multe femei au făcut la fel, unora le-au degerat sânii”*. Când Gabriela a murit, mama ei disperată a continuat să îi legene cadavrul până ce i-au degerat mâinile. *”După asta, nu am mai putut să o port în brațe. Deja murise, iar eu nu puteam suporta acest lucru”* mărturisește mama printre lacrimi și suspine. *”Am înfășurat-o bine și am depus-o adânc în zăpadă, nu departe de șosea... Mii de femei au făcut la fel, îngropându-și morții în gropile de la marginea drumului, unde nu puteau fi striviți de mașinile și căruțele de fermă”⁸*.

Oricât de oribile au fost condițiile, coloanele de refugiați avansară continuu către Vest, cât mai departe de teroarea bolșevică, rămasă în urmă. Deși milioane de civili au fugit din fața sovieticilor și s-au pus la drum, alte milioane au rămas totuși în fermele lor, în satele și orașele lor. În ciuda zvonurilor, a faimei bolșevicilor și a celor petrecute la Nemmersdorf, în octombrie, numeroși Germani nu au avut de ales și au înfruntat uraganul bolșevic, refuzând să creadă că situația este atât de teribilă, gândind chiar că, cu cele mai bune intenții, propaganda oficială exagerează totuși.

”La Schoenwald, o mie bună de locuitori au înfruntat pericolul, rămânând pe loc. Aceștia nu au crezut cu adevărat că Rușii pot fi atât de cruzi și inumani pe cât le merge faima, sperând chiar să îi poată seduce printr-o primire cât mai corectă posibil – căci nu putea fi vorba de una călduroasă”⁹.

”Lucrurile nu se petrec niciodată atât de bine sau de rău pe cât se aude”, spune adagiul german îmbrățișat cu disperare de cei ce au ales rămânerea pe loc. Totuși, din precauție, la Schoenwald ca și în alte părți, foarte mulți și-au îngropat obiectele de valoare și au ascuns băuturile alcoolice, în general în pivnițe. Odată luate aceste măsuri de securitate, nu mai era nimic de făcut, decât rugăciuni la Dumnezeu și de sperat că au luat decizia cea bună. Pentru mulți dintre ei, răspunsul veni foarte rapid. Un preot din orașelul Lauban a scris următoarele:

Pe înserat, m-am urcat în turla bisericii și am privit cu atenție câmpia din jur. Fără să fiu profet, mi-am dat seama de catastrofa gata să ne cadă pe cap, de teribilul dezastru: păgânii se apropiau cu rapiditate. La orizont se vedeau focuri. Aerul spunea că ceva se deplasează, se apropie. Vântul de distrugere și dezolare mătura întreaga câmpie... Avertismentul sinistru plutea în aer. Pe măsură ce se apropia uruiul surd al tancurilor, cerul se aprindea tot mai tare, vibrațiile din aer și mirosul adus de vânt puneau capac la toate¹⁰.

A doua zi, într-o tentativă disperată de a pune la adăpost bătrânii și bolnavii, într-o pivniță a bisericii, preotul și câteva călugărițe alergau pe străzi cu fotolii rulante și târgi pe rotile.

Fără frică, mergeam în josul bulevardului central pe care se plimbau oamenii, și pe care îl numeam Corso. Ajunși la jumătate pe Corso, pe când eram chiar în fața vechilor ziduri ale cetății, o explozie ne asurzeste dintr-o dată. Bombele și obuzele încep să cadă în jur, schijele fluieră peste capetele noastre. Ne aruncăm pe burtă și ne târîm în lungul zidăriei vechiului izvor Lauban. Părea că toate forțele Iadului vor să ne distrugă orașelul. Aerul vibrează din cauza exploziilor bombelor și obuzelor, schijele fluieră peste tot. Frica ne-a paralizat pe toți... Obuzele continuă să cadă peste case, grădini, pe străzile apropiate. Am strigat către călugărițele ce mă însoțeau; *"Nu ne mai putem întoarce pe unde am venit. Trebuie să ocolim pe strada Goerlitz, departe de aceste explozii"*. "Eu nu vă mai însoțesc; mă duc unde voi vedea cu ochii", îmi răspunde sora Johanna-Franziska. Pe când îmi spunea asta, ne ridicăm cu gândul de a căuta un adăpost undeva...

Bombardamentul devine și mai feroce. Cioburi și bucăți de cărămizi zboară prin aer și cad care unde. Unele case se aprind și ard, flăcările urcă prin aerul rece și fumul negru. Reușim să ajungem la cimitirul protestant, care a primit și el câteva obuze. Spre marea mea oroare, descopăr că nici aici nu suntem în securitate. Alte și alte obuze cad peste cimitir. Ne târîm printre morminte, bombele și obuzele explodează, am surzit cu totul, pământul tremură, noi și mai și... Ne ascundem cum putem printre morminte. Exploziile continuă. Avioanele își fac apariția. Atacul se întetește. Ne protejăm acoperindu-ne cu coroanele de pe morminte. Pământul este înghețat, la fel mâinile și picioarele noastre. Lungiți pe pământul rece sfârșim prin a amorți de tot. Abia ne mai mișcăm. Ne rugăm Tatălui ceresc să ne protejeze...

Ajunși din nou pe Corso, remarc un cadavru în mijlocul acestuia. Privind mai atent, recunosc pe sora Johanna-Franziska, a cărei jumătate din spate, a capului, i-a zburat de pe umeri, lăsând pe cealaltă jumătate expresia încă vizibilă a terorii. Reușesc să o pun pe fotoliul rulant pe care îl împing cu chiu cu vai către vârful pantei de pe Corso¹¹.

Lupta pentru Lauban continuă și în zilele următoare. *"Se intensifică obuzele și exploziile de artilerie, focul concentrat al armelor este necruțător, tunurile bombardează fără întrerupere, mirosul de pucioasă este tot mai greu suportabil"*¹².

Către amiază, soldații germani vin la mânăstire și ne previn că Rușii ar putea sosi într-o oră... Tumultul și agitația generală devin tot mai puternice, aud pași grei, dar nu îmi dau seama dacă sunt Nemți sau Ruși... Primul lot de Ruși-Ruși sosește înaintea de a mă fi putut refugia în pivniță. Îi găsesc chiar la intrarea acesteia, de parcă mă așteptau pe mine. Privindu-i mai bine, înțeleg că sunt foarte mirați că mai găsesc oameni în viață. Nu par să fie așa fioroși, precum ni s-a spus. Mulți dintre noi încep să răsuflă ușurați¹³.

În multe alte sate și orașe, civilii germani îngroziți încep să *"răsuflă ușurați"* după primul contact cu Armata roșie.

"Primele trupe rusești au intrat prin partea de răsărit a satului", își amintește un martor din Schoenwald. *"Totul s-a petrecut normal, fără împușcături, fără violență. Germanii i-au servit cu de-ale gurii și cu băutura, iar Rușii s-au arătat foarte amabili. Frica și teama anumitor locuitori din sat au dispărut cu totul"*¹⁴.

"La un moment dat, străzile complet pustii s-au umplut de Ruși într-o clipă", adaugă o fetiță dintr-un alt sat. *"Eram în*

camera noastră de la etaj, în spatele ferestrei din colț, cu vedere parțială către stradă. Am ridicat ușurel un colț din pătura ce acoperea fereastra, pentru a arunca o privire... Am fost imediat reperată de un bătrân soldat rus, așezat pe capra unei trăsuri trasă de doi cai enormi. Mi-a zâmbit, și mi-a făcut un semn prietenesc”¹⁵.

”Cei mai mulți dintre ei aveau o constituție solidă, robustă”, observă un locuitor din Kunzendorf. ”Pe când eram duși în fața lor, toți erau înarmați până-n dinți: revolvere și pistoale de toate felurile... Erau îmbrăcați cu pantaloni și pufoaice închise și murdare. Pe cap purtau căciuli de blană”¹⁶.

Întrucât, în mare parte era vorba de Ruși albi și de Ucrainieni, mulți Germani constată cu mirare că, în ansamblul lor, inamicii nu erau foarte diferiți de ei înșiși, ba chiar le semănau destul de bine, vorbind și acționând ca toată lumea. Lali Horstmann își amintește:

Lovitura foarte puternică din poartă s-a auzit în toată casa. Când soțul meu a deschis poarta, s-a trezit în față cu o namilă de ofițer blond... Acesta a intrat în casă împreună cu alți Ruși, umblând prin toate camerele, ca și cum le lua în posesiune. Ca totdeauna, realitatea s-a dovedit diferită de ce credeam noi. Nu Rusul a fost violent ci Bibi, care și-a luat picioarele la spinare și nimeni nu l-a mai putut opri, deși un soldat, aparent indignat, făcea semne foarte amicale, ba chiar mângâia cățelul nostru. Ofițerul vorbea cu o voce gravă, ca orice adult ce încearcă să calmeze spiritele. Eram lipsiți de orice apărare, dar el a fost drăguț cu copiii noștri, deși pozițiile noastre sunt total diferite. S-a plimbat prin toate camerele, probabil mai mult de formă, în căutare de dezertori din armata germană. Apoi, după ce și-a îndeplinit datoria, ne-a salutat cu gravitate și demnitate, lăsându-ne tremurând, fără voce”¹⁷.

Din păcate, comportamentul corect al unui Rus nu era o garanție că și următorul va face la fel. Lipsa de coerență în atitudinea previzibilă a trupelor sovietice din prima linie a fost unul dintre cele mai derutante aspecte ale ocupației rusești. Săteanca Renate Hoffman scrie următoarele:

Am văzut un Rus călare, intrând pe poarta principală. Trebuie să fi fost beat, căci a căzut de pe cal. Apoi veni al doilea Rus, după el un al treilea. De la poartă până în casă au mers clătînându-se din greu. A fost mai rău decât ne-am imaginat. Unul dintre ei, a reușit să ajungă lângă telefon, pe care l-a smuls din perete și l-a aruncat la pământ. Altul a luat aparatul de radio și l-a făcut praf pe podea, asigurându-se că nu vom mai putea asculta vreo emisiune. Apoi au venit alți și alți Ruși, plimbându-se ca turbații, din cameră în cameră. Au intrat în bucătărie și au cerut ca bucătarul să le pregătească ceva de mâncat. Să tot fi fost vreo 40 de soldați. Am reușit să scot copiii din casă și să-i ascund printre tufișurile de afară. În interior, noi, adulții, ne mișcam dintr-un colț în altul, neștiind ce să facem. Un om din sat a trecut prin fața casei și ne-a făcut semn că Rușii s-au comportat peste tot ca niște animale... După câteva ore bune, un ofițer s-a prezentat împreună cu un interpret... Purta o uniformă impecabilă, avea o alură teatrală, cu mânușile lui albe. Prin intermediul interpretului, acest ofițer ne-a anunțat confiscarea casei și ne-a dat cinci minute pentru a o părăsi”¹⁸.

Iată ce ne spune un martor din Kaltwasser:

Când bombardamentul a încetat, ne-am aventurat încă odată afară din pivniță. Abia ajunși pe scară, am văzut un Polonez cu un ofițer rus și un soldat... Speram ca totul să se petreacă cu bine, dar interpretul ne-a cerut, rapid ceasurile și toate bijuteriile noastre. Fără cuvinte, soldatul mi-a smuls ceasul de pe mână, a confiscat femeilor inelele, verighetele, brățările, lăntișoarele de la gât, colierele... Nu ne-a venit să credem : ofițerul și interpretul au rechiziționat pe Doamna M și pe mătușa mea, ducându-le cu forța într-o cameră separată. Când au revenit, eram deja la Casa parohială. Priveam de departe. Casa era plină de Ruși ce cotrobăiau peste tot, întorcând fiecare cameră cu susul în jos. Mulți dintre ei au dat năvală în cămară și bucătărie, înfruptându-se cu ce au găsit acolo. Alții au deschis sertarele și dulapurile, aruncând totul la pământ. Jaful a continuat toată ziua. Unii au început să cânte cu acordeonul și cu muzicuțele. Alții au găsit gramofonul, pe care l-au pus în funcțiune. În cămară aveam o sticlă de alcool pur, de 90⁰. L-au băut fără să-l dilueze. Au mâncat tot ce au găsit în bucătărie și cămară, inclusiv toate conservele... La căderea nopții, au făcut ce-au făcut și au dat foc școlii de alături. Nici gând să ne culcăm, căci un mare număr de soldați cotrobăiau prin casă, unii după alții... Pe la trei dimineața, un Rus fioros și sălbatic ne-a făcut o nouă percheziție corporală, a nu știu câta, în ziua aceea... În cursul acestor cotrobăieli, unul dintre Ruși a deschis șifonierul și a tăiat cu cuțitul toate hainele noastre¹⁹.

Oricât a fost de traumatizant primul contact cu Rușii, mulți Germani consideră că experiența a fost mai puțin teribilă decât ar fi crezut. Desigur, au avut loc violuri, pe care nu le-a contabilizat nimeni, iar bărbații capabili să lupte sau să muncească au fost expediați în Rusia sau împușcați pe loc. Totuși, mulți soldați din prima linie erau mai preocupați de lupta ce continua și de supraviețuirea lor, decât de jaf, viol și răzbunare. Lucrurile s-au agravat însă, odată cu sosirea celui de al doilea val de Ruși. În numeroase ocazii, unii dintre Rușii din primul val, i-au prevenit pe civilii fără apărare că urmează un al doilea val: « *Mongolii vine mult. E sălbatici și răi. Voi pleacă repede* »²⁰.

Compus în mare parte din Mongoli, Kazahi, Calmuci și alți Asiatici, plus condamnați de drept comun cu politrucii și comisarii lor, al doilea val rusesc era considerat necruțător și sălbatic, inclusiv de către soldații din primul val. Înfricoșați de toate acestea, unii Germani se refugiază abia acum, preferând să se deplaseze nu prea departe de primul val de Ruși. Mulți dintre aceștia cad din lac în puț, nu reușesc nici măcar să ascundă fetele, cum ar fi trebuit, consolându-se cu speranța că n-o fi dracul chiar atât de negru! Cât despre cei rămași pe loc, după câteva zile sau chiar câteva ore, se trezesc pe cap cu al doilea val, de care se temeau foarte mult. Cu acesta, nu se mai pune problema preliminarilor. Spre deosebire de trupele de asalt, care intrau cu prudență în orașe și sate, fofilându-se cu grijă de la o casă la alta, al doilea val intră zgomotos, chiuie și cântă cocoțat pe camioanele, tancurile și șaretele confiscate, cu care își

transportă prada. Incredibil de beți, soldații celui de al doilea val sunt îmbrăcați foarte pestriț, hainele civile confiscate fiind îmbrăcate peste sau în locul uniformelor. Peste haine, toți soldații au lăntișoare, cruciulițe, inimioare, sutiene, diverse bijuterii, purtate cu mândrie și foarte la vedere. La acest haos se adaugă trupele behăitoare de oi, cirezile de vaci, care constituiau rezerva de carne proaspătă a armatei.

”Ce mai calea, valea, erau scene demne de Evul Mediu, o adevărată deplasare de nomazi, o adevărată migrație”, declară un observator rămas fără de cuvinte²¹.

Imediat după sosirea « coloanelor de muncă », orașele și satele germane au făcut cunoștință cu Iadul pe pământ. *”Cu ochii lor în cruciș, părea că toții dracii din Iad au năvălit în Germania...”*, scria un martor din Silezia. *”Barbaria mongolă a câmpiilor asiatice nu venea cu fraze, cu propagandă, ci în carne și oase”*²².

În zona ocupată de Ruși, incendiile din diversele colțuri ale orașelor au devenit un spectacol continuu, de zi și de noapte, concurând, cu destul succes, focurile de armă ale soldățimii ce se amuza pe seama Germanilor, mulți dintre aceștia fiind asasinați în plină stradă și abandonați la marginea drumului. Foarte curând, la orice oră din zi sau din noapte, invadatorii victorioși încep să bată cu picioarele în porțile și ușile oamenilor, ale magazinelor închise sau deschise, ale bisericilor și mănăstirilor. *”Își făcu apariția o întreagă hoardă, ce se duse direct la pivniță”*, își amintește un preot. *”Soldătimea asiatică beată și pusă pe scandal, ne-a obligat să mergem și noi în pivniță”*, să asistăm la beția învingătorilor. *Au distrus, au spart, au băut și au stricat tot ce au atins. Pivnița era plină de fumul țigărilor câtorva zeci de oameni, ce intrau și ieșeau. După câțiva timp, i-am rugat în mai multe rânduri să ne lase să ieșim afară. Începusem să cred că vom muri împreună cu ei, fie înecați de vinul ce curgea din butoaietele împușcate, fie afumați sau chiar arși. După un timp, apărură un Rus mai spălat, căruia i-am repetat cererea de a ne lăsa să ieșim afară. Ne-a scos el însuși în curtea mănăstirii, unde alte grupuri beau și cântau în jurul focurilor, făcând destul zgomot cu grinzile pe care le ardeau, sticlele și cărămizile ce și le aruncau unii altora”*²³.

Îngroziți și speriați, prin zâmbete și amabilitate, unii Germani încercau să-i îmbuneze pe oaspeții lor nepoftiți. Iată ce povestește o femeie dintr-o pensiune de familie din Berbitz:

Ca măsură de precauție, proprietarul, Dl Grebmann, aliniase, în vestibul, mai multe sticle de alcool, cu speranța naivă că va evita astfel devastarea întregii case. Locatarii își predaseră de bună voie ceasurile și bijuteriile diverselor grupuri de asiatici, ce vizitaseră casa în câteva rânduri. Doamna Friedel, care era cam isterică, l-a pupat pe un Kirchiz murdar și a băut cu el din aceeași sticlă, în vreme ce Dl Grebmann îi bătea prieteneste pe umăr... Unul dintre Mongoli ieși într-un triumf cu cizmele înalte, din piele excelentă, ale lui Tom. Un altul, după ce le încercă cu dinții, băgă în buzunar cele câteva inele,

confiscate de pe degetele cucoanelor obligate să contribuie la efortul aliat de război...

După plecarea acestui grup pașnic, nu am apucat să respirăm că alte lovituri insistente se auziră în poartă. Așa a fost toată ziua. Ni s-a interzis să închidem porțile și ușile caselor. Fiecare din acești invadatori lua ce credea de cuviință, fie în mod aparent inofensiv, fie prin amenințare cu arma. Foarte curând, în plină noapte, după a nu știu câta vizită, înotam până la genunchi în haine aruncate, lenjerie, sticle și vase sparte...

Un grup și mai zgomotos, scoase din casă grupul anterior și se puse la masa rotundă din salonul Dlui Grebmann, sub care tremuram împreună cu acesta. Mai setos, unul dintre soldați bătu cu pistolul în masă și ceru un șnaps, sau o votcă. Ceilalți soldați cotrobăiau prin camere, găsind fel și fel de trofee: ciorapi, sutiene, chiloți, pantofi... Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Patronul Grebmann reuși să iasă de sub masă și îi aduse Rusului setos o sticlă de votcă. Obligate să coboare din camerele lor, femeile tăceau și nu ridicau privirea din pământ. Cineva ne spusese că femeia care privește un Rus în ochi este pierdută...

Foarte repede, întreaga casă căpătă aspectul unui cuib de tâlhari demenți... Tot căutând soldați germani ascunși, vizitatorii nocturni au rupt toate paturile pensiunii, toate scaunele, toate mobilele, tablourile de pe pereți, cărțile din rafturi... Ouăle găsite au fost sparte de pereți, și chiar de tavan. Au băut cât au vrut, apoi au vomat pe jos, peste covoare, peste perdelele smulse de la ferestre, peste mobilele sparte cu toporul. Pentru mine, șocul cel mai dureros a fost când doi dintre acești bandiți au găsit dulăpiorul cu cifru în care ascunsesem colecția de porțelanuri de valoare – fiecare înfășurat în hârtie de mătase și bumbac. Erau piesele mele cele mai prețioase. Cea mai frumoasă și mai prețioasă dintre aceste piese fu utilizată ca oală de noapte, de unul dintre glorioșii câștigători ai războiului²⁴!

În materie de jaf sistematic dar neorganizat, regula generală era aurul, bijuteriile și mai ales acele « *uri* », adică ceasurile cu brățară. Adesea întâlneai pe stradă trupeți din Armata roșie încărcăți cu lanțuri și alte bijuterii peste manta, mai ales ceasuri cu brățară, pe ambele mâini, până la coate. Acestora le spuneam « sportivi ». Unii dintre ei erau onorați cu titlul de campioni, alți cu acela de recordmani... După ce persoanele dintr-o casă erau despuiate de toate obiectele de valoare, interesul general al soldățimii sovietice cădea pe alcool. Se bea orice, numai apă nu. Se beau vinuri din cele mai fine, șampanie, dar și spirt medicinal sau chiar parfum. După cum a observat o femeie, “*Armata roșie era capabilă de nebunie pentru te miri ce, inclusiv pentru o chestiune de miros de alcool*”²⁵.

“*Desigur, cuvântul viol era folosit în conversațiile noastre și înainte de venirea Rușilor*”, recunoaște Lali Horstmann. “*Cuvântul ăsta nu speria însă pe nimeni, sensul său fiind pur figurativ, de răpire amoroasă, de exemplu. Răpirile amoroase țineau însă de poezia lirică – multe fete se mândreau că au fost răpite cândva, de către iubiții lor. A trebuit un război mondial și venirea Rușilor peste noi, pentru ca Nemțoaicele să își amintească îngrozitorul sens original și barbar al acestui cuvânt, de care ne speriam cu toții*”²⁶.

“*Deodată, ușa camerei în care ne găseam s-a deschis cu mult zgomot, în fața unui grup de soldați*” – își amintește un băiețel,

adăpostit împreună cu câteva femei într-o cameră mai întunecoasă. *“Au fost scăpărate câteva bețe de chibrit, iar la lumina lor am văzut că erau opt ruși care, fără îndoială, erau la vânatoare de femei”*²⁷. Iată cum își continuă mărturia lui, băiețelul de atunci:

Ghemuit într-un colț, văzui că unul dintre Ruși se îndreaptă către mine. Chibritul din mâna lui se stinse. Am simțit o mână ce voia să mă înhațe. Pe cap aveam o căciulă de blană: Imediat am simțit cum degetele Rusului se învârt pe una din tâmpelile mele. Pe moment, nu am știut cum și nici nu am avut timp să reacționez. Spre norocul meu, imediat s-a auzit în cameră un « nîet! », după care i-am mulțumit lui Dumnezeu că nu m-a făcut femeie sau fată. Între timp, bestiile descoperiseră grosul femeilor ascunse, pe care acum și le împărțeau. Apoi, dintr-o dată au început să tragă dezordonat, fără socoteală. Niciodată nu am știut de ce. Era întuneric în camera în care rămăsesem singur și nu puteam să văd ce se petrece în casă, cine trage, în cine și de ce? Am auzit însă plânsete, gemete, strigăte disperate de ajutor. Am înțeles că lipsite de orice apărare, unele din bieteile femei erau violate chiar lângă copiii lor²⁸.

Faptul de a fi fost violată odată, nu constituia nicio garanție pentru femei. *“Numeroase fete au fost violate de zece ori pe noapte, și chiar de mai multe ori”*, declară un martor din Neustadt²⁹.

“Nu aveam nicio clipă de pace, de liniște, nici ziua, nici noaptea”, spune o altă victimă, care adaugă:

Rușii plecau și veneau într-una, continuând să ne privească într-un mod foarte sugestiv. Noaptea erau teribile, pentru că atunci îi apucau poftetele și nu eram la adăpost de nimic. Femeile erau violate nu o dată sau de două ori, ci de zece ori, de douăzeci, de treizeci și chiar de o sută de ori. Puțin le păsa Rușilor că violează o simplă copilă sau o babă. Cea mai tânără victimă, din casa în care locuiam, avea zece ani. Cea mai bătrână avea șaptezeci de ani... Sunt sigură că animalele sălbatice și înfometate nu ar fi acționat altfel³⁰.

Iată ce mărturisește o fată din Posen, care se lipea cu disperare de vărul ei, pentru a se simți mai în siguranță:

Noaptea, când eram culcați, în patul nostru, auzeam pași pe scară, cum urcă... Băteau cu patul puștii în ușă, până când aceasta se deschidea sau se prăbușea. Fără considerație pentru mama și mătușa mea, ce trebuiau să iasă din paturile lor, am fost violate toate de către Ruși, care țineau tot timpul un pistol-mitralieră la îndemână. Întrau în paturile noastre cu cismele murdare și nu ieșeau până nu venea următorul. Întrucât nu era lumină, totul se petrecea cu lanternele lor, iar noi nici nu știam cum arată aceste bestii³¹.

Precum antilopa ce se străduiește să-l depărteze cât mai mult, de puii ei, pe leul ce o vânează, unele mame s-au sacrificat la fel, mai mult din instinct, pentru a-și salva copilele lor. Iată mărturia lui Mignon Fries, care avea zece ani pe atunci:

Ne-a spus cu voce severă, să ne jucăm afară și să nu intrăm în casă sub niciun pretext. Orice am fi auzit, nu trebuia să intrăm în casă pentru nimic în lume. Trebuia să rămânem afară, până va veni ea să ne caute. Am privit-o cu teamă, deși nu înțelegeam de ce ne este frică. Am ieșit afară și am lăsat-o în casă destul de mult, chiar foarte mult. Nu știam ce să facem. Ascultam ce se petrece în apartament, dar nu îndăzneam să atingem ușa. Mama închisese toate ferestrele,

dar îi auzeam pe soldați cum vorbesc, râd și strigă. Apoi a început muzica, iar soldații s-au pus pe cântat...

Trecuse ziua. Se întunecase. Începea să fie frig. În casă era tot mai mult zgomot, iar noi mereu afară. Din când în când, un soldat deschidea fereastra și arunca o sticlă goală pe geam. Uneori muzica se opera câțva timp, dar cântecele și strigătele continuau. Se făcuse foarte târziu. Ne era frig și foame. Fiind însă bine crescuți, într-o atmosferă de supunere în fața părinților, nu îndrăzneam să batem la ușă, nesocotind astfel ordinul și rugămintea mamei noastre. Ne-am ghemuit în magazia de lemne, și ne-am încălzit unul pe altul...

Apoi muzica și cântecele s-au oprit brusc, așa cum începuseră... În câteva minute totul s-a terminat. Soldații au părăsit casa.... Totuși, a mai durat o bucată de vreme, până când mama noastră a venit să ne caute. Era foarte palidă și ne-a strâns îndelung în brațe pe amândouă. O simțeam cum tremură din tot corpul³².

Trupele rusești din primul val fuseseră împrevizibile în ce privește violul. Nu așa au stat însă lucrurile cu cele din al doilea val : *“Toate, fără excepție, am suferit aceeași soartă”*, spune una dintre victime³³.

“Pentru a agrava lucrurile” adaugă un martor din Neisse, *“aceste atrocități nu erau comise în secret, într-un colț retras, ci în public, în biserici, pe stradă, în piețele publice... mamele au fost violate în prezența copiilor, fetele au fost violate în fața fraților”*³⁴.

“Ei violau femeile și fetele tinere în gropile de pe marginea drumului, de obicei nu odată, ci de mai multe ori”, povestește un alt martor al evenimentelor respective. *“Uneori, o întreagă bandă de soldați pune mâna pe o femeie și o violau toți”*³⁵.

După cum am văzut, au existat și Germani naivi, care și-au închipuit că îi pot « seduce » pe sovietici prin amabilitate, curtoazie, drăgălășenie, precum cucoana ce a pupat Kirchizul murdar, și a băut votcă din sticla lui! Curând însă, Germanii s-au lămurit că propaganda național-socialistă oficială nu exagerase întru nimic pericolul bolșevic. Dimpotrivă, îl subestimase. *“Cele publicate în ziare, despre aceste atrocități, erau o nimica toată față de realitate”*, spune o victimă incredulă³⁶. Este însă adevărat că numeroși ofițeri ruși, oameni integri, și-au riscat propria viață pentru a combate asasinatelor și violurile sălbatice; eforturile lor însă au fost precum o picătură de apă pentru a stinge pădurea ce arde³⁷.

“Știam foarte bine că dacă fetele erau Nemțoaice, ele puteau fi violate și apoi ucise”, recunoaște Alexandru Soljenițin. *“Asta era aproape o distincție în luptă”*³⁸.

“Nu vom avea milă de nimeni...”, așa suna ordinal unui general rus – un ordin pe care subordonații lui îl cunoșteau foarte bine. *“Inutil de a cere armatei noastre acțiuni de caritate”*³⁹.

“Ucideți-i pe toți, bătrânii, copiii, femeile, după ce v-ați amuzat cu ei!...”, încuraja și motiva Ilya Ehrenburg, prin îndemnul lui sinistre și demente. *“Ucideți! Nimic nu este nevinovat în Germania, nici viața-viață, nici viața care încă nu s-a născut (din burta mamelor, NT)... Sfărâmați mândria*

*rasială a femeii germane. Considerați aceste femei ca prada voastră bine meritată, legitimă. Ucideți! Ucideți, bravi soldați ai victorioasei Armate sovietice*⁴⁰.

“Din casă în casă” și din victimă în victimă, “*precum animalele sălbatice*”, hoarda bolșevică dezlănțuită și-a făcut o deviză războinică din cuvintele lui Ehreburg.

“*Când Rușii au obosit cu jafurile, furtul, asasinatele și violurile, atunci au dat foc unei părți considerabile din sat, pe care au ars-o până la pământ*”, declara un supraviețuitor din Schoenwald, modesta comunitate ce nu crezuse zvonurile despre cruzimea și sălbăticia Rușilor; și care i-a primit cu brațele deschise⁴¹.

Ca și Schoenwald, alte și alte sate și orașe sunt strivite de tăvălugul bolșevic, cu aceleași consecințe.

Iată ce își amintește o femeie care, împreună cu mama și bunica ei a fost violată în mai multe rânduri: “*Pe când eram scoase din pivniță și împinse cu mitraliera de la spate, mama mi-a spus: acum, probabil, vom fi împușcate. I-am răspuns: Pentru mine este tot una. Efectiv, era exact același lucru pentru mine*”⁴².

Vă puteți imagina cruzimea asiatică...”Haideți, Frau!”, asta era formula: “Haideți, Frau!”. Eram furioasă, mă săturasem... Mă ținea în așa fel cu nu puteam să mă liberez. I-am dat însă, cu cotul, o puternică lovitură în golul stonacului. Asta nu i-a plăcut și a strigat: “Tu omor!” Își învârtea mitraliera pe sub gâtul și nasul meu. “Trage bestie!”, i-am strigat. “Trage!”⁴³.

Deși această femeie a supraviețuit, multe altele care au opus o rezistență simbolică, au fost ucise pe loc. Iată ce scrie un martor din Buschdorf:

Emilia Ertelt... a vrut să-și protejeze fiica de 15 ani, care fusese violată de 16 ori într-o singură zi. Cu o lumânare aprinsă în mână, D-na Ertelt și persoanele prezente în sală au început o rugăciune pentru fata respectivă... Dintr-o dată, patru focuri fură trase asupra noastră. După câteva clipe, alți Ruși au apărut și au tras asupra D-nei Ertelt, rănind-o la cap. Sângele curgea pe fața ei și călugărițele prezente i-au pansat rana cum au putut. După puțin timp, a apărut alt Rus, unul și mai brutal... i-a lipit pistolul de cap și a tras. D-na Ertelt a murit imediat⁴⁴.

Înconjurată de sovietici, nu era ușor, pentru o femeie, să fugă. Totuși, destule femei au încercat și acest lucru. O tânără învățătoare din Kreischt a fugit îngrozită într-o pădure din apropiere. A fost prinsă destul de repede. Un martor relatează: “*Au dus-o goală-goluță pe șosea, a fost violată de numeroși soldați, unul după altul. Până la urmă, a reușit să ajungă în satul ei, târându-se printr-o groapă cu noroi și zăpadă*”⁴⁵.

Un alt grup de femei găsi un refugiu temporar într-un hangar, nu departe de pădurea de lângă Schoeneiche. Încă odată însă, refugiul fu descoperit foarte repede. O persoană prezentă acolo își amintește:

Înnebuniți de votcă și de victoria lor, au năvălit pe urma femeilor. Când au văzut că în hangar sunt numai babe și copiii ce se ascund după o stivă de covoare sul, au bănuit că tinerele trebuie să fie ascunse acolo, și au început să împungă cu baioneta printre covoare. O lovitură aici, una mai încolo, tot mai

sistematic, peste tot... Nimeni nu știe câte fete au fost ucise așa, în seara aceea. Până la urmă, strigătele de durere înfundată au arătat unde este ascunzătoarea, iar învingătorii începură să-și împartă prada. S-au înverșunat mai ales asupra celor ce scăpaseră neatinse până atunci... Hangarul semăna cu un câmp de bătălie. Într-o parte, la pământ, erau femeile rănite, ceva mai încolo erau ultimele victime care strigau, se zbăteau și luptau din greu, fiind obligate să suporte violuri violente și repetate⁴⁶.

Confruntate cu asalturi înverșunate iar fuga fiind imposibilă, femeile încercară o stratagemă, pentru a se proteja. *“Unele dintre noi au încercat să se macheze astfel încât să fie cât mai puțin atrăgătoare cu puțință. Și-au pus ruj pe nas, pudră gri pe buza superioară, ca și cum ar fi avut mustață, sau pieptănat ca niște sălbatică și altele asemenea, după cum ne spune Lali Horstmann⁴⁷. Altele și-au plasat câte o perniță în spate, pe sub roche și șchiopătau cu un baston în mână, făcând pe cocoșatele⁴⁸. Una, care își pierduse mințile, umbla într-o cămașă de noapte foarte șic, lăsând ușa deschisă special, pentru a-i atrage pe soldați în patul ei, sperând ca astfel să-și găsească un protector, numai unul. “Doi Ruși amatori s-au prezentat, dar au rămas în ușă, cu gura căscată. Fără să scoată o vorbă, au scuiptat, au dat cu căciula de pământ și au plecat dezgustați, ba chiar șocați, că o femeie se oferă ea însăși primului venit. S-au dus în camera de alături, unde mama celei ce își pierduse mințile, care avea 69 de ani, striga după ajutor, înconjurată de mai mulți glorioși soldați sovietici, ce stăteau la coadă. Energia și năduful cu care își apăra onoarea de femeie vârstnică, o făcură pe aceasta mai interesantă pentru soldați, decât tânăra atrăgătoare, poate chiar doritoare”⁴⁹. Cât privește femeile « doritoare », ca cea de mai sus, acestea într-adevăr riscau mai puțin, nefind nici violate, nici ucise. Se pare că Armata roșie le considera “impure”!*

În disperarea lor, femeile credeau că în biserici sunt protejate. Bisericile erau însă locul preferat pentru tirul sexual al Armatei roșii. Pe patul de moarte, un preot din Neisse povestește:

Fetele, femeile și călugărițele au fost violate ore întregi, fără întrerupere. Cu ofițerii în frunte, soldații stăteau la coadă chiar în fața victimelor. În prima noapte, majoritatea călugărițelor și a femeilor au fost violate cel puțin de 50 de ori. Unele călugărițe, care au rezistat din toate puterile lor, au fost împușcate; celelalte fură violate într-un mod oribil, până când, epuizate și leșinate, nu mai puteau opune nicio rezistență. Rușii le dădeau câte un șut în cap, ca să leșine; dacă nu leșinau dintr-un șut, atunci erau lovite cu tocul revolverelor sau cu patul puștii. Odată leșinată, victima devenea inconștientă și neputinciasă în fața sexualității brutale și incredibile. Aceleași scene au avut loc peste tot: în spitale, în azilele de bătrâni și în alte instituții. Chiar și călugărițele în vârstă de 70 sau 80 de ani, inclusiv, bolnave și la pat, au fost maltratate și violate cu aceeași barbarie⁵⁰.

Femeile însărcinate, cele aflate în ciclul lunar, care sufereau de diaree persistentă sau de orice altceva au fost violate și au suferit la fel ca toate celelalte.

“Vreo douăzeci de soldați ai Armatei roșii stăteau la coadă în fața cadavrului unei femei de peste 60 de ani, care fusese

violată până la moarte”, raporta un martor revoltat, scârbit și indignat. “Strigau și râdeau, așteptând să se satisfacă cu un cadavru”. După cum povestește acest martor și după cum o atestă numeroase alte exemple, cazurile de necrofilie macabră nu erau ceva izolat⁵¹.

Germanii rămași pe loc, în casele lor, au trecut prin suferințe inexprimabile în cuvinte; cei care au fugit, cu coloanele de refugiați, au suferit și ei. “Ceea ce ne-a surprins a fost modul cum călătoreau ei”, își amintește un prizonier de război britanic. Împreună cu alte mii de prizonieri aliați, acesta a mers către Vest, cât mai departe de sovieticii ce avansau.

Nu era nicio mașină, niciun camion, nicio bicicletă vizibilă, numai o linie fără sfârșit – căruțe și șarete trase de cai sau de catâri. Era o scenă demnă de milă, oameni înghețați, înfometați, cu încălțăminte și cu haine ca vai de lume ce mergeau către o destinație necunoscută, sperând să se pună la adăpost de Armata roșie. Era atât de frig încât, chiar și ziua, băuturile ce conțineau apă rece înghețau înainte de a putea fi duse la gură. Pe timp de noapte, bărbații și femeile puteau spera să rămână în viață numai dacă se înghesuiau unii lângă alții într-o căruță... Cei ce adormeau în zăpadă, mureau în câteva minute...

La o oră după ce au intrat în această coloană, prizonierii aliați nu se mai distingeau de ceilalți refugiați. Ne lega gândul comun de a rămâne printre ei, pentru a ne menține în viață... Refugiații ne lăsau să urcăm în căruțele lor. Întrucât nu aveau nimic de schimbat, pentru a obține hrană, le-am dat din proviziile noastre, pe care le putusem economisi⁵².

Ținând cont de condițiile haotice și de refugiații ce blocau șoselele, se înțelege că numeroase coloane fură imediat prinse din urmă, de către Ruși. Unele tancuri sovietice refuzară să părăsească șoseaua și au trecut peste coloana în mișcare strivind totul sub șenilele lor. După trecerea tancurilor rusești peste coloana de refugiați, bărbații, femeile, copiii, animalele și căruțele deveniră un fel de carton, aplatizat pe caldarâm.

Tânăra Josefina Schleiter descrie oroarea resimțită de cei din grupul ei, când au fost depășiți de tancurile sovietice:

Tancurile s-au avântat peste coloana de căruțe, unele dintre acestea fiind proiectate în denivelările de pe margini, unde măruntaiele cailor se amestecau cu ale oamenilor; bărbați, femei și copii se luptau cu moartea. Răniții strigau după ajutor.

Alături de mine, o femeie își pansa soțul, ce pierdea sânge din cauza unei răni. În spatele meu, o tânără fată îi spuse tatălui ei: “Tată dragă, omoară-mă”. “Da tată, “ îi ținu isonul fratele ei, care avea cam 16 ani: “nici eu nu am vreo șansă de salvare”. Tatăl își privi copiii, iar lacrimile curgeau pe obraji săi. Apoi spuse pe un ton foarte calm: “Să mai așteptăm un pic, dragii mei copii”.

Apoi veni un ofițer călare, căruia îi fură aduși câțiva soldați germani, prizonieri. Ofițerul scoase revolverul. Am închis ochii. Împușcăturile au răsunat, una după alta. Când i-am deschis, bieții soldați germani zăceau la pământ, fiecare cu un glonț în cap și cu o expresie oribilă pe figură⁵³.

Supraviețuitorii îngroziți, ce se răspândeau peste câmpia înghețată, erau o pradă foarte ușoară pentru Armata roșie. *“Rușii ne-au găsit și ne-au scos din hangar”*, declară Horst Wegner, în vârstă de 14 ani. *“Erau Mongoli. Aveau cicatrice enorme pe față, unele probabil de la variolă. Toți erau împopoțonați cu bijuterii peste mantalele, purtau ceasuri pe mâneci, până la coate. Au împușcat pe cei ce purtau o haină militară oarecare, de exemplu o manta. Aceștia erau duși în spatele hangarului, împinși contra unui zid și uciși imediat. Nu toți cei împușcați au fost Germani. Unii erau străini. Au împușcat și un demobilizat invalid, care pansase piciorul tatălui meu”*⁵⁴.

Ca întotdeauna, pentru femei, moartea-vie nu întârzie nici ea, după cum povestește Renate Hoffmann:

Dintr-o dată, trei soldați ruși veniră în colțul nostru și ne-au obligat să intrăm în casă... Știam ce ne așteaptă. După ce ne-au separat, căci ne țineam de mână, ne-a pus fiecareia pușca la cap. Orice gest de apărare însemna moartea sigură. Tot ce puteam face era să stăm stană de piatră și să-i suportăm pe noi...

Când cei trei au părăsit casa, am deschis ușa camerei unde fusesem dusă, unde se petrecuse totul. O altă ușă s-a deschis pe același culoar. Văzui infirmiera ieșind despletită. Ne-am privit una pe alta, cu milă. Ne era scârbă de noi înșine. Puțeam ca niște mizerabile. Din fericire, apa încă curgea în casă⁵⁵.

Chinuindu-se, cu mașina, să-și facă drum pe șoselele aproape inutilizabile, maiorul Rudolf Janecke, din Corpul medical, înțelese că asta trebuie să fie « agonia fără de sfârșit »:

În vecinătatea unui sătuc... am văzut prima coloană de refugiați, ce fusese distrusă din aer. În ciuda umezelii, numeroasele căruțe se aprinseră și arseseră complet. Cred că au fost bombe cu fosfor... Unii zăceau în poziții nefirești. Copiii erau morți la pieptul mamelor, împreună cu acestea... După un timp, am fost oprți de un om ce agita cu disperare un braț în aer... Văzuse Crucea Roșie, de pe mașina noastră. Era palid ca un mort. A ridicat mâna dreaptă, implorând ajutorul nostru. Se sufoca aproape, în propria lui excitație. Arăta cu degetul o căruță ce se găsea în afara drumului. Brațul lui stâng, probabil rupt, atârna nemișcat pe umăr.

Soția mea se golește complet de sânge, reuși el să rostească într-un gemăt sfâșietor. Trebuie ajutată imediat. Cu două zile mai înainte, un tanc rusesc îi prinsese din urmă, pe când se odihneau într-un sat. După tot ce s-a petrecut, reușiseră să plece, deși soția lui pierdea mult sânge. Acum însă abia mai respira. Nu mai putea fi ajutată.

În condiții aproape imposibile, am efectuat diverse intervenții pe teren. Acum însă era pentru prima dată că încercam să tamponez uterul unei femei pe un teren acoperit de zăpadă și sub un vânt ca de gheață. Pacienta inconștientă era alungită pe fundul unei căruțe murdare, înconjurată de lenjerie plină de sânge... Alte femei se țineau în jurul nostru. La căpătâiul muribundeii era ghemuit un băiat în stare de șoc, cam de 14 ani. Plângea într-una. *“A trebuit să privească”* zise tatăl lui, pe când făceam două injecții pacientei, din medicamentele mele de urgență. *“Când cei 15 Ruși erau peste ea, am leșinat din cauza unei lovituri cu patul puștii, în cap. M-au lovit pentru că am scăpat lanterna din mână. A fost obligat să țină el lanterna, până când toată trupa a trecut peste ea”*. Celaltă femeie, ce părea la curent, înclină din cap, fără să spună nimic despre propria ei pățanie⁵⁶.

În general, cei ce au plecat cu trenul s-au descurcat mai bine. Viteza nu era însă totdeauna o garanție sigură. Avioanele rusești mitraliau și bombardau tot ce mișca pe pământ, iar tancurile smulgeu șinele de cale ferată de pe traversele lor. Capturând orașul Allenstein, Rușii l-au forțat pe șeful de gară să semnaleze « liber » pentru trenurile de refugiați, ce continuau să vină din Est. Fără să bănuiască nimic, trenurile intrau în Allenstein. Rușii ucideau bărbații, trecând apoi la violarea femeilor, vagon după vagon⁵⁷.

Împinși de rapida avansare a Rușilor și izolați pe țărmul Balticei, milioane de Germani nu mai aveau decât o singură cale deschisă: marea. Aceasta însă era împânzită de submarinele sovietice, mereu la pândă, plus avioanele ce brăzdau cerul zi și noapte. În diferitele porturi ale Balticei așteptau mii și mii de refugiați înghețați și în zdrențe, cu speranța de a se evacua cu una dintre navele disponibile. Numărul lor era însă imens iar frica atât de devorantă încât înghesuiala, pentru a urca la bordul navelor, semăna cu o revoltă.

“Învălmășeala pentru a urca la bord era teribilă”, scria un martor din Pillau. “Am văzut căruciorul unui copil strivit de mulțimea ce împingea. Un bătrân căzu în apă... Înghesuți, în busculadă și disperare, nu se putea face nimic. Pe frigul acela, bietul bătrân trebuie să fii murit cum a atins apă”⁵⁸.

Întrucât paza vaporului anunțase prioritatea pentru femei și copii, bebelușii fură utilizați ca bilete de îmbarcare. Alte mame, pe jumătate ieșite din minți, odată urcate aruncau copilul soțului, rămas pe chei, pentru a putea urca și el, cu același « bilet »! Mulți copii au fost prinși fără probleme, alții însă au căzut în apă⁵⁹.

La Gotenhafen, situația era și mai oribilă. Către sfârșitul lui ianuarie 1945, când vaporul *Wilhelm Gustloff* se pregătea să preia un transport de refugiați, echipajul fu stupefiat de cele văzute. *“Pe chei, să tot fi fost în jur de 60 000 de persoane...”*, își amintește mecanicul secund Walter Knust. *“Îndată ce am coborât pasarelele, oamenii s-au avântat pentru a urca pe vapor. În confuzia ce s-a creat, mulți copii au fost separați de părinții lor. Fie copiii s-au trezit pe vapor și părinții nu, fie părinții au urcat pe punte iar copiii au rămas pe chei”⁶⁰.*

Pachebotul de croazieră *Gustloff* era prevăzut pentru 2000 de pasageri, plus membrii echipajului. La 30 ianuarie însă, când a ridicat ancora pentru ultima oară, vaporul alb ca neaua avea la bord peste 6000 de refugiați. Pe când părăsea portul, drumul lui era blocat de ambarcații mai mici, pline de refugiați ce sperau să se urce din mers pe *Gustloff*.

“Luați-ne cu voi”, strigau refugiații. “Salvați măcar copiii!”
“Le-am coborât scările de frânghii. Toți cei de pe aceste

ambarcații, ce nu puteau înfrunța marea, s-au urcat de bine de rău pe vaporul nostru”, declara operatorul radio Rudi Lange. “Când urcatul pasagerilor s-a încheiat, unul dintre ofițeri mi-a spus să semnalez, pe cât amintesc, că avem la bord aproximativ 2000 de persoane suplimentare”⁶¹.

În acea noapte furtunoasă, pe când vaporul înfrunța valurile violente, pline de gheață, sistemul de ventilație și canalizarea de pe *Gustloff* căzură în pană. Încărcat peste limitele normale, în vaporul ermetic închis domnea o putoare de nedescris: de urină, excremente, de vomă⁶². Gemetele și vaietele soldaților răniți se amestecau cu plânsetele celor separați de părinții sau de copiii lor, amplificând oroarea de nedescris. Astea însă nu erau nimic față de cele ce aveau să vină. Către orele 21⁰⁰, trei lovituri puternice fură resimțite de toți pasagerii de pe *Gustloff*.

“Vroom-Vroom-Vroom! Așa s-a auzit” – își amintește un băiețel ce a auzit loviturile celor trei torpile⁶³.

“Auzind exploziile”, scrie inginerul Knust, “am știut imediat ce urmează. Motoarele s-au oprit, apa mării a intrat în sala mașinilor. Sub puterea exploziei, nava s-a răsturnat către tribord. Apoi s-a ridicat, și s-a înclinat către babord. M-am încălțat, mi-am luat vesta și am ieșit pe coridor”⁶⁴.

Cuprinse de panică, miile de oameni de pe punte s-au înghesuit către trecerile înguste, zdrobindu-se unii pe alții, în tentativa disperată de a ajunge la bărcile de salvare⁶⁵. “Toți alergau în toate părțile și strigau. Alarma suna într-una”, își amintește unul dintre pasagerii terorizați⁶⁶.

“Prin mulțimea de oameni, am reușit să ne croim drum către bărci”, declară Paula Knust, soția ofițerului de pe navă. “Ne-am trezit în vântul ca de gheață. Aveam pe mine doar un pantaloon, o cămașă și o vestă. Vaporul era deja foarte înclinat, Valurile amenințătoare păreau foarte mari. Nici nu vă puteți imagina cât de oribil este să privești acest spectacol”⁶⁷.

Majoritatea bărcilor de salvare erau înghețate. În panica ce domnea, unele dintre bărcile ce au putut fii eliberate au fost rău conduse, răsturnând în apă pasagerii ce urlau de groază. Walter și Paula Knust s-au agățat de o barcă ce reușise să scape. *“Pe când am atins apă”, își amintește soțul, “pe partea dinspre navă vedeam oamenii de pe punte cum săreau în apă. Mi-am zis că toți aceștia vor îngheța de moarte și se vor îneca. Era atât de frig!”⁶⁸. Efectiv, apa era atât de rece încât cei ce săreau peste bord ar fi putut la fel de bine să sară în ulei fierț sau în acid, căci șansele de salvare ar fi fost la fel de nule. În câteva secunde, cel mult câteva minute, înotătorii în dificultate erau deja morți.*

Megafoanele de pe vapor se străduiau să încurajeze oamenii: *“Pachebotul nu se va scufunda. Vapoarele de salvare sunt pe drum”*. Înghețate și înfricoșate, miile de persoane se înghesuie pe punte⁶⁹. Convinși că pereții etanși, din cală, vor rezista, și că vaporul nu se va scufunda imediat, numeroși pasageri se întoarseră în interior, pentru a scăpa de vântul ce tăia ca un cuțit de gheață, temperatura fiind de minus 20°C. Din păcate, răgazul

fu de scurtă durată. La orele 22⁰⁰, o scuturătură puternică sfâșie pachebotul în două, pereții etanși din cală explodară, iar marea năvăli chiar în acea clipă. În câteva secunde, înclinate cum erau, ambele jumătăți ale lui *Gustloff* se învârteau⁷⁰. În vârstă de 16 ani pe atunci, Eva Luck era în sala de bal, cu mama ei și cu o soră mai mică:

Sala de muzică s-a înclinat dintr-o dată și un strigăt sinistru urcă din pieptul tuturor celor de acolo. Căzură grămadă cu toții, către unghiul dinspre ieșirea pe punte. Un pian cât toate zilele aluneca ba într-un sens, ba în altul, măturând femeile și copiii din calea lui. La un moment dat, cu un zgomot discordant, pianul percută închiderea către babord. A fost de parcă un pumn uriaș a lovit toate clapele odată⁷¹.

În alte părți ale epavei, multe victime fură proiectate direct în mare, inclusiv prin ferestrele închise de pe punte⁷². În mijlocul strigătelor disperate, al sirenelor ce urlau și al mării ce umplea orice spațiu disponibil, răsunau împușcăturile celor ce nu mai puteau ieși de dedesubt, care își luau singuri zilele.

Ieșită ca prin minune din sala de bal, cu ajutorul unui marinar, Eva Luck încercă cu disperare totul, fără să aibă vreo idee despre ce s-ar mai putea face:

Mama uitase să mă încălțe ca lumea. Mergeam greu, în pantofii cu toc, către scara metalică din interiorul navei, care permitea ieșirea către exterior. Cei din jur se răsturnau, când nava se mișca brusc. Am reușit să mă agăț de scară și am tras-o după mine și pe sora mea... Mama a reușit și ea să ajungă pe puntea superioară, unde dezastrul era teribil, Am văzut cu oroare coșul navei culcat aproape paralel cu marea. Oamenii săltau în ritmul scuturăturilor epavei, sirena urla într-una, apa valurilor mă stropise până la genunchi. Am întins mâna către sora mea ce era să cadă. Nu simțeam decât apa ce mă împingea într-o parte⁷³.

Din fericire pentru Eva și alți câțiva, forța apei și inundația punții eliberă un anumit număr de plute de salvare. Pe când supraviețuitorii se închesuiau să urce pe aceste plute, pachebotul își începu coborârea rapidă și finală. "*Dintr-o dată*", își amintește o femeie, de pe una din bărcile de salvare, "*mi se păru că toate luminile pachebotului s-au reaprins. Întreaga navă strălucea de lumină, sirenele urlau peste mare*"⁷⁴. Iată ce spune Paula Knust, care a văzut aceeași tragedie:

Nu pot uita sunetul puternic și clar al sirenelor, pe când *Gustloff*, cu toate luminile aprinse, făcu plonjonul final. Vedeam foarte bine pe cei încă la bordul lui, agățați de ce se putea. Când vaporul s-a scufundat, toți strigau, așa agățați cum erau. În jurul nostru, oamenii înotau sau pluteau pe apă. Văd încă mâinile lor, cum se agățau de marginea bărcii. Aceasta însă era prea plină pentru a mai putea lua pe cineva⁷⁵.

Mai târziu, când navele de salvare ajunseră la fața locului, ceva mai puțin de nouă sute de supraviețuitori au putut fi scoși din apă. Ceialți dispăruseră – adică în jur de 7000 de bărbați, femei și copii. Coșmarul însă nu se terminase. Navele de salvare i-au depus pe cei salvați pe același chei al portului Gotenhafen. După mai puțin de 24 de ore și după teribila noapte a

naufraziului, mulți dintre cei salvați se regăsiră exact în portul de plecare, căutând cu disperare un nou mijloc de salvare⁷⁶.

Tăvălugul Armatei roșii se apropie. În nenumărate sate și orașe germane se repetă același scenariu, bine pus la punct, după cum arată jurnalul unui preot catolic din Klosterbrueck:

21 ianuarie 1945. Oricât ar fi de incredibil, populația are intenția să rămână pe loc. Ea nu se teme de Ruși. Informațiile conform cărora, în nu știu ce sate, ar fi fost violate toate femeile, iar bărbații răpiți și trimiși undeva la muncă, sunt fără îndoială exagerate. E clar: ce-ar mai fi pe lumea, dacă Goebbels ar spune într-adevăr tot adevărul? Numai adevărul?...

22 ianuarie 1945. Mitralierele se aud tot mai aproape, câteva obuze au picat pe clădirile din vecinătate, care continuă să tremure. Cei din pivniță întrebă cum se vor comporta Rușii. Asta mă întreb și eu...

Aceeași zi ceva mai târziu: Am avut prima întâlnire cu ei și suntem ceva mai liniștiți. Nu sunt chiar așa răi, cum am crezut. Auzind pe Ruși cum se deplasează în biserică, deasupra pivniței, le-am ieșit în întâmpinare. Doi soldați ruși au privit pe ușa, întrebându-ne dacă nu sunt soldați germani înăuntru. Aveau o privire bizară și se vedea frica pe figura lor. Un Rus a păzit ușa pivniței toată noaptea.

23 ianuarie 1945. După ce trupele din prima linie și-au continuat avansul, a sosit un nou val de Ruși. Doi dintre ei au intrat în pivniță și au tras mai multe focuri în tavan, cerându-ne să le dăm ceasurile de pe mână. Au confiscat paisprezece ceasuri cu brățară. Apoi au sosit alți trei Ruși, care au mâncat precum animalele sălbatice, mâncarea ce li s-a dat. Vinul l-au băut de parcă ar fi fost apă. Spuneau tot timpul că « războiul este foarte bine aici... »

25 ianuarie. Toată noaptea, Rușii s-au preumblat prin capelă, ne-au percheziționat, ne-au supus la interogatorii. Au ordonat unei femei să își ia copilul și să plece. După ce au violat-o, afară, ne-au retrimis-o. Ea a revenit în capelă cu micuțul în brațe; pe obrazii ei curgeau lacrimi... În cursul dimineții, trei femei din sat au venit la capelă. Vicarul abia le-a recunoscut. Fețele le erau deformate de frică și de teroare. Ne-au spus că familii întregi au fost împușcate de către Ruși. Fetele ce au refuzat să se lase violate și părinții care au încercat să își apere copiii au fost împușcați...

26 ianuarie 1945. Noaptea ce a trecut a fost extrem de agitată. Unele după altele, grupuri întregi de soldați percheziționează casa... Când se deschide ușa, murim de frică...

27 ianuarie 1945. Noi, preoții, am fost autorizați să ieșim din capelă, o jumătate de oră, pentru a o îngropa pe Margareta, în curte. Biată fată. Bine că ai murit... Cel puțin nu ai avut cunoștință de ce au făcut Rușii corpului tău!

28 ianuarie. Din nou, noaptea a fost foarte tulbure. Călugărițele sunt din ce în ce mai speriate, mai nervoase, dorm mai puțin decât noi. Adesea le aud vorbind: « Păcat că nu am plecat înainte de venirea Rușilor!⁷⁷ ».

La sfârșitul lui ianuarie, Armata germană reușește să încropească un front și să facă față Rușilor ce o urmăresc. Ofensiva rusă a fost atât de rapidă încât liniile sovietice de aprovizionare nu au putut ține ritmul. De altfel, un dezgheț neașteptat a scos râurile din albie și a transformat multe drumuri în mlaștini. În aceste condiții, avansul Armatei Roșii a devenit

aproape imposibil. Pe când enclavele izolate continuă să-i rețină pe Ruși, mai ales în lungul coastei baltice, cea mai mare parte din Armata germană ocupă poziții defensive pe Oder, ultima barieră naturală înainte de Berlin. Deși răgazul este utilizat pentru regrupare și distribuire de arme Gărzilor Patriotice Volkssturm, moralul soldaților din Wehrmacht a primit o serioasă lovitură. Forța incredibilă și furia atacului rusesc i-au convins pe cei mai mulți militari că înfângerea este inevitabilă. Pentru masa civililor îngoziți ce se grupează cum pot, incredibila barbarie și cruzime sovietică anunță cât se poate de clar că sfârșitul va fi mai apocaliptic și mai sinistru decât și-au imaginat cei mai pesimiști dintre noi.

Mai întâi, zvonurile incredibile, răspândite de refugiații prinși de panică, ne-au dat o idee despre oroarea ce se apropie. Apoi, amploarea atrocităților comise de Ruși a fost confirmată de unitățile care, cu ocazia unor contraatacuri locale, au recuperat mici porțiuni de teren, pierdute cu câțva timp în urmă.

“Ei au intrat în fiecare sat și în fiecare oraș” scrie cineva care a vorbit cu soldații.”Trupele germane au văzut scene de groază: băieți arși de vii, bărbații din Armata populară stropiți cu benzină și arși, lăsându-se în viață câte un supraviețuitor, pentru a povesti și duce vestea acestor atrocități. În anumite sate, Rușii au fost surprinși în paturile calde ale femeilor pe care le violau. Numeroși francezi, prizonieri de război, au murit apărând femeile și copiii germani”⁷⁸.

Stupefiat de cele văzute și auzite, un ofițer german a încercat să dea un sens acestei catastrofe, să înțeleagă spiritul celor ce își fac o plăcere din a viola aceeași femeie de zeci de ori, deși alte femei sunt disponibile, chiar acolo”.

În spatele acestor atrocități este o ură profundă, ceva care nu poate fi explicat prin fraze despre bolșevism și mentalitatea asiatică, sau prin ideea că soldații ruși au considerat totdeauna femeile învingătorilor drept prada lor de război... Am fost în Polonia, în 1939, când Rușii au ocupat jumătatea lor din această țară. Atunci, nu am auzit de vreo femeie violată⁷⁹.

Concluzia ofițerului respectiv este că cele petrecute “arată forța teribilă a propagandei”⁸⁰.

Sute de mii de oameni masacrați, milioane de femei violate, alte și alte milioane de oameni aduși în stare de sclavie. Toate acestea, nu erau mare lucru față de ceea ce avea să urmeze.

”Germanii au fost serviți, dar insuficient”, urla jidovul Ilya Ehrenburg cu triumfalismul semit specific. ”Aleargă încă. Nu au murit toți. Nimeni și nimic nu ne poate opri. Cine să ne oprească? Oderul? Volkssturm? Gărzile Patriotice? Nici gând! Prea târziu, Germanie! Crapă Germanie! Urlă-ți agonia Germanie! Ora revanșei a sunat!”⁸¹.

IV

DISTRUGERE ÎN CRESCENDO

La începutul lui februarie 1945, conducătorii celor mai puternice trei țări din lume s-au întâlnit pentru o ultimă oară în Crimeea sovietică, la Yalta. Spre deosebire de întâlnirile anterioare, la Teheran, Casablanca și în Quebec, această reuniune la nivel înalt nu este un consiliu de război și strategie militară, ci mai curând un prilej de sărbătorire a victoriei. Întrebarea ce se pune nu mai vizează certitudinea victoriei ci momentul acesteia, adică durata războiului. Va mai dura războiul câteva săptămâni, sau câteva luni? În consecință, atmosfera banchetului, din noaptea precedentă negocierilor oficiale, este foarte destinsă, amicală, triumfală. S-a mâncat nisetru, carne de pasăre, vacă, deserturi peste deserturi, au curs râuri de șampanie, fluvii de votcă... După ce și-au pus burta la cale, « Cei Trei Mari » au glumit și sporovăit¹.

Cu una sau două excepții, probabil, cei « Trei Mari » de la Yalta sunt mutrele cele mai cunoscute de pe pământ. Winston Churchill, rotunjour ca o scroafă și bețiv ca o gaură, pe jumătate American, după cum se știe, are aerul unui boldog englezesc, cu nelipsita havană în colțul gurii, pălăria neagră și foarte speciala « rigiditate a buzei superioare ». Vizibil bolnav, pe căruciorul lui de olog complexat și binișor plecat de acasă, Franklin Roosevelt joacă rolul celui mai civilizată dintre cei trei – politicoș și sclifosit până în vârful unghiilor. Stalin clipește des, face cu ochiul, părul lui pare dur și gros ca un covor oriental. Deși nu măsoară decât 1,58 metri, corpolența masivă a dictatorului sovietic personifică mastodontul roșu pe care îl conduce². În ciuda evidentelor deosebiri fizice și intelectuale, cei trei au o particularitate comună ce subliniază și întregeste banalitatea și platitudinea contradicțiilor exterioare. Caracteristica lor comună este ura tenace și fără de limite nu numai față de Adolf Hitler și național-socialismul german ci față de întreaga Germanie, de întreg poporul german.

În ciuda campaniei de promisiuni pe tema menținerii Statelor Unite în afara Războiului mondial, odată reales la Casa Albă, Franklin Roosevelt a manevrat în culise exact în sens contrar. Nereușind totdeauna să-i convingă pe Americani că războiul cu Germania este în interesul lor, Roosevelt a impus un embargo devastator Japoniei, aliata Reichului german. Provoacă Japonia, Roosevelt spera un atac din partea acesteia, ceea ce i-ar fi permis să intre în război pe « ușa din spate ». Obligați să facă față unei sufocări economice lente, Japonezii au răspuns cavalereste la Pearl Harbor, în decembrie 1941. Visul lui Roosevelt deveni astfel realitate. Mai târziu, când ministrul său de Finanțe, Henry Morgenthau, a propus un plan pentru

transformarea Germaniei într-o pășune în care urmau să fie îngropați zeci de milioane de Germani, ologul Roosevelt a fost partizanul cel mai fervent al acestei drăgălășenii epocale a democrației americane.

« *Vreau să-i aduc pe Germani la sapă de lemn, cel puțin pentru cincizeci de ani* », afirma Roosevelt printre ai săi.

La Casablanca, în 1943, cu ocazia întâlnirii cu Churchill, Roosevelt a declarat că Germania va fi obligată să se predea fără niciun fel de condiții. Suprimând astfel orice posibilitate de negociere cu Hitler, declarația președintelui American însemna nu numai că Germania se va bate până la ultima picătură de sânge ci și moartea sigură a câtorva sute de mii de aviatori și de soldați aliați. Prin aceeași declarație, președintele American deschidea în fața Armatei roșii perspectiva de a cuceri o bună parte din Europa, care urma să cadă într-o adevărată sclavie.

Deși se arăta adesea călduros și simpatic, iar unii îl credeau chiar sensibil, ura lui Churchill față de tot ce era german data cel puțin de pe vremea Primului Război mondial. Nimic nu ilustrează mai bine ura și antipatia premierului britanic față de Germania decât campania teroristă dusă de aviația militară engleză, R. A. F. Graba cu care Churchill era gata să dezlănțuie războiul bacteriologic și planurile lui de invadare a țărilor neutre, pentru a atinge mai ușor Reichul german, constituie o dovadă suplimentară a scrântelii, ostilității și resentimentelor patologice ale premierului britanic³.

Spre deosebire de Roosevelt și Churchill, ura lui Stalin față de Germani nu era numai rasială, ci și de opoziție politică sau ideologică. Crizele de paranoia ale lui Stalin sunt legendare, dar bănuielile, complexe și planurile lui ucigașe vizau deopotrivă compatrioții săi, nu numai alte popoare. În anii treizeci, milioane de țărani ucrainieni și ruși au fost flămânziți în mod deliberat, până la moarte, printr-o foamete organizată « științific » de către nomenclatura stalinistă. Se estimează că între zece și douăzeci de milioane de oameni, care au refuzat colectivizarea sau care erau considerați nesiguri, au primit o pedeapsă echivalentă cu moartea, căci asta însemna deportarea ca sclav în Gulagul siberian⁴. În aceeași perioadă a anilor treizeci, mii și mii de ofițeri și alți militari au fost lichidați pentru simplul fapt că nu erau bolșevici sau marxiști suficient de zeloși.

“*Nici interzicerea ocupării unei slujbe conform pregătirii, nici persecuția, azilul de nebuni sau exilul nu păreau o pedeapsă suficientă pentru cei pe care Stalin îi considera periculoși*”, va scrie Alexandru Soljenițin, cel care mai târziu va sfârși prin a cunoaște cu adevărat metodele călăului de la Kremlin. “*Moartea era singurul mijloc sigur de a regla socotelile cu adevrsarii. Dacă pleoapele de jos ale lui Stalin se pliau într-un anumit fel, condamnarea ce lucea în ochii acestuia era totdeauna la moarte*”⁵.

Când forțele sovietice invadară Polonia, în 1939, una dintre inimaginabilele barbarii ale lui Stalin a constat în reunirea și

executarea a peste 15 000 de ofițeri și intelectuali polonezi, eliminând astfel posibilitatea oricărei eventuale opoziții.

Conștient de trecutul regimului sovietic și îngrijorat de impactul pe care isprăvile viitoare ale acestuia, în Europa, le-ar putea avea asupra Englezilor dezgustați, Churchill a acoperit prin toate mijloacele posibile comportamentul barbar și sângeeros al aliatului său comunist.

O instrucțiune secretă a poliției secrete britanice către înalții funcționari, ziariști și diverșii făcători de opinie publică se răspândește în presa și propaganda englezească:

Nu putem schimba bolșevicii, dar putem să ne salvăm pe noi înșine de consecințele faptelor lor. Divulgarea celor petrecute în ultimul sfert de secol ar face puțin credibile simplele dezmințiri. Singura alternativă pentru propaganda noastră războinică este distragerea atenției publicului de la ansamblul subiectului. Experiența a arătat că cea mai bună metodă este născocirea de atrocități pe seama inamicului. Din păcate, publicul nu este la fel de receptibil ca pe vremea « *uzinelor de cadavre* », « *a bebelușilor mutilați* » sau a « *Canadienilor răstigniți* » – din primul Război mondial. Colaborarea voastră este solicitată cu toată ardoarea, în scopul deturnării atenției generale de la cele comise de Armata roșie. Veți susține fără rezerve învinuirile ce vor fi lansate contra Germanilor... care au fost și vor fi încă inventate de către guvernul britanic⁶.

Conferința de la Teheran, din 1943, a fost o bună ocazie de deschidere a ochilor, celor ce se îndoiau cu privire la intențiile lui Stalin în Germania, după ce Armata roșie va fi luat în stăpânire această țară. Ridicând paharul de votcă pentru al nu știu câtealea toast, liderul bolșevic anunță dintr-o dată: “*Ridic paharul pentru justiția cea mai rapidă cu puțință contra tuturor criminalilor de război germani: justiție în fața unui pluton de execuție. Beau pentru tovărășia noastră, pentru a-i lichida cât mai repede, pe toți, după ce îi vom captura. Trebuie să fie cel puțin 50 000*”⁷. Îmbibat de alcool ca o sugativă, Churchill se face că protestează: “*Poporul britanic nu va susține niciodată un astfel de asasinat în masă... fără un proces echitabil*”⁸; Stalin a zâmbit cu gingășie, pleoapele i s-au lăsat în jos și ochii i-au strălucit semnificativ. Părea « extrem de amuzat »⁸ de justiția britanică. Știa el ce știa!

“*Poate că*”, îi întrerupsese președintele American, “*am putea spune că în loc să executăm sumar 50 000 de persoane, ne-am putea înțelege pe un număr ceva mai mic. Ce aveți de spus, de exemplu, despre cifra de 49 500?*”⁹“.

Întrebat asupra acestei chestiuni, cerându-i-se părerea în mod expres, Eliot Roosevelt, fiul președintelui și general de brigadă în armata americană, se arată mai diplomat decât oamenii de Stat:

Nu cumva afacerea asta este prea academică? Pentru o bună parte dintre cei 50 000, soldații ruși, americani și britanici vor rezolva problema prin luptă. Aș dori să fie lichidați nu numai cei 50 000 de criminali de război ci și alte sute de mii de național-socialiști.

Stalin radia de plăcere. Înconjurând masa, a venit către mine, mi-a pus brațul tovărășește pe umăr și mi-a spus: Excelent răspuns! Un toast în sănătatea mea! M-am înroșit de plăcere¹⁰.

În ciuda reputației meritate a lui Stalin de a fi cel mai mare ucigaș din istoria omenirii, Franklin Roosevelt este un admirator fervent al dictatorului, pe care îl apără ori de câte ori este cazul. Pentru a da dictatorului bolșevic o față de băiețel cuminte și a-i convinge pe Americani că Stalin este un magnific și nobil aliat, Roosevelt începe să-l numească « Unchiul Joe ».

“Aaaa, bineînțeles, este un om ce combină o extraordinară și implacabilă determinare cu un umor desăvârșit”, explică președintele American. “Cred că este foarte reprezentativ în ce privește inima și sufletul Rusiei: Sunt sigur că ne vom înțelege foarte bine cu el și cu poporul rus¹¹”.

Între ai săi, în privat, nevoia lui Roosevelt de a fi acceptat, răsfățat și iubit de dictatorul sovietic este de-a dreptul comică. “Stalin detestă curajul înalților voștri funcționari”, scrie Churchill președintelui american, ceea ce amintește laudăroșenia infantilă a șloimilor patriei ceaușiste. “El crede că Stalin mă preferă. Sper că va continua să creadă asta¹²”.

În ce-l privește pe el însuși, Stalin păstrează distanța față de admiratorul său american, considerându-l o cârpă utilă. În ciuda faptului că nici el nici regimul lui nu ar fi supraviețuit mult timp, fără masivul ajutor American, contra mașinii de război germane, Stalin se arată iritabil față de președintele american, inclusiv în cele mai favorabile împrejurări, sau de-a dreptul disprețuitor în altele. La un moment dat, cu ocazia Conferinței de la Teheran, Roosevelt dă să îl întrerupă pe dictatorul sovietic, pe când acesta examina un document. “Pentru Dumnezeu, lăsați-mă să-mi fac treaba”, se răsti Stalin către ologul din cărucior, punând întregul anturaj într-o situație neplăcută¹³.

Nimic nu ilustrează mai bine relația de sens unic dintre cei doi oameni decât insistența lui Stalin de a pune în scenă întâlnirea de vârf, din februarie 1945, în propriul său bârlog, la Yalta, forțându-l astfel pe președintele american muribund, să călătorească jumătate de glob pentru întâlnirea cu cei doi bețivi și criminali notorii¹⁴. În ciuda insultelor, a umilirilor și a lipsei șocante de respect, din partea lui Stalin, Roosevelt persistă a face o curte paranoiacă dictatorului sovietic.

“Aș vrea să vă spun ceva”, se destăinuie Roosevelt lui Stalin, cu ocazia banchetului de la Yalta. “De doi ani ne telegrafiem între noi, primul ministru și cu mine, numindu-vă cu foarte afectivul termen « Unchiul Joe »¹⁵”.

Neștiind că o astfel de familiaritate este considerată lipsă de respect, în Rusia, Roosevelt a fost foarte surprins văzându-l pe Stalin iritat și gata să ștergă putina. Jena momentană a fost salvată de Churchill, care a avut ideea unui nou toast. În momentul de față, lumea întreagă este cu ochii pe Yalta, iar ceea ce vom stabili zilele astea, noi, cei « Trei Mari », va influența vreme de un secol întreaga omenire¹⁶.

Practic, în ciuda toasturilor lui Churchill și a comunicatelor de presă, Yalta s-a dovedit scena lui Stalin. Numai a lui. În februarie 1945, relația dintre cei trei bărbați de Stat ar fi putut fi descrisă în termeni ca « Majestatea Sa și cei doi pisoii betegi ». Din motive filosofice și psihologice, Roosevelt nu refuză nimic lui Stalin. Din lipsă de caracter, Churchill face același lucru. Grație armatei sale capabilă să pună capăt războiului, Stalin este vedeta momentului istoric. De altfel, dintre cei trei învingători, contribuția Uniunii Sovietice o depășește clar pe a celor doi aliați occidentali. În consecință, la împărțirea prăzii de război, va fi normal ca Rusia să primească partea leului.

Stalin promite « alegeri libere, fără nicio piedică », în țările pe care armata lui deja le-a invadat. Nu îl doare gura să promită. Președintele american și primul ministru britanic știu perfect care va fi soarta țărilor și a popoarelor din Europa de Est. Recentele evenimente de la Varșovia arată clar planurile lui Stalin cu privire la țările cucerite de Armata roșie. Încurajați de ofensiva sovietică și de promisiunile de ajutor ale Aliaților, Polonezii s-au revoltat contra Germanilor. În loc să ajute însă insurecția poloneză, lucru ce i-ar fi fost foarte la îndemână, Stalin și-a oprit armata la câțiva kilometri, asistând ca simplu spectator la distrugerea de către Germani a amenințării poloneze la adresa comunismului¹⁷. Foarte puține lucruri ar fi putut zdruncina însă poziția lui Stalin în fața aliaților săi occidentali, mai ales a lui Roosevelt.

Incidente ca cel de la Varșovia și acceptarea lașă a tuturor exigențelor sovietice, de către guvernele Angliei și Statelor Unite, nu trec neobservate în ochii unor Americani precum James V. Forrestal, Ministrul Marinei, care nota în jurnalul său:

Când un American sugerează să acționăm conform nevoilor securității noastre, el riscă să fie considerat fascist și imperialist. Dacă Unchiul Joe sugerează însă că ar avea nevoie de Țările Baltice, de jumătate din Polonia, toată Basarabia și acces la Mediterană, toate vocile îl aprobă, spunând că Stalin este un tip brav și extraordinar, sincer și agreabil, cu care este ușor să tratezi întrucât este explicit în tot ce dorește¹⁸.

Experiența îi arată lui Forrestal că protestele contra politicii sovietice sunt imediat reduse la tăcere.

Un alt subiect, asupra căruia Stalin insistă la Yalta, este soarta celor două milioane de foști cetățeni ruși, fugiți în Germania pentru a scăpa de persecuția din țara lor. Mulți dintre aceștia au trecut de partea Nemților, în lupta comună contra comunismului. Odată în plus, Roosevelt se arată foarte conciliant și cu privire la această cerere a lui Stalin¹⁹.

Subiectul principal al discuțiilor de la Yalta este însă soarta inamicului principal sau, cum spunea Churchill, « *Viitorul Germaniei – dacă aceasta mai putea avea vreun viitor*²⁰ ». Pe Frontul de Vest, Aliații își revin cu greu după cvasi-catastrofa din munții Ardeni. În răsărit, soarta Germaniei se scrie cu sânge, în vreme ce armata sovietică jefuiește crunt Prusia, Pomerania și Silezia. « Cei Trei » au decis că Victoria fiind asigurată, Reichul

va fi împărțit ca un cadavru, poporul german urmând să devină turma de sclavi a Uniunii Sovietice. Deși se anunțase solemn că “*Națiunile Unite nu vor participa la traficul de ființe omeneste*”, când Stalin își propune planul în această privință, Roosevelt îl califică o « *idee foarte sănătoasă*”²¹.

Aparent minor, alt subiect discutat la Yalta a fost cererea lui Stalin privind bombardarea masivă a Germaniei răsăritene, în scopul facilitării avansării Armatei Roșii către Berlin. Doritor să arate aliatului său că poate conta pe Marea Britanie și mai ales pe R. A. F., Churchill acceptă imediat cererea lui Stalin. Făcând aceasta, o țintă foarte specială îi veni în minte, una pe care Harris, mareșalul englez al Aviației, o solicită de mai multe luni. Dresda și distrugerea ei furnizează lui Churchill ocazia de a demonstra lui Stalin și lumii întregi că soarele nu a apus încă pe deplin în puternicul Imperiu britanic de altădată²².

Negocierile de la Yalta se încheie la 11 februarie, cu care ocazie « Cei Trei » semnează declarația comună și un comunicat de presă, după care își iau un adio foarte sentimental.

Declarația celor « Trei Mari » stipulează că “*Intenția noastră nu este de a distruge poporul german*”²³.

Mulți dintre ziariștii ce au scris despre Yalta au crezut probabil Declarația celor « Trei », ca și alți oameni din lume, obișnuiți să se îmbete cu cuvinte. Cei pe care această declarație îi atingea foarte de aproape, adică supraviețuitorii germani ai războiului, nu au crezut însă nicio clipă minciuna gogonată de la Yalta. Nemții știau din proprie experiență la ce se pot aștepta, iar această cunoaștere nu putea fi cuprinsă în cuvintele declarației și a comunicatului alcoolizant de la Yalta.

« *Fashing* » este un eveniment anual în Germania, un fel de sărbătoare populară, precum aceea a lui *Mărțișorului* sau a lui *Moș Niculaie*. Ea nu privește însă numai copiii, care își pun ghetuțele la fereastră, sau doar pe fetele și femeile ce își împodobesc pieptul. *Fashingul* îi privește mai ales pe adulți. În seara de *Fashing*, Nemții, care, de regulă, sunt foarte rezervați și la locul lor, se îmbracă în haine extravagante, se întâlnesc cu prieteni sau necunoscuți, umblă prin restaurante, baruri, teatre, participând la o bucurie colectivă, inofensivă și fără vreun scop. Din cauza războiului, această sărbătoare, ca și altele, era aproape abandonată de populația Reichului devastat. Într-un singur oraș, tradiționala *Fasching* era celebrată în continuare, iar în noaptea de 13 februarie, femeile, copiii și bătrânii rămași la casele lor invadată străzile orașului pentru sărbătorirea evenimentului.

Dresda era una dintre cele mai însemnate comori culturale ale lumii. Cunoscut ca « Florența Elbei », vechiul oraș-lumină din inima Saxoniei era expresia materială a arhitecturii gotice și a culturii medievale. La fiecare colț, pe fiecare din

îngustele străzi ale vechiului oraș întâlneau un palat ornamentat cu cele mai monumentale sculpturi, o galerie de artă, un muzeu sau o impozantă catedrală seculară. Ca și Paris, Roma sau Veneția, frumoasa și romantica Dresdă era destinată să dureze peste secole. De câteva decenii, Dresda era una dintre « opririle obligatorii » pentru călătorii ce traversau Germania, mai ales cei ce veneau din Marea Britanie sau din America²⁴.

Călduros și ospitalier ca niciun alt oraș, rămasă intactă pe când întreaga Germanie devenise o ruină, Dresda era o surpriză incredibilă pentru mulți dintre locuitorii ei și un prilej de neliniște pentru ceilalți. Întrucât, în cinci ani de război, numai două raiduri aeriene minore se rătăciseră deasupra Dresdei, mulți considerau că salvarea orașului se datora reputației sale de « oraș al artelor ». Fiind vorba de o valoare inestimabilă, de o adevărată bijuterie între orașele Europei și în cadrul culturii occidentale, nici măcar teroriștii aerului nu dispuneau de suficientă ură pentru a șterge de pe fața pământului această frumusețe²⁵. Alții credeau că Dresda scăpase neatinsă întrucât nu dispunea de niciun fel de industrie grea. Neavând niciun impact asupra mersului războiului, neînsemnata activitate productivă a orașului nu putea constitui o țintă credibilă pentru aviația inamică. În fața scepticilor ce subliniau că alte frumoase orașe germane, cu deloc sau prea puțină industrie fuseseră totuși distruse în întregime de către Anglo-Americanii, optimismul incorrigibil al Dresdanilor inventa noi și noi motive ce explicau supraviețuirea miraculoasă a Dresdei.

Potrivit unui zvon pe care și-l șușoteau mulți locuitori ai Dresdei, o mătușă a lui Churchill locuia de multă vreme în acest oraș, din care cauză aviația engleză îl evita. Alții credeau că supraviețuirea miraculoasă a orașului se datora enormelor investiții americane, sau faptului că Dresda era un « oraș-spital » cu multe centre de cercetare medicală și sanatorii de tot felul, fără să mai vorbim de cei 26 000 de prizonieri aliați internați chiar în acest oraș, care constituiau o explicație foarte logică²⁶. Pentru numeroși dresdani însă, cea mai valabilă explicație a supraviețuirii miraculoase a orașului lor, în mijlocul mormanului de ruine al întregii Germanii, era scânteia de omenie ce persista încă în inimile piloților britanici și americani. Dintre toate numele ce fuseseră atribuite Dresdei, cel care i se potrivea mai mult, în februarie 1945, era acela de « oraș al refugiaților ».

De când Germania fusese invadată de sovietici, în februarie 1945, milioane de Nemți se îndreptau către Dresda, coloane peste coloane, cu trenul, pe jos sau cu căruța. Câteva sute de mii de răniți și de înfomețați ajunseseră deja la Dresda, unde eșuaseră precum naufragiații pe o insulă. Gara principală a orașului devenise un fel de oraș în oraș, mii și mii de persoane pierdute și de orfani trăind cvasi-permanent în diversele săli de așteptare, devenite neîncăpătoare. În vârstă de 17 ani la data respectivă și lucrând pentru Crucea Roșie, Eva Beyer ne-a lăsat o mișcătoare descriere a agoniei dresdane :

Copii își căutau părinții; la rândul lor, aceștia își căutau copiii; peste tot auzai chemările disperate ale unora și altora. Un băiețel de nouă ani, ce își ținea de mână sora lui de patru ani, mi-a cerut ceva de mâncare. Întrebându-l unde îi sunt părinții, băiețelul mi-a răspuns: « Bunica și bunicul au murit culcați în căruță, iar mama s-a pierdut ». Copiii nu mai aveau nici lacrimi în ochi... Undeva, într-un adăpost încropit, am găsit o femeie înconjurată de 23 de copii, niciunul dintre aceștia nefiind copilul ei. Cu trei săptămâni în urmă, își îngropase propriul ei copil, mort de frig și de amigdalită. Am întrebat-o de unde vin cei 23 de copii și cum a reușit să-i adune. Mi-a răspuns că părinții acestor copii sunt morți sau pierduți și că « cineva trebuie să aibă grijă de ei... ». Fețele acestor copii nu mai arătau a fețe de copii. Toți aveau fețele unor ființe ce traversaseră iadul: înfomețați, răniți, zdrențăroși, plini de păduchi. Pierduseră ceea ce avuseseră mai de preț, adică securitatea și dragostea părinților lor²⁷.

Oricât ar fi fost de dezastruoasă situația din gara principală a Dresdei, lucrurile nu stăteau altfel în restul orașului. Populația de 600 000, din vremurile normale, se dublase, în ajunul zilei de 13 februarie 1945²⁸. Oriunde și-ar fi întors privirile, locuitorii Dresdei nu puteau vedea decât refugiați îngroziți, înfomețați, îmbrăcați în zdrențe.

“Restaurantele, cafenelele, barurile erau pline la maxim... Oamenii cărau valize, saci, pachete de tot felul”, scria o femeie. *“Oriunde te-ai fi dus sau întors, nu vedeai decât refugiații cu sarsanalele lor. Era teribil. Nu-ți venea să-i privești, sau rămâneai cu gura căscată și cu ochii pe ei. Asta nu se potrivea cu atmosfera normală pe timpul sărbătorii *Fashing*”*²⁹.

Totuși, în ciuda mulțimii refugiaților și a faptului că Rușii erau la aproximativ 110 kilometri, mii de locuitori ai Dresdei erau decizi să coboare în stradă și să sărbătorească cea ce avea să devină ultimul *Fashing* al războiului.

Sirenele Dresdei au început să răsună puțin înaintea orelor zece seara. Nu a existat nici un fel de panică. Obişnuiți cu alarmele, Dresdani nu le mai luau în seamă. Foarte puțini se grăbeau către adăposturile anti-aeriene. Un bombardament părea puțin probabil în această noapte rece – noapte de *Fashing*, deci de sărbătoare. Cei mai mulți Dresdani erau convingși că și această alarmă se va termina ca celelalte 171 ce o precedaseră³⁰. Totuși, câteva minute mai târziu, în locul obișnuitei sirene « *All Clear* », Dresdani aud un cu totul alt sunet, o altfel de alarmă decât cele precedente.

“Dintr-o dată”, spune o femeie surprinsă, *“un tunet și un muget enorm au făcut să tremure întreg pământul. Să fie oare un cutremur de pământ?”*³¹.

Înainte ca această femeie și, desigur, multe alte persoane, să fii putut ghicii răspunsul, cerul negru de deasupra Dresdei deveni strălucitor. Orbiți și îngroziți, Dresdani înțeleg că nu mai poate fi vorba de *Fashing*. “E lumină ca ziua, e ziuă de-a binelea, e mai multă lumină decât în oricare altă zi” – strigă un

prieten incredul al tânărului Gotz Bergander, care tocmai asculta știrile la radio, într-un tren³².

Foarte obosită, stagiara Crucii Roșii, Eva Beyer, tocmai se sculase și se găsea în baie.

Am văzut un fel de fulger, o lumină orbitoare... Ce poate fi asta? Am deschis ușa, am privit și am văzut ce era. Cerul era plin de « pomi de Crăciun ». M-am dus imediat să-i anunț și pe ceilalți locatari ai clădirii... Am alergat în toată casa strigând « Alarmă! Alarmă! » – am trezit toată lumea... Cinci familii locuiau în clădirea noastră. Toți la un loc eram unsprezece femei, șase copii și un bărbat, un fost soldat rănit. Apoi m-am întors în apartamentul meu să-i scol pe copii din pat. Copiii au început să strige, să plângă, nu înțelegeau ce se petrece, iar eu nu aveam timp să le explic.

Am mers cu toții în pivniță unde am înfășurat fiecare copil într-o pătură. Nu am avut timp pentru altceva. Eram numai în cămașă de noapte, dar nu am simțit niciun fel de frig³³.

În gara principală, Gisela-Alexandra Moeltgen era în tren, și vorbea cu soțul ei, aflat pe peron. Atunci au început să cadă luminile groaznice, cărora le spuneam « pomi de Crăciun ».

Optimiștii au rămas în tren, pentru a fi siguri de un loc mai bun. Eu însă am smuls fereastra de carton, mi-am luat geanta, în care aveam bijuteriile și strictul necesar, mi-am pus haina de blană pe umeri și am ieșit pe geam, urmată de alți câțiva. Am fugit cu toții în lungul peronului ce era în obscuritate, constatând că barierele de ieșire erau închise. Am trecut pe deasupra, fiecare cum a putut. Poliția ar fi vrut să intrăm în adăpostul anti-aerian al gării, deja supra-aglomerat. Noi aveam altă idee, altă dorință: să ne depărtăm cât mai mult de gară...

Am alergat către Colegiul tehnic, care, pe cât se spunea, avea o pivniță sănătoasă. Deasupra, foarte aproape, vedeam avioanele. Pivnița Colegiului era plină. Cum am intrat înăuntru am și leșinat. Aveam probleme cu inima. Eram foarte slăbită iar alergătura și groaza mă epuizaseră. Cineva ne-a rugat să avansăm către fundul pivniței, ceea ce am făcut cum s-a putut³⁴.

”*Avertisment de raid aerian*”, exclamă Claus von Fehrentheil, un ofițer SS indignat, internat în spitalul militar, om ce pierduse jumătate de picior din cauza unui glonț. ”*Toată lumea știe că suntem într-un oraș deschis, celebru pentru comorile sale artistice, lipsit de orice apărare, declarat « oraș-spital »*”

După mari eforturi am ajuns într-un adăpost, care era o pivniță... Aveam impresia că alarma trebuie să fie o eroare. Un soldat ce fusese pe front, și înțelegea despre ce este vorba, nu se simțea nici el bine în pivniță, întrucât nu putea face nimic pentru a se apăra contra celor ce ne amenințau... Am rămas cum s-a putut între galeria de trecere și scările exterioare ale adăpostului anti-aerian³⁵.

”*Îmbrăcați-vă!, Îmbrăcați-vă! Repede! Coborâm în pivniță!*” – strigau maicile din spitalul în care era Anne-Marie Lehmann, în vârstă de douăzeci de ani. ”*Bolnavii ce nu se puteau mișca au fost puși pe fotolii rulante și duși în pivniță. Când bombele au început să cadă, eram acolo de cinci minute... Credeam că va fi sfârșitul... Unii strigau, de groază, alții se rugau. Tremurând, ne-am strecurat cum am putut și ne-am adăpostit sub paturi*”³⁶.

”*Iadul se dezlănțuise atât de brusc încât nimeni nu a putut înțelege ce urma să se petreacă*” – își amintește Erika Simon, ai cărei părinți avuseseră doar câteva secunde pentru a-și duce

fetița, băiatul și sora cea mare în pivniță. ”Îmi amintesc că am stat cu capul în poala mamei, sub o pătură, cu mâinile la urechi, pentru a nu mai auzi zgomotul oribil”³⁷.

Val după val, bombardierele englezești aruncau tone de bombe peste noi. ”Un enorm covor rulant și zgomotos circula peste capetele noastre”, gândea Gotz Bergander, pe când auzea zgomotul terifiant, ”urletul continuu era punctat de explozii, de permanenta scuturare a pământului”³⁸.

Peste încărcătura normală de explozivi, sute de bombe « *Blockbusters* » cădeau peste Dresda, distrugând cartiere întregi³⁹. Catedrale seculare, palate, muzee, locuințe, totul deveni praf și pulbere, în câteva secunde. În gara principală, sutele de persoane ce nu s-au îndurat să-și părăsească locurile, din trenurile atât de căutate, sunt sfâșiate sau arse de vii. La circul orașului, spectatorii, animalele, artiștii sunt uciși de suflul și de schije obuzelor; pe străzi, pe podurile peste Elba cei echipați pentru *Fashing* sunt uciși cu miile.

Întrucât Dresda nu dispunea de niciun fel de arme anti-aeriene, bombardierele zburau atât de jos încât teroriștii din ele vedeau victimele aleargând pe străzi. Deși este noapte, Dresda “este luminată ca ziua”, împrejurare de care teroriștii aerului profită pentru a lovi din plin numeroasele spitale.

“Noi, pacienții”, își amintește Claus von Fehrentheil, “ne consolam cu gândul că până și cel mai mic spital avea pe acoperiș crucea roșie, pe fond alb. Pe măsură ce avansam în noapte, devenea limpede că crucea de pe acoperiș era o bună indicație pentru teroriștii aerieni ai Angliei”⁴⁰.

Anne-Marie Lehmann descrie ce a trăit în propriul ei spital: “Șocuri, zgomote, urlate, zidurile tremurau sub impactul bombelor și presiunea obuzelor fluierânde. Gândeam că asta ne este sfârșitul... Apoi, unul dintre medici a strigat « Toată lumea în pivniță. Clădirea se va prăbuși!... » Am fugit în clădirea vecină, pentru a-mi salva viața... Trăiam o panică de nedescris. Ceea ce doream era să ne salvăm viața”⁴¹.

Furia bombardamentului se intensifica. Locuitorii și refugiații Dresdei nu aveau altă posibilitate decât să se facă cât mai mici, fiecare acolo unde se găsea. “Priveam tavanul, mă așteptam să se prăbușească din clipă în clipă” – asta a trăit Margaret Freyer, pe când se găsea într-o pivniță împreună cu alte patruzeci și trei de persoane. “Într-un fel mă resemnasem. Așteptam catastrofa finală. Nu m-am adăugat femeilor ce plâneau, nici celor ce se rugau – toate la fel de îngrozite, pe care am încercat să le calmez cum m-am priceput”⁴².

“Atacul continua iar panica celor din jurul meu ajunsese la *paroxism*”, își amintește Gisela-Alexandra Moeltgen, care se găsea în mulțimea celor din sub-solul Colegiului Tehnic. “Apoi se auzi un strigăt: « Plecați toți. Imediat. Clădirea se poate prăbuși dintr-o clipă în alta ». Ne-am strecurat prin ferestrele înguste ale pivniței. Josul scării ardea. Clădirea era în flăcări... Flăcări, flăcări, flăcări peste tot. Nu vedeai decât flăcări”⁴³.

“Vedeam pe tata cum se încordează contra unui zid”, își amintește Erika Simon; “zidurile cădeau spre interior, iar tata se forța să-l mențină pe unul, care ne-ar fi căzut în cap”⁴⁴.

“Apoi” spuse fetița surprinsă, “dintr-o dată zgomotul a încetat”⁴⁵. “S-a instalat un calm absolut”, adaugă un alt martor⁴⁶.

Câteva minute mai târziu, liniștea incredibilă este ruptă de zgomotul binevenit al semnalului « All Clear ». Cei ce au ceasuri și se gândesc să le privească sunt stupefiați : ceea ce a părut să dureze noaptea întreagă n-a ținut o jumătate de oră. În aceste aproape 30 de minute a dispărut una dintre cele mai vestite comori de pe pământ. Ieșind de prin pivnițe și adăposturi, oamenii sunt stupefiați de cele ce văd cu ochii lor.

“Momentul când am ieșit din pivniță este de neuitat”, scrie adolescentul Gotz Bergander. “Cerul și noaptea erau iluminate în roz și roșu. Clădirile deveniseră niște sumbre siluete negre. Norul de fum roșu acoperea totul... Cei ce alergau spre noi păreau zăpăciți cu totul, pictați cu funingine, îmbrobodiți cu pături umede în jurul capului... Nu auzeam decât « Totul s-a dus! Praf și pulbere! Totul arde!»”⁴⁷.

“Nu vedeam decât clădirile și casele ce ardeau. Nu auzeam decât strigătele oamenilor...”, își zise Margaret Freyer pe când ajunsese în stradă. “A fost groaznic. Eram absolut singură. Nu auzeam decât mugetul incendiilor. Din cauza scânteilor, a flăcărilor și a fumului, abia zăream câte ceva”⁴⁸.

Cei ce reușesc să ajungă în stradă sunt aproape blocați de arborii scoși din rădăcini, de stâlpii electrici prăbușiți⁴⁹, de mășaraia de fire telefonice, de clădirile devenite umbre și siluete sinistre. Mulți supraviețuitorii se întrebau dacă nu cumva totul este un coșmar, un vis, alții încercau să găsească un colțișor mai sigur. Pompierii din împrejurimi făceau ce puteau pentru a stinge incendiile. Lucrătorii Crucii Roșii scoteau din dărâmături cadavre peste cadavre⁵⁰.

În același timp, parcul din centrul orașului este teatrul unui cu totul alt tip de salvare. Ca întreaga Dresdă, magnifica grădină zoologică a orașului a fost foarte greu încercată. Fiul lui Otto Sailer-Jackson, inspector zoologic, în vârstă de 60 de ani, își amintește:

Elefanții urlau de ți se făcea părul măciucă. Adăpostul lor era în picioare, dar bomba căzută în spatele lui, îi zburase și-i întorsese acoperișul cu susul în jos, pe aceleași ziduri. Masivele porți metalice fuseseră îndoite ca hârtia, închiderile culisante fuseră zvârlite de pe șine și din balamale. Când am ajuns în ieslea elefanților, aceasta era complet goală. O vreme, am rămas surprinși. Urletele de jale ale pachidermelor ne-au semnalat poziția lor. Am ieșit pe terasa adăpostului zoologic, unde o elefanțică zăcea cu picioarele în sus, neputându-se mișca din cauza răniilor abdominale ce-i aruncase afară stomacul, intestinele și alte organe interne. O altă femelă elefant fusese proiectată de unda de șoc dincolo de bariera scaldătoare. Priveam, tremuram, nu ne venea să credem ochilor. N-am putut face altceva decât să lăsăm animalele în voia Celui de Sus⁵¹.

În alte părți ale grădinii zoologice, cuștile și adăposturile erau suflăte de vânt, animalele cutreierau parcul la fel de îngrozite ca

oamenii. Când Sailer-Jackson s-a apropiat de o maimuțică, acesta a venit către el cu toată încrederea, cerând parcă ajutor. Inspectorul îngrozit constată că bietul animal nu mai avea decât două cioturi în locul brațelor. Scoțând pistolul lui, Marin-Jackson a fost obligat să pună capăt suferinței bietului animal⁵².

Ajutorarea victimelor și amenajarea unor spații la adăpost de frig și vânt continua la miezul nopții 13/14 februarie. Fără ferestre, uși sau acoperișuri, destule case încă erau în picioare. Unii curățau paturile de moloz și cărămizi, alții măturau cioburile, puneau un carton în locul geamurilor, încercau să încropească un adăpost. *“Dumnezeule, totul este absolut inutil”*, exclamă o femeie. *“Asta însă calmează, adoarme conștiința oamenilor”*⁵³.

Oricât de teribilă a fost distrugerea Dresdei, nimeni nu era pregătit, pe plan emoțional, pentru cele ce aveau să vină. La ora unu și jumătate noaptea, pământul reîncepu să vibreze⁵⁴.

“Cineva a strigat: Bandiții se întorc!”, își amintește tânărul Gotz Bergander:

Efectiv, în mijlocul confuziei și panicii generale, sirenele încep din nou să urle. Sistemul de alarmă al orașului nu mai funcționa, dar se auzeau sirenele satelor din vecinătate, ce vesteau al doilea atac. În momentul acela m-a cuprins panica și pe mine, ca pe întreaga familie și toți cei din casa noastră. A fost o panică pe care nu aș fi crezut-o posibilă. Nu mi-aș fi închipuit că Englezii sunt capabili de astfel de sălbăticii, că vor arunca alte și alte tone de bombe peste un oraș ce devenise deja un iad, un ocean de flăcări... Am alergat cu toții către pivniță⁵⁵.

Margaret Freyer a fost la fel de stupefiată, de îngrozită: *“Eu și prietenul meu ne-am privit unul pe altul, unul mai îngrozit ca altul. Nu! Așa ceva nu este posibil! Chiar vin a doua oară? Tocmai auzisem știrile, la radio: « Bombardierele inamice se apropie de Dresda ». Vocea crainicului era oricum, numai fermă nu: M-am simțit lovit cu leuca. Bandiții vin a doua oară! Îmi tremurau genunchii, abia mă țineam pe picioare. Am coborât cu toții în pivniță”*⁵⁶.

Odată în plus, nefericiții pacienți ai spitalului militar, printre care și Claus von Fehrentheil, se târăsc sau sunt transportați în adăpostul de dedesubt. *“Îndată ce am auzit motoarele”*, notează ofițerul SS, *“am înțeles că de această dată avem de-a face cu și mai multe avioane, mai multe decât cele din primul val”*⁵⁷.

Ploaia mortală se abate încă odată peste Dresda. O mie bună de bombardiere își varsă tonele de ură englezească și bombele ucigașe. Peste încărcătura obișnuită de explozibili, al doilea val aduce mii și mii de bombe incendiare. *“Grindină continuă de bombe”*, își spuse îngrozită Margaret Freyer. *“Zidurile tremură, pământul se clatină, lumina s-a stins, poarta de oțel a fost suflată cât colo de explozii. În pivniță reîncep scenele din primul*

*bombardament... femeile jelesc, strigă, se roagă, una la pieptul alteia*⁵⁸”.

“A fost într-adevăr Iadul, Iadul pe pământ”, declară Gisela-Alexandra Moeltgen. “Gândeam că totuși, odată și odată trebuie să se oprească”.

Aveam impresia că toate avioanele încearcă să lovească chiar casa noastră, pentru că încă nu luase foc și era luminată de vila în flăcări, de alături. Bombardierele treceau exact peste noi, sau cel puțin așa ni se părea nouă. Continuam să strig « Deschideți gura! ». Zgomotul bombelor, « bschi-bschi-bdchi-bum, bschi-bum!», venea val după val. Nu se mai termina. Scuturată continuu, casa stătea să se prăbușească. Nimeni n-a remarcat când a căzut bomba chiar pe noi. Zgomotele se amestecau unele cu altele, greu de știut care de unde vine. În orice caz, unii au confirmat: s-a aprins și casa noastră! Din acest moment, m-am simțit mai calmă: “Doamne mulțam! Bandiții ne-au lovit. Totuși încă suntem în viață”⁵⁹.

Contrar celor crezute de Gisela-Alexandra și alte femei, majoritatea bombelor erau pline cu fosfor. Pe când Eva Beyer și mamele din jur s-au ghemuit peste copiii îngroziți, Kurt, soldatul rănit și lăsat la vatră, dispăru de parcă fu luat și el de o explozie.

Kurt este în spatele meu, iar eu sunt ghemuită între celelalte, în jurul copiilor. Dintr-o dată, discret, îmi spune la ureche: “Câteva bombe incendiare au pătruns în pivnița cu cărbuni. Trebuie să le aruncăm afară!” Mă încurajez cum pot și merg cu el. Trei bombe incendiare sunt în pivnița noastră. Reușim să aruncăm două afară.

Cu a treia însă, care deja fumegă, nu putem face alta decât să o acoperim cu nisip în cele 30 de secunde disponibile, înainte să explodeze ca un foc de artificii⁶⁰.

În câteva minute, mii de bombe incendiare aprind ruinele Dresdei. Oceanul de flăcări se ridică la cer. Alt ocean de flăcări coboară către pământ. Neobișnuiți cu bombardamentele și uraganele incendiare, Dresdanii reacționează cu întârziere. Erika Simon și călugărițele spitalului militar sunt împietrite de groază.

Eram paralizate de oroare și de frică, agățate de Sora-stareță, în coridor, printre morți și cei amputați de picioare, care erau pe târgile lor, fără apărare, în mijlocul haosului. Grozăvia era indescritibilă, de necrezut. Surorile catolice nu mai pridideau cu rugăciunile și bobitele de pe mătâniile lor. Nimeni nu-și bătea capul să-i salveze pe cei ce urlau⁶¹.

Claus von Fehrentheil, ofițer grav rănit, nu s-a lăsat ars de viu.

Acum, în aer liber, nu mai sunt înconjurat de ziduri, ci de flăcări... Străzile sunt de nerecunoscut. Nicio cale de fugă. Zidurile se prăbușesc. Grămezi peste grămezi de moloz. Fierbințeala flăcărilor și suflul exploziilor sunt foarte greu de suportat... Bruma de haine de pe mine arde sub ochii mei. Sting o flacără pe mâna stângă și se aprind două pe dreapta. Din cauza scânteilor, ochii au devenit inutili. Sunt orbit, poate chiar orb. Scânteile au provocat probabil găuri în corneea ochilor, ceea ce este foarte dureros. Mi-a fost imposibil să deschid ochii, măcar pentru o clipă, să văd unde mă aflu⁶².

Margaret Freyer era la fel de decisă să scape cu viață:

Să ies de aici! Numai să ies de aici! Trei femei, ce urcaseră scara din fața noastră, revin îngrozite, ținându-se de cap. ”Nu putem ieși de aici! Totul arde afară”, strigă ele... Am încercat « trecerea » pregătită

în fiecare pivniță, pentru a putea circula dintr-un subsol în altul. Am dat însă peste un fum atât de gros și de înecăcios, încât respirația era imposibilă. Am urcat la parter, poate la etaj. Ușa din spate, ce dădea către curte, pe jumătate din sticlă, ardea cu totul. Ne întrebam, cum de arde sticla? Ar fi fost o nebunie să atingi sticla incandescentă. La intrarea din față, flăcările de un metru, un metru și jumătate erau pe cale de a aprinde coridorul.

Nu puteam rămâne în clădirea cuprinsă de flăcări. Ne sufocam. Am coborât în pivniță, ne-am luat valizele. Am muiat câteva batiste în apa dintr-o cadă și le-am pus ude în buzunarul paltonului... Am făcut o ultimă tentativă de a-i convinge pe toți să iasă afară, dacă nu vor să se sufoce. Nu a vrut nimeni. Am ieșit singură...

M-am pus în fața intrării, pândind clipa în care flăcările ce ne invadeau erau duse de curent în stânga sau în dreapta. Protejându-mă cu valiza am reușit să trec prin flăcări și am ajuns în stradă⁶³.

”Cineva a strigat: «Toată lumea afară! Adăpostul este în flăcări», își amintește Maria Rosenberger. “Ajunse la etaj, am văzut că strada este în flăcări... Curentul împingea perdelele în flăcări către noi. Cărbuni aprinși cădeau din tavan, zburau din ferestre, din uși... Am fugit toate către periferie, cu speranța de a găsi aer respirabil, un spațiu deschis”⁶⁴.

Precum Maria și însoțitorii ei, odată ajunse în stradă victimele fac imposibilul pentru a se depărta de centrul orașului, unde s-a concentrat uraganul de foc. Se zice că în centrul sau în inima vechiului oraș temperatura trebuie să fi atins peste 1648 de grade⁶⁵. Numai așa se explică topirea acoperișurilor metalice, a cupolelor din cupru, a sticlei, ardeziei, gresiei, toate acestea topindu-se și amestecându-se într-o lavă demnă de focul Iadului. Un uragan de fum, flăcări și praf aprins încinge vârtejurile de peste tot, din toate direcțiile, aerul rece de deasupra Dresdei fiind aspirat de enorma bulă de foc. Victimele dezorientate, refugiații ce aleg străzile nepotrivite, sunt luați pe sus de curentul aprins, precum fulgii.

”Toată Dresda este un Iad”, declară un adolescent. ”În josul străzii, oamenii rătăceau neputincioși. Mi-am văzut mătușa. Se înfășurase într-o pătură umedă. Văzându-mă, a strigat ceva... Uraganul de foc i-a acoperit ultimele cuvinte. Zidul unei clădiri se prăbuși ca o avalanșă, îngropând mai multe persoane în tonele de moloz aprins. Norul gros de praf s-a amestecat cu fumul. Nu am mai văzut nimic”⁶⁶.

”Trebuie să fi fost ca în ultimele zile la Pompei”, își amintește Eva Beyer. ”Oamenii se târăsc pe mâini și pe genunchi, cât mai aproape de pământ, pentru a putea respira cât de cât, fără să știe însă dacă se depărtează de epicentrul unui foc sau dimpotrivă, intră într-un astfel de epicentru, într-o zonă sau alta a orașului în flăcări”⁶⁷.

În mijlocul acestui holocaust, târându-se practic orb, Claus von Fehrentheil știa foarte bine că este la câteva secunde de moarte:

Era de prevăzut ce urma să se petreacă: oxigenul din aer era ars complet, din care cauză victimele devin inconștiente și nu-și dau seama că ard întru moarte. Orb cum eram, am acceptat situația, care nu putea fi alta. Deodată cineva mi-a atins umărul și mi-a spus să

merg cu el. Găsise o potecuță printre ruine și a reușit să mă scoată și pe mine. Brațul unui camarad m-a condus prin Dresda în flăcări⁶⁸.

Precum von Fehrentheil și ghidul său apărut în clipa crucială, alte victime încercau să ajungă la parcul orașului sau spațiile verzi din lungul Elbei. Încercările disperate ale Margaretei Freyer, care avea douăzeci și patru de ani, erau identice cu cele ale altor mii și mii de victime:

Din cauza oceanului de scânteii și a uraganului de foc nu pot vedea nimic. Nici strazile, nici grămezile de sticlă, grinzi, piatră, craterale dintre ele... Încerc să scap de scânteii, bătând toba pe palton. Nu are nici un rost... Arunc paltonul. Îl abandonez. Lângă mine, o femeie urlă și parcă dansează. Pământul îi frige tălpile: « Antreul meu arde, antreul arde complet! ». Îmi continui drumul, o aud strigând dar nu o mai văd. Încerc să alerg, mă clatin, mă prăbușesc, mă ridic. Nu știu unde sunt. Nu mă pot orienta, căci nu văd nimic dincolo de trei pași.

Dintr-o dată cad într-o gaură de bombă; să tot aibă vreo șase metri diametru și mai bine de doi metri adâncime. Am căzut în fundul gropii, peste trei femei lungite acolo. Le strig să se ridice, le spun să nu rămână acolo, dar niciuna nu mișcă... Mă urc peste ele, îmi trag valiza, ies în patru labe din crater. Dintr-o dată, la stânga mea, văd altă femeie... Poartă un pachet în brațe, un copil. Aleargă, cade, se ridică, iar aleargă, iar cade – copilul zboară în flăcări. Ochii mei văd asta, dar eu nu simt aproape nimic. Femeia rămâne lungită pe pământ, complet imobilă...

Marea de jăratec este străbătută de strigăte de ajutor. Mi-am pus o altă batistă umedă pe buze, mâinile și fața îmi ard, pielea îmi cade, se scutură de parcă năpârlesc. La dreapta, un mare magazin a ars în întregime, multe persoane se învârt prin fața lui. Abia intrată în acest grup înțeleg că “Nu, nu pot rămâne nici aici. Locul ăsta este complet înconjurat de flăcări”. Las grupul în spatele meu, mă clatin, cad, mă ridic, avansez... În fața mea se deschide ceva care ar putea fi o stradă, una însă de scânteii infernale ce se învârt ca niște enormi covrigi aprinși, când ating pământul. Nu am de ales. Trebuie să străbat această mare de scânteii. Îmi pun o altă batistă umedă pe gură, traversez aproape perdeaua de scânteii, cad și sunt convinsă că nu mă voi mai putea scula. Pământul arde sub mine. Mâinile îmi ard precum focul... Tot una îmi spun, sunt atât de slabă...

Deodată văd alți oameni, chiar în fața mea. Strigă cu toții, gesticulează... Apoi, spre marea mea stupefacție, unul după altul cad la pământ. Mă târasc un pas, încă unul, apoi încă doi... Ajung lângă o femeie ce cade alături de mine, mă uit cum se aprind hainele pe ea... Se vor aprinde și ale mele? Groaza incredibilă pune stăpânire pe mine, repet în neștire că “nu vreau să ard, nu vreau să ard până la moarte, nu vreau să ard!”. Mă ridic, fac un pas, iar cad. Simt că nu sunt capabilă să mă scol, dar frica de a arde acolo mă ridică de la pământ. Mă târasc, mă ridic, fac un pas, încă unul, iarăși cad. Îmi pun ultima batistă umedă pe buze... Nu știu peste câte alte persoane am căzut. O singură idee concentrează tot ce a mai rămas din mine: nu trebuie să ard...

Odată în plus mă pun pe picioare dar iar cad. Înțeleg că asta e. Nu pot altfel. Trebuie să avansez în patru labe. Nu îmi mai simt corpul, dar știu că sunt vie. Dintr-o dată, nici nu știu cum, mă trezesc iarăși în picioare. Ceva nu este în regulă, toate sunt atât de departe, nu mai aud, nu mai văd nimic, mă sufoc, mă târasc... Să tot fi făcut vreo zece pași când, dintr-o dată respir aer proaspăt. Parcă ar fi zefirul. Respir încă odată. Aer! Aer adevărat! Respir profund. Lucrurile încep să se clarifice, aud din nou, îmi simt gura uscată, simțurile reîncep să funcționeze⁶⁹.

Grație determinării și energiei lor, ca și Margaret Freyer, unii ajung la un loc mai ferit. Mulți nu au avut această șansă. Singur, pe unul din dealurile mai depărtate, în afara Dresdei, un martor urmărește cu gura căscată acest masacru prin foc.

Nu înțeleg ceea ce văd cu ochii mei. Sunt paralizat aici, în plină obscuritate. Am înțepenit cu totul, urechile mă dor de acest vacarm infernal... Ceea ce văd depășește înțelegerea, depășește imaginația, pare ireal... Marea de flăcări a cuprins întregul oraș, totul este în flăcări. Imensele limbi de foc roșu sau galben urcă la cer. Norii de pe cer au înnebunit și ei, se deplasează cu rapiditate. Totul se amestecă în exploziile asurzitoare și oceanul de scânteii, bombardierile coboară și se ridică precum un nor de păsări gigantice... Fără să fii văzut vreun alt mare bombardament aerian, înțeleg că este vorba de cu totul altceva. Cu totul altceva se petrece sub ochii mei⁷⁰.

Vederea din înalt era mai semnificativă. *”Dresda era un oraș în care străzile erau fluvii de foc”*, declară un aviator englez⁷¹.

”La 20 000 de picioare înălțime”, adaugă un camarad, *”vedeam toate detaliile oceanului de flăcări, pe care nu le-am fi putut vedea altfel”*⁷².

Pentru aviatorii ce s-au aventurat mai jos, vederea a devenit rapid și mai personală. *”Vedeam oamenii pe stradă”*, recunosc membrul unui echipaj. *”Am văzut un câine fugind și traversând strada, mi s-a rupt inima de mila lui”*⁷³.

”Doamne-Dumnezeule, bieții oameni”, murmură un aviator⁷⁴.

După o jumătate de oră, bombardierile și-au epuizat bombele și s-au întors la bazele lor. Echipat cu un aparat de filmat, un singur avion a rămas pentru a filma tragedia:

După mine, o mare de foc acoperea cam 103 kilometri pătrați. Simțeam în cabină căldura ce urca din marea de foc de dedesubt. Cerul era colorat în alb și roșu iar lumina din interiorul avionului era aceea a unui foarte bizar și tomnatic apus de soare. Deși zburam ceva mai într-o parte, eram noi înșine îngroziți de ceea ce vedeam, de impresionanta mare de foc. Vreme de mai multe minute, înainte de a ne întoarce, nu am putut șterge din mintea noastră scenele de oroare și groază. Oroarea holocaustului încă persista în memoria noastră, la treizeci de minute după ce părăsisem locul faptei⁷⁵.

Pe drumul de întoarcere către casă, membrilor echipajelor anglo-americane le-a venit cât de cât mintea la cap, unii dintre ei înțelegând că războiul mersese « *prea departe* ».

”Pentru prima oară, după numeroase operații”, mărturisi un pilot jidan, *”m-am simțit trist și dezolat pentru populația de dedesubt”*⁷⁶.

Pur și simplu, *”eram dezgustat și scandalizat”*, răspunse unul dintre camarazii acestuia⁷⁷.

După plecarea bombardierelor, echipele de ajutor se străduiesc să se apropie de centrul orașului. *”Din cauza uraganului de foc, la început nu am putut ajuta decât pe cei de la periferia incendiului”*, explica un pompier. *”Priveam neputincios pe cei*

agățați de balustradele metalice, unii erau aspirați pur și simplu de flăcări. Nu numai oamenii erau aspirați de flăcări ci tot felul de lucruri, inclusiv cărucioarele copiilor. Totul era aspirat de această mare de foc”⁷⁸.

Mai târziu, în dimineața aceea, când marea de foc s-a calmat, echipele de salvare, părinți, prieteni au intrat în orașul fume-gând, în căutarea supraviețuitorilor.

Ceea ce am văzut a fost oribil. Totul era un nor de fum. Urcam cu dificultate colțurile de ziduri rămase în picioare, acoperișurile prăbușite în mijlocul străzilor... Pretutindeni se prăbușeau ziduri, acoperișuri – altături, în față, în spate, peste tot. Pe măsură ce ne apropiam de centrul orașului, situația era și mai dezastruoasă. Întregul oraș era un crater imens. Apoi am văzut morții⁷⁹.

”Morți, morți, morți peste tot”, spune Margaret Freyer cu răsuflarea tăiată, pe când încă se târa printre ruine.

Unii erau complet negri, parcă făcuți din cărbune. Alții, deși morți, păreau absolut intacti... Unele femei aveau șorțul de bucătărie la brâu, altele muriseră în tramvai cu copiii în brațe, unele încă păreau să facă semn cu capul. Erau multe femei, foarte multe fete tinere, numeroși copii, soldați ce nu puteau fi identificați decât grație buclelor metalice de pe centurile lor. Cei mai mulți erau complet goi. Hainele de pe ei arseseră în întregime. Unii erau îmbrățișați unii cu alții, în grup, de parcă fiecare ar fi încercat să-l salveze pe celălalt. La tot pasul, printre ruine, vedeai ba o mână, ba un picior sau un craniu zdrobit... Majoritatea morților păreau să fii fost umflați, toți aveau mari pete galbene sau negre pe corpul lor... Mulți, foarte mulți bebeluși erau teribil de mutilați⁸⁰.

”Niciodată n-aș fi crezut că moartea poate surprinde atâția oameni în atâtea și atâtea aspecte și poziții diferite”, nota membrul unei echipe de prim ajutor.

Uneori victimele aveau aerul unor oameni obișnuiți, unii păreau să doarmă; fețele altora erau marcate de durere, erau pe jumătate arși, dezbrăcați; mizerabilii refugiați din Est erau în zdrențe, iar artiștii de la Opera în cele mai somptuoase costume... Alteori, victimele deveniseră grămăjoare informe, o mână de cenușă... În tot orașul, în lungul străzilor plutea putoarea incomparabilă a cărnii arse, a cărnii în descompunere⁸¹.

Efectiv, din toate putoările hidoase de peste Dresda, pucioasa, gazele, apele murdare, cea mai insuportabilă este putoarea dulceagă, de carne arsă – care domină totul, se simte peste tot. ”Nu există nimic comparabil, nimic altceva nu miroase astfel”, spuse o femeie scârbită și îngrozită⁸². Ceea ce păreau să fie buturugi arse și înnegrite, s-au dovedit a fi cadavre carbonizate, fiecare redus la aproximativ 90 de centimetri. ”Pe toate străzile orașului”, declară un pompier îngrozit, ”vedem victimele culcate pe burtă, lipite de asfaltul ce s-a topit din cauza căldurii enorme”⁸³.

”Victimele slabe sau cele în vârstă au avut nevoie de mai mult timp decât tinerii sau cei grași, pentru a se aprinde – observă un alt martor⁸⁴.

Cu multă oroare, supraviețuitorii disperăți sunt obligați să examineze cadavrele, pentru a-i identifica pe cei apropiați lor. ”O văd încă pe mama”, își amintește Erika Simon, în vârstă de

unsprezece ani, ”o văd cum se apleacă și întoarce cadavre peste cadavre de copii, căutându-l cu disperare pe fratele meu mai mic”⁸⁵.

”O formă pe care nu o voi uita niciodată”, își amintește un supraviețuitor, ”era aceea a resturilor a ceea ce părea să fi fost o mamă și copilul ei. Erau carbonizați și parcă sudați unul de celălalt, lipiți și prinși în smoala asfaltului, din care au fost scoși cu multă grijă. Copilul era sub mama lui. Se vedea clar forma copilului protejată de brațele mamei ce îl strângea la piept”⁸⁶.

La fiecare pas, cădeai peste alt coșmar. Când în drumul ei călca peste sau dădea la o parte ceea ce părea să fie o buturugă arsă și apoi se dovedea un cadavru, Eva Beyer fugea strigând până la colțul străzii următoare unde rămânea mută și împietrită de groază. În altă parte, tot ea găsește suspendate mai multe cadavre pe un gard metalic. Degetele acestora păreau ghiare de șobolani. Toți erau arși în profunzime, reduși ca dimensiune – bărbați, femei și copii ce încercaseră în zadar să escaladeze o barieră de securitate. Viziunea asta a dat-o gata pe Eva, care începu să vomeze⁸⁷.

Iată ce scrie un alt martor supraviețuitor:

În mijlocul pieței zăcea un bătrân și doi cai morți. Sute de alte cadavre, absolut goale, zăceau în jurul lor... Alături de stația de tramvai era tualeta publică, cu acoperișul ei ondulat. La intrare se afla o femeie cam de treizeci de ani, culcată pe burtă, pe un cojoc. Ceva mai încolo zăceau doi băieți între opt și zece ani, strâns uniți, unul în brațele celuilalt. Fața unia se lipise în asfalt. Amândoi erau goi pușcă. Picioarele lor încordate înțepeniseră căutând cerul⁸⁸.

Foarte curios, pe când majoritatea victimelor de pe străzi erau pe jumătate cenușă, altele, după un observator, ”erau pe locurile lor, în tramvai – rigide, cu geanta în mână, ochii încă deschiși, cu un fir de sânge ce cursese din nas sau la comisura buzelor”⁸⁹.

”O femeie era pe locul ei din tramvai, de parcă uitase să coboare”, notează Maria Rosenberger. O altă victimă, continuă ea, era cadavrul uni bărbat gol pușcă, făcut una cu scaunul tramvaiului, pielea corpului devenită brună, dar barba și părul aproape intacte⁹⁰.

Ceea ce mărea și mai mult oroarea generală erau animalele, arse și mutilate, ale grădinii zoologice, care urlau și ele printre ruinele orașului.

La gara principală a orașului, dintre miile și miile de persoane, refugiate acolo înaintea atacului, foarte puține au supraviețuit. În vastul subsol de sub clădirea gării, nu a scăpat nimeni cu viață. Contrar celor de deasupra lor, victimele din subterană au murit din cauza fumului și a intoxicației cu oxid de carbon. ”Ceea ce văzui când intrai în mormântul colectiv fu un coșmar luminat de lanterna unui feroviar. Întregul subsol era acoperit de mai multe straturi de oameni, toți morți”⁹¹. Un alt martor al scenei adăugă: ”Ceea ce am remarcat... au fost nu atât cadavrele cât cei aparent adormiți și încă sprijiniți de zidurile gării”⁹².

Știind foarte bine că locuitorii orașului vor fugii de flăcări și de explozii, refugiindu-se în spațiile deschise, aviatorii englezi lansaseră tone de bombe explozive și în superbul parc central, care devenise un imens abator. *”Am văzut brațe și picioare smulse, piepturi mutilate, căpățâni tăiate de schije și rostogolite destul de departe”* comenta un vizitator elvețian ce încercase să traverseze parcul. *”În anumite locuri zăceau atât de multe cadavre încât mi-a fost destul de greu să-mi fac drum printre ele fără să calc pe mâinile sau picioarele lor”*⁹³.

În numeroasele spitale din Dresda, rata mortalității era foarte mare. Victimele lungite, care pe unde, mureau pe capete. Trecând prin fața unei clinici pentru femei, Eva Beyer a comis eroarea de a privi echipele de curățenie ce evacua morții.

”Am căzut în genunchi, tremuram și plângeam...”, povestea tânăra stagiară a Crucii Roșii. *”Multe femei zăceau pe targă cu burta sfârtecată... Erau și fetuși, bebeluși ce nu văzuseră lumina zilei ci doar pe aceea a exploziei ce-i azvârlise afară, din burțile mamelor lor. Alții, de câteva luni, sub un an, erau incredibil de mutilați... Scene de acest fel se vedeau peste tot. Pe nesimțite deveneam insensibili. Acționam ca niște zombi”*⁹⁴.

”Ceva mai târziu, în dimineața aceea”, își amintește Erika Simon,

Într-un fel foarte misterios s-a răspândit vestea că cei ce rățăceau pierduți și neputincioși trebuie să se adune în parcul orașului. Coloanele gri-negre de victime se deplasau în linii continue. Oamenii încetaseră de a fi indivizi, fiecare era parte din suferința ce se deplasa peste dărâmături, ruine, cadavre. Picioarele lor călcau alte cadavre, fără să își dea seama de asta⁹⁵.

Pe când se reuneau în parcul orașului și pe lungile maluri verzi ale Elbei, epuizați până la limita rezistenței, unii dintre supraviețuitori își regăsiră apropiații dispăruți. Bineînțeles, nu acesta era cazul celor mai mulți dintre cei foarte puțin conștienți de iadul din jur, de propria lor suferință. Găsind un ciob de oglindă, Margaret Freyer nu-și crezu ochilor și nu acceptă imaginea pe care continua să o privească: *”Nu m-am recunoscut. Fața mea era o masă de bășici sparte sau întregi. Aceleași bășici pe brațele și mâinile mele, pe piept, pe burtă. Ochii mi se înfundaseră în cap, sprâncenele dispăruseră, pleoapele, pielea din jur, rădăcina nasului erau reunite în două cercuri de bășici, în mijlocul cărora vedeam ochii din fundul capului. Tot corpul îmi era plin de bășici, zgârieturi, umflături ce se ghiceau sub stratul negru de funingine”*⁹⁶. Unii realizau dintr-o dată că de fapt sunt grav răniți, sau că sunt în pielea goală, că hainele de pe ei pur și simplu au ars.

Pe 14 februarie, în miezul zilei, zăcea o liniște nefirească peste ce fusese Dresda, până cu două zile în urmă. *”Orașul era absolut calm”*, își amintește Gotz Bergander. *”Încetase zgomotul exploziilor, al incendiilor. Fumul ruinelor se ridicase într-un fel de perdea sinistă și incredibilă peste fostul oraș. Vântul se calmase, o ușoară adiere sufla către Vest, departe de noi”*⁹⁷.

Apoi, calmul nefiresc fu rupt dintr-o dată și urletele reîncepură. ”Credeam că sirenele au pornit să sune numai în capul meu”, continuă Bergander. ”Sirenele însă urlau cu adevărat. Urlam și eu... Am început să aud foarte cunoscutul zgomot al motoarelor... Zgomotul motoarelor devenea din ce în ce mai puternic”⁹⁸.

Pe când bombardierele americane dinamitau sistematic și metodic fiecare metru pătrat de ruine, avioanele lor ușoare, de vânătoare, mitraliau la fel de metodic, chiar științific, cele două maluri din lungul Elbei, parcurile și spațiile verzi ale fostului oraș. Anne-Marie Waehmann își amintește:

Am privit în aer și i-am văzut că zburau din ce în ce mai jos. « Vin aici », am strigat cu toții. Câțiva bărbați mai energici au început să ordone scurt: « Dispersați-vă! Dispersați-vă! Către câmpie! Pe burtă, când se apropie! ». Culcați pe burtă, unghiile zgâriau pământul de parcă am fi vrut să ne îngropăm în măruntaiele lui – avioanele însă, val după val, la joasă înălțime, mitraliau neîncetat miile de oameni pe jumătate morți și lipsiți de apărare. Urlete în stânga, urlete în dreapta, răpăială de gloanțe peste tot, bulgări ce zburau din gazonul arat cu mitraliera, strigăte, vaiete! Ca toată lumea, probabil, mă rugam: « Ajută-ne Doamne, fie-ți milă de noi ». Câteva secunde de pauză în care avioanele cotesc, pentru a reveni. În timpul ăsta, cei ce nu-și pierduseră cumpătul porunceau: « În picioare! În picioare! Alergați! Alergați către arbori!... » Mitralierele reîncepeau: ta-ca-ta-ca-ta-ca, măcinând totul în jur, pământ și oameni; bulgării de gazon zburau din nou peste noi... Am luat-o pe Hilde de mână și am început să fugim, fără să mai privim câți dintre ceilalți fac la fel ca noi. Am alergat, apoi iar ne-am pus pe burtă⁹⁹.

”A izbucnit panica”, declară Gerhard Kühnemund, în vârstă de cincisprezece ani. ”Femeile și copiii au fost masacrați cu tunul, cu bombele. A fost un asasinat în masă... Pe când ne agățam disperăți și rupeam iarba cu unghiile, am văzut, cu ochii mei, cel puțin cinci avioane americane la o înălțime de 120-150 de metri ce trăgeau cu tunul și cu mitralierele în masa de oameni. Prietenul meu... a fost ucis, lângă mine, chiar în acest atac. Avea o gaură în spate, de puteai să bagi pumnul în ea”¹⁰⁰.

Din vecinătatea grădinii zoologice, îngrijitorul animalelor, Otto Sailer-Jackson, incredul și îngrozit, privea piloții americani secerând oamenii în lungul fostelor străzi. ”Zburând foarte jos, i-a atacat în mai multe rânduri, mitraliind refugiații. Apoi a survolat în mai multe rânduri grădina zoologică, secerând tot ce era viu. « Eroul tipic american » ne-a ucis ultima girafă, cerbi și alte animale pe care reușiserăm să îi salvăm până la vitejia lui demențială”¹⁰¹.

Raidul a durat numai zece minute. Americanii au revenit revenit însă și a doua zi, hotărâți să nu lase nicio urmă de viață în Dresda. ”Oroarea a fost fără de sfârșit”, declară Eva Beyer¹⁰².

Între raiduri, gata de orice pentru a preveni epidemiile, supraviețuitorii Dresdei aleargă peste tot pentru a strânge miile de cadavre din lungul străzilor, din parcuri, de peste tot. La început, chestiunea părea simplă. *”Au încărcat cadavrele în camioane și căruțe, le-au transportat la periferia orașului și le-au înmormântat în gropi nu foarte profunde”*, observa un prizonier de război englez, ce a participat la curățirea ruinelor, morților și molozului¹⁰³. Totuși, pe când munca aceasta oribilă era în toi, a devenit clar că, din cauza numărului enorm al cadavrelor, epidemia nu putea fi evitată astfel. În consecință, din grinzile culese printre dărâmături s-au construit enorme ruguri cam de trei metri înălțime și nouă metri lungime, cadavrele fiind dispuse printre grinzi: o grindă, un cadavru; un cadavru, o grindă. Apoi, rugurile au fost aprinse cu lansatoarele de flăcări¹⁰⁴. Alții dintre participanții la curățirea ruinelor, la strângerea și identificarea cadavrelor, construiau mobile de cadavre. Eva Beyer privea cu groază pe cei ce vărsau benzină peste o movilă de crani, picioare mâini și alte bucăți de cadavre ce nu mai puteau fi identificate. Deși aceste movilițe erau deja aprinse, camioanele soseau și descărcau alte și alte resturi de cadavre¹⁰⁵.

Recuperarea și adunarea cadavrelor continuă neîncetat. Cei ce lucrează în mijlocul ruinelor descoperă orori peste orori. Devenite adevărate cuptoare, multe din pivnițele supraîncălzite și-au transformat victimele în grăsime lichidă.

”Salvatorii mergeau într-o astfel de baltă, până la glezne”, povestește Margaret Freyer¹⁰⁶.

Împreună cu tatăl său, Thomas Weyersberg, copil de zece ani, intră în subsolul întreprinderii familiale, pentru a recupera ce se mai poate, dintre ruine. În ciuda ororii deja trăite, nici tatăl nici fiul nu erau pregătiți să vadă cele pe care le-au văzut: *”Parcă eram mocirliți în fundul Iadului”*, spune copilul. *”Am transportat documente muiate în grăsime omenească, scriptele întreprinderii, ustensile de birou, mașini de scris... Zidurile erau fierbinți, avansam în zeama și sucii oamenilor fierți și prăjiți”*¹⁰⁷.

În ciuda eforturilor Dresdanilor, pentru recuperarea, arderea sau înhumarea cadavrelor, zece zile după bombardamentele și raidurile teroriste « munții de cadavre » erau peste tot așteptând camioanele sau căruțele ce șerpuiau cu ele în lungul străzilor, curățate cât de cât. Mulți din acești munți au durat săptămâni întregi. Un lucru era clar ca bunăziua: numărul morților din Dresda era mult mai mare decât cel al supraviețuitorilor¹⁰⁸.

O lună după masacrul, șeful poliției din Dresda a raportat că peste 200 000 de cadavre fuseseră scoase dintre ruine. Acest funcționar a adăugat că bilanțul ar putea atinge cifra de 250 000. Mai târziu, Crucea Roșie internațională a estimat că 275 000 de oameni au murit în cele două zile de bombardamente și raiduri

de aviație anglo-americane. Din cauza incredibilei densități a populației Dresdei din noaptea de 13 spre 14 februarie 1945, zeci de mii de victime erau refugiați fără hârtii sau acte, care arseseră odată cu hainele de pe ei. Mii și mii de cadavre erau îngropate în mormanele de ruine, mii și mii dintre aceste cadavre arseseră, unele se topiseră precum ceara. Nimic de mirare că, mai târziu, cei ce au estimat numărul morților holocaustului de la Dresda între 300 000 și 400 000 de victime au fost mult mai aproape de realitate¹⁰⁹.

Pe când știrile din Dresda se propagau în restul Reichului muribund, șocul, oroarea și angoasa cuprindeau pături tot mai mari ale populației. « *Dresda a fost un oraș magnific...* », scrie Ruth Andreas-Friedrich în jurnalul ei. “*Foarte greu să accepți ideea că Dresda a dispărut. Aproape că-mi vine să plâng*”. Rudolf Semmler, funcționar la ministerul propagandei, notează că fațada publică de curaj și de forță nu rezista la o privire mai atentă, în cadrul vieții private a supraviețuitorilor: “*Pentru prima oară l-am văzut pe Goebbels pierzându-și controlul de sine când, cu două zile în urmă, a primit raportul privind catastrofa din Dresda. Goebbels era cu ochii în lacrimi, copleșit de durere, în stare de șoc. L-am revăzut după 20 de minute. Ministrul plângea într-una, avea aerul unui om terminat, zdrobit*”¹¹⁰.

Inițial, odată ajunse în Anglia, știrile privind bombardamentul Dresdei au provocat o explozie de bucurie. Vestea că al șaptelea mare oraș al Germaniei a dispărut de pe harta Europei este minunată, o « bunăvestire », proclama solemn și festiv presa britanică. Faptul că zeci de mii de femei și de copii fuseseră transformați în cenușă dădea « veștii minunate » o « neașteptată și binecuvântată savoare ». Ministrul britanic, Sir Archibald Sinclair, a aprobat din toată inima această atitudine, vorbind în termeni lirici despre uraganul de moarte și de foc pe care l-a numit « *Distrugere în crescendo* »¹¹¹.

Totuși, pe măsură ce încep să se afle detaliile celor petrecute, mai ales din sursele neutre, elvețiene și suedeze, numeroși oameni, din lumea întreagă, sunt cu adevărat îngroziți. Pentru prima oară, de când începuse războiul, Englezii și Americanii normali află ce fel de viață a trăit poporul german vreme de trei ani: Anglo-Americanii se angajaseră într-o “teroare de bombardamente intenționate, deliberate”¹¹². Confuz și rușinat, dar tunând și fulgerând contra unei astfel de politici, mai ales că războiul ajunsese în ultima lui fază, Richard Stokes critică, condamnă și stigmatiză întregul guvern terorist, în fața Camerei comunelor: “Ce s-a petrecut în seara de 13 februarie? La Dresda se afla un million de persoane, inclusiv 600 000 de evacuați și refugiați de pe Frontul de Est... Când l-am auzit pe ministru vorbind de « *Distrugere în crescendo* », nu-mi venea să cred urechilor și “mi-am zis: ce expresie magnifică pentru un ministru al Marii Britanii, în acest stadiu al războiului”¹¹³.

O bună parte din indignarea generală cădea pe Arthur Harris, mareșalul *Bomber Command*.

“În cursul ultimului briefing ni s-a spus că mai multe mii de trupe Panzer sunt la Dresda, gata să plece pe frontul rusesc, sau abia venite de acolo” – explica indignat la culme, ceva mai târziu, membrul unui echipaj din cadrul aviației teroriste englezești. “Sentimentul meu personal este că dacă ni s-ar fi spus adevărul, cu ocazia briefingului de dinaintea zborului, unii dintre noi ar fi refuzat această misiune”¹¹⁴.

“Zborul pe deasupra orașului ce nu opunea nicio rezistență mi s-a părut un adevărat asasinat”, adăugă un alt pilot. “Am avut sentimental că ducem un război laș, banditesc”¹¹⁵.

Pe când, altădată, mulți dintre subordonații săi îl numeau cu oarecare afecțiune « *Bomber Harris* », pe comandantul strategic al bombardamentelor teroriste, după Dresda, acestuia i s-a spus « *MĂCELARUL Harris* ».

”Lui *Butcher Harris* i se rupe în paișpe de piloții pe care îi pierde câtă vreme îi obligă pe civilii germani să facă pe ei, în pantaloni”, murmură un aviator britanic¹¹⁶.

Între timp, canalia Winston Churchill, responsabilul adevărat al masacrului de la Dresda, începu să se distanțeze public de *Bomber-Butcherul Harris* și de bombardamentele teroriste:

Mi se pare că a sosit momentul să revizuiem chestiunea bombardării orașelor germane pentru simpla plăcere a sporirii terorii, sub diverse pretexte. Distrugerea Dresdei rămâne o chestiune gravă contra conducerii bombardamentelor aliate... simt nevoia concentrării mai precise, pe obiective militare,... nu pe simple acte de teroare și distrugere fără motiv¹¹⁷.

Contrar declarațiilor publice, terorismul aerian aliat continuă fără întrerupere. Trecut aproape neobservat, după uraganul demențial abătut asupra Dresdei, la 23 februarie 1945 are loc nivelarea, adică facerea una cu pământul, a orașului Pforzheim, din apusul Germaniei. Mult mai mic decât Dresda, orașul Pforzheim este complet distrus în nouăsprezece minute, cu care ocazie au mai fost ucise încă 20 000 de femei¹¹⁸, fără să mai vorbim de copii și de bătrâni. Câteva zile mai târziu, « orașul-spital » Würzburg este transformat într-un imens crematoriu, un adevărat incinerator¹¹⁹. De altfel, în cadrul a ceea ce pare să fie o tentativă deliberată de a lărgi războiul și de a distruge întreaga Europă, aviația americană bombardează Elveția neutră: la sfârșitul lui februarie 1945, mai multe raiduri la Schaffhausen, apoi, la 4 martie, sunt bombardate Basel și Zürich¹²⁰.

Planificată în alternanță cu distrugerea sistematică a orașelor germane, bombardarea zonelor rurale făcea obiectul politicii « *țintelor oportune* ». Conform acestei politici, tot ce mișca în Germania trebuia să devină ținta avioanelor de vânătoare sau a bombardierelor teroriste aliate. Navele, camioanele, mașinile de orice fel, bicicliștii, agricultorii de pe câmp, animalele de orice fel, copiii din curțile școlilor, toate acestea erau ținte potențiale

pentru aviația aliată. Locomotivele cu abur constituiau o țintă foarte vulnerabilă alături, desigur, de mii și mii de persoane, inclusiv Olga Held, după cum aceasta a înțeles-o foarte curând.

Dintr-o dată, patru *Mustang American P-51* năvăliră peste noi la o viteză formidabilă. Cât ai clipi au fost în fața ferestrelor vagonului nostru. Apoi dispărură cu un urlat ce nu părtea să fie al motoarelor. După turul necesar întoarcerii, cele patru mustanguri se năpustiră asupra locomotivei.

« Olga! Sub vagon! », urlă Heiner după ce trenul s-a oprit. Sărim din vagon, dar avioanele atacă din nou, înainte de a mă putea adposti sub tren. De data asta mitraliază vagoanele de călători. Aud într-una ra-ta-ta-ul gloanțelor ce cad în jur, pe vagoane, peste tot. Mulți pasageri au luat-o din tren peste câmp și încearcă să ajungă la o zonă împădurită. Avioanele de vânătoare aliate vânează însă oameni. Niciunul dintre cei de peste câmp nu a scăpat cu viață...

Când ultimul avion s-a dus la dracu-n praznic eram leorcă de transpirație, tremuram toată și abia mă țineam pe picioare¹²¹.

Atacurile necruțătoare, precum acesta, făceau numeroase victime. Spre deosebire de Britanici, o bună bucată de vreme, Americanii fuseseră considerați niște războinici relativ onorabili, unii comportându-se aproape ca niște « cavaleri ». După cum explică o Nemțoaică, «unii dintre noi considerau că Americanii sunt soldați adevărați. Atacurile lor aveau loc în timpul zilei și aproape totdeauna erau îndreptate contra unor ținte militare, chiar dacă și populația civilă suferea pierderi grele din cauza lor. Ei zburau când vizibilitatea era bună, asumându-și riscul de a fi loviți de către Flak [artileria anti-aeriană germană]. De aici un fel respect pentru așa numiții « Amici », cum îi numeau unii¹²².

După măcelul de la Dresda și « vânătoarea de curcani », adică de ținte oportune, civilii germani nu mai făceau nicio diferență între bandiții britanici și cei americani. Ca răspuns la războiul aerian contra Germaniei, Joseph Goebbels îl imploră pe Hitler să abroge, să denunțe Convenția de la Geneva. Rudolf Semmler notează următoarele:

A spus că această Convenție nu mai are nici un sens din moment ce piloții inamici pot ucide 100 000 de non-combatanți în două ore. Convenția de la Geneva a făcut din noi niște neputincioși, căci ea interzice orice represalii contra echipajelor aeriene ale inamicului, procurând acestuia cea mai bună acoperire posibilă pentru terorismul lui aerian. Denunțând și abrogând Convenția, vom putea condamna la moarte, printr-un proces rapid, toți aviatorii britanici și americani ce vor cădea în mâinile noastre, sub acuzația de ucigași ai populației civile. Asta, spuse Goebbels, ar putea pune capăt ucigașelor raiduri aeriene¹²³.

Mulți Germani sunt de acord cu Goebbels. De altfel, la nivel local, foarte mulți conducători consideră că această Convenție este literă moartă. Iată ce putem citi în decizia unei prefecturi foarte ofensate de comportamentul terorist al aviatorilor aliați:

Publicul trebuie informat că ceea ce fac aviatorii inamici în țara noastră nu are nimic de-a face cu războiul. Când o femeie, cu băsmăluța pe cap, lucrează la munca câmpului, cu un copil lângă ea, iar un pilot trage și ucide astfel de persoane, acest lucru trebuie

considerat pur și simplu un asasinat. În consecință, atunci când avioanele inamice sunt doborâte iar piloții încearcă să se salveze, ei nu trebuie capturați în viață¹²⁴.

Deși au avut loc cazuri izolate de represalii contra aviatorilor aliați ce au căzut prizonieri, acest gen de ripostă nu a devenit niciodată politica oficială a Reichului german. Efectiv, în ciuda protestelor lor pline de indignare, Hitler și militarii germani au continuat să respecte Convenția de la Geneva pe toată durata războiului. În consecință, 99% dintre prizonierii de război aliați au supraviețuit războiului și s-au putut întoarce la casele lor¹²⁵. Chiar și după ce știrile despre Dresda au fost cunoscute în restul Reichului, o infirmieră din Viena nota următoarele în jurnalul ei:

Tocmai când terminam, fură aduși doi piloți ai unui avion american, doborât ieri dimineață. Fiecare era susținut de către un soldat german. Păreau grav răniți și abia mergeau. Unul dintre ai avea toată fața arsă, părul lui blond era năclăit. În prezent, avem cam treizeci de piloți americani în spitalul nostru. Sunt foarte bine tratați, dar nu coboară în adăpostul anti-aerian decât în cazul raidurilor aeriene foarte grele... O infirmieră i-a adus câteva flori unuia dintre acești piloți¹²⁶.

În ciuda tentativelor de a menține un minimum de omenie și de legalitate, într-un război ce devenea tot mai sălbatic, după Yalta, niciunul dintre conducătorii Germaniei nu-și făcea vreo iluzie asupra viitorului, dacă cel de al III-lea Reich avea să se prăbușească.

”Iată balivernele exprimate de diplomații saloanelor de ceai ale politicarșilor ministerelor de Afaceri externe”, lansă Hitler într-o zi. ”Iată, negru pe alb: dacă vom pierde războiul, Germania va înceta să existe. Important este să nu ne pierdem cu firea, să nu cedăm”¹²⁷.

Dinspre Vest, sub ordinele generalului Dwight Eisenhower, o întregă armată americană se pregătea să treacă Rinul, pentru a pătrunde în inima Germaniei. La Sud, o altă armată aliată trecea peste Alpi. Mai mult ca oriunde însă, cuvintele lui Hitler privind continuarea războiului erau ascultate cu sfințenie pe Frontul de Est, situația de aici fiind un coșmar neîntrerupt. Unul dintre secretarii buncărului din Berlin ne dă o idee despre eforturile aliaților de dezinformare și demoralizare a tuturor Germanilor, inclusiv a celor mai viteji dintre ei:

Tot mai amenințătoare, cele trei fronturi se apropie... Ambianța buncărului este dominată de eforturile disperate pentru a menține o mică scânteie de speranță – speranță de viață. Nimeni nu vrea să fie singur. Fiecare caută compania celorlalți. Toți căutam compania celorlalți, dar niciunul dintre noi nu vorbește despre sentimentele sale intime. Vorbim despre lucruri banale, chiar triviale, ne distrăm și ne consolăm cu amintiri, ne gândim la căminele și la familiile noastre, ne înecăm frica și îndoielile în alcool și vorbărie stupidă. Totuși, fiecare dintre noi este singur – față în față cu el însuși...

Din orașele și satele ocupate sosesc știri îngrozitoare despre copiii masacrați, despre femeile violate. Către seară, când servim un ceai împreună, ochii lui Hitler sunt plini de tristețe, pe când ne arată fotografii de pe Frontul de Est. Nu se vedea, nu vorbeam decât de moarte și disperare. Jura să se răzbune și să lase frâu liber furiei

contra sălbăticiilor Rușilor. “Ăștia nu sunt oameni“, a spus el odată, “sunt animale sălbatice din steple Asiei. Războiul meu contra lor este lupta pentru demnitatea popoarelor europene. Vor plăti pentru asta. Niciun preț nu este prea mare pentru Victoria noastră finală. Trebuie să rămânem inflexibili și să luptăm contra acestor sălbatici cu toate mijloacele la dispoziția noastră”¹²⁸.

V

RÂSUL SATANEI

Deși forțele sovietice au atins râul Oder la sfârșitul lui ianuarie 1945, amenințând Berlinul și o mare parte din Germania, multe enclave ale frontului erau încă în mâinile Germanilor. În sânul acestor enclave încercuite ale Reichului, soldații și gărzile patriotice nemțești săpau tranșee jur împrejur, refuzând să se predea.

”Felul nostru de a duce războiul trebuie să devină fanatic...”, a declarat cancelarul Adolf Hitler. ”Fiecare buncăr, fiecare colțișor de stradă din orașe, fiecare sat german trebuie transformat într-o fortăreață contra căreia inamicul va sângea până la moarte, dacă nu cumva trupele sale vor fi distruse într-o luptă la baionetă, soldat contra soldat”¹.

Nimeni nu era mai decis decât Karl Hanke, șeful districtului Silezia, să urmeze întocmai directivele Führerului. Înainte ca Breslau să fie înconjurat de sovietici, Hanke și-a pregătit pentru asediu reședința sa județeană. El era mândru că, în urmă cu aproape șapte secole, Breslau rezistase cu eroism în fața unei alte invazii mongole. Acum era rândul său « să învingă sau să moară ». ”Breslau a devenit o fortăreață ce va fi apărată până la ultima casă”, promisese Hanke².

Cu excepția bărbaților sănătoși, capabili de luptă, celor mai mulți dintre cei aproape un milion de locuitori și de refugiați, din Breslau, li se ordonă să plece. Miile de femei și de copii ar fi constituit o povară greu de suportat pentru stocurile limitate de alimente și medicamente, cu care nu se putea face față unui asediu prelungit. Iată ce scrie despre asta un ofițer Wehrmacht, care a asistat la expulzarea gurilor de prisos:

Pe toate străzile ce duceau către stațiile de cale ferată, oamenii se sufocau alergând cu bagajele și sarsanalele de urgență. Unul după altul, trenurile pline ochi plecau către inima Germaniei... Câteva sute de mii de refugiați, femei și copii, erau încă la Breslau când pământul începu să tremure sub focul artileriei inamice, aflată la oarecare distanță. Atunci, pentru toți acești oameni începu o adevărată oroare. Megafoanele urlau fără încetare: ”Toate femeile și toți copiii trebuie să părăsească orașul pe jos”...

Oderul era complet înghețat, temperatura era în jurul lui -20°C , mii de femei tinere și nu numai trăgeau după ele săniile cu bagaje, împingeau cărucioare cu copii pe străzile troienite, în noaptea unei ierni glaciale. Costul omenesc al acestui exod neașteptat nu a fost niciodată evaluat. Pentru locuitorii din Breslau, încercarea aceasta a fost extrem de dificilă, prețul ei fiind suportat mai ales de femei și de copii, care au murit pe capete. Pe cele două laturi ale drumului apărură curând morminte peste morminte, în care mamele își îngropau copiii morți de frig³.

Organizarea și disciplina draconiană au permis garnizoanei din Breslau să înfrunte cu succes inamicul. Asta a însemnat însă condamnarea a mii de femei și de copii la o moarte virtuală. În nordul Sileziei, soarta coloanelor de refugiați din Prusia orientală era și mai grea. În vreme ce unitățile izolate ale

Wehrmachtului apără cu disperare enclavele ce se îngustează pe țărmul Balticeii, milioane de refugiați se îndreaptă către cele încă libere, de pe malul mării. Spre deosebire de Breslau, autoritățile militare din Nord nu puteau pur și simplu să ordone civililor de prisos să se ducă unde vor vedea cu ochii. Odată împinși până la malul mării, singura evacuare posibilă era lentă și perfida îmbarcare pe un vapor, a cărui soartă, în mijlocul mării, nu era deloc sigură. În consecință, la Memel (Klaipeda), Königsberg (Kaliningrad), Kolberg, Dantzig și în alte « redute » asediate, situația era disperată.

Juergen Thorwald descrie condițiile haotice de la Pillau, unde se refugiaseră mii și mii de oameni:

Fiecare străduță, fiecare alea era plină de fel și fel de vehicule. Oamenii așteptau în fiecare hangar din port, în fiecare colțișor unde nu pătrundea vântul. Erau împreună cu animalele ce behăiau, mugeau, lătrau, micunau... În stadiul final de graviditate, femeile nășteau într-un colț de baracă, pe pământ... Unele dintre ele fuseseră violate pe timpul fugii și tremurau de frică să nu dea naștere vreunui monstru. Incredibil de palide, tinerele cutreierau străzile în căutarea unui medic. Temându-se că vor fi abandonați, bolnavii și răniții ascundeau arme sub păturile lor, pentru a face față oricărei situații neprevăzute și mai ales pentru a se sinucide înainte de a cădea pe mâna Rușilor. Salvați în ultimul moment dintr-o casă de copii din zonă, zeci de orfani fuseseră aruncați în căruțe, cu o pătură peste ei. Ajunși aici, cei mai mulți erau lungiți pe pământ, cu picioarele degerate. Conform ordinelor superioare, prizonierii ruși erau duși către Vest, pe papucii lor cu talpă de lemn, hainele de pe ei fiind legate și lipite corpului cu tot felul de sfori. Mulți dintre cei mai vârstnici, care adormiseră pe pragul unei porți sau în alte locuri erau găsiți degerați în zori de zi. Exaltații vieții, căci erau și din aceștia, se împerecheau în plină zi, printre ruine. Alții, în plin delir, umblau din casă în casă și din căruță în căruță, plângând și căutându-și mama sau copiii... Toate acestea se petreceau sub cerul gri și vântul de gheață. Gerul, zăpada, dezghețul erau agravate de umiditatea asasină⁴.

Mulțimea refugiaților nu putea fi hrănită cu stocurile precare ale locuitorilor din zonă, din care cauză foametea își făcu imediat apariția. "Rațiile alimentare erau o nimica toată", declară soldatul Guy Sajer:

...Distribuțiile ocazionale ce ar fi trebuit să hrănească cinci persoane ziua întregă, erau insuficiente pentru micul dejun al unui școlar... Mulțimea de oameni se întindea cât vedeai cu ochii, în fața clădirii pe care o înconjuraseră. Pe ferestrele deschise ieșeau aburii și mirosul fierturi din cazanele imense. Gamelele treceau din mână în mână peste oamenii ce băteau din picioare, pentru a nu degera. Zgomotul surd al tălpilor lovite de asfalt semăna cu sunetul unor tobe în surdină... Cu figurile lor de scăpați dintr-o altă lume, oamenii înghițeau fiertura de făină, singura hrană ce le era distribuită.... Soldații au făcut și ei aceeași coadă interminabilă, pentru a primi cele două linguri de făină și o cană de apă fiartă⁵.

Din cauza supra-populației și a gerului, orice acoperiș era foarte căutat. Tânărul Hans Gliewe își amintește momentul când familia lui a intrat într-un sat de pe coastă:

Când am deschis ușa unei barăci din lemn, am fost întâmpinați de o putoare insuportabilă. Pe paie murdare, se înghesuiau sute de persoane. Lenjeria se usca pe frânghiile agățate de pereți și acoperiș.

Câteva femei tocmai își schimbau copii, altele își frecău gambele cu o pomadă înghețată și urât mirositoare. Fratele meu o trase pe mama de poale și îi spuse: « Te rog mamă, hai să plecăm de aici ». Am fost însă foarte mulțumiți că ne-am putut instala pe o grămăjoară de paie, alături de un domn din Prusia orientală, care nu avea decât o mână...

Lângă mine era culcată o tânără femeie tunsă chilug, cu fața plină de răni, ce o desfigurau. Era oribilă. La un moment dat, când s-a ridicat, am văzut că mergea cu un baston. Prusacul ne-a spus că este o auxiliară [a Crucii Roșii, NT] pe care Rușii au arestat-o în România, în toamna lui 1944. Fusesse dusă într-un lagăr de muncă, de unde reușise să evadeze și să ajungă aici. Ne-a spus că nu avea mai mult de 18 sau 19 ani. Am încercat să nu o privesc prea insistent, dar nu îmi puteam lua ochii de pe ea.

Câteva ore mai târziu, nu am mai putut suporta atmosfera din baracă, și am ieșit cu toții afară. Am preferat frigul⁶.

Ca și această familie, multe altele s-au pierdut în furnicarul miilor de persoane ce dormeau în apropierea cheiului, cu speranța de a găsi un loc pe orice fel de ambarcație. Frigul nu era singurul inamic mortal al acestor refugiați. Avioanele sovietice reveneau într-una, mitraliau sau bombardau mulțimea fără apărare, din care mulți rămâneau la pământ. Când avioanele dispăreau, mii de oameni se lansau peste cadavrele mutilate, cu speranța de a putea urca la bordul viitorului vapor⁷.

Când nava mult așteptată ancora la chei și cobora pasarelele pentru pasageri, atunci se declanșa o dezordine și o anarhie de neimaginat. Pe baza unei ordonanțe ce acorda prioritate femeilor și bărbaților cu copii, aceștia de pe urmă deveniră mai de preț decât aurul. Iată ce declară un preot:

Femeile ce urcaseră la bord cu bebelușul lor, aruncau apoi copilul în brațele soțului sau părintelui rămas pe chei, pentru ca și aceștia să urce cu același « bilet de călătorie ». Uneori copiii cădeau în apa dintre vapor și chei sau peste capetele mulțimii, riscând să fie călcați în picioare. Astfel, unii copii au fost prinși în zbor de către necunoscuți, ce nu s-au jenat să-i utilizeze pentru a urca ei înșiși pe vapor. Unii copii au fost furați din brațele mamelor adormite. În mulțimea refugiaților se găseau oameni de tot felul, inclusiv aventurieri ce nu se jenau să fure un copil. Unii s-au urcat la bordul navelor cu copii procurați astfel, sau chiar cu o păpușe înfășurată în scutece, făcându-se că își salvează familia. Sau văzut chiar soldați îmbrăcați în haine de femei, cu o păpușă în brațe, jucând rolul mamei ce își salvează copilul⁸.

În mijlocul mulțimii, soldații răniți își așteptau și ei rândul pentru a urca la bord. *”Mulțimea celor ce gemeau și se văitau era formată din două categorii de oameni”*, își amintește Guy Sajer. *”Se evita imbarcarea răniților foarte grav, ale căror șanse de supraviețuire erau îndoielnice sau care urmau să rămână mutilați pentru restul vieții. Pentru aceștia, totul se sfârșise. Cei ce urcau pe vapoare erau aleși dintre persoanele sănătoase, ce aveau încă o bună speranță de viață în fața lor”*⁹.

Jan Montyn este un soldat ce a avut norocul de a urca la bord. *”Un val neîntrerupt de femei, copii și bătrâni se îndrepta către cala vaporului. Unii aveau sarsanale pe umeri, alții împingeau căruciorul cu un copil, plus diverse bagaje... Cei de pe punte își luau adio de la prietenii sau apropiații rămași pe chei. Unii*

*întârziați erau căutați și strigați în zadar. Era prea târziu pentru cei ce nu se grăbiseră mai din timp*¹⁰.

Au reușit să se urce la bord și mulți dintre cei fără copii, răni sau ordine urgente de misiune. Hans Gleiw, în vârstă de 16 ani, recunoaște:

Am mers cu ei ca și cum am fi fost împreună. Apoi ne-am ascuns în frig și în curentul de aer din cala vaporului. Ne-am ghemuit cum am putut și ne-a fost foarte frig. Nu îndrăzneam să mișcăm, cu atât mai puțin să ne urcăm pe punte. Ne era teamă că vom fii recunoscuți înainte de plecarea navei. Noaptea trecu cum trecu. Bubuitul artileriei era din ce în ce mai puternic. Un om ce coborâse de pe punte ne-a spus că cerul era foarte roșu, din cauza incendiilor. Eram fericiți și recunoscători soartei că ne puteam lungi în curentul de aer din cala vaporului. Tremuram însă de frică să nu fim descoperiți și trimiși înapoi, pe chei. Apoi nava ridică ancora și am răsuflat ușurați¹¹.

Rugăciunile norocoșilor, ce au părăsit porturile asediate, au fost poate ascultate. Soarta rămașilor pe chei pare pecetluită. Cuprinși de « nebunie », mulți se sinucid. Disperate, înfometate și speriate de oroarea roșie ce se apropie, unele mame au pregătit cianura cu care își vor otrăvi copiii, apoi se vor sinucide și ele. Adormiți printre nămeți, bătrânii nu se vor mai trezi niciodată.

Fuga este sigură și garantată pentru cei ce au reușit să urce pe remorchere, vapoare și celelalte ambarcații ce se îndreaptă către Vest. Căldura și hrana de la bordul acestor vapoare sunt considerate un cadou dumnezeiesc, multora nu le vine să creadă că după săptămâni de teroare bolșevică au putut regăsi un moment de confort și liniște. După cum au mărturisit nenorociții supraviețuitori de pe *Wilhelm Gustloff*, nu puteai scăpa de aceste griji nici măcar în mijlocul mării.

Pe când majoritatea membrilor și pasagerilor echipajului dorm, către miezul nopții de 10 februarie 1945, pechebotul de lux *Generalul Steuben* își croiește drum prin apele înghețate ale Mării Baltice. Încărcat cu refugiați și soldați răniți, vaporul era la a doua sa cursă de evacuare în mai puțin de cincisprezece zile. Puțin înainte de unu noaptea, pachebotul este lovit de două torpile.

”Vaporul tremură și vibră din toate încheieturile. Oamenii strigau și urlau”, declară soldatul Franz Huber. *”Nava fu scuturată cu violență, răniții capabili de a se ridica mergeau în toate părțile, noi ne răsturnam unii peste alții, agravându-ne rănilile. Cum, necum, am reușit să îmbrac vesta de salvare”*¹².

Ca și Huber, care reuși să-și croiască drum, câțiva soldați răniți, inclusiv cei legați pe târgi, reușiră să se deplaseze, pe când nava se scufunda cu rapiditate. *”În negrul din jur, m-am așezat undeva și ascultam strigătele de peste tot”,* continuă Huber. *“Am auzit rugăciuni către Domnul cu o voce pe care nu*

*am mai întâlnit-o de atunci. Izbucnise un incendiu, pe navă, iar oamenii se aruncau în apă*¹³.

Întrucât pupa lui Steuben ieșea din apă, mulți săreau peste bord. Unii dintre aceștia fură tăiați de elicea care continua să se învârtă. După șapte minute, nava se scufundă într-un urlet ce părea scos de o singură voce. Din cei 3500 de pasageri aflați la bordul ei, numai Franz Huber și alte câteva sute de oameni reușiră să se salveze¹⁴.

”Cine aude o explozie submarină, nu o mai uită în veci”, spune un alt soldat rănit, a cărui navă-spital fu torpilată în Marea Baltică.

Toate saltară în tavanul vaporului, apoi căzură și iar săltară. În câteva clipe, hublourile se întunecară iar apa intră în interior. Tărgile se răsturnară, lumea începu să strige, să urle. Motorul se opri... Apoi se porni un zgomot pe care supraviețuitorii nu-l vor uita niciodată; un zgomot atât de terifiant încât nu poate fi descris în cuvinte. Strigătele a mii și mii de persoane fură repercutate de cala vaporului, ce se apleacă din ce în ce mai tare. Totul, oameni, tărgi, diverse lucruri alunecă într-o parte. Încercai să mă ridic dar recăzui cu susul în jos, iar efectul fu dureros. Apoi, prin umbra roșie, văzui o umbră ce se apropie de mine. Două brațe mă ridicară ca pe un copil. Văzui o față familiară, ce exprima efortul de a mă ridica. Apoi mi-am pierdut conștiința. În continuare, toate s-au petrecut undeva, departe. Uneori eram acolo, vedeam una, alta, altele nu eram deloc. Lumina se aprindea, se stingea, zgomotele erau întrerupte de o liniște absolută.

Am simțit o respirație grea la ureche. Cineva înainta cu greu. Am căzut amândoi, ba nu, până la urmă nu am căzut. O ușă de oțel s-a închis cu multă violență. Când m-am lovit cu capul de o pasarelă, totul redeveni negru.

Eram pe o plută de salvare, ce se ridica și cobora în ritmul valurilor. Picăturile de spumă albă scânteiau în soare...

Mi-am făcut o idee despre nava din spate, ce se înclină tot mai tare, ca un arbore, în exploatările forestiere. Carcasa se umflă și este pe cale să se scufunde într-o enormă masă de spumă în fierbere. Auzeam strigătele pescărușilor, simțeam întunericul din jur. Apoi din nou lumină, ca și cum o perdea ar fi fost ruptă în bucăți. Am ciocnit latura vopsită a unei nave a marinei, una vopsită în gri. Încă odată, cineva mă ridică, trec din mână în mână.

Am fost culcat pe puntea înțesată de oameni, la prora unui vaporăș din paza frontierei. Tremuram în pătura îngheațată. Cel ce se apleacă peste mine se numește Schneider. Ca toți cei de pe punte, își întoarse și el privirea spre un anumit punct din apă. Trebuie să fi fost locul unui mic vârtej, unde apa se învârtea nebună și urca câțiva metri sub efectul presiunii din interior. Eram culcat pe spate și totuși vedeam acest loc, îl vedeam reflectându-se în oroarea din ochii celor din jur¹⁵.

Din păcate, pentru miile de persoane ce traversară cu succes perfida Mare Baltică, bombardierele americane și britanice erau adesea primele ce le salutau navele ajunse la chei. În portul Swinemunde, din Nordul Germaniei, sosirea unui distrugător al marinei, plin de refugiați evacuați, coincidea aproape sigur cu un raid aerian aliat. Îngrozit, căpitanul își amintește: Era o liniște de moarte pe puntea de îmbarcare, dar deja se auzea zgomotul surd

al bombardierelor deasupra norilor. S-au aruncat cu toată viteza peste noi, încercând să atingă un anumit punct din mare încă de la începutul raidului.

Am pus din nou vaporul pe viteza de cincisprezece noduri. Când am auzit mugetul covorului de bombe, tocmai trecusem de far. Bombele cădeau exact în locul unde făcusem manevra de întoarcere. Tensiunea paralizantă se domolea încetul cu încetul, încercam să ne depărtăm de acest loc când apărură doi copii de refugiați. Se țineau de mână și râdeau de bucurie. De multă vreme nu mai văzusem atîta veselie¹⁶.

Puține din aceste raiduri se sfârșeau cu bine. În același port, pe când cargoul *Andross* făcea manevrele de ancorare, avu loc un alt atac.

”Ieșisem pe punte, la toaletă. Tocmai atunci o bombă căzu foarte aproape de mine...”, povestește Manfred Neumann, în vârstă de zece ani. Ca toată lumea de la bord, cu câteva clipe mai înainte se simțise în deplină securitate. *”Am reușit să-i aduc pe punte pe toți, pe mama și frații mei. Andross se scufunda cu o rapiditate incredibilă. Ne-au condus spre un podeț de scânduri, pentru a trece de pe Andros pe o altă ambarcație. Încercând să sară pe cealaltă navă, mulți oameni au fost striviți între epava lui Andros și aceasta. Nu voi uita niciodată strigătele celor prinși în cala cargoului pe cale de a se scufunda cu cel puțin două mii de refugiați la bord”*¹⁷.

Pe când continua periculoasa evacuare a femeilor, copiilor și răniților, infanteriștii germani au rămas în menghina ce se strângea tot mai mult peste ei, continuând să lupte, cu furia de pe urmă, pentru ca ceilalți să rămână în viață. Înțelesesem cu toții că majoritatea celor din enclave erau deja condamnați. *”La fiecare mie de persoane îmbarcate, alte trei mii soseau neconținut din Est”* – calculase Guy Sajer. Soldatul continuă:

Această populație, căreia nu îi puteam acorda cine știe ce ajutor, paraliza mișcările deja precare ale sistemului nostru de apărare. În interiorul semicercului pe care îl apăram, ținând isonul tunetelor și exploziilor ce acopereau strigătele și urletele, vechii soldați de elită, erau acum în gărzile patriotice Volkssturm, unii chiar amputați. Femei, copii, bebeluși, bolnavi – toți am fost crucificați pe pământul degerat...

La Memel, nimeni nu putea rămâne în afara luptelor. Fetițele erau obligate să își ștergă lacrimile și să ajute răniții, să distribuie hrana, să reziste dorinței de a mânca ceva în plus, să își stăpânească oroarea și frica deplin justificate. Fără să crâcnească, ele au executat sarcinile date de cei mai în vârstă, care nu mai pridideau. Se murea sau se trăia... În dezordinea pozițiilor noastre avansate, civilii erau uneori implicați direct în luptă, alături de soldați; foarte adesea, acești civili erau femei¹⁸.

Asalturile ratate ale blindatelor sau valurilor de sovietici, peste enclave, erau adesea urmate de zile de calm, în timpul

cărora Rușii sondau alte sectoare ale apărării noastre. Toate acestea provocau scene ce aminteau Primul Război mondial. Iată ce scrie Jan Montyn despre enclava Curlanda:

O bandă de pământ de un kilometru, bombardată până la ultimul fir de iarbă, era acoperită de cratere și rețele de sârmă ghimpată... Nimic nu mișca. Tot ce se petrecuse, de fiecare parte a liniei de demarcație, avusese loc sub pământ. Foarte greu de crezut că în această bandă de pământ noroios, erau ascunși, Dumnezeu știe cum, către colinele mai îndepărtate, câteva mii de oameni. Nu puteau fi văzuți, dar puteau fi simțiți. De îndată ce vântul bătea dintr-o anumită direcție, simțeau în aer o putoare pe cât de pătrunzătoare pe atât de greu de suportat. Era putoarea câmpului de bătaie, a mirosului de cadavre și a diareei...

Două ore de gardă, patru de reapus. Zi și noapte, 24 de ore din 24. Întineric. Ceață. Miros de putregai, de cadavre. Trăgători de elită, mitraliori peste mitraliori. Două ore de gardă, patru de repaus. Așteptăm. Întineric beznă. Se crapă de ziua. În rest, nimic.

Am descoperit că nu un inamic se ascunde acolo ci o mulțime. Monotonia abrutizantă a serviciului de gardă permanentă făcea parte din iadul de zi cu zi. Trebuia să pândești tot timpul. Dacă o singură clipă erai surprins, putea fi fatal. Trăgătorii de elită își pândeau șansa cu multă răbdare. Foamea și lipsa de somn erau inamicii principali. De frig nu mai vorbim, nici de crizele de nebunie, contra cărora nimeni nu era la adăpost. Nebunia tranșelor trebuie s-o trăiești, ca să știi ce este. Vezi cum privirea unuia se blochează, înțepenește. O comoție cerebrală, dracu știe ce... Trebuie să-l scuturi cât mai repede. Să-l pâlmuiești cât poți de tare, căci poate deveni un pericol pentru el însuși și pentru ceilalți. Poate să strige, să tragă de-a proasta, în tot ce mișcă, inclusiv în camaradul de lângă el. Poate părăsi tranșea, alergând către o moarte absolut sigură...

Hugo, Belgianul ce îmbrăcase uniforma noastră, avea o metodă unică pentru a face față acestei tensiuni, una bazată pe căutarea pericolului. Făcea niște pariuri extraordinare. Pentru câteva țigări, era gata a se arăta pentru o clipă, făcând semne celor de dincolo. A făcut-o de atâtea ori. A spus că-și va pune o grenadă de mână peste cască, după ce îi va retrage percutorul. După el, isprava era posibilă... Casca este rotundă și poate avea același efect ca o umbrelă. Schizele vor zbura în toate direcțiile, numai nu în jos. Casca este rotundă.

...Când zgomotul exploziei a încetat și am ieșit din adăpost, Hugo era la locul lui, sprijinit de peretele tranșei. Nu-i lipsea decât fața¹⁹.

Într-o zi, când soarele apăru iar temperatura se îndulci către zero grade, Montyn și camarazii lui considerară aceasta de-a dreptul o « minune ».

A fost ca și cum, dintr-o dată, ne vedeam unii pe alții pentru prima dată. Murdari, cercuri negre în jurul ochilor, figuri obosite la extrem, cei mai mulți bărboși, îmbrăcați în ceva foarte special, un amestec de zdrențe glorioase și resturi de uniformă.

O zi întreagă ne-am bronzat la soare; un soare ce nu se limita numai la linia noastră, a frontului. Nici un foc nu s-a tras în ziua aceea...

Ne-am scos mantalele, cismele, obielele, ne-am lungit părțile înțepenite și rigide, am expus la soare părțile puroiate și sângele coagulat. Picioarele gri erau umflate, se vedeau clar părțile degerate, cangrenate. Lungiți-le! Ridicați-le în aer! Să le bată soarele! În sfârșit, putem să uscăm ce este de uscat, chiar dacă asta va dura numai o scurtă perioadă²⁰.

Oricât de dificil a fost războiul de tranșee, problemele au devenit și mai grave când infanteriștii fură împinși în orașe. Guy Sajer își amintește de bătălia pentru Gotenhafen:

Peste tot numai ruine și putoarea insuportabilă de gaz ars. Nu mai vedeam strada mare, ce cobora până la chei. De o parte și de alta, clădirile se prăbușiseră către mijlocul străzii. De aceea nu vedeam nimic. Împreună cu câteva mii de oameni, am început să înlăturăm dărâmăturile, astfel încât camioanele cu civili să meargă până în port. La fiecare cinci minute avioanele reveneau, iar noi trebuia să rămânem nemișcați, acolo unde eram. Strada era mitraliată și incendiată de douăzeci sau treizeci de ori pe zi...

Nu mai numărăm morții, nici răniți. Aproape nimeni nu scăpase neatins. Caii, bieții de ei, trăgeau din greu, fără întrerupere, un tren de sănii pline cu cadavre băgate în saci, sau înfășurate cu hârtie...

În sectoarele periferice ale orașului începuseră luptele din casă în casă, în vreme ce pe chei erau încă mii de oameni. Din când în când, obuzele rusești atingeau zona de îmbarcare și explodau acolo.

Am încercat să ne odihnim într-o pivniță unde un doctor ajuta o gravidă să nască. Pivnița cu boltă era luminată de câteva felinare bricolate cum s-a putut. În general, nașterea unui copil este un eveniment fericit. De data asta însă, venirea pe lume a copilului complica un pic tragedia generală. Strigătele mamei nu mai aveau nicio noimă într-o lume în care urlam cu toții... Sângele curgea pretutindeni, nimeni nu spălase bordurile de sângele coagulat și înnegrit. Ceva mai târziu, după o ultimă privire către noul născut, ale cărui scâncete sunau ca un clopoțel delicat în vuietul războiului, am reieșit în strada ce continua să ardă. Din dragoste pentru bebeluș, ne-am zis că n-are nici un rost să vadă democrațeaua ce-l așteaptă. Speram că va muri²¹.

După atâția ani petrecuți între a lupta și a muri într-un război pierdut dinainte, suportarea acestor bătălii, mai sângeroase și mai sălbatice decât tot ce a cunoscut lumea modernă, unitățile germane prinse în enclavale Balticii ar fi putut pur și simplu să se dezintegreze. Totuși, ele nu s-au dezintegrat. Predarea în mâinile inamicului nu era luată în considerare de nimeni, nu era o opțiune. ”*Rusia inspirase o astfel de teroare și demonstrase o astfel de cruzime și barbarie încât nimănui nu-i veni această idee*”, recunoaște Guy Sajer. ”*Trebuie să rezistăm, cu orice preț... Rezistăm sau murim*”²².

Disciplina, osatura de fier a armatei Germane, a rămas intactă până la sfârșit. Odată în plus, *Landserul* Guy Sajer povestește:

Căpitanul ne-a vorbit. Din vocea lui fermă și oficială am înțeles emoția intensă a momentului și responsabilitatea noastră zdrobitoare, a tuturor... Acest om păstra încă urmele unei uniforme militare și încerca să impună o aparență de ordine într-o situație de cataclism ce împinsese întregul popor într-o retragere devastatoare. Deși era conștient că totul este pierdut, căpitanul încerca să salveze clipa de față, prezentul... Disciplina aceasta, care uneori, în trecut, ne jenase, acum ni se părea un leac binefăcător²³.

Un pumn de oameni a luptat contra destinului, contestând sovieticilor fiecare palmă de pământ, fiecare casă, fiecare încăierare. Ca urmare a unui baraj aerian și de artilerie fără

precedent, pe linia germană de la Heiligenbeil, Sovieticii măturară totul și zdrobiră puținul ce rezistase. Iată ce a scris un martor al acestei scene ce se generalizase:

Tancurile rusești avansează în « V », urmate de trupele ce urlă un « ura » într-adevăr plin de ură. Pentru noi rămăsese însă speranța. Îngropați în tranșee, infanteriștii experimentați ieșeau când și cât trebuia la lumină, fixândându-și mitralierele pe parapet și trăgând în masele gri-brun cu puștile de asalt și pistoalele mitralieră. Lansându-se contra tancurilor inamice cu faimoasele *Panzerfaust*²⁴.

Curajul și disciplina nu puteau compensa nici inferioritatea numerică, nici pe aceea tehnică. Puțin câte puțin, cuiburile de rezistență sunt împinse iar teritoriul german se reduce la câțiva kilometri, sau câteva sute de metri de plajă, pe malul mării. Un sergent de tancuri își amintește de ultima poziție la Hoff:

Mențineam falezele de coastă cu generalul [Hans] von Tettau, al cărui vehicul fusese abandonat. Cu urletele ei sălbatice de « ura », infanteria rusă lansă ofensiva spre pozițiile noastre, dar von Tettau se adresă cu o solidă încredere unuia dintre ofițerii săi de stat major: "Acum, domnilor, să le dăm ceva pe care nu-l vor uita curând!". Am început să tragem peste trupele de asalt la fel de calmi ca pe poligonul de tir. Am luat pușca unuia dintre răniții noștri și m-am alăturat celorlalți...

Atunci, Rușii au început să tragă cu mortierele. Bombele lor au trecut însă pe deasupra noastră și au aterizat pe plajă. Privind în această direcție, inima mi se revoltă. În spatele și deasupra noastră, la adăpostul falezelor, erau refugiații ce fugeau către Vest, iar obuzele rusești explodau chiar în mijlocul lor²⁵.

Doritori să evite un astfel de carnaj, civilii disperăți au fugit peste gheața Frisches Haff, un fel de baltă largă de câțiva kilometri, separand continentul de un cordon de litoral căruia îi spuneam *Nehrung*. Deplasându-se în lungul acestei benzi înguste de nisip ce ducea la Vest, către Dantzig, refugiații sperau să ajungă la un loc sigur. Din păcate, era foarte frig și începu să plouă exact când numeroasele lor coloane începură teribila traversare. Iată ce își amintește un supraviețuitor al acestui periculos periplu:

Gheața se spărgea din loc în loc. Am fost nevoiți să ne târîm în condiții foarte dificile, uneori în apă de aproape 30 de centimetri. Cu bastoanele, încercam permanent suprafața apei. Craterile de bombe trebuiau ocolite. Alunecam adesea, credeam că ne-am pierdut. Hainele umede și înghețate ne îngreunau mișcările. Frica mortală ne împingea înainte, în ciuda epuizării. Am văzut femei capabile de eforturi supra-omenești. În calitate de conducătoare de coloane, ele găseau din instinct calea cea mai sigură pentru căruțe. Diverse ustensile gospodărești erau risipite pe gheață, răniții se târau cu mare dificultate, prietenii îi împingeau cum puteau pe săniile lor²⁶.

"Mașinile particulare și orice alte vehicule dispăreau frecvent în fisurile sau depresiunile de sub foarte subțirica peliculă de gheață", povestea un martor îngrozit²⁷.

Juergen Thorwald descrie lunga și teribila experiență a unui alt refugiat:

Călătoria pe gheață a început. Ea [tânăra din funte] privea căruța din față și urmele dezghețului din jurul roților. Gheața gemea, crăpa.

La dreapta și la stânga zăceau victimele din zilele anterioare: căruțe căzute în josul falezei cu toată încărcătura, carcasele congelate ale cailor, ale câtorva bărbați și femei deveniți foarte bizare statui de gheață. Tânăra încercă să privească doar în față. Toutuși vedea tot.

Părțile moi ale gheței erau acoperite cu scânduri, lucru dificil și nesigur. Fata luă conducerea cailor ce trecuseră pe acolo, în urmă cu o oră și ceva. Ne opream des. Multe căruțe erau descărcate, trase mai departe și reîncărcate. O femeie căzuse într-o copcă și încercau să o scoată, cu niște bastoane. Vizitiul tăie hamurile cailor înnebuniți, ce încercau să iasă din apă. Căruța aceasta fu pierdută. Tânăra din frunte și cei ce o urmau ocoliră locul și își continuară drumul.

La orele șapte avioanele rusești năvăliră peste ei. Atacau mai în față. Ea i-a văzut plonjând, a auzit mitralierele și exploziile surde ale bombelor. S-a creat dezordine. Cailor s-au speriat, distanța între căruțe nu s-a mai respectat, multe dintre ele rupseră gheața ce nu rezistă sub greutatea lor. Unii cai se încercară. Cu vocile lor ascuțite, femeile strigau după ajutor. Unele, aparent liniștite dar disperate dincolo de cuvinte, se învârteau în jurul copcii în care căzuse un copil, o mamă, un soț; alergau către o căruță și se rugau în genunchi: « nu ne lăsați aici », gemeau ele. « Vă rugăm! Ajutați-ne! Nu ne părăsiți aici... ».

Către orele opt, râul Nehrung apăru sub o ceață gri-negricioasă. Drumul era încă lung, iar morții din jur arătau că mulți piereau chiar pe acest ultim tronson. Erau atâtea cadavre, oameni și animale, încât se părea că vederea pământului îi tulburase, din care cauză uitaseră de prudență.

Tănăra închise ochii și conduse cailor în jurul unei fisuri din gheață, peste cadavrul cuiva, ce speria cailor... Era un bătrân. Ajunsese acolo cu două bastoane. Tânăra încălecă animalul pe partea cealaltă, se aplecă pe gâtul lui, împiedicându-l să vadă cadavrul ce-l speria.

Nicio pauză, nicio clipă de răgaz. Cerul se întunecase. Nuanțele lui gălbui anunțau și mai multă zăpadă. Ninsura se porni cu adevărat. Totuși, tânăra începu să distingă arborii de pe malul Nehrungului. Zăpada acoperi căruțele, ce abia se mai vedeau. Se auzea pârâitul gheții ce crapă. Totuși, continuau să avanseze. Cailor nu au fost lăsați să se oprească. Pe o bucată fragilă de gheață, roțile din spate se cufundară, dar cailor au reușit să tragă căruța după ei....

La dreapta, traversând zăpada ce se acumula, apăru axa unei căruțe ieșind din gheață drept pe verticală. Viră la stânga și reușii să mențină pasul cailor. Copitele din față sparseră gheața dar deja atingeau pământul. Coloana ajunsese la râul Nehrung²⁸.

Mii de refugiați refuzară această traversare, preferând riscul șoselelor de pe coastă. Carnajul de pe șoselele aglomerate a fost însă mai grav decât cel de pe gheață. Robert Poensgen, agent de legătură militară, ne dă o bună idee în acest sens:

Pe kilometri fără de număr, șoseaua era blocată de vehicule ce mergeau la mustață, în patru coloane haotice: camioane cisternă, camioane cu muniții, căruțe cu cai, ambulanțele salvării, etc. Era imposibil să te deplasezi liber, să o iei înainte sau să rămâi în urmă. Avioanele rusești veneau val după val, lansând bombe peste această masă vulnerabilă și inextricabilă. Iadul, probabil, seamănă cu cele ce se petrec într-o astfel de situație. Munițiile au explodat, benzina aprinsă a fost pulverizată peste morți, răniți și peste cei în viață – oameni și cai... A fost lucrul cel mai groaznic pe care l-am văzut în atâția ani de serviciu activ. Pot să vă spun că deja văzusem multe, foarte multe²⁹.

”Avioanele sovietice ne-au atacat de două ori, de la joasă înălțime, potopindu-ne cu gloanțele, proiectilele și bombele lor...”, își amintește Guy Sajer, aflat pe o altă șosea. *”Fiecare*

*trecere a avioanelor lăsa în urmă o brazdă de sânge și mirosul cald al corpurilor sfâșiate și ciopârțite*³⁰.

*”Niciodată nu văzusem atâtea cadavre...”, adăugă un martor ce mergea în lungul coastei, către Vest. ”Printre cadavrele omenești erau și cele ale cailor, căruțe cu roțile în sus, sub care femeile și copiii încă mișcau. Nu mai vorbesc de transporturile militare blocate, mașinile incendiate, armele și atâtea altele... Era deprimant să vezi soldați epuizați ce nu mâncaseră nimic de mai multe zile, fețele femeilor erau indescrivibile*³¹.

*”Mamele înnebunite își aruncau copiii în mare”, declară un martor frapat de oroarea gestului. ”Unii s-au spânzurat... Fiecare se gândea numai la el însuși; nu puteai conta pe nimeni pentru a-i ajuta pe bolnavi și pe cei mai slabi*³².

Carnajul de pe pământ se prelungea și pe mare. În dimineața zilei de 13 aprilie 1945, avioanele sovietice se năpustiră asupra cargoului *Karlsruhe*, ce avea la bord mii de refugiați. Lovit de o bombă și mai multe torpile aeriene, cargoul se scufundă în câteva minute. Din cele câteva mii de persoane de la bordul lui nu putură fi salvate nici măcar două sute³³.

După trei zile, către miezul nopții, torpilele unui submarin sovietic lovesc marea transportor *Goya*, cu 7000 de refugiați la bord. Ca și *Karlsruhe*, *Goya* se rupse în două și se scufundă în câteva minute. Pe lângă lupta teribilă cu apele reci ale mării, explozia cazanului de aburi a provocat o enormă bulă de foc la suprafața mării, naufragiații trebuind să lupte atât împotriva apei cât și a focului. Sosite la fața locului, navele de salvare nu au putut scoate din apă decât 183 de supraviețuitori³⁴.

Menghina sovietică strângându-se peste tot, orașe precum Königsberg, Memel, Gotenhafen, Pillau și altele intrară în hora macabră a victoriei aliate și a robiei de după război. *”În jurul meu se dezlănțui infernul ultimelor zile ale Dantzigului liber”*, declară *Landserul* Robert Poensgen. *”Toată această parte a orașului fu tocată mărunț, bucată cu bucată, val după val, prin mijloace din cele mai distrugătoare. Casele se prăbușeau precum castelele din cărți de joc, acoperișurile zburau în aer, zidurile se prăbușeau în stradă. În câteva clipe, orașul fu învăluit de un nor de praful roșu. Flăcările galbene sau roșii reușiră să traverseze norul de praful produs de cărămizile roșii*³⁵.

Un camarad din Königsberg adăugă:

Orașul prăbușit ardea în toate punctele lui. Pozițiile germane au fost incendiate, tranșeele arate, totul nivelat la zero, fabricile îngropate, sistemul de comunicații distrus, magaziile de muniții aruncate în aer. Un nor de fum plutește peste casele din centrul orașului. Străzile sunt pline de jumătăți de ziduri, vehicule explodate, cai morți, cadavre omenești³⁶.

Într-o lume în care fumul, focul, bombele și gloanțele deveniseră singura realitate, suprarealismul situației frapa din plin ultimii *Landseri* germani. Guy Sajer își amintește de Hela :

Ultima victimă pe care mi-a fost dat să o văd a fost un cal alb, foarte murdar, ce nu părea să fi fost țesălat vreodată. Un avion rus fusese atins de artileria anti-aeriană și era pe cale de dezintegrare, deasupra noastră. Pe când priveam scena, partea din față a avionului, inclusiv motorul, se detașă și pică la pământ, cu un zgomot asurzitor. Speriat, calul reuși să se elibereze și alergă nechezând exact către locul unde urma să cadă restul avionului în flăcări. După câțiva pași, lovit de carcasa avionului, calul fu pulverizat în toate direcțiile, pe o distanță de peste cincisprezece metri³⁷.

În cadrul imensei tragedii, aveau loc multe altele mai mici. Profitând de acalmia bombardamentelor, ultimii apărători ai Dantzigului începură să iasă în stradă, agenții de legătură, pe motocicletate, deschideau drumul.

Câteva fete din Dantzig și Zoppot erau de mai multe zile pe motocicletate cu ataș. Nimănui nu-i trecu prin minte să obiecteze împotriva acestui fapt. Remarcaserăm iubita inginerului-agent de legătură, o foarte frumoasă funcționară de la căile ferate. Cei doi erau decisi să se căsătorească la prima ocazie.

Modul cum vârfurile zidurilor unor clădiri se îndreptau către cer, nu părea să țină cont de rigorile gravitației, în acest sfârșit de război. Foarte fragile, multe din aceste ziduri se balansau în vânt. Cineva mă avertiză exact pe când măsuram riscul: "Atenție! Zidurile din jur se prăbușesc". Într-o fracțiune de secundă molozul începu să zboare prin aer. Un întreg zid se rupse în bucăți și zdrobi mulțimea de la poalele lui. S-a auzit o pârlăială, am simțit deplasarea aerului și am rămas pe pragul altei case, în norul de praf impenetrabil.

Am sărit cu toții în ajutor. Un metru cub de zidărie îngropase cele câteva motocicletate. Soldații-motocicliști erau teferi, nicio zgârietură! După atâția ani de război, cu reflexele lor fulgerătoare, săriseră în partea opusă, la adăpost. Fetele însă nu mișcaseră din ataș. Toate erau îngropate în moloz și cărămizi. Furioși, încercând să le scoatem de sub dărâmături, am fost cuprinși de o sudoare de gheață. Inginerul, agent de legătură, era în stare de șoc. L-am ajutat să-și scoată iubita moartă din atașul terciuit. După ce a scos-o la lumină, cu o gingășie extremă a început să-i spele de pe față stratul gros de moloz³⁸.

Pe când sfârșitul se apropia, unități dispersate încercau să-și croiască drum. Un ofițer își amintește:

Fiecare companie își avea propriul său ghid, care cunoștea terenul. Mai târziu, s-a văzut că acesta era aproape inutil, întrucât cunoașterea locului nu mai era de cine știe ce folos printre mormanele de ruine fumegânde din centrul orașului. În locul arterelor și bulevardelor distruse, fuseseră deschise alte locuri de trecere. După o oră însă, și acestea deveneau impracticabile. Prăbușirea clădirilor continua fără întrerupere, fie din cauza bombelor și obuzelor, fie datorită rachetelor Katiușa. Fațadele încă verticale se prăbușeau peste ruinele din stradă, pământul era desfigurat de craterile bombelor fără de număr³⁹.

Unii soldați și civili sunt ajutați de micile ambarcații ce îndrăznesc încă să se aventureze pe litoral, alții confecționează plute din cauciucuri, scânduri și orice obiect plutitor. Cei mai mulți însă mor în luptă, fie printre ruine, fie pe plajă, unde adesea sunt masacrați. Pe când trupele rusești iau în stăpânire orașele transformate în ruine, megafoanele sovietice promit

marea cu sarea și îndeamnă pe Germani să se predea, asigurându-i că numai așa vor găsi hrană suficientă, libertate și securitate⁴⁰. În același timp, milioane de fițuici și afișe semnate de Ilya Ehrenburg sunt lansate de aviație peste trupele rusești, cărora li se arată ce trebuie să facă: ”Soldați ai Armatei roșii! Ucideți pe Germani. Ucideți toți Germanii. Ucideți! Ucideți! Ucideți!”⁴¹.

Ca toată lumea, Anna Schwartz era ghemuită în subsolul ei, pe când, după o rezistență eroică, Dantzigul căzu.

După calmul ce urmă, am auzit aclamațiile soldaților sovietici și tancurile intrând în oraș. Ceva mai târziu, soldații ruși coborau deja treptele pivniței. Ajunși în fața noastră, primul lor cuvânt a fost acela de « Urr! ». Voiau ceasurile noastre. Puteau a alcool, transpirație, murdărie. Ne-au furat ceasurile și dispărură în pivnița următoare, unde făcură aceeași ispravă. După cinci minute a sosit a doua echipă de căutători de ceasuri. Asta a continuat până ce nu am mai avut nicio bijuterie, valizele noastre fiind răsturnate de zeci de ori.

Între timp am auzit strigătele femeilor violate de Mongoli. Deodată a apărut un ofițer rus care, într-o germană de baltă ne-a cerut să părăsim pivnița imediat. Cât am putut de repede, cu bagajele cotrobăite și vămuite, în mai multe rânduri, am ieșit în curtea plină de soldățime. Totul ardea în jur. Obuzele continuau să explodeze. Oamenii și caii răniți urlau, care mai de care⁴².

După căderea Konigsbergului, curajosul medic Hans Graf von Lehndorff rămase la postul său de chirurg al spitalului. Cum au apărut soldații ruși, a început și aici bătălia pe ceasuri și bijuterii.

Sosirea primilor ofițeri puse capăt speranței mele de a obține condiții mai blânde. Cu aceștia, orice tentativă de discuție se termina printr-un eșec. Pentru ofițeri, nu eram decât cuiere-purtătoare de buzunare, ce trebuiau cotrobăite. Surorile de caritate și infirmierele întâlnite fură înșfăcate întru gloria venerică a penismenilor sovietici. Cele mai în vârstă fură primele victime. Despletite, decoafate, cu hainele sfâșiate, victimele pulărilor staliniști rătăceau de colo-colo. Neavând unde se ascunde, noi și noi penismeni le încălecau⁴³.

Oricât de oribilă a fost situația, din momentul în care Rușii au descoperit distileria de lângă spital, tot ce fusese până atunci se dovedi floare la ureche. Doctorul von Lehndorff povestește:

Venind dinspre distilerie, grupul de ofițeri și soldați năvăli peste noi, unul mai beat ca altul. Nu aveai unde te ascunde. Incendiile din jur luminau cartierul ca ziua... Precum apa valurilor, ce se retrag, șobolanii alergau printre picioarele noastre. Ai fi zis că cele zece plăgi ale Egiptului ne-au căzut pe cap dintr-o dată. Nu trecea o clipă fără ca țeava unui automat sau mitralieră să mă împungă în coaste iar mutra de muzeu a unui Kirchiz sau Uzbek să nu-mi ceară sulfamidă. Majoritatea acestor penismeni sufereau de boali venerice... Strigătele disperate ale femeilor se auzeau peste tot: « Ucide-mă bestie! Ucide-mă! ». Bestiile însăș prefereau vânzoleala luptei ce îi excita. Nu își utilizau armele.

Foarte curând, nicio femeie nu mai avu forța necesară pentru a rezista. În câteva ore, toate treceau prin aceeași radicală schimbare: spiritul lor era mort. Nu rămăsese viu decât un râs isteric, care excita

la culme penismenii sovietici... Un maior, ce părea să nu-și fi pierdut mințile cu totul, mă chemă mai la o parte. Cu daravela scoasă, treizeci, poate patruzeci de Ruși făceau ravagii prin saloanele bolnavelor. Mă întrebă de ce boli sufereau aceste femei. Ce fel de boli – asta îl interesa pe maior. Boli de tot felul, i-am răspuns: tifos, scarlatină, febră tifoidă, difterie... Scoase un strigăt și se năpusti ca un tanc printre masculii dezlănțuiți, de sub ordinele sale. Pentru multe bolnave era însă prea târziu. Patru dintre ele erau deja moarte⁴⁴.

Când spitalul se aprinse și el, von Lehndorff și personalul său începu evacuarea bolnavilor.

Bolnavii fură mutați pe dealul din față, iar Rușii, ca moimele în călduri, năvăliră cu sălbăticie, fiecare cu o infirmieră sau o bolnavă pe umeri. Furtul ceasurilor, brățărilor, cruculițelor și lăntișoarelor era o nimica toată. Femeilor violate li se cereau bijuteriile, unora pentru a suta oară... Sprijineam un bărbat solid și greu, ajutându-l să traverseze o pasarelă. Ne-a oprit un Rus și a trebuit să dau drumul rănitului, ce s-a culcat pe pasarelă. Rusul l-a buzunărit bine, apoi, ca din greșeală, i-a tras o rafală în burtă, trecând la buzunărirea altora. Rănitul mă privea nedumerit, nu realiza prea bine ce se petrecuse. Aș fi vrut să-i dau lovitura de grație, dar nu eram înarmat. I-am dat o doză de morfină și l-am culcat mai la o parte⁴⁵.

Pe timpul nopții, oroarea creștea simțitor, poate chiar de zece ori, canaliile excitate de alcool și îndoctrinate prin propagandă dezlănțuind un potop de asasinat și violuri.

« Sunt bunică și bătrână », își pleda cauza Seidler Klara, pe când un tânăr soldat o înghesuise într-o cabină telefonică.

« Babușka obligație război! », urlă penismenul de mai multe ori, în plin exercițiu.

Lângă cabină, o tânără mamă fu săltată pe când își conducea copiii către o pivniță. Aceșta începură să țipe, apărându-și mama cu degetuțele. Fără să-și întrerupă isprava, bestia îi înșfăcă pe rând și le zdrobi căpșorul în zidul de alături. Cu toată tortura prin care trecea ea însăși, Seidler Klara nu a uitat niciodată zgomotul sec al craniilor lovite de zid.

Când violorii plecară, Klara și alte femei încercară zadarnic să ascundă mama căzută în isterie, să o protejeze de noua haită de soldați-penismeni. Doi o țineau, al treilea opera, glorioșii penismeni continuând atacul⁴⁶ pe direcția Berlin.

După căderea Dantzigului, sute de femei și de fete implorară un ofițer să le protejeze. Rusul indică biserica din apropiere. Îndată ce femeile fură închise în catedrală, ofițerul își strigă oamenii și făcu semn către biserică. Așteptându-și rândul la dansul pe burțile ostatecelor, unii distrugeau orga, alții băteau clopotele în neștire. În interiorul bisericii, unele femei fură violate de peste treizeci de ori..

“Au violat chiar și fetițele de opt ani și au ucis băieții care încercau să-și protejeze mamele”, gemu un preot⁴⁷.

Valul de sânge de pe coasta Balticea era exact ce prevedea legea sovietică, regulamentele și instrucțiunile militare, pentru

comportamentul învingătorilor sovietici pe sol german. În numeroase alte locuri, Silezia, Prusia, Pomerania, comunitățile germane din Cehoslovacia, România, Ungaria sau Iugoslavia – oroarea continua și se propaga de săptămâni și luni. Treptat, atrocitățile oribile au diminuat. Totuși, a început o întrecere socialistă între glorioșii soldați-penismeni eliberatori: care dintre ei distruge, asasinează și violează mai multe femei. Femeile și copilele au fost agresate de zece, de douăzeci și chiar de treizeci de ori pe noapte. Cele violate de o sută de ori într-o noapte nu erau cazuri excepționale.

”Aproape că nu se mai putea vorbi de... viol”, gemu o victimă; ”femeile deveniseră corpuri pasive⁴⁸”.

Bineînțeles, mii de femei au murit de hemoragie, iar cele care au supraviețuit acționau și păreau să fie ”zombi printre oameni”. Nu exista răgaz, nici pentru morți, nici pentru vii. ”Penismenii sovietici au violat cadavrele de femei din morga cimitirului, care așteptau să fie îngropate”, arată un ecleziastic din Rosenberg⁴⁹.

Gata de orice pentru a-și salva fata de alte agresiuni, o mamă cu mintea răătăcită imploră un comandant sovietic să o ajute. ”Acesta ceru să vadă fata”, scrie un martor; ”când fata a apărut, a violat-o el însuși, apoi a trimis-o acasă”⁵⁰.

”Tovarășii soldați erau atât de ahtiați după sex”, spunea râzând un maior, ”încât au violat tot ce au prins, femei de șizeci. șaptezeci și chiar optzeci de ani, dintre care unora le-a plăcut. Recunosc însă că afacerea este murdară, că dosarul Cazahilor și al altor trupe asiatice este foarte încărcat”⁵¹.

Nimic dintre lucrurile nemțești, nici măcar Partidul Național Socialist al Muncitorilor German (NSDAP) nu suscita atâta ură printre comuniști, cât Biserica romano-catolică. Iată ce povestește un preot din Grottkau:

[Rusul] era incredul și ateu, vederea sutanei îl umplea de furie. Voia să neg existența lui Dumnezeu. La un moment dat, înșfăcă Psaltirea și o aruncă la pământ. În final m-a târât în stradă și m-a lipit de un zid, pentru a mă împușca... Eram la zid, când apărură bărbații, femeile și copiii refugiați în casa mea... Palizi și înfricoșați, aceștia ne-au înconjurat. Soldatul se puse să împrăștie mulțimea, trăgând la întâmplare, în toate direcțiile. Am rămas din nou singuri, față în față. Îmi puse revolverul în piept și trase, dar acesta era gol, nu mai avea gloanțe. Începu să îl încarce. Pe când făcea asta, apărură doi ofițeri, ce au ziseră împușcăturile. Amândoi s-au aruncat pe viteazul incredul, i-au smuls pistolul automat și l-au dus undeva, mai departe⁵².

”Era lângă altar și ne privea triumfător, ca un belfer”, își amintește preotul unei alte biserici.

Apoi a ordonat preasfântului să îl urmeze, afară din biserică. S-au întors după vreun sfert de oră. Expresia episcopului era oribilă. M-am prăbușit murmurând, în fața altarului: « Ucideți-mă! Ucideți-mă! În fața altarului. Refuz să ies din sanctuar! ». Călugărițele strigau: “Nu trage! Nu trage!”. Rusul se strâmbă triumfător, scuturând arma în care-i stătea puterea. Apoi, disprețuitor, se depărtă de preasfântul vicar⁵³.

Cei de pe urmă au avut noroc, ceea ce nu a fost cazul majorității membrilor clerului. Mulți au murit așa cum prescrie marxismul: un glonț în ceafă – craniul făcut praf și pulbere⁵⁴. Pentru anumiți Sovietici, călugărițele constituiau o foarte apreciată trufanda pentru penisurile lor revoluționar-dezlănțuite, democrat-populare, blasfematoare și sifilitice. Iată ce ne spune un preot din Klosterbrueck:

Vreme de mai multe ore, toate fuseseră torturate și violate de către ofițeri. Când s-au întors, erau cu fețele umflate. Abia mergeau... În satul vecin, Rușii adunaseră toate călugărițele într-o sală. Unele dintre cele mai tinere reușiseră să se ascundă în cisterna cu apă, din pod. Celelalte fură tratate oribil. Au încercat să se apere, dar nu a fost chip. Toate au fost violate cu o sălbăticie și violență de neimaginat, inclusiv cele trecute de optzeci de ani. Apoi, dimineața, se laudau că n-au lăsat nicio virgină în toată mănăstirea⁵⁵.

”Când au revenit, călugărițele erau terminate... Ne-am ghemuit cu toții într-o cameră mai mică și ne-am rugat...”, scrie un martor dintr-o altă parohie. *”Am auzit pașii grei ai Rușilor, ce veneau și plecau. Trăgeau șuturi peste șuturi în cele ce se odihneau pe podea. Au tras cu pistolul în tavan, au smuls sutanele de pe călugărițe. Nu voi uita niciodată strigătele oribile ale femeilor și copiilor*⁵⁶.

Ca și surorile lor laice, călugărițele au fost violate cu un astfel de sadism încât unele au încetat să se mai roage, căci asta îi excita și mai tare. Nu acesta a fost însă cazul majorității.

Dintr-o dată lovi preotul cu toată puterea peste cap. Acesta sângera pe gură și pe nas, ceea ce excită Rusul și mai și. Se aruncă asupra câtorva călugărițe, le smulse sutanele și le creștă cu sabia. Apoi alege una mai tinerică, o duse într-un colț unde o violă fără jenă. Nu puteam face nimic, decât să ne rugăm Domnului, să nu o omoare. Deodată, se deschise ușa dinspre altar și își făcu apariția un tânăr și uriaș ofițer, care înțelese imediat ce se petrece. Alergă către celălalt ofițer, penismen mai vârstnic, în plin exercițiu de pulicrație. Îl săltă ca pe un sac, îi puse piciorul pe piept și îi smuse sabia de la brâu. Apoi chemă doi soldați, ce luară pe sus ofițerul bătrân și-l aruncară afară ca pe o buturugă. Întorcându-se spre noi, tânărul ofițer ne spuse că nu mai avem de ce ne teme și că va pune soldați de pază la ușile bisericii⁵⁷.

După cum arată cazul de mai sus, aceste contradicții ale Armatei roșii erau foarte derutante pentru Germani. Ca și în fața unor animale sălbatice, victimele nu puteau fi niciodată sigure de reacția Rușilor într-o situație dată. Chiar și în cele mai grave situații, Germanii au remarcat acest comportament paradoxal și tulburător. În intervalul unei singure zile sau ore, ba chiar al câtorva minute, o familie germană putea întâlni ambele extreme ale Armatei rusești: atât căpitanul corect și politicos, ce nu bea niciodată și cânta Chopin, la pianul din salon, cât și maiorul beat turtă, ce distrugea nu numai pianul ci și salonul. Chiar și între soldați exista acest evantai de reacții. Descriși de Dostoievski și Tolstoi ca un fel de “copii bătrâni, incoerente în gândurile și

acțiunile lor”, variațiile chefului soldătimii ruse erau teribile, insuportabile⁵⁸.

“*Toți sunt așa*”, insistă nevasta unui agricultor, clătinând din cap, incredulă. “*La un moment dat par să se comporte în amici, pentru ca după o secundă să devină inamici, persoane foarte diferite*”⁵⁹.

Soldatul ce lovea cu brutalitate, mușca și viola femeia ce-l implora, peste câteva clipe putea să îi mângâie copilul sau chiar să îl legene. Mulți violori nu se înmuiau în fața plânsurilor muierestii. Urletele copiilor însă îi îmbunau adesea.

“*O împingeau pe Fraulein Behn în cameră*”, scrie o femeie, “*când, dintr-o dată, văzură pe bebeluș, plus băiețelul de patru ani... Ambii dormeau în pătuț. Se opriră brusc. « Klein kinder? », zise unul, evident surprins. Vreme de un minut, cei doi soldați priviră copiii în pătuțul lor, apoi se retraseră pe vârfuri din apartament*”⁶⁰.

Mulți sunt cei ce au notat că un copil bolnav o putea scăpa pe mamă de viol. Majoritatea Rușilor manifestau o adevărată afecțiune pentru copiii germani, îi hrăneau, se jucau cu ei și le făceau concesii pentru care adulții ar fi fost împușcați fără milă. Conform ordinelor funcționării sovietice, mai mulți puștani dintr-un sat erau amenințați cu execuția, întrucât fuseseră prinși pe când șterpeleau cărbuni dintr-un tren. Ordinele de acest fel nu erau însă totdeauna executate de către ofițerii și soldații sovietici.

“*Când au văzut copiii împingând cărucioarele cu cărbuni*”, declară un martor, “*soldații au întors spatele, făcându-se că nu văd nimic. Unii chiar au împins cărbunii jos, cu cismele lor, pentru a fi sălțați mai ușor, de către copii*”⁶¹.

“*Ea descoperii că micuța ei fiică blondă și grațioasă reușea totdeauna să îi îmbuneze pe soldați*”, povestește un prieten al Reginei Shelton. “*Păstrându-și fiica mereu lângă ea, o învăța ce să facă pentru a-i îmbuna și mai tare pe acești oameni foarte curioși. Că o fi fost vorba de caracteristica unui popor, după cum pretind unii, sau numai de simpla nostalgie a taților pentru familiile lor, niciun Rus dintre cei întâlniți, precum și alții de care am auzit vorbindu-se, nu a rănit vreodată un copil*”⁶².

Din păcate, acest lucru nu este absolut adevărat, lucru atestat de numeroasele cadavre de copii și chiar de bebeluși. Inocența copiilor nu era o garanție de securitate. “*Doamna K și-a pierdut fetița de nouă ani, pe Gretel*”, după cum semnaleză un preot din Silezia. “*Fetița a fost împușcată de Ruși, pentru că a vrut să își apere mama, violată de către aceștia*”⁶³.

Exceptând mania pentru ceasurile cu brățară, Sovieticii se dădeau în vânt după biciclete. În ciuda haosului și a ororilor din jur, Germanii priveau increduli pe Ruși ce « descopereau » această drăcovenie, nemaivăzută la ei.

“*Au confiscat toate bicicletele din sat*”, declară un martor. “*Nu știau să meargă pe ele, cădeau, iar se urcau și iar cădeau, până ce un caporal, mai viteaz, a pus mitraliera pe bicicletă și a*

făcut-o praf. Ceilalți l-au imitat, lansându-se într-o nemaivăzută cruciadă contra bicicletelor, mai ales a roților acestora, lăsând un morman de spițe, cadre și pedale în mijlocul străzii"⁶⁴.

"A fost amuzant", adaugă un alt observator. "Foarte amuzant să îi vezi cum urcă și cad de pe bicicletă, se ridică și apoi o aruncă turbați de furie, o iau la șuturi""⁶⁵.

Contrariați și nervoși, soldații nu se lăsau, făceau eforturi pentru a stăpâni bicicleta: "Simpla urcare pe bicicletă îi umplea de fericire, ca orice jucărie procurată copiilor. Urlau de plăcere când reușeau să se mențină pe verticală, strigau de durere când cădeau ori se ciocneau în viteză de zidurile ce nu se trăgea din cale. Ca și femeile, nici bicicletele nu erau în siguranță. Nu erau destule biciclete pentru soldații sovietici, care se băteau între ei pentru a deveni stăpânii ispititoarelor drăcovenii"⁶⁶.

După câțiva pași în interiorul Reichului, Rușii fură uimiți de abundența generală. Unele femei germane au scăpat din fața primului val de penismeni-violatori, ascunzându-se prin podurile caselor. Obișnuși cu noroiul și primitivismul colibelor lor, unii soldați sovietici se temeau de scări. Se suceau, se învârteau în jurul scărilor, neavând curajul să urce pe ele. Cei mai mulți intraseră într-o lume ce le depășea înțelegerea.

"De ce voi război?", spunea Rusul incredul unui German. *"Germania are toate. Aici, dintr-o singură casă, poți ieși mai mult decât într-un sat întreg, din țara noastră!"*"⁶⁷.

"Fiecare sertăraș este plin cu tot felul de minuni", adăugă alt soldat sovietic⁶⁸.

Marele număr de mașini, tractoare, motociclete, mașini de spălat, mașini de gătit, ustensile de bucătărie, aparate de radio și alte articole curente, din lumea modernă, erau lucruri ce depășeau înțelegerea multor Sovietici. Electricitatea, apa rece sau caldă, de la robinet erau considerate minuni de-a dreptul. Soldații smulgeau robinetele din pereți, crezând că simpla lor plantare în zidurile colibelor de acasă înseamnă apă curentă în acestea. Alții ambalau cu foarte mare grijă becurile electrice, doritori să ducă magia luminii electrice în satele lor. Rușii refuzau să creadă că porțelanul pe care se așezau Nemții, în toalete, era destinat nevoilor firești și de toate zilele ale omului. Ei credeau că acestea servesc pentru spălarea cartofilor.

"Noi, ofițeri și soldați, văzând bogăția și prosperitatea unei țări capitaliste, nu putem crede ochilor. Nu am fi crezut că poate exista o astfel de abundență de bunuri", recunoștea un soldat⁶⁹.

Conștienți că impactul acestei bogății și abundențe riscă să deschidă ochii soldaților troglodizați, politrucii și comisarii le spuneau că aceste bunuri fuseseră furate din diverse țări⁷⁰. Nu se știe dacă soldații chiar se lăsau păcăliți de aceste cuvinte. Lali Horstmann își amintește spusele unuia dintre aceștia: *"În Rusia,*

numai șefii din vârf au de toate. Noi nu avem nimic”, spuse acesta, scuturând zdravăn masa cu pumnul. “Mulți alți soldați gândesc ca mine. Dacă spunei asta cuiva, voi fi împușcat”, continuă el cu o voce joasă și privind cu grijă în jur. El nu cunoștea alt sistem decât comunismul, deși era o ființă omenească”⁷¹.

Rece și dură, realitatea a fost motivul principal al distrugerii Germaniei răsăritene – mai important decât răzbunarea sau propaganda. A asasina, viola și jefui nu era destul pentru satisfacerea setei Armatei roșii de a distruge tot ce-i ieșea în cale, fiecare răzbuându-se astfel pentru modul cum fusese tratat la el acasă, de propriul lui guvern⁷². Casele ce avuseseră norocul să scape de incendii erau distruse și murdărite în modul cel mai sălbatic și mai revoltător. Când mama și surorile Erikăi Hansen se întoarseră în casa lor din Schoeneiche, fură întâmpinate de o “putoare devastatoare ce le tăie răsuflarea”.

“Zidurile erau tencuite cu excremente omenești...” Nota Erika dezgustată. “Mobilele fuseseră distruse și aruncate pe fereastră... Deșeuri și murdării de tot felul acopereau podeaua, de parcă uraganul uraganelor trecuse prin casa noastră”⁷³.

Când un pastor din Silezia se decise să evalueze pagubele dintr-o mănăstire și o biserică locală, el descoperi “*haosul total*”.

Traversez încăperile pustiite; paturile și saltele au fost sfâșiate, fulgii pernelor sunt peste tot. Cărțile sunt atât de distruse încât nu mai pot fi utilizate. Sunt împrăștiate prin toate camerele. Rușii au vărsat conserve și sirop peste cărți. Apoi, culmea civilizației, își făcuseră din belșug nevoile diareice peste ele. Deși nu foarte poetică, această descriere se potrivește pentru orice casă din oraș⁷⁴.

Devastarea zonelor rurale a fost la fel de mare ca cea a orașelor. Valul de distrugere și de sălbăticie ce mătura Germania a fost de proporții biblice. Hangarele și silozurile erau arse, grânele distruse, livezile și pepinierele trântite la pământ, nivelate cu tancul. Un soldat rus își amintește: “*Locotenentul scoase cuțitul, se duse către o vacă și îi dădu o lovitură mortală la baza craniului. Picioarele vacii se îndoiră sub ea și animalul căzu, în vreme ce restul turmei ce mugea de spaimă o luă la goană. Ofițerul șterse pe cisme tăișul cuțitului și spuse: « Tatăl meu mi-a scris că Germanii ne-au luat una dintre vacile noastre. Acum suntem chit »*”⁷⁵.

Ca o mașină scăpată de sub control, Armata roșie a distrus și murdărit, cu ura ei, tot ce i-a ieșit în cale: “*Am recunoscut caii Prusiei orientale, înhămați la șarete și căruțe, sau călăriți de Ruși*”, își amintește un German. “*Parcă își pierduseră sufletele. Erau supuși unui ritm drăcesc – ba un trap de le plângeai de milă, ba un galop furios. Mai mare groaza să îi vezi pe strada pietruită, cu capetele trase în spate, de hățuri, cu buzele smulse și în sânge, din cauza zăbalei*”⁷⁶.

Nimic nu scăpa furiei soldățimii roșii. Același martor continuă: “*Abia întoarsă din Sud, o barză fu ucisă cu mitraliera, de Rușii ce păzeau grupul nostru. Mirată și neînțelegând ce se*

*petrece, pasărea își luă zborul și bătu din aripi către Gross Germau, dealul din fața noastră. Chiar deasupra satului, o rafală de vreo sută de focuri o făcură să cadă ca o piatră*⁷⁷.

Iazurile pentru crapi fură dinamitate, iar peștii lăsați să moară pe uscat. “Nimeni nu este nevinovat”, proclamau fițuicile, afișele și lozincile deuteronomice ale tovarășului rabin bolșevic Ehrenburg. « “Ucideți! Ucideți” Ucideți! ».

Dintre metodele utilizate pentru a-și etala sălbăticia, Armata roșie a excelat la capitolul violuri. De la opt la optzeci de ani, sănătoase sau betege, înăuntru sau afară, pe câmpii sau trotuare, contra zidurilor sau copacilor, masacrarea femeilor germane continua fără încetare. Când cadavrele nu mai puteau servi satisfacerii viciilor aberante, bastoane, răngi, drugi de fier sau receptoare telefonice, totul era bun pentru a fi plantat în vaginul victimelor⁷⁸.

*”Aceste lucruri”, scrie un martor, ”s-au produs astfel încât sălbăticia a impresionat mulți dintre ofițerii sovietici”*⁷⁹.

”Impresionat” – un fel de a spune! Mulți ofițeri sovietici practicau ei înșiși violul; cei ce erau contra acestei sălbăticii, nu dispuneau de autoritatea morală, fizică sau politică pentru a o putea opri. În absența regulilor și regulamentelor, nicio lege sau disciplină nu-i putea ține în frâu pe depravații depravaților, cărora fantasmelor sadice le procurau plăcerea supremă. În februarie 1945, cucerind orașul Neustettin, soldații sovietici au descoperit mai multe lagăre de instrucție din cadrul Serviciului Muncii, al femeilor Reichului – organizație compusă mai ales din tinere fete, ce învățau o meserie sau efectuau un stagiu impus de nevoile distrugerilor de război. Unele se pregăteau pentru a deveni infirmiere, altele pentru a croi uniforme soldaților și chiar a repara străzile și șoselele distruse de bombardamente. Leonora Cava, o tânără braziliancă de 19 ani, era membră a unui astfel de grup de fete. Întrucât țara ei era în bune relații cu Aliații, comisarul politruc însărcinat cu rezolvarea cazului acordă Leonorei un tratament de favoare. Când lagărul celor 5 000 de fete a fost transferat într-o veche turnătorie de fier, Leonora a fost pusă de sovietici în fruntea celor 5 000 de fecioare.

Comisarul politruc a fost drăguț cu noi și ne-a repartizat în barăcile muncitorilor străini din uzină. Spațiul repartizat era însă prea mic pentru cele 5 000 de fete. M-am dus să vorbesc comisarului despre acest lucru. Mi-a spus că este vorba de un aranjament temporar. Mi-a propus să mănânc în biroul dactilografelor, dacă era prea multă lume, ceea ce am acceptat cu plăcere. Imediat însă, am fost sfătuită să rup orice contact cu celelalte fete, considerate ca aparținând unei armate ilegale. Protestând contra acestei minciuni am fost oprită brutal. Mi s-a spus că dacă mai pronunț astfel de cuvinte voi fi împușcată.

Deodată aud strigăte disperate. Soldații Armatei roșii aduc cu de-a sila cinci fete dintre colegele mele. Comisarul le-a ordonat imediat să

se dezbrace. Întrucât ele au refuzat, din pudoare, mi-a ordonat mie să le dezbrac și să îl urmăresc. Am traversat curtea vechii cantine muncitorești, din care fuseseră scoase mesele, cu excepția câtorva, de pe rândul dinspre ferestre. Era un frig teribil, fetele tremurau. Într-o încăpere mai mare, cu dale pe jos, eram așteptate de un grup de Ruși. După cum se amuzau și râdeau, am înțeles că făceau glume obscene pe seama colegelor dezbrăcate, poate chiar și a mea, care eram îmbrăcată. Comisarul-politruc mi-a spus să iau aminte – să învăț cum se transformă rasa Domnilor Arieni în bucăți de carne gemând de durere și neputință.

Apărură doi « Polonezi », îmbrăcați numai în pantaloni. Cum i-au văzut, fetele au început să țipe cu disperare. Polonezi-nepolonezi, hahamii au înhățat-o pe prima dintre ele și i-au îndoit spatele pe marginea unei mese mai înalte, până ce articulațiile coloanei vertebrale au pârâit. Gata să leșin, văd că unul dintre călăi ia un cuțit. Sub ochii celorlate patru fete îngrozite, taie sânul drept al primei victime a acestui tratament al învingătorilor Aliați și democrați. Maestrul cuțitului s-a oprit o clipă, apoi, cu aceeași abilitate, a tăiat și cel de al doilea sân al fetei. Nu am auzit niciodată un strigăt atât de disperat ca cel al bietei mele colege. După această operație, i-a înfipt de mai multe ori pumnul în burtă, de fiecare dată fiind aplaudat de asistența Rușilor, în frunte cu politrucul-comisar.

Următoarea fată plângea și implora Fecioara Preacurată și toți sfinții să o ajute. Rugăciunile ei fură zadarnice. Călăii păreau să procedeze cu încetinitorul, cu o grație sadică oribilă – victima fiind o fată foarte frumoasă. Celelalte trei fete s-au prăbușit, plângeau și se rugau, implorau o moarte rapidă dar simțeau că le așteaptă aceeași soartă. Ultima dintre ele era aproape o copilă, sânii ei abia începuseră să se dezvolte. I-au jupuit pielea de pe piept, până ce au apărut coastele delicate și albe.

Apoi au fost aduse alte cinci fete, alese cu mai multă grijă, printre cele mai frumoase și mai bine dezvoltate. Când au văzut corpurile celorlalte cinci, care le precedaseră, începură să plângă și să strige după ajutor. Cu slabele lor puteri au încercat să se apere, dar asta nu le-a servit la nimic și nu a făcut decât să excite și mai mult cruzimea și sălbăticia așa zișilor « Polonezi ». Pe una din ele au tăiat-o în două pe toată lungimea și i-au turnat înăuntru ulei de mașină, pe care au încercat să îl aprindă. Un Rus a tras în vaginul unei fete, înainte de a-i tăia sânii.

Urletele de aprobare au ajuns la paroxism când « Polonezii » au scos un fierăstrău dintr-o ladă de scule, pe care l-au utilizat pentru a smulge sânii celorlalte fete. Masa și podeaua din jur erau pline de sânge, iar Rușii într-o frenezie de nedescris, într-un orgasm de sălbăticie deuteronomică, de cruzime și de sânge. Alte și alte fete fură aduse.

Priveam aceste fapte macabre ca printr-o perdea roșie. Roșie de sânge. Iară și iară auzeam strigăte teribile, când sânii erau tăiați; când vaginul și părțile genitale erau mutilate, atunci auzeam gemete... Era mereu aceeași reacție: strigăte ascuțite, când li se tăiau sânii, gemete înfundate când organelle sexuale le erau mutilate... Mereu aceeași sălbăticie rafinată, aceleași rugăciuni și implorări, aceleași strigăte ascuțite și aceleași gemete înfundate. Măcelăria inimaginabilă a fost întreruptă în mai multe rânduri, pentru a evacua cadavrele și a mătura sângele de pe jos... Când nu am mai putut sta pe picioare, am fost împinsă pe un scaun. Comisarul-politruc a ținut neapărat să vadă totul, întrerupând tortura și măcelăria când mă țineam de burtă și vomam. O tânără fată nu se dezbrăcase complet. Părea mai în vârstă decât celelalte, care aveau cel mult șaptesprezece ani. Acesteia i-au înmuiat sutienul în ulei și apoi i-au dat foc. Pe când fata urla i-au introdus un drug de fier în vagin, pe care l-au scos prin buric.

În curtea fostei cantine, grupuri întregi de fete au fost ucise cu bâta, nu însă înainte ca cele mai frumoase să fii fost selecționate pentru tortura și măcelăria maștrilor-călăi « Polonezi ». În curtea cantinei răsunau gemetele și strigătele de agonie ale câtorva sute de fete⁸⁰.

În afară de cinci sute de fete, dintre cele cinci mii, de la turnătoră de fier, alte două mii, din lagărul Neustettin au avut aceeași soartă⁸¹.

Totuși, orcât de bestiale, de sălbatice, crude și depravate fură aceste crime, soldatul sovietic era o enigmă. Pentru fiecare act de sălbăticie, Rusul era capabil și de o drăgălășenie. *”Pentru a înțelege acestea”, explica cineva, ”pentru a înțelege că soldatul rus este capabil să împartă ultima bucățică de pâine cu un copil german, sau un șofer rus să ia în camionul său o bătrână, fără să fi primit ordin să o facă, ba chiar să o conducă pe aceasta, cu căruciorul ei, până acasă, asta nu-i tocmai simplu. Trebuie să vezi același soldat la pândă într-un cimitir, așteptând femeile și fetele pentru a le jefui și viola. Lucruri de genul acesta au loc în fiecare zi”*⁸².

*”Totdeauna extremele”, adăugă altă victimă. ”Femeile fie, treacă-meargă, dar excrementele în porțelenăria din saloane, manierele uneori rafinate, reverențele”*⁸³, acestea cum trebuiesc înțelese.

Soarta unui preot din Ritterswalde fu aceeași cu a multor altor mii de Germani:

Ne-au tratat cu foarte multă amabilitate. Doi soldați ruși s-au întors la biserică, ne-au oferit țigări și s-au așezat lângă altar. Am stat în picioare în fața altarului, am încercat să discutăm unii cu alții într-un amestec de poloneză, rusă și germană. Dintr-o dată însă un al treilea rus apără în fața ușii, mă văzu și își îndreptă revolverul către mine. Un glonț m-a lovit în plămâni, celălalt m-a atins în pulpă. M-am prăbușit în fața altarului⁸⁴.

Ca și cel de mai sus, mulți alți Germani au acceptat și trăit « viața » aceasta imprevizibilă și insuportabilă. Mulți alții însă, au ales sau au practicat singura opțiune ce le mai rămânea.

*”Părinte, nu mai pot continua viața asta”, murmură o femeie la urechea preotului ce o spovedea. ”Noaptea trecută am fost violată de treizeci de Ruznaci”*⁸⁵.

Ca și cel de mai sus, mulți alți preoți au încercat să prevină sinuciderile care, în anumite orașe, au costat viața unui sfert din populație. Din acest punct de vedere, în cele mai multe cazuri, preoții nu puteau face mare lucru.

”Am strigat, i-am implorat să ne lase în pace”, declară victima unui viol din Streigau. ”Nu ne-au arătat nici un semn de milă. Suntem decise să ne sinucidem toate”.

Fiecare avea un cuțit și o bucată de frânghie. Frau P și-a luat viața prima. Apoi, tânăra Frau K și-a spânzurat fiica, după care s-a spânzurat pe sine însuși. Mama ei dragă a făcut același lucru cu sora ei. De acum, am rămas numai două dintre noi. Am rugat-o pe ultima să îmi fixeze frânghia la gât, căci eram prea îngrozită pentru a o face singură. Ne-am îmbrățișat încă odată și am împins bagajele pe care ne urcasem. Totuși, am atins pământul cu vârful degetelor... Frânghia a fost prea lungă. Am încercat odată, apoi încă odată. Am

privit la dreapta, apoi la stânga, căci eram înșirate în linie, pe o grindă. Toate erau moarte. Cât despre mine, nu aveam altă alegere decât a mă libera de frânghie⁸⁶.

Deși nu toate acestea s-au putut sinucide cu mâna lor, multe alte femei s-au sinucis în același fel.

Întră peste noi o namilă de Rus. Nu scoase nici un cuvânt. Privi însă peste tot, cercetă camera, apoi merse în spate, unde erau tinerele fete și femei. Făcu semn cu degetul surorii mele. Cum aceasta nu se ridică imediat, s-a plantat în fața ei și i-a pus țeava pistolului mitralieră sub bărbie. Celelalte au început să țipe. Sora mea era incapabilă să facă vreă mișcare. Apoi răsună împușcătura. Capul i-a căzut într-o parte, sângele începu să curgă. A murit imediat, fără să scoată un cuvânt. De sub barbă, glonțul a intrat în creier și întreg craniul i-a explodat. Apoi Rusul ne-a privit pe toate și s-a dus în altă parte⁸⁷.

În vremea asta, majoritatea Germanilor nu știau ce se petrece în restul Reichului, nu aveau nicio idee despre soarta sălbatică ce îi lovea pe compatrioții lor. Scepticii incurabili credeau că rapoartele privind genocidul sovietic și holocaustul anglo-american, care făceau tuturor părul măciucă, sunt, în principal, rezultatul mașinii de propagandă a Doctorului Goebbels. Fărămă cu fărămă, adevărul ieși însă la lumină. După un mic contraatac, Germanii reușiră să recucerească temporar Neustettin. Tinerii soldați, ce nu își imaginau jaful și distrugerile Rușilor, din spatele liniei frontului, tocmai adunau prizonierii. ”Apoi”, după cum își amintește un Landser, ”se produse ceva neașteptat”:

Multe Nemțoaice au sărit pe Ruși cu furcile, cu cuțitele și nu s-au oprit decât atunci când am tras cu mitraliera în aer. Credeau că protejăm aceste animale și ne-au blestemat pentru asta. Ne-au implorat să intrăm în case, să vedem ce au făcut acolo. Câțiva dintre noi am făcut ceea ce ne-au cerut femeile. Am fost cu toții dați peste cap. Niciodată nu ne-am fi închipuit așa blestemății. Niciodată nu văzusem și nu auziserăm așa ceva. Totul era monstruos, de necrezut, inexprimabil în cuvinte!

Complet dezbrăcate, femeile zăceau în majoritatea camerelor. Pe abdomenul unora fuseseră crestate svastici, altele zăceau cu intestinele scoase afară, unora le fuseseră tăiați sânii, fețele zdrobite, terciuite. Altele fuseseră masacrate în timp ce erau legate de mâini și de picioare de diversele mobile din casă. Coadă unei mături obișnuite străpunsese vaginul uneia, coada unei mături de nuiete ieșea din vaginul alteia...

Mamele fuseseră obligate să asiste la violarea fetelor de zece sau doisprezece ani de câte douăzeci de masculi penismeni, unul după altul; fetele au asistat și ele la violul mamelor, ba chiar și la cel bunicelor. Femeile ce au încercat să reziste au fost torturate până la moarte. Nici urmă de milă...

Femeile pe care le-am eliberat erau într-o stare de nedescris... Fețele, ochii lor nu exprimau decât pustiul, neantul, toate erau ca scoase din minți, Cele cu care era imposibil să schimbi un cuvânt urcau și coborau, fugeau de colo-colo, gemeau și repetau iar și iar aceleași cuvinte. Deși noi înșine eram foarte motivați, după ce am văzut consecințele acestor atrocități bestiale, am fost mai decizi ca niciodată să ne batem. Știam că războiul nu mai poate fi câștigat, dar era de datoria noastră, o datorie sfântă, să ne batem până la ultima suflare și ultima picătură de sânge, până la ultimul glonț⁸⁸.

VI

ULTIMUL GLONȚ

În răsărit, sfârșitul Germaniei național-socialiste se profilează în mod implacabil. Destinul ei groaznic este fapt împlinit, evident. În Apus, aceeași înfrângere și aceeași soartă se împlinesc metodic și ineluctabil, aparent fără sălbăticiile și atrocitățile apocaliptice din Est, aproape în liniște.

După eșecul devastator al ofensivei din Ardeni, din decembrie 1944, armata germană se retrage și se grupează în spatele « Zidului de Vest », o linie mai mult imaginară în lungul frontierei occidentale a Reichului. Aici, ca peste tot, Germania nu mai este decât umbra celei de altădată, inferioritatea numerică este considerabilă, la fel ca cea în armament. În aer, Germania este total absentă.

“Ne-am simțit neputincioși în fața superiorității materiale incomensurabile a Americanilor, fără de care Englezii și Rușii ar fi capitulat de multă vreme...”, arată un ofițer german¹.

Landserul asediat a rămas însă o adevărată provocare pentru rozătorul de gumă, acel « GI » american sau omologul lui, britanicul « Tommy ». Când cele două tabere se confruntă în număr relativ egal, rezultatul este invariabil același². Desigur, apărarea propriei patrii a revigorat Armata germană. Totuși, în cursul bătăliilor mai vechi, din Italia sau din Africa de Nord, deznodământul a fost totdeauna același. Interogat cu privire la opinia lui în ce privește trupele americane, în cadrul luptelor din Africa de Nord, cu care ocazie Armata italiană, aliata Germaniei, s-a predat în mod lamentabil, un Landser prizonier a răspuns fără ocol ofițerilor americani care îl interogau: “Pentru noi, Americanii sunt ceea ce sunt Italienii pentru voi”³.

Deși comandanții americani s-au străduit să pară indignați în fața aprecierii infanteristului german, panica Aliatilor în timpul ofensivei din Ardeni a confirmat întru totul judecata limpede a acelui Landser. Unul dintre motivele ce justificau disprețul soldatului german față de cei americani era lipsa de experiență a acestora de pe urmă. Scenele, zgomotele, contextul luptelor cu care soldatul german se obișnuise de mult, constituiau lucruri teribile pentru majoritatea soldaților americani. Iată ce își amintește un sergent britanic:

Americanii erau totdeauna în grup compact, în vreme ce noi mergeam pe ambele extremități ale șoselei... Pentru a-și vorbi între ei, Americanii strigau cât îi ținea gura și trăgeau în ce se nimerea... Era clar că infanteristului american îi lipsea experiența, « zgomotul bătăliilor ». Când auzeau împușcături prin apropiere, Americanii se aruncau pe burtă și începeau să tragă. Trecând pe lângă o fermă în flăcări, s-a auzit un zgomot ce părea să fie tirul unei mitraliere. Era însă evident că nimeni nu putea fi în acea clădire, din cauza incendiului. Zgomotul respectiv nu putea fi produs decât de muniția ce ardea. Pentru a înțelege acest lucru, Americanii au avut nevoie de

o bună bucată de timp. Abia apoi s-au ridicat de pe burtă și au reluat marșul. Pe când ne continuam drumul, am văzut pe cineva, într-o lungă manta germană, ridicându-se în picioare și venind către noi cu mâinile în aer. Era un bătrân din Volkssturm, de 50 poate 60 de ani, un tip înalt și slab. Înainte de a fi putut face vreo mișcare, trei Americani a tras trei rafale în bietul om, care a căzut la pământ. Numai Dumnezeu știe cât de mânioși am fost pentru acest lucru⁴.

Tirul încrucișat al armelor de calibru redus părea groaznic pentru Americani, iar barajele de artilerie ceva terifiant.

”Efectul schijelor nu se limitează la sfâșierea și ruperea trupului ci torturează spiritul la nebunie”⁵ – declară un soldat american îngrozit.

”Teroarea fizică pură face ravagii când moartea zgomotoasă și violentă coboră din cer și te caută din aer, răscolind pământul din jur, rupând și reducând totul într-un fel de zeamă” – ori asta este, adăugă alt American, de-a dreptul « emasculant, jugănit »⁶.

Un nou sosit american își amintește și el:

L-am întrebat pe sergent dacă a fost atins, Mi-a surâs și mi-a spus că nu. Atâta doar că făcuse pipi în pantaloni. Totdeauna făcea în pantaloni, când bătălia începea – mi-a spus-o chiar el. Apoi totul se aranja. Nu a încercat să se scuze, iar eu, la rândul meu, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă nici cu mine... ceva cald curgea în lungul piciorului meu... I-am și spus-o sergentului: « Sergent, și eu am făcut pipi în pantaloni » ... sau ceva în genul ăsta. Mi-a zâmbit și mi-a spus « Trăiască Războiul »⁷.

Obișnuit cu măcelul « curat » și vărsările de « sânge uscat » de pe scenele de la Hollywood, novicele American mediu era de-a dreptul dezumanizat de scenele groaznice și neprevăzute ce îl pândeau la tot pasul. Suportând tirul inamic și loviturile directe, mulți Americani și-au văzut prietenii vaporizați într-un jet de « pete roșii ». Alții și-au văzut camarazii zăcând în lungul drumurilor, soldați din care nu rămăsese “decât jumătăți de trupuri, fesele goale și picioarele”⁸. Războiul se apropia de sfârșit, dar imaginile și scenele încă vii, din spiritele lor, făceau că puțini dintre soldații americani erau în căutarea acelei *Purple Heart*, a bravurii adevărate, din toată inima. În plus, după cum a fost cazul și în 1917, numeroși soldați americani au suferit complexul numit « vid spiritual », de către unii observatori. Ei își puneau anumite întrebări cu privire la motivele pentru care se băteau, contra cui se băteau și, mai ales, de ce?

În ciuda anilor de propagandă anti-germană și anti-național-socialistă, în ciuda politicii de diabolizare a soldatului german – după cum se întâmplă adesea, trupele din prima linie erau primele ce aruncau ura oficială cât colo. Grație mărturiilor celor evadați sau eliberați, a devenit evident că prizonierii de război aliați erau tratați foarte corect de către Germani, care respectau cu strictețe toate cele prevăzute de către Convenția de la Geneva. În plus, ceea ce politicienii, politrucii, propagandiștii și trupele de acoperire considerau simple detalii sau chiar chestiuni triviale, pentru adevărații combatanți se dovedeau a fi preocupări de primă importanță.

”Aș vrea să spun ceva despre Germani”, zise un « Tommy » britanic: ”Ei se comportă mai bine decât noi, cu cadavrele inamicilor, pe care le îngroapă corect și cu multă grijă, echipamentul acestora fiind agățat pe cruce”⁹.

Nu a surprins pe nimeni ”înțelegerile rapide” dintre adversari, cu scopul a face războiul mai suportabil pentru ambele părți. ”Am menținut comunicații foarte amicale cu Germanii...”, mărturisii un American. ”Înainte de a bombardarea Hombergul, Germanii ne-au comunicat ora exactă a bombardamentului. Înainte de a trage cu tunurile peste Leverkusen, i-am anunțat și noi pe Germani. Deci toată lumea putea să se adăpostească și nimeni nu era rănit”¹⁰. În numeroase alte ocazii, trupele din prima linie s-au reunit și amestecat, soldații au schimbat între ei amintiri și brelocuri, ba chiar au încropit relații sociale.

De multe ori, soldați americani, britanici și germani s-au regăsit afumați binișor în aceleași dispute din baruri sau bordele, au stat împreună la coadă pentru a utiliza aceleași toalete¹¹.

Astfel de incidente puneau o față foarte umană pe obrazul « răului Hun » al propagandei de război. Aceiași factori ce determinaseră atitudinea Aliților în Germania, s-au verificat și în ce privește atitudinea Germanilor față de Aliți. Contrar celor de pe Frontul de Est, soldații germani erau conștienți că inamicii din Vest semnaseră Convenția de la Geneva. În virtutea acestui accord, orice infanterist german avea garanția că va primi statutul de prizonier de război, în caz că va fi capturat sau că se va preda. Întrucât sfârșitul războiului se apropia, ca și omologii lor aliați, numeroși « Jerrys » din lungul zidului de Vest nu aveau niciun chef să facă pe eroii. Un soldat german a declarat că “nu este nici în căutarea unei Cruci de Fier, nici în căutarea unei Cruci de Lemn”. Toată lumea știa că infanteriștii germani considerau că Aliții occidentali constituie răul cel mai mic, în comparație cu Uniunea Sovietică. Întrucât Armata roșie ocupa în felul ei Germania de Est, numeroși Germani sperau, în secret, ca Americanii să ocupe ceea ce mai rămânea din Reichul german, înaintea Rușilor.

Totuși, în ciuda faptului că războiul din Vest nu s-a caracterizat prin sentința implacabilă « luptă sau crapă », ca în Est, mii și mii de soldați și ofițeri germani patrioți s-au angajat să își apere patria până la « ultima șansă ». Pe când Americanii și Englezii împingeau Wehrmachtul în spatele zidului de Vest și apoi pe Rin, iată ce ne spune un ofițer englez ce se pregătea să cucerească orașul Rees, din Renania :

Nemții fuseseră goniți din Franța, Belgia, din Olanda, împinși către Germania, reînțorși pe Rin... Iată-i acum înghesuți în acest colț din Rees, obligați să lupte stradă cu stradă. Totuși, ei se bat încă... De acum, inamicul este redus la ultima sută de metri, la punctul extrem Est al cuceririlor sale vestice, unde este în poziție de forță, cu tranșee profunde, din beton. Tentativele noastre de apropiere întâmpină un foc foarte puternic. Trebuia să fac un ultim efort cu Compania C, când sosiră patru sau cinci prizonieri, printre care un căpitan, ce părea să fie șef... Pe când studiam harta, a fost condus în fața mea.

Mi-a tras un salut spectaculos, ceva cu Hitler, pe care l-am ignorat... Era un tip arogant, plin de el, unu ce sare în ochi dintr-o dată. Presiunea luptei era clară în punctele de rezistență rămase necucerite, de sub ochii săi¹².

În ciuda acestei rezistențe sălbatice, greutatea masivă a ofensivei aliate măcina încet dar sigur și făcea una cu noroiul orice rezistență germană. *”Nu putem decât să constatăm că, încet, încet, moralul oamenilor noștri din Vest scade tot mai mult...”*, admise ministrul propagandei Joseph Goebbels. *”Vreme de săptămâni și luni, ei au luptat fără întrerupere. Forța fizică necesară rezistenței este epuizată”*¹³.

Dacă moralul trupelor *”scădea tot mai mult”*, acela al civililor din Vest se prăbușise cu totul. După ani și ani de atacuri aeriene, după invazia aliată, unii Germani erau mai mult decât dispuși să accepte înfrângerea. Contrar coloanelor de refugiați din Est, foarte puțini Germani din Vest și-au abandonat casele lor. În ciuda eforturilor propagandei naziste, legăturile rasiale și culturale cu Aliții occidentali, mai ales cu Americanii, erau prea puternice pentru a inspira aceeași frică profundă ca Sovieticii. Greu găseai o familie germană fără o rudă apropiată în America. Mulți considerau că cei ce au dat lumii pe Mickey Mouse, Shirley Temple, pe Laurel și Hardy trebuie să aibă în ei o doză de omenie. Unii Germani nu fugeau de Aliți, ba chiar se grăbeau să îi întâmpine, cum povestește un tânăr dintre ei:

Într-o dimineață însorită, un convoi de vehicule traversa câmpul din fața noastră. Când s-au apropiat, ne-am dat seama că sunt americani. Vehiculele purtau o stea albă pe părțile laterale. În fruntea lor era un jeep. Apoi urmau camioane și trupe de transport. Tolănit pe canapeaua lui, tipul din jeep ținea într-o mână un codru de pâine, iar în cealaltă o bucată de brânză. Nu se grăbeau, ba chiar avansau foarte încet... Pe când se apropiară, Garda aruncă armele și se precipită către Americani. Mama mea alergă peste câmp, drept către coloana americană, iar eu la vreo două sute de metri în spatele ei. Cel din jeep era un sergent american cam borțos. Mama și-a aruncat brațele în jurul gâtului său, strângându-l de bucurie, de ușurare. Totul se sfârșise¹⁴.

”Peste tot în Renania, pe care am traversat-o, în aceste prime săptămâni din aprilie 1945, sentimentele poporului german erau fără echivoc” – așa raporta corespondentul de război Leonard Mosley.

Războiul nu se terminase. Ei însă știau că l-au pierdut și se angajaseră în salvarea a ce se mai putea din epava ce se scufunda. Masa poporului renunța la național-socialism ca la o haină veche, aproape fără durere, hotărâtă să uite și să lucreze pentru a repara, în colaborare cu învingătorii, lucrurile ce fuseseră distruse... Bărbații și femeile, pe care îi opream în stradă și îi rugam să ne îndrume, erau serviabili și politicoși. Când ne auzeau vorbind nemțește se adunau în jurul nostru, ne bombardau cu întrebări: *”Până unde am avansat? Când se va sfârși războiul? Unde sunt Rușii”*¹⁵.

Întrucât informațiile din diversele sate și orașe arătau că Americanii i-au tratat pe civili corect și nu i-au jefuit, dorința altor Germani de a se preda în mâinile lor devenise evidentă. Unitățile Gărzilor Patriotice fuseseră desființate, drapelul alb

atârnau la ferestrele multor case, în numeroase cazuri civili refuzau să ajute Armata germană.

Iată ce ne spune un prizonier de război britanic: *”De două ori am văzut un caporal SS îndreptându-se către o casă, pentru a cere apă gospodinei de acolo. Văzându-i uniforma, aceasta i-a trântit ușa în nas, iar caporalul s-a îndepărtat plin de umilință”*¹⁶.

Într-o tentativă disperată de a reface rezistența compromisă, biroul de propagandă al Doctrului Goebbels a prevenit cetățenii că *”acești Americani constituiau o armată de luptă, a cărei unică funcțiune era de a se bate; după unitățile de luptători, urmau însă trupele de hahami, din spate, jidănimea care, în toate cazurile, acționa în mod sălbatic și necruțător contra populației”*¹⁷. Din păcate, acest adevăr nu a ieșit la lumină decât după ce au trecut trupele din prima linie.

Contrar sălbăticiei și aproape al imposibilității de a controla cu adevărat Armata roșie, comandanții militari americani ar fi putut împiedica o mare parte din excesele comise de oamenii lor contra civililor fără de apărare. Totuși, în numeroase cazuri, acești comandanți nu au mișcat un deget. Dimpotrivă, prin cuvintele și acțiunile lor, mulți ofițeri de rang înalt erau dispuși să încurajeze atrocitățile.

”Suntem angajați într-un război total și fiecare membru al poporului german a vrut acest lucru”, perora generalul american Omar Bradley. *”Dacă în fruntea Germanilor nu s-ar fi găsit Hitler, atunci ar fi fost un altul, cu aceleași idei. Poporul german a vrut războiul și este hotărât să lupte pentru a guverna lumea întregă și a ne impune modul lui de viață”*¹⁸.

”Neamțul este o vită”, repeta Comandantul suprem aliat Dwight David Eisenhower, un om cunoscut pentru ura lui față de tot ce era german. În deplin acord cu Stalin, Roosevelt și restul jidănimii, Eisenhower preconiza pur și simplu masacrarea tuturor ofițerilor germani, a tuturor membrilor Partidului Național-Socialist și Muncitoresc German și a altora. După acest general american, în ansamblul lor, cel puțin 100 000 de Germani trebuiau neapărat să fie « exterminați »¹⁹.

“În inima, trupul și spiritul lui... fiecare German este un Hitler!” – proclama sus și tare ziarul armatei americane, *Star and Stripes*. *“Hitler este singurul om ce încarnează crezul Germanilor. Să nu vă împrieteniți cu Hitler. Să nu fraternizați cu Germanii. Dacă într-un oraș german vă înclinați în fața unei domnișoare sau dacă mângâiați un băiețel blond... de fapt îl omagiați pe Hitler și regimul său sângeos”*²⁰.

Nimeni nu a fost surprins că aceste idei și sentimente nutrite de sfera conducătoare americană au răzbit foarte rapid până la bază. Puțin după ce soldații din prima linie lăsau în urmă un sat

sau un oraș, pe urmele lor soseau trupele din spate, iar realitatea ocupației devenea limpede. Iată ce scrie, foarte șocat, ziaristul William Stoneman, de la *Chicago Daily News* :

Trupele din prima linie sunt brutale și gata să jefuiască proprietatea inamicului. Foarte natural, ele pun mâna pe tot ce găsesc interesant și pentru că sunt în prima linie nimeni nu zice nimic... Ceea ce jefuiesc însă soldații din prima linie este nimic față de vandalismul orb și fără limite al trupelor următoare. Acestea par să distrugă totul, inclusiv cele mai simple instalații și aranjamente ale celor în casele cărora sunt cazate. Astăzi, de pildă, am avut două exemple ale acestui gen de jaf sălbatic, în fața căruia ochii celor ce acordă o valoare bunurilor materiale se umplu de lacrimi²¹.

”Eram nebuni de bucurie, când au sosit Americanii...! Spune o femeie. ”Ceea ce au făcut ei aici a fost însă o totală decepție, care a dezamăgit întreaga noastră familie”.

Au spart totul și au aruncat afară. Am găsit grămezile lor de gunoaie... Cei din prima linie erau luptători, bărbați ce cunoscuseră războiul. Cei de mai târziu erau niște hahalere, neisprăviți ce voiau să o facă lată, să se lăude că făcut războiul... Aveam pe pereți acuarele originale, tablouri, nu toate încadrate. Și-au măzgălit numele deasupra... În pivniță aveam sticle cu cidru și suc de mere. Când am vrut să luăm o sticlă de acolo, după plecarea lor, am constatat că băuseră totul și umpluseră sticlele cu urină. În cratițe și în alte vase de bucătărie aruncaseră hârtia igienică cu care se șterseseră la fund. Halal civilizație !²².

În numeroase orașe, invadatorii deschideau închisorile și lagărele de concentrare, invitând deținuții să li se alăture la bairamul și chefurile lor. *”Au deschis lagărele și au lăsat deținuții să plece”*, sublinia Amy Schrott, o tânără germană crescută în New Jersey. *”Polonezii și Rușii jefuiau casele și ucideau comercianții, după care violau fetele”²³.*

Când lagărul de prizonieri din Salzwedel fu deschis, o mulțime de toate naționalitățile inavadă orașul parcă într-o clipă. Reușind să îl identifice pe primar, o bandă de Ruși îl duseră împreună cu soția și fiica sa în cimitirul orașelului. După ce au biciuit primarul pe piatra unui mormânt, brutele dezlănțuite începură să se amuze cu soția lui, obligată să stea dezbrăcată și în patru labe. Când un Mongol începu să îi violeze fiica, într-un acces de mânie, tatăl smulse piatra de pe mormânt, apoi se prăbuși mort²⁴.

O bună idee despre această anarhie ne este dată de către Christabel Bielenberg, din Furtwangen, care a văzut, cât s-a putut, în timpul unei ieșiri cu bicicleta, în apropierea orașului:

În lungul șoselei erau o groază de bețivi: hoarde de muncitori ruși eliberați din lagăre, îmbrăcați cu haine furate din magazinele jefuite, urlând și răzând înainte de a se prăbuși, beți turtă. Camioanele enorme, pline cu militari, s-au răspândit peste tot. A fost o nebunie, scene de necrezut... Când am ajuns la Furtwangen, acolo era iadul pe pământ, nu altceva. Toate aparatele de radio fuseseră confiscate și plasate pe ferestre, cu difuzoarele la maxim, pe toate programele posibile. Pe străzile din Waltzing, Polonezii și Rușii eliberați erau în carnaval. Germanii se țineau în grupuri, speriați, cu banderole albe pe mâneacă, în semn că s-au predat. Cât despre Francezi, trupele lor erau

de Marocani... Aștia sunt « francezii de baltă », care au ocupat regiunea noastră.

Au început violurile. În primele zile au violat în toată valea, de la un capăt la celălalt. Doi bărbați au fost uciși pe când încercau să protejeze femeile. Apoi Marocanii au plecat și a sosit o altă serie de trupe coloniale franțuzești: Goums din Sahara, înalți, negri, oameni bizari în uniforme gri, precum cămășile de noapte. Erau teribili. Mai întâi au intrat în Rohrbach și au furat toate găinile și iepurii copiilor mei. Câteva zile mai târziu au venit noaptea și au înconjurat fiecare casă din sat, violând toate fetele și femeile între 12 și 80 de ani. Felul lor de a se deplasa, ca pisicile, fără nici un zgomot, era foarte tulburător. Au venit la poartă. Unul dintre ei m-a întrebat: "Unde îți este soțul?" I-am spus că este absent. Pe când îi vorbeam, unul m-a luat pe la spate. Trecuse printr-o fereastră, se strecurase până la mine printr-un tavan ce ar fi trebuit să scârțâie cumva... dar eu nu am auzit nici cel mai mic zgomot²⁵.

Trupele marocane și alte unități coloniale franțuzești aveau o reputație detestabilă de violatori la scara întregii Germanii și a Italiei. Soldații americani și britanici nu erau însă nici ei fără reproș. "*Propria noastră armată și Armata britanică și-au avut partea lor de jafuri și de violuri...*", admite un sergent american. "*La rândul nostru, și noi suntem considerați armată de pulărâi, de violatori*"²⁶.

"*Multe familii americane onorabile s-ar îngrozi de ar ști cum se comportă fii lor aici*", adăugă un alt infanterist american (GI)²⁷.

"*Ne așteptam la anarhia rusească*", spuse un German, "*am crezut însă că Americanii sunt oameni*"²⁸.

Din cauza propagandei și a atitudinii publice a liderilor politici și militari occidentali, ce perorau continuu că « un bun German este un German mort », precum și datorită zvonurilor nefondate privind masacrarea prizonierilor americani în spitalele de campanie, fără să mai vorbim de evenimente delicate și controversate, ca acela de la Malmedy, în care zeci de prizonieri americani ar fi fost lichidați de către trupele SS, în timpul ofensivei din Ardeni – din toate aceste motive și din altele încă, un mare număr de Germani capturați ori care s-au predat, au fost pur și simplu împușcați pe loc²⁹. « *Nu faceți niciun prizonier* », era deviza multor unități americane. Fostii soldați SS, Wehrmacht, Gărzile Patriotice Volkssturm, ce avuseseră norocul de a nu fi fost uciși cu ocazia capturării, mureau acum în spatele frontului. Cu ocazia transferului către lagărul de detenție, sute de prizonieri germani au murit sufocați, de foame sau de frig în vagoanele căilor ferate. Alte mii au pierit în lagărele aliate de prizonieri. Iată ce scrie, în aprilie 1945, un martor din Rheinberg:

Un deținut din Rheinberg avea peste 80 de ani! Altul avea numai 9 ani... Foamea și setea cronică fiind regimul « normal » din lagăr, ambii muriră de dizenterie. În plus, cerul și natura dezlănțuită i-a

bombardat săptămână de săptămână cu ploii peste ploii. Cei amputați sau degerați, cei uzi până la piele viețuiau în nămol, ca amfibiile. Supușii acestui regim american de detenție, erau fericiți să găsească o palmă de nisip pe care se lungeau fără speranță... Ajunși la capătul puterilor, adormeau acolo pe vecie. Alții alegeau vreo gaură sau altă văgăună unde, la rîndul lor, se prăbușeau și ei³⁰.

Generalul Eisenhower încălca pe față Convenția de la Geneva. Numai frica de represaliile contra prizonierilor aliați din Germania I-a împiedicat pe comandantul suprem american să comită un masacru de proporții colosale³¹.

În ciuda numeroaselor sălbăticii comise pe frontul occidental, acestea nu au fost niciodată pedepsite oficial. Ținând cont de propaganda sângeroasă, la care fuseseră supuși vreme de ani și ani, de incităriile conducătorilor lor politici și militari, soldații americani sau englezi se comportau nesperat de bine și, oricum, mai omeneste decât ortacii lor sovietici. Sunt cunoscute eforturile scriitorilor mercenari din *Stars and Stripes*, de stabilire a unor paralele favorabile între Armata americană și Armata roșie, pentru mascarea crimelor acesteia de pe urmă ”*De fapt, între Joe și Ivan nu-i nicio diferență... și unul și altul se amuză, nu-și fac griji*” – Așa măsluiesc adevărul, scribălăii mercenari, cu penița lor infamă. Practic, toți scriu cu aceeași peniță, căreia îi putem spune minciună!

În acest timp, ajunsă sub jugul inamicilor, Germania începu ultima fază a agoniei sale! Foștii soldați, oameni fără un ochi sau o mână, lipsiți uneori de ambele picioare, orbii, surzii mutilații ce crezuseră că războiul s-a terminat - pentru ei - descoperiră curând că lucrurile stau altfel. După cum notase un observator, a fost ultima ”adunare a chiorilor, șchiopilor, ologilor, a copiilor și a bătrânilor”³². Iată ce își amintește Guy Sajer, Landser în vârstă de 18 ani, la data respectivă:

Judecând după cocoșa lor, după piciorile arcuite și nesigure, după ridurile abundente, unele din aceste trupe trebuie să fii avut o medie de cel puțin 60 sau 65 de ani. Prezența copiilor însă era și mai de mirare... Efectiv, copiii mergeau alături de acești bătrâni terminați. Copiii cei mai în vârstă aveau cam 16 ani, cei mai tineri abia dacă aveau treisprezece. Fuseseră îmbrăcați cu uniforme uzate ale adulților. Armele pe care le purtau erau mai mari decât ei. Aveau un aer pe cât de comic pe atât de oribil. În ochii lor vedeai confuzia începutului de an școlar... Unii se amuzau. Își dădeau aere de adulți... Am remarcat unele detalii ce ne-au sfâșiat inima, nu alta. Acești copii începeau primul act al tragediei vieții lor. Mulți dintre ei purtau ghiozdanul în spate, în care mamele lor înghesuiseră de-ale gurii și câteva haine suplimentare³³.

Majoritatea copiilor din Gărzile Patriotice Volkssturm sau din « *Tineretul hitlerist* », organizație similară celei numite « *Boy Scouts* », din America, erau înarmați cu arme preistorice, unele inutilizabile, inclusiv puști calibrul 22, din secolul al XIX-lea. “Uniformele” acestor recruți erau un amestec bizar de cârpe și

haine civile, peste care cususeră diverse banderole. Deși armata nu ducea lipsă de caschete standard, acestea erau prea mari, cădeau pe ochii copiilor, când mergeau sau încercau să tragă cu armele lor³⁴.

“*Aveam aerul unor țigani*” își amintește Siegfried Loesch, când el și camarazii săi au primit misiunea de a face față armatei Roșii³⁵. În mod surprinzător însă, moralul lui Loesch și al celorlalți tineri a fost foarte bun.

“*Moralul nostru, al tinerilor, era excelent*”, continuă Loesch. “*Eram gata să ne batem și să murim pentru [Hitler]... Fiecare simțea că noi vom fi cei ce vor câștiga războiul, în vreme ce ei sau ele puteau fi considerați responsabili*”³⁶.

Fiind vorba de adolescenți, lucrul era de înțeles. În acest stadiu tardiv al războiului, puțini dintre cei în vârstă doreau să se bată pentru Führer. Totuși, doritori sau nu, mulți au făcut-o. Din cauza capitulării fără condiții, a închisorii ce amenința pe unii, a violurilor ce așteptau femeile, a morții iminente a familiilor lor, majoritatea acestora considerau că lupta până la ultima picătură de sânge este nu numai datoria lor supremă ci singura opțiune posibilă. Zvonurile că Roosevelt plănuia să-i cadorească lui Stalin câteva milioane de sclavi germani i-a dinamizat pe mulți dintre șovăielnici. După cum scrie un funcționar, “*aceste informații aveau efectul unei bombe, printre unii dintre cei mai fricoși*”³⁷. Erau însă și incitații mai puternice pentru cei șovăielnici, fricoși sau lași. Amiralul Karl Dönitz, comandantul suprem al marinei, exprima starea de spirit a tuturor militarilor, când anunța cele ce urmează:

Inutil să mai spun că, în situația noastră, capitularea înseamnă sinucidere, moarte sigură, ea implicând, mai devreme sau mai târziu, anihilarea a milioane de Germani. Față de aceasta, sângele cerut de bătăliile cele mai teribile este de fapt un preț neînsemnat... Să nu-i uităm, să ne ocupăm de cei ce șovăiesc în datoria lor de fidelitate față de Statul național-socialist și de Führer. Aceste persoane nu pot fi influențate decât prin frică... Toți cei care, fără un ordin expres din partea Führerului, părăsesc zona lor, atacată de inamic, sau nu se bat până la ultima lor suflare, vor fi considerați și tratați ca dezertori³⁸.

Escadroanele poliției militare sau Feldjandarmeriei cutreierau spatele frontului și făceau justiție marțială pe loc. Nefericiții arestați de justiția militară, care nu puteau furniza un ordin scris, pentru a justifica absența lor de pe front, erau judecați și împușcați în câteva minute. Nici un fel de scuză nu era valabilă. Comandantul de tancuri Hans von Luck ne spune cum se petreceau aceste lucruri:

Trimisesem pe unul dintre cei mai buni sergenți ai mei, șef de pluton anti-tanc, decorat de mai multe ori, la atelierul nostru din spatele frontului, împreună cu alți doi conducători, pentru a aduce câteva tractoare blindate, trimise acolo pentru a fi reparate. Îi spuseseam să se întoarcă cât se poate de repede, întrucât aveam nevoie urgentă de aceste vehicule. Mi-a trimis un cuvânt printr-un mesager, anunțându-mă că nu va veni decât a doua zi dimineată. Ceea ce s-a întâmplat atunci, mi-a fost povestit ulterior de către unul dintre piloți. Cu ochii în lacrimi, abia capabil să vorbească, acesta mi-a spus:

”Seara, eram într-o mică pensiune, după ce ne asiguraserăm că vehiculele vor fi reparate pe timpul nopții. Mâncam rația zilnică, vorbeam de viitor, de misiunile noastre, de tot ce vorbesc soldații. Deodată ușa se deschise și intră un ofițer de justiție, cu câțiva soldați după el: ”Sunt judecătorul-avocat-șef « X », sub ordinele directe ale mareșalului [Felix] Schoerner. Ce căutați voi aici, în vreme ce bravii soldați își riscă viața pe front?”

Șeful meu de pluton a răspuns: ”Comandantul de regiment, colonelul von Luck, mi-a ordonat să aduc cât mai repede posibil câteva vehicule blindate ce sunt reparate aici. Repararea lor se face noaptea asta. Ne vom întoarce pe front mâine dimineată”.

Judecătorul-avocat-șef: ”Unde este ordinal vostru de deplasare?”

Răspuns: ”Ordinalul mi-a fost dat verbal, de la gură la ureche”.

Judecătorul-avocat-șef: ”Suntem la curent. Așa răspund cei ce se eschivează. În numele Führerului și sub autoritatea comandantului-șef al Grupului Armatei de centru, mareșalul Schoerner, vă condamnam la moarte prin pluton de execuție, pentru motiv de dezertare dovedită”.

– ”Nu puteți face asta”, strigă șeful de pluton. Am făcut tot războiul pe front. Priviți medaliile mele”.

Judecătorul-avocat-șef: ”Acum însă, când este atât de important ca toată lumea să fie pe front, ați decis să vă eschivați, nu-i așa? Pedepsa trebuie aplicată”.

Poliția militară l-a luat pe șeful de pluton și l-a executat în grădina din spatele pensiunii³⁹.

Pe fondul peisajului de apocalips, curțile marțiale itinerante deveniră ceva obișnuit. Iată ce spune despre asta un simplu civil:

Mergeam în lungul șoselei ce cotea, ba la stânga, ba la dreapta... Deodată, într-un arbore, la marginea drumului, văzui un spânzurat. Era cu fața în jos. La câțiva pași de mine... Pe piept, avea un carton pe care cineva scrisese: « Am fost un laș ». Mi-a fost frică de acest spânzurat. Nu aș fi vrut să-l privesc, dar parcă îmi atrăgea privirea. Spectacolul a fost oribil. Fața omului era vineție-neagră, dar mâinile aveau culoarea normală. Mă prinse tremurul și grăbii pasul, să scap de această imagine. Nu a trecut mult și am căzut peste alt spânzurat, apoi încă mulți. Restul călătoriei fu un adevărat coșmar... Mi-au trecut prin față atâția și atâția morți. Eram singur pe drum. Deși asta s-a petrecut ziua în amiaza mare, o zi călduroasă, eu tremuram⁴⁰.

NU AM RESPECTAT ORDINUL COMANDANTULUI MEU!—scria pe o pancartă. SUNT UN DEZERTOR!—scria pe alta. AM FOST PREA FRICOS, PENTRU A LUPTA!... IATĂ CUM PLĂTESC CEI LAȘI...

”*Pentru astfel de cazuri, nu era nicio milă*” – murmură un ofițer al armatei⁴¹. Moartea ne pândește din față, din stânga, din dreapta, de deasupra... Acum însă, moartea venea și din spate. În disperarea lor, câțiva soldați au încercat alte metode, printre care auto-mutilarea, după cum notează Jan Montyn:

Unii soldați erau atât de disperați încât se împușcau singuri în picior, în brațe sau chiar în piept. Nu era lucru simplu, căci trebuia curaj și pentru lașitatea asta. Lucrul acesta era aproape totdeauna descoperit, fie din cauza comportamentului celui în cauză, fie prin natura răniilor. Aceste cazuri erau de resortul Feldjandarmeriei. Rana făcută nu avea timp să se vindece... În sfârșit, era și posibilitatea de a traversa linia frontului. De altfel, în acest scop, Rușii făceau o intensă propagandă, mai ales noaptea. Megafoanele sovietice alternau cu muzică îndemnurile la dezertare. De obicei, propaganda asta se făcea în germană, alte ori în olandeză. Rușii păreau să știe foarte bine cine

sunt cei din tranșeele din fața lor. În acest sens, fuseseră probabil informați de cei ce traversaseră deja linia frontului. Uneori, unii dintre noi erau îndemnați de megafoane, cu numele, prenumele și porecla lor, să dezerteze...

”Lăsați baltă războiul. Forțele aliate sunt pe malul Rinului și pe Oder. Nu are nici un rost să vă mai bateți. Veniți între noi. Veți fi tratați corect, conform Convenției de la Geneva. Veți avea o hrană bună, un pat curat și un acoperiș decent peste capetele voastre...” Uneori megafoanele difuzau vocile încântătoare ale unor adevărate sirene, fete ce promiteau marea cu sarea în termeni foarte îmbietori⁴².

Ajunși la disperare, mulți soldați germani încercau să scape de front, fără să înțeleagă însă că nu se puteau adăposti niciunde pe teritoriul Reichului. Iată ce spunea o notă a Serviciului intern de Informații, care, deși secretă, circula peste tot:

Fiecare membru al comunității știe că suntem amenințați de cea mai mare catastrofă națională și că acest lucru va avea repercusiuni asupra fiecărei familii, a fiecărui individ. Populația suportă cu greu bombardamentele teroriste. Legăturile dintre oameni s-au rupt în mare parte. Zeci de mii dintre cei de pe front nu știu dacă părinții, soțiile și copiii lor sunt în viață, nici unde se află... În cursul ultimilor ani, poporul german a acceptat toate sacrificiile posibile. Acum însă, pentru prima oară, el este obosit, epuizat. Nimeni nu vrea să admită că totul s-a sfârșit...

Pentru prima oară, în acest război, hrana începe să aibă o foarte mare importanță. Rațiile disponibile îi lasă pe oameni flămânzi. Rezervele de cartofi și de pâine sunt insuficiente⁴³.

Practic, ziua cel puțin, nimic nu se mai deplasa pe șosele, nici pe căile ferate, pe cele fluviale sau pe canale. De asemenea, în timpul nopții se circula foarte puțin, din care cauză foamea se propaga rapid în întregul Reich. Transportul hranei, care altădată necesita câteva ore, cerea acum zile întregi, chiar săptămâni. De multe ori, alimentele ajunse de bine de rău la destinație erau avariate, chiar alterate. ”*Centrul meu de greutate este... stomacul*”, gemea o femeie din Berlin. ”*Toate gândurile, sentimentele și dorințele mele încep cu hrana*”⁴⁴.

Pedalând pe drumurile de țară și cerșind din fermă în fermă, Ilse McKee ne dă o bună idee despre cvasi-imposibilitatea de a se alimenta:

În timpul uneia dintre aceste aprovizionări, am fost reperată de un avion sovietic – un model primitiv, aproape inofensiv, credeam eu, până când mitraliorul a început să tragă în mine. Am lăsat imediat bicicleta și m-am cuibărit într-o groapă, pe marginea drumului. Foarte aproape de mine, gloanțele mușcau din șosea și ridicau mici nori de praf. Apoi, avionul a plecat. Când am văzut că nu se mai întoarce, am încălecat bicicleta și am plecat mai departe. După zece minute însă, avionul s-a întors și scena s-a repetat încă odată. Deși îmi era frică, nu puteam să cedez. Celui ce îi este foame nu îi pasă prea mult de câteva gloanțe de mitralieră. Acest mizerabil m-a obligat de șapte ori să cobor de pe bicicletă. Când m-am întors eram terminată și plină de parf. De bine de rău, aveam în traistă un codru de pâine, câțiva cartofi și două kilograme de făină de culoare gri⁴⁵.

În vreme ce, exceptând războiul, foamea constituia principala dificultate a vieții de zi cu zi, pentru milioane de Germani, setea nu punea nici un fel de probleme. Penuria era aproape totală: carburanți, haine, medicamente, alimente... Berea era singurul element ce supraviețuise, din întreaga viață germană, singurul articol ce încă se găsea din abundență. Dintre cele 17 fabrici de bere ale Berlinului, unsprezece continuau să funcționeze într-un fel sau altul⁴⁶. Situația era asemănătoare și în alte mari centre urbane, în vreme ce mulți bărbați și femei reușeau, « prin diverse mijloace », să scape momentan de grija războiului.

“*Profitați de război! Pacea va fi teribilă!*”, spuneau cheflii, râzând, cu ocazia sărbătorilor ce continuau – deși Reichul era pe marginea prăpastiei.

“*Către zece seara, sirenele rupseră sărbătoarea noastră*”, își amintește un Berlinez. “*În vreme ce clienții ezitau iar timpul trecea fără ca cineva să se decidă unde se va refugia, o explozie puternică zgudui întreaga clădire. Fiind prea târziu pentru a pleca undeva, orchestra a continuat să cânte și mai cu foc; eram prea uniți în cântec și în dans, în beție și uitare, nu mai țineam cont de zgomotul exploziilor*”⁴⁷.

Precum victimele vaporului ce se îneacă, numeroși Germani erau decși să trăiască cât mai intens ultimele clipe de viață.

Toată lumea se ținea de mână și se balansa în ritmul cântecului... Utilizând coatele și mergând pe bombeurile celorlalți, mi-am croit drum cum am putut. Oamenii erau prea fericiți pentru a ține cont de o nimica toată – că mergeam pe pantofii lor. Un domn mai în vârstă m-a luat de guler, pentru a mă pupa foarte zgomotos pe obraz. În jurul meu toți râdeau și se îmbrățișau. Chiar și responsabilul Partidului, ce s-a urcat pe podium, era într-o dispoziție foarte glorioasă.

« Doamnelor și Domnilor » – striga el cu o sticlă de vin roșu deasupra capului... “Iată acum un vin Italian. Înțelegeți dumneavoastră, Axa, valoroșii noștri aliați, Mussolini burtă-mare, macaroane, macaroane!”

Oamenii atâta așteptau... Începură un cântecel nu foarte agreabil pentru Duce: « Dac-așa-ți fu voia, Duce, i-ați cățeaua și ți-o fuce! ». Tot mai rari erau cei capabili să se țină drept. “Astăzi suntem fericiți, mâine vom fi morți!”, strigau ei⁴⁸.

În afară de beții și de sărbători, sexul devenise un mod de a uita totul. Înainte de război, Germania fusese cunoscută pentru austeritatea ei în materie de moravuri. Totuși, pe măsură ce sfârșitul războiului se apropia, ea cunoscuse o adevărată revoluție sexuală.

O saltea pe podea – asta fu tot. Marika s-a așezat pe saltea, iar eu pe un scaun. Am acceptat o țigară, deși fumam foarte rar. De unde vin, a vrut ea să știe. Din Olanda. Aveam frați, surori? Șase, i-am răspuns. Ea avea numai un frate și nu știa dacă mai este în viață. Fugise din Riga, unde părinții ei fuseseră uciși. Încă nu se împlinise luna de când era aici. O întrebare, ba nu, atâtea întrebări îmi stăteau pe limbă... Dintr-o dată însă, săltă abia perceptibil din umeri și se culcă pe saltea, cu ochii deschiși. Apoi murmură: “Hai, vino odată!”⁴⁹.

Pentru străinii în trecere, sexul devenise o pandemie. Sfârșitul se apropia, dar cei ce se întâlneau pe băncile din parcuri, pe sub porți sau sub ochii tuturor, în mijlocul ruinelor, nu se mai gândeau la pudoare. Orgiile amoroase izbucneau spontan, mii de

bărbați și de femei uitând de timiditate sau discreție. Pe când Werner Adamczyk și alți unsprezece camarazi epuizați intrau în hangarul cu fân, tânărul *Landser* își imagina că va petrece ”o excelentă noapte, de somn”.

Abia ațipisem, când ușa mare a hangarului se deschise larg. M-am ridicat și am pus mâna pe carabină. ”Ivan n-o să mă prindă fără să trag măcar un foc” – asta mi-a fost primul gând. A fost într-adevăr un atac, dar nu din partea lui Ivan ci dinspre femeile de la fermă. Au sărit pe noi, ne-au frecat și pupat, până s-a împlinit firea lucrurilor. O fată și o femeie cât un elefant căzură peste mine. În penumbra celor câteva becuri din hangar nu am văzut decât că era cam urâtică...

Cu gândul că viața lor se va sfârși, când Rușii vor ajunge aici, pulsiunea naturală către dragoste le depășea⁵⁰.

Iată ce ne spune Jan Montyn:

Puțin după miezul nopții, când sărbătoarea era în toi, Anna m-a tras afară, fără ca nimeni să observe. Am traversat curtea, printre căruțe – ea tot timpul cu degetul pe buze. Ajunși în staulul vitelor, deschise ușa și mă conduse pe întuneric, ținându-mă de mână cu nădejde. A, ajuns la o scară, pe care am urcat-o și ne-am trezit în fân. M-a tras mai departe, într-un colț, unde fânul era bine bătut și unde, la lumina oarbă a unei lămpi cu ulei, am văzut pe Hanna și pe Karin, ce nu avea mult peste treisprezece ani, și nu o remarcasem cu ocazia sărbătorii.

Nu s-a pronunțat nici un cuvânt. Totul părea aranjat dinainte. Cu multă gingășie, Karin și Hanna m-au lungit în fânul plin de praf, una mângâindu-mă cu palma peste gură. Anna mi-a tras pantalonii și s-a suit peste mine, cu genunchii de o parte și de alta. Apoi a fost rândul Hannei și al lui Karin, după care Anna s-a servit încă odată. Totul a continuat în timp ce eu, lungit pe spate, cam amotșisem și abia mai mișcam. Trei perechi de ochi deasupra mea, trei perechi de buze ce trebuiau sărutate. Măinile treceau de la săni la pulpele lucitoare, dantela albă, fustele multicolore. Cui aparținusem? Care-mi îmi fusese amanta? Tânăra Karin privea imobilă, cu ochii ei mari și luminoși. A fost prima ei lecție de dragoste. Cât despre mine, eram la a doua⁵¹.

Odată atins punctul culminant, efectul alcoolului trecea și el, iar zorii ce urmau anunțau o zi la fel de tristă, ce trebuia înfruntată și ea. Nici un exces sexual sau bahic nu ne putea face să uităm că ne-am apropiat cu încă o zi de catastrofa finală. Instrucțiunile serviciului intern de informații continuau astfel:

Nimeni nu mai crede că, cu resursele și posibilitățile actuale, catastrofa mai poate fi evitată. Ultima scânteie de speranță rezidă într-o minune exterioară, ceva cu adevărat extraordinar... Chiar și această scânteie de speranță este pe cale de a se stinge... Mulți se gândesc să își facă de petrecanie. Cererile pentru o fiolă de otravă, un pistol sau alt mijloc de sinucidere sunt în creștere. În disperare absolută și în imposibilitatea evitării catastrofei, sinuciderea este la ordinea zilei⁵².

”Sfârșitul oribil este de preferat ororii fără de sfârșit” – explicau cei ce intenționau să-și pună capăt zilelor⁵³.

Singura persoană din Germania care nu putea abandona, a fost singura poate care nici nu a abandonat – Adolf Hitler:

Nicio partidă nu este pierdută înaintea fluierului final... Ca și marele Frederic, ne luptăm cu o coaliție, iar o coaliție nu este ceva stabil. Ea există numai prin voința unui pumn de oameni. Dacă Churchill ar dispărea, dintr-o dată totul s-ar putea aranja cu viteza fulgerului! Încă putem smulge victoria la sprintul final! Fie ca Providența să ne acorde timpul necesar pentru asta. Tot ce trebuie să facem este să refuzăm de a încruși brațele!⁵⁴.

Miracolul pe care Hitler îl cerea cu atâta ardoare păru să se împlinească pe 12 aprilie 1945.

”*Mein Führer, vă felicit! Roosevelt a murit...*” anunță Goebbels pe Hitler. Telefonul lui Goebbels a înregistrat întregul entuziasm al acestuia. ”*Iată miracolul... minunea pe care o așteptăm, o paralelă istorică extraordinară. Acesta este momentul decisiv*”⁵⁵.

Deși el însuși spera că un nou președinte american ar putea denunța alianța, considerând avansul sovietic în Europa de Vest drept cel mai mare rău, Hitler făcu dovada unei înțelepte atitudini de așteptare. Cel ce a auzit comentariul Führerului după telefonul lui Goebbels își amintește: ”*A spus ceva, în genul că, după această remarcabilă turnură a evenimentelor, Armata americană și Armata roșie ar putea foarte curând să schimbe salve de artilerie peste Cancelaria Reichului*”⁵⁶.

Mai târziu, chiar în noaptea aceea, deveni clar că nu s-a produs nicio minune, nici un miracol, alianța anglo-americano-sovietică fiind intactă. Acest lucru a fost dovedit și subliniat de bombardamentul englez chiar din acea noapte, când terorismul britanic orb și cinic s-a năpustit peste ruinele Berlinului. Odată în plus, Adolf Hitler a refuzat să « încrucișeze brațele », să se predea fără condiții.

În mod evident, pentru epoca de după război, Berlinul era o recompensă politică pe care nici comuniștii nici capitaliștii nu-și puteau permite să o piardă, dacă voiau să guverneze Europa. Există posibilitatea ca, în vreme ce armatele aliate se apropiau de capitală, să izbucnească între ele o luptă pentru împărțirea prăzii. Împotriva părerii șefului lor suprem, numeroși generali germani sperau, în secret, că Americanilor le-ar putea veni mîntea la cap; desigur, după cum un ofițer german a formulat-o cu claritate, nu era vorba de faptul că cineva mai spera în victorie ci de ideea că cu cât Germania va fi mai ocupată de Occident, cu atât va fi mai puțin aservită comunismului⁵⁷. În consecință, la jumătatea lui aprilie 1945, Germanii nu mai opuneau decât o rezistență de formă pe Frontal Occidental, în vreme ce, pe Frontul de Est, continuau să se bată pe viață și pe moarte.

Pe frontul de Vest, împotriva opiniilor lui Hitler și ale generalilor acestuia, comandantul suprem Eisenhower nu avea nicio intenție să captureze Berlinul. De altfel, ordonând oprirea pe Elba, generalul american făcea un important cadou Uniunii Sovietice: Germania centrală și o mare parte din Europa. Nu numai Churchill fu șocat și iritat de această decizie ci și un mare număr de ofițeri din anturajul lui Eisenhower⁵⁸.

”*Am face mai bine să cucerim Berlinul și să ne îndreptăm către Oder*”, susținea George Patton, un general American a

căruia atitudine realistă față de comunism nu era un secret pentru nimeni⁵⁹.

Deși nu îl despărțeau de Berlin decât 96 de kilometri de autostradă liberă, Eisenhower a rămas ferm pe poziția ce îi fusese ordonată: Berlinul trebuia cucerit de Ruși!

“*Nicio forță germană nu ne-ar fi putut opri*”, scuipă dezgustat un ofițer din banda lui Eisenhower. “*Singurul obstacol între noi și Berlin era chiar Eisenhower*”⁶⁰.

La 16 aprilie, puțin înaintea zorilor, calmul nopții fu rupt de enormul baraj de artilerie sovietică, ce marca ofensiva finală a războiului. Generalul rus Vasile Chuikov ocupa unul dintre sectoarele acestui mare atac. Iată ce își amintește acest general:

Toată valea Oderului se cutremură. Patruzeci de mii de arme deschiseseră focul. Patruzeci de mii! Pe pod era lumină ca în plină zi. O avalanșă de foc se abătu peste înălțimile de la Seelow. Pământul se cabră între ceea ce părea să fie un zid continuu, până la cer, și el însuși. Bombardamentul de artilerie, cu toate armele și mortierele, întărit de bombardierele aeriene, inclusiv cele în picaj, a durat douăzeci și cinci de minute. Puternice proiectoare luminau pământul, în fața trupelor⁶¹.

Când bombardamentul încetă, supraviețuitorii ieșiră din găurile fumegânde. Un tânăr german povestește oroarea ce a văzut:

Vacarmul motoarelor și zgomotul metalic era enorm. Pământul tremura... Deodată, din spate, precum o orgă uriașă, se ridică țevăria obuzelor de 88 mm, ce explodau peste noi și se zdrobeau pe primele care de luptă. Flăcările urcau la cer, schije obuzelor plouau peste tranșee. Cel puțin șase tancuri ardeau, multe altele aveau să se aprindă. Le vedeam perfect în lumina roșiatică a zorilor. Era clar că sunt neputincioase în fața artileriei grele. Pifanii Armatei roșii țâșneau din mijlocul conflagrației, urcau dealul și strigau ca nebunii... Am deschis focul cu puștile și mitralierele. Sute de Ruși au căzut. Ceilalți continuau să vină peste noi, urlând fără încetare⁶².

”*Iată-i*”, zise Siegfried Losch, tânărul de șaptesprezece ani, ce nu auzise nicio lovitură de tun, nu cunoscuse războiul.

Bineînțeles, îmi era frică. Ruznăcii fugeau în direcția noastră... Mi-am luat pușca, am țintit și am tras în primul Rus pe care l-am văzut în viața mea. Nu cred că am tremurat. Am očit cu atenție, dar el continua să meargă. Era prea departe, sau nu-i sosise ceasul...

Când am vrut să reîncarc arma, ghiara de extracție s-a rupt, deci arma mea nu mai făcea doi bani... Unul dintre camarazii mei de companie tocmai fusese atins de o schijă de artilerie. Mi-a dat pușca lui, marca *Enfield*, și pracă șapte cartușe. Am utilizat două sau trei puști de acest gen, cu destul de puțin succes... Apoi, comandantul nostru a fost ucis, și am primit ordin să ne retragem. Pe când alergam în zig-zag, cum învățasem la premilitărie, am remarcat că în dreapta și în stânga gloanțele mușcau pământul. Ceea ce m-a făcut să alerg și mai repede... În această confuzie, mi-am pierdut toți prietenii, cu excepția unui camarad din Potsdam, singurul cu care am rămas în contact. Ne-am decis să continuăm a merge către Berlin, urmând să ne semnalăm existența în fața vreunei organizații⁶³.

La fel ca tânărul Loesch, alți recruți curajoși dar lipsiți de experiență au fugit cum au putut din fața zidului de foc. În două zile, enorma Armată sovietică a prins rădăcini pe Oder. Drumul către Berlin nu mai era barat decât de cuiburile de rezistență eroică. ”« Grupul nostru » însemna trei oameni...”, își amintește Olandezul Jan Montyn, cu un surâs pe buze. “Un Danez, de 23 de ani, tot din trupele de marină, un adolescent din Tineretul hitlerist, care nu avea mai mult de cincisprezece ani, și eu. Trei oameni și o mitralieră. Eram acolo, cu o teroare mortală în inimi. Ne făceam datoria.

Vreme de o oră și jumătate nu s-a petrecut absolut nimic. Apoi, au venit Rușii. La lumina crepusculului, pe măsură ce avansau în lungul lizierei pădurii, păreau o întregă armată. Erau sute și sute. Tăcuți însă. Absolut tăcuți. Nici un alt sunet ori mișcare decât crengile rupte sub pașii lor, frunzele ce se dădeau într-o parte sau alta. Ba aruncam cu o grenadă de mână, ba trăgeam cu toate armele, scopul nostru fiind să facem cât mai mult zgomot, pentru a nu-i lăsa să înțeleagă că satul este apărat doar de o mitralieră ușoară, doi marinari și un școlar în pantaloni scurți. Era aproape imposibil să îi ducem de nas. Totuși, s-au retras între arbori și nu i-am mai văzut. Din când în când, tirurile de mortiere se încrucișau. Mai întâi, câteva lovituri pe lângă, apoi în plin. Am fost aruncat la pământ, cu binoclu cu tot. Nu am mai auzit nimic. M-am ridicat imediat, pentru că nu fusesem rănit. Proiectilul căzuse exact între prietenii mei. Mitraliera devenise o grămăjoară de fiare îndoite. Apoi, totul a devenit foarte calm, ceea ce m-a mirat. Începu să se întunece. La opt și jumătate, nu am mai putut suporta. Mi-am luat picioarele la spinare⁶⁴.

Oricât a fost de teribilă înfrângerea de pe Oder, ea nu s-a transformat într-o debandadă sălbatică, cuiburile de rezistență ale ultimilor apărători asigurând retragerea ordonată. De altfel, “*există o restricție în retragerea noastră*”, ne spune Jan Montyn, nu ne puteam retrage oricum. “*Puteam fugi cât vream, nu însă prea repede, nici prea departe: Cei prea grăbiți riscau să se întâlnească cu Feldjandarmeria. Frontiera fatală era în vigoare tot timpul. Cel ce fugea prea repede risca să fie considerat dezertor, în care caz, deși morți, spânzurații din lungul șoselelor erau dovada vie a ceea ce se putea întâmpla. În fața noastră se găsea Feldjandarmeria, în spatele nostru erau Rușii*”⁶⁵.

“*Se vedeau mulți oameni cu decorațiile lor de război, care fuseseră împușcați, fără să se admită vreo scuză*”, adaugă Siegfried Losch, îngrozit de cele văzute pe drumul Berlinului⁶⁶.

Știrile despre catastrofa de la 80 de kilometri Est nu provocară cine știe ce reacție la Berlin. După câte se petrecuseră, catastrofele nu mai însemnau cine știe ce. “*Nu mai era vorba de exaltare, de grupuri de vorbitori în stradă*”, raporta un medic francez. “*Nimeni nu mai vorbea de gospodinele la coadă în fața magazinelor, de bărbații ce merg la muncă, de piețele pline de copii ce se joacă*”⁶⁷.

Învinse și oboseite, trupele se apropiau de capitală. Berlinezii știau că sfârșitul se apropie. Iată ce scria o femeie în jurnalul ei:

Din poarta casei, priveam soldații ce abia își târau picioarele. Unii șchiopătau. Bărboși, cu ochii scobiți, cocoșați sub povara armelor, depășiți de evenimente, mergeau tăcuți către capitală. Sunt atât de mizerabili, încât nici nu par oameni. Nu mai putem aștepta nimic de

la ei. În fața lor, nu putem resimți decât milă. Mi-au făcut impresia că sunt deja învinși, chiar prizonieri. Trecând prin fața noastră ne priveau cu fețele lor inexpresive... N-am vrut să îi mai privesc⁶⁸.

Ceea ce era clar pentru această femeie, era la fel de evident pentru toți Berlinezii. Totuși, fără alt refugiu decât moartea, față cu violul, tortura și sclavia, mii de bătrâni și de copii, de femei și de fete se prăteau ”să moară în picioare, ca niște Germani adevărați”.

Soldați ai Frontului german de Est!

Hoardele inamicului iudeo-bolșevic s-au reunit pentru asaltul de pe urmă. Vor să distrugă Germania, să șteargă poporul nostru de pe fața pământului. Voi, soldații din Est, ați văzut cu ochii voștri destinul pe care dușmanii îl pregătesc femeilor și copiilor germani. Persoanele vârstnice, bărbații, copiii sunt asasinați. Femeile și fetele germane sunt murdărite, transformate în curve de cazarmă. Ceilalți sunt expediați în Siberia... Dacă în aceste ultime zile și săptămâni, fiecare soldat din Est își face datoria, asaltul final al Asiei ar putea fi făcut praf, după cum invazia inamicilor noștri occidentali ar putea sfârși prin a eșua. Berlin încă este un oraș german. Viena va redeveni germană iar Europa nu va niciodată rusească!

Ridicați-vă pentru a vă apăra casele, soțiile, copiii. Ridicați-vă pentru a vă apăra propriul vostru viitor. În această oră gravă, ochii poporului german sunt pe voi, combatanți din Est, sperând că fermitatea și ardoarea voastră, brațele voastre vor îneca atacul bolșevic într-o mare de sânge!

Adolf Hitler⁶⁹

VII

O MARE DE SÂNGE

În după amiaza zilei de 24 aprilie 1945, escortat de doi motocicliști și însoțit de aghiotantul maior Siegfried Knappe, generalul Helmuth Weidling sosește la Berlin. Datorită situației haotice provocate de ofensiva rusească, regimentul lui Weidling pierduse contactul cu alte unități. Generalul spera să rezolve această dificultate cu ajutorul centrului de comunicații de sub Cancelaria Reichului.

De-a lungul scurtei lor traversări a Berlinului asediat, cei doi ofițeri au văzut lucruri cu adevărat incredibile. Iată ce a notat maiorul Knappe:

Orașul se găsea sub focul artileriei grele, urcată probabil pe vagoane de cale ferată, undeva la aproximativ 30 Km de Berlin. Pe lângă artilerie, aviația rusească bombarda și ea. Din fericire, focul artileriei nu era foarte concentrat ci împrăștiat, pe toată suprafața orașului. La fiecare câteva minute, un obuz de artilerie grea cădea undeva pe suprafața Berlinului.

Fumul și praful acopereau întregul oraș. Tramvaiele erau paralizate în mijlocul străzilor, cablurile electrice atârnavă la pământ. Foarte multe clădiri ardeau, mai ales în zona periferică Est, unde populația stătea la coadă pentru pâine sau apă de băut, dintr-o sursă ce încă funcționa. Din cauza obuzelor de artilerie și a bombelor aeriene, civilii alergau din adăpost în adăpost. Pentru a evita sporirea panicii, Goebbels refuzase să ordone evacuarea civililor, inclusiv a femeilor și a copiilor, iar acum soseau în Berlin mii și mii de refugiați din Est. Apărarea Berlinului avea să fie o teribilă operațiune militară, în cursul căreia vor muri foarte mulți civili.

Ajunși în apropierea Cancelariei Reichului pe la orele 18⁰⁰, am părăsit mașina și șoferul, dar am păstrat motocicliștii, continuând drumul pe jos. În jurul Cancelariei erau o mulțime de cratere de bombe, arborii de pe bulevarde păreau niște immense bețe de chibrit arse, înfipte în pământ, trotoarele erau blocate de grămezi peste grămezi de moloz și dărâmături. Cancelaria Reichului era făcută praf. Ici și colo, colțuri de zid afumate erau încă în picioare. Imensul hol de la intrare era complet distrus. Singura parte, încă utilizabilă, din fosta Cancelarie, era buncărul subteran, cu toate dependențele lui. În garajele subterane, de exemplu, am văzut mai multe din automobilele Mercedes-Benz, utilizate cândva de Hitler pentru defilări și alte manifestări publice. Dinspre garaje, exista o intrare subterană ce conducea la Cartierul general al Führerului, din buncărul acoperit de mai mulți metri de beton armat. La intrarea în Cartierul general, Garda SS l-a salutat pe generalul Weidling, ce purta Crucea de Fier cu săbii și frunze de stejar. Această primă gardă era formată din subofițeri SS. Pe măsura avansării în interiorul buncărului, celelalte servicii de gardă erau formate din ofițeri de rang tot mai înalt...

Cartierul general al Führerului era situat trei nivele mai jos decât garajul Cancelariei, deja subteran și el. Weidling era un general cu decorații militare impresionante. Totuși, de mai multe ori am fost opriți și percheziționați de serviciile de gardă, înainte de a pătrunde în buncărul Führerului. Foarte respectuoasă, Paza SS ne-a întrebat de unde venim și care este scopul vizitei noastre. A trebuit să ne legitimăm și să predăm pistoletele personale.

În final, am fost conduși către anticamera birourilor generalilor [Hans] Krebs și [Wilhelm] Burgdorf. Am fost anunțați, iar

aghiotantul generalului Burgdorf ne-a întâmpinat și condus în camera vecină, unde ne așteptau Krebs și Burgdorf... Fără să ne lungim, am vorbit cele de cuviință și am stabilit cele necesare. Apoi Krebs se ridică și spuse că îl va informa pe Führer despre prezența în buncăr a generalului Weidling. Asta m-a surprins, întrucât nu venisem pentru a-l vedea pe Hitler, iar acesta, în mod normal, nu avea motiv să mă vadă și să îmi vorbească.

Când Krebs și Burgdorf au ieșit din birou, foarte calm, Weidling îmi spuse că "ceva nu e normal, ei (Krebs și Burgdorf) se comportă cam bizar". Cam după zece minute, Burgdorf s-a întors și ne-a spus că Hitler dorește să îl vadă pe Weidling. Bineînțeles, eu am rămas în biroul celor doi generali...

Peste douăzeci de minute, Weidling s-a întors și mi-a spus că Hitler a ordonat să venim la Berlin și să preluăm comanda Fronturilor de Est și de Sud ale capitalei¹.

Surprinzătoare în sine, această noutate s-a lămurit curând prin cele pe care Weidling le-a auzit în interiorul buncărului. Epoca de calmă eficacitate a Înaltului Comandament german se terminase. Vreme de ani și ani, OKW-ul funcționase ca un mecanism bine uns, cu presiune egală în toți cilindrii... După cum descoperii însă Weidling, orice discuție implica acum o doză de tensiune, acuzațiile reciproce fiind la ordinea zilei.

"Ce diferență între rigoarea superficială cu care se iau acum deciziile, față de înaltul profesionalism din anii 1940-1941" – își zise maiorul Knappe².

Weidling, Knappe și alți vizitatori externi erau frapați de atmosfera încărcată și nefirească ce domnea în buncăr. În acest loc fără de soare, trist, rece și umed, cu fețele lor palide, apatice și letargice, locuitorii permanenți ai buncărului păreau niște stafii pe coridoarele acestuia, niște ființe dintr-o altă lume sau, după cum a admis chiar unul dintre ei, niște "zombi"³.

"De la 16 ianuarie 1945, când Hitler s-a instalat în adăpostul său de beton, ne-am petrecut tot timpul în interiorul buncărului", spuse Traudl Junge, una dintre secretarele personale ale cancelarului. "Este cea de a 96-a zi petrecută la 15 metri sub pământ, sub cinci metri de dale groase de beton, fixate pe ziduri tot de beton, groase de doi metri la baza lor"⁴.

Foarte recent, Eva Braun, amanta lui Hitler, se mutase și ea în buncăr, la fel și Joseph Goebbels cu numeroasa lui familie. În ciuda lipsei de spațiu, Martin Bormann, înaltul consilier al lui Hitler era și el instalat în același buncăr.

Ceea ce l-a șocat probabil pe Weidling și pe alți vizitatori ai buncărului a fost chiar aspectul exterior, impresia pe care o lăsa Adolf Hitler însuși. Iată ce își amintește unul dintre ofițerii de acolo:

Aceia dintre noi care l-au cunoscut în primii ani de război, pe când era un om neobosit și plin de energie, începând cu 1942, au remarcat că fiecare an calendaristic apăsa pe umerii lui cât cinci ani de viață. Către sfârșit, când și-a sărbătorit ultima aniversare, părea să aibă mai curând 70 de ani, nu 56. Ba chiar aducea cu ceea ce aș putea numi un om senil din punct de vedere fizic⁵.

Cu ocazia sărbătoririi celei de a 56-a aniversări, la 20 aprilie 1945, mulți oficiali din toată Germania și membrii de vază ai

Partidului s-au prezentat ”*pentru a-l saluta pe Führer, pentru a-i strânge mâna și a-i jura fidelitate*”⁶. Conform celor spuse de Traudl Junge, mulți din acești vizitatori l-au implorat pe Hitler să părăsească Berlinul asediat:

”Meine Führer, orașul va fi curând încercuit. Veți fi complet izolat de Sud. Nu este încă prea târziu pentru a vă retrage la Berghesgaden, de unde veți putea comanda armatele din Sud”.

Hitler scutura din cap și respingea fără discuții astfel de sugestii...

”Nu. Nu pot face asta”, repeta el. ”Dacă aș face-o, aș avea impresia că sunt un lama tibetan ce învârte în vid mașina ce turuie rugăciuni. Trebuie să impun decizia aici, la Berlin, să suport soarta acestuia”⁷.

Încurajați de decizia șefului suprem de a continua lupta, alții și alții i-au jurat credință și fidelitate. ”*Nu îl vom părăsi niciodată la greu, oricare ar fi pericolul...*”, promise Doctorul Goebbels. ”*Dacă Istoria va spune cândva că poporul lui nu și-a abandonat niciodată șeful suprem, asta va fi deja o victorie*”⁸.

Acum însă, odată cu promovarea lui la rangul de comandant al apărării Berlinului, generalul Weidling este chemat să realizeze imposibilul. Misiunea lui nu constă numai în a evita prăbușirea lui Hitler ci mai ales în prevenirea distrugerii totale a Germaniei. Dispunând de aproximativ 15 000 de soldați în zdrențe și epuizați de luptele neîntrerupte, de dublul acestei cifre în Gărzi Patriotice Volksstrum și ale Tinerimii hitleriste, rău înarmate și neinstructe, Weidling trebuie să țină la distanță o jumătate de milion de soldați sovietici și încă pe atâta de diverși rezerviști. Misiunea lui constă nu numai în a-i ține la distanță pe aceștia. El trebuie să îi distrugă. Deși Hitler a ordonat armatelor generalilor Walter Wenck și Theodor Busse să spargă încercuirea Berlinului, Weidling este pe deplin conștient că acest lucru este imposibil. Departe de a putea salva capitala, aceste trupe nu sunt capabile să împiedice propria lor distrugere.

Traversând Berlinul pe întuneric, către noul lor cartier general, de pe aeroportul Templehof, Weidling și Knappe sunt pe deplin conștienți de caracterul disperat al misiunii lor. Înfrângerea totală putea fi amânată câteva zile, cel mult câteva săptămâni, nimeni însă nu mai putea să ferească Berlinul de a deveni o ”imensă zonă de masacru, de exterminare urbană”⁹.

”*În acea noapte a început foarte serios bătălia apocaliptică pentru orașul Berlin*” – scrie maiorul Knappe. ”*A doua zi, trupele de asalt sovietice reușesc o pătrundere în periferia orașului*”¹⁰.

”*Locuitori ai Berlinului*”, striga Goebbels la radio, ”*Vă invit să vă bateți pentru orașul vostru. Bateți-vă cu tot ce puteți. Bateți-vă pentru dragostea soțiilor voastre, pentru copiii, mamele și părinții voștri... Bătălia Berlinului trebuie să devină semnalul ridicării întregului popor la luptă*”¹¹.

Mobilizați de apelul lui Joseph Goebbels, conștienți că Hitler însuși împărtășește pe deplin soarta lor, mii de bărbați, de femei și

de copii răspund chemării cum pot: unii conduc căruțele cu muniție sau hrană către linia frontului, din jurul Berlinului. Din viteza de atac a sovieticilor și din anarhia apărării Berlinului a rezultat însă un adevărat coșmar logistic. Iată ce ne explică un comandant Volkssturm:

Aveam 400 de oameni în batalionul meu și am primit ordin să intrăm pe poziție în hainele noastre civile. I-am spus șefului local al Partidului că nu puteam accepta responsabilitatea de a conduce oamenii la bătălie fără uniformă militară pe ei. Exact înaintea angajamentului am primit 180 de puști daneze, nu însă și muniția corespunzătoare. De asemenea, am mai primit 4 mitraliere și 100 de *Panzerfaust*. Niciunul dintre oamenii mei nu fusese instruit în mânăuirea mitralierei, nici a acestei arme contra tancurilor. Deși subordonații mei erau gata să își apere patria, ei au refuzat să meargă la luptă fără haină militară și fără instrucția necesară mânăuirii armelor încredințate. Ce putea face un soldat din Garda Patriotică Volkssturm fără muniție? Așadar, oamenii mei s-au întors la casele lor. Ce altceva puteau face¹²?

Deși numeroși alți apărători potențiali nu au putut lupta din motive similare, alții au fost deciziși să dea o mână de ajutor în orice fel posibil. Femeile și copiii construiau baricade în mijlocul străzilor, unii săpau tranșee anti-tanc. Învățători, funcționari, profesori, artiști, muzicieni se învârteau în apropierea frontului pentru a ajuta, dar și pentru a găsi arme, eventual o uniformă, pe câmpul de bătaie. Pe când forțele sovietice se îndreptau din toate părțile către centrul Berlinului, primele lovituri foarte serioase au loc în lungul canalului Teltow, la periferia dinspre Sud. Generalul sovietic Ivan Koniev își amintește:

Am sosit la Teltow pe când pregătirea de artilerie era aproape terminată. Trupele noastre erau pe poziție de asalt și gata de a intra în oraș. Aveam tancuri, infanteria motorizată și artileria, care tocmai își terminase treaba... Detașamentele din față începuseră traversarea canalului înaintea terminării pregătirii de artilerie. Totul tremura în jur. Întreaga localitate era învăluită de fum. Artileria grea dărmase casele de dincolo de canal. Pietre, dale de beton, fragmente de lemn, praf și altele zburau prin aer. Pe o fațadă strâmtă aveam peste 600 de arme de foc pe kilometru, care măcinau totul pe malul de Nord... Unul după celălalt, bombardierele aruncau și ele tone de bombe de tot felul...

Îmi amintesc cât de mare mi s-a părut orașul. Am remarcat vechimea clădirilor masive ce umpleau cartierul din fața noastră, densitatea acestor clădiri. Am notat tot ceea ce putea complica misiunea noastră de a captura Berlinul. Am remarcat canalele, râurile și râulețele ce traversau orașul, venind din diverse direcții. Multiplicitatea obstacolelor fluviale însemna tot atâtea dificultăți suplimentare. În fața noastră se găsea linia de front a orașului asediat și pregătit să se apere... Contemplam Berlinul și îmi spuneam că ocuparea lui va însemna sfârșitul războiului. Cu cât îl vom cuceri mai repede, cu atât mai repede se va sfârși războiul¹³.

Ajuns însă la periferia Berlinului, lui Koniev și altor Ruși nu le-a trebuit mult pentru a înțelege că războiul încă nu s-a sfârșit. Iată ce ne spune despre asta un membru al Tinerimii hitleriste, din împrejurmile Oranienburgului:

Șeful poliției noastre ne-a scos din case și ne-a adunat într-o cazarmă SS... Apoi ne-a împărțit pe companii și ne-a atașat la SS sau

la Volkssturm. Mai întâi, am participat la acțiunea din Nord-Estul orașului. Întrucât trebuia să atacăm în câmp deschis, majoritatea dintre noi au fost uciși de tirul infanteriei. Au urmat două zile de luptă pe străzile orașului. În două zile și două nopți, Oranienburgul a trecut de patru ori din mână în mână. Apoi Rușii au început să bombardeze orașul cu Orga lui Stalin (rachete multiple). Când am vrut să ne oprim și să ne întoarcem acasă, am fost obligați să ne retragem peste canal, împreună cu ceilalți luptători. Întrucât a refuzat, șeful meu de pluton a fost spânzurat de copacul cel mai apropiat... deși abia împlinise cincisprezece ani¹⁴.

În jurul Berlinului, apărarea era destul de anemică. Totuși, pe măsură ce Rușii avansau, rezistența devenea tot mai dură, obligându-i la diverse soluții tactice. Iată ce povestește un apărător german:

Avioanele zburau deasupra clădirilor și lansau bombe de calibru redus, sau ciorchini de grenade – pe acoperișurile de unde se bănuia că acționează apărătorii, ce fuseseră reparați. În același timp avansau și tancurile, măturând, cu focul lor, totul în jur. După tancuri venea infanteria, treizeci sau patruzeci de soldați după fiecare tanc, toți înarmați cu pistoale automate și mitraliere. După acest prim val de asalt urmau trupele de șoc, care controlau toate casele, în stânga și în dreapta arterei respective. De îndată ce o clădire sau o pivniță era controlată, sovieticii lăsau una sau două santinele în fața intrării. Rușii făceau cu multă grijă această curățire, iar casele din care se trăsese asupra lor erau incendiate cu benzină¹⁵.

În cadrul ofensivei lor, sovieticii captură mai multe lagăre de prizonieri. Prizonierii de război de diferite naționalități sunt eliberați. Cei de origine rusă primesc însă o armă și sunt dirijați direct pe front¹⁶.

Pe o stradă dintr-o localitate de la periferia Berlinului, Werner Adamczyk și alți artileriști nervoși așteaptă ca pânditorii locali să le localizeze țintele. Tânărul artilerist german își amintește:

Am văzut o lungă coadă de femei în fața unei prăvălii de alimente. Dintr-o dată însă am primit ordin să tragem. Trebuia să tragem trei salve chiar în fața noastră, la mai puțin de un kilometru. Când am început să tragem cu puștile, femeile ce stăteau la coadă s-au lungit la pământ... După aceste salve, am încărcat ultimul obuz și am așteptat...

Apoi a sosit momentul final. Un tanc rus patină în colțul străzii din fața noastră. Pe când trăgea la întâmplare, turela lui se balansa dintr-o parte în alta. Mi s-a oprit respirația când am văzut că unul dintre obuzele sale a explodat în mijlocul femeilor ce stăteau la coadă în fața magazinului alimentar. Mai multe dintre ele au căzut la pământ. S-a creat panică, au izbucnit strigăte oribile, de durere. Câțiva necunoscuți, probabil din infanteria noastră, au apărut de undeva și au tras un «*Panzerschreck*» în tanc. A fost o lovitură în plin. Tancul a explodat și a luat foc. Schijele tancului au ucis însă și mai multe dintre femeile din vecinătate.

Câteva clipe mai târziu, a apărut un alt tanc, cu care ocazie puștile noastre ca și tunul, ce fuseseră realimentate, au tras toată muniția disponibilă. Cel puțin două din obuzele noastre au lovit tancul și l-au aruncat în aer¹⁷.

Tânărul Siegfried Losch făcea parte acum dintr-un grup de trăgători compus din parașutiști convalescenți, de pe frontal Italian. Scăpat întreg de pe Oder, tânărul de 17 ani se gândise să

părăsească uniforma și să se amestece cu civilii. Totuși, fidelitatea față de patrie și poate frica de Feldjandarmerie i-au dat de gândit și l-au făcut să amâne decizia de dezertare. Împreună cu camarazii săi. Loesch ajunsese curând într-un adăpost de lângă Stadionul Olimpic.

Nu exista o organizare reală. Fiecare grup lupta cum putea mai bine. Peste tot domnea confuzia. Gărzile patriotice Volkssturm erau îmbrăcate cu mantale și caschete cehoslovace. Era cât pe-acți să ucid pe unul dintre ei, destul de bătrân. I-am spus să își schimbe uniforma, dacă vrea să trăiască. Apoi, erau elevii școlii Adolf Hitler, un liceu național-socialist de elită. Copiiiăștia erau înarmați ca niște *cow-boys*. Fiecare avea mai multe pistoale, unii culeseră armele soldaților morți. Erau foarte motivați, îmi amintesc bine. Un tanc T-34 sovietic era la aproximativ 60 de metri de pozițiile noastre și trăgea din când în când în lungul străzilor. Dintr-o dată am auzit o explozie puternică dinspre acest tanc. Unul dintre elevi îl lovide în plin. Cățarat pe balconul din fața noastră, ascuns printre ghivecele de flori, a tras un foc de bazooka (*Panzerfaust*) direct în tanc. Elevul nu părea să aibă mai mult de 14 ani¹⁸.

După cum arată aceste incidente și după cum au descoperit-o rapid și Sovieticii, Berlinul a fost un adevărat cimitir pentru tancurile lor. *Panzerfaustul* și vărul mai puternic, *Panzerschrekul*, erau arme simple, foarte eficiente pentru distrugerea unui tanc, care puteau fi utilizate aproape fără vreo pregătire. Cărucioare de tot felul, roabe și londoane serveau pentru aprovizionarea frontului cu muniția acestor arme, ce semăna cu un fel de franzele. De altfel, străzile strâmte ale Berlinului și ruinele marginale din pietre și cărămizi, înalte de câteva etaje, se pretau perfect atacurilor în ambuscadă.

Generalul Wilhelm Mohnke descrie un atac de tancuri asupra uneia dintre pozițiile sale:

Rușii au sosit în zori, cu tancurile și infanteria lor. Manevrau foarte greu tancurile, erau blocați de dărâmături, devenind ținte ușoare în cadrul acestor lupte de stradă. Copiii, bătrânii și femeile erau înarmați cu *bazooka*, și în disperarea lor eroică, puteau lovi tancurile de la mai puțin de 50 de metri, adesea dintr-o pivniță... Rușii aveau niște foarte străluciți comandanți de tancuri, ce învățaseră să se lupte în stepele deschise și spațiile mari, de la ei. În luptele de stradă, de la Stalingrad sau Varșovia, nu se ciocniseră cu civili ostili și înarmați. Și-au dat seama destul de târziu de eroarea lor, după ce deja pierduseră câteva sute de tancuri.

După acest prim atac frontal, Ruznacci au devenit mai inteligenți. S-au retras mai în spate și ne-au bombardat cu artileria, căci aveau tunuri din abundență. Nu au mai încercat să ia cu asalt pozițiile noastre¹⁹.

În alte sectoare, comandanții sovietici își înveleau tancurile cu foi de oțel și saci de ciment, ținându-le în frâu până ce punctele de rezistență erau distruse de artilerie. Un prizonier de război francez observă o astfel de operație de pe terasa braseriei Schultheiss:

Apărătorii barajelor rutiere erau bombardați de mortierele grele instalate printre ruinele din vecinătate. Apoi Rușii au recurs la puștile lor speciale de 75 sau 105 mm, cu care trăgeau de la mai multe sute de metri de baricadă. Deși erau complet expuși, cu prețul mai multor răniți reușiră să atingă ținta și să distrugă baricada, omorând un anumit număr de Germani.

Apoi, vreo sută de gealați-infanteriști sovietici s-au lansat urlând către apărătorii rămași, deschizând calea și regrupându-se în colțul străzii din fața braseriei. Pierderile germane erau și mai mari din cauza extremei excitații a soldaților sovietici, care păreau drogați și foarte rar luau prizonieri. Când am putut părăsi braseria, am dat peste numeroase cadavre germane, civili și militari²⁰.

Berlinul fiind încercuit, Sovieticii încercară să rupă ultimele legături ale orașului cu lumea din afară, în care scop atacară aeroportul Tempelhof. Cu această ocazie, unul dintre apărătorii aeroportului scrisese în jurnalul său:

Artileria rusă trage fără întrerupere... Avem mare nevoie de infanteriști, iar ceea ce primim sunt unități de urgență, foarte pestrițe. În spatele liniilor, civilii încearcă să fugă, trăgând, sub focul inamicului, un mizerabil cărucior sau pachet conținând tot ce le-a rămas pe lume. Din când în când, răniții încearcă să se refugieze mai în spate. Majoritatea însă rămân pe loc, de frică să nu fie arestați și spânzurați de către curțile marțiale volante. Cu aruncătoarele lor de flăcări, Rușii își croiesc drum arzând casă după casă. Strigătele femeilor și ale copiilor sunt teribile...

După amiază, artileria noastră s-a retras pe noi poziții. Urletele și exploziile Orgăi lui Stalin, strigătele răniților, mugetul motoarelor, pârâitul mitralierelor se adaugă norului permanent de fum, mirosului de clor și de carne arsă. Multe femei au fost ucise în mijlocul străzii, pe când încercau să își procure apă de băut. Altele însă, mai ales cele refugiate din Silezia, înarmate cu *bazooka*, abia așteaptă să se răzbune...

Orele 20⁰⁰: Încărcate cu ciorchini de infanteriști, tancurile sovietice se îndreaptă spre aeroport, unde au loc lupte violente.

25 aprilie 1945, orele 5³⁰: Alte și alte atacuri masive de tancuri. Suntem obligați să ne retragem... Ofensiva rusă către aeroport este zdrobitoare... lupte grele de stradă, numeroși morți printre civili și animalele domestice. Femeile aleargă din pivniță în pivniță. Suntem împinși către Nord-Vest... Bombardierele rusești atacă din greu. Pe zidurile caselor citim: « Clipele dinaintea răsăritului de soare sunt cele mai dificile; ne retragem dar vom reveni și vom câștiga ». Dezertorii sunt spânzurați sau împușcați. Cele văzute în această retragere sunt de neuitat²¹.

Rușii se apropie tot mai mult de aeroport. Generalul Weidling își dă seama că nu va mai putea păstra multă vreme acest punct vital. Maiorul Knappe ne spune:

În cursul serii, am intrat în biroul lui Weidling, care discuta cu alți doi generali despre oportunitatea apărării minuțioase a Berlinului sau, eventual, de a rămâne aici și a lăsa Rușii să treacă prin stânga și prin dreapta, apoi de a-i ataca prin pădurea Grunewald, din Vestul orașului, și a-și croi drum către Aliații occidentali, pentru a se preda acestora. Dacă ne hotărâm să apărăm Berlinul în continuare, va trebui să ne deplasăm Cartierul general chiar în centrul orașului, Rușii urmând să ocupe aeroportul în cel mult două zile. Weidling decise să rămână în Berlin și să apere capitala cu orice preț...

S-a decis deplasarea Cartierului General într-un buncăr anti-aerian de lângă grădina zoologică din Berlin... buncăr puternic fortificat, dispunând de tunuri anti-aeriene pe acoperiș, bine protejat contra bombardamentelor de artilerie...

Am părăsit cu foarte mare grijă Cartierul general, devenit inutilizabil. Trenurile de pe linia ferată, din spatele nostru, erau în flăcări. Trebuia neapărat să trecem pe acolo, pentru a ajunge la *Kubelwagenul* (*jeepul*) și motocicletele noastre. Am traversat linia

ferată și ne-am aruncat dintr-un adăpost în altul, ajungând teferi la vehiculele noastre. Pe când conduceam prin Berlin, pământul tremura sub noi, obuzele de artilerie săpând noi cratere la fiecare explozie. Zgomotul era asurzitor iar salturile brazdelor de pământ foarte impresionante. O schijă de obuz găuri unul din pneurile jeepului meu. Pe când șoferul schimba roata, o femeie mi-a oferit o ceașcă de ceai. Avea aproximativ 45 de ani și era impresionantă cu veșmintele ei în zdrențe, părul vâlvoi și totuși amabilă... Casa ei era în ruină, fiind distrusă de artilerie. Resturi de bibelouri, veselă, tot felul de cioburi și bucăți din viața ei zăceau în jur.

– Când vor ajunge Rușii aici, Herr Major?, mă întrebă ea.

– “În câteva ore”, i-am răspuns cinstit. “Cel mult o zi. Veți fi mai în siguranță dacă rămâneți în pivniță, într-un subsol”²².

Ca și această femeie fără apărare, alte și alte femei nu aveau de ales, fiind obligate să rămână în pivnițele lor, să aștepte acolo. Contrar bormardamentelor aeriene, ce aveau loc într-un anumit ritm, moartea prin artilerie putea interveni oricând. Viața nu era posibilă decât în pământ. În subsoluri cât mai profunde.

“Cuvântul « Rus » nici măcar nu este rostit. Buzele nu pronunță niciodată acest cuvânt”, mă încredință o femeie de 30 de ani. Toate suntem cu gândul la viol, “dar nicio femeie nu pronunță acest cuvânt”.

Izbucni o veselie nervoasă. Se povestesc toate cele. Frau « W » urlă: “Mai bine Ruznac pe burtă, decât un American ipocrit cu bisturiul pe creier ! – glumă nu foarte potrivită cu hainele ei de doliu. Fraulein Behn strigă în lungul pivniței: “Să spunem lucrurilor pe nume: pariez că niciuna de aici nu mai este virgină!” Nimeni nu răspunde. Încep să mă întreb... Probabil fata cea mică a portăresei, care a fost bine supravegheată după pasul greșit al surorii ei mai mari. Desigur și cea de 18 ani, care doarme într-un colț, dacă chiar înțeleg ceva de pe obrazul tinerelor fete”²³.

Când foamea sau setea îi obligă să iasă la suprafață, cei ce trăiesc sub pământ trebuie să facă față unor scene incredibile. Aceeași femeie continuă:

Mergând spre Sud, înțelegi imediat că te apropii de front. Tunelul căii ferate este blocat. Cei de acolo spun că la cealaltă extremitate, atârnă spânzurat un soldat în chiloți, cu o pancartă pe piept: « Trădător ». Ei spun că este spânzurat atât de jos încât îi putem atinge gambele. A spus-o unul ce l-a văzut cu ochii lui și care ia gonit pe băieții ce se amuzau atingând picioarele mortului.

Artera *BerlinerStrasse* este fantastică, jumătate plină de cratere, jumătate numai baricade. Cozi peste cozi în fața magazinelor. Bateriile anti-aeriene « *Flak* » trag fără încetare, țevile tunurilor sunt roșii. Camioanele se deplasează ca vai de lume prin cartierele orașului. Oameni murdari, noroiși, bărboși, cu fețele pline de pansamente în sânge, merg clătănându-se și sprijinindu-se unul pe altul. Căruțele sunt conduse de bătrâni. Baricadele sunt păzite de cei din Gărzile Patriotice, cu uniforme lor peticite. Fețele blânde ale copiilor abia se văd sub enormele căști de oțel. Astfel echipați, vocile lor subțiri și înalte sunt penibile. Mici și firavi, în uniforme lor foarte mari, acești copii sunt printre ultimii apărători ai Germaniei. Nu par să aibă mai mult de cincisprezece ani²⁴.

“Nu mai există străzi. Au rămas doar craterele de bombe și grămezile de moloz printre șirurile de ruine, de o parte și de alta...”, declară vânătoarea de comori Ruth Andreas-Friedrich. “Ne cățărăm pe mormane de ruine și căutăm prin dărâmături diverse cioburi, traversăm pivnițe necunoscute, ne însușim cutiile

și sacii de spate ai altora. Tirul de obuze trece pe deasupra noastră. Nu-i acordăm nicio atenție, nu ne deranjăm să căutăm un adăpost. Suntem cuprinși de o adevărată febră”²⁵.

Rita Kuhn era și ea în căutare de hrană. Fetița s-a rățacit pe când se apropia de brutăria cartierului său.

Credeam că sunt în alt oraș. Totul era străin în jur, copacii își pierduseră frunzele. În locul clădirilor din stânga și din dreapta erau găuri mari, întreaga zonă era devastată... Mergeam privind arborii, în care erau haine rupte. Pe când mă apropiam de brutărie, am dat peste bucăți de carne omenească. Erau peste tot. Prin arbori, pe balcoane, peste tot bucăți de haine și carne omenească... Am dat peste o femeie cu ambele picioare smulse... Am mers unde știam că este brutăria, dar în locul ei am găsit o groapă enormă. Asta a fost. A lovit-o un obuz. Oamenii nu au avut timp să se adăpostească²⁶.

Ca și în cazul acestui nefericit grup, îndată ce se descoperea o sursă de apă sau de hrană, nimic nu-i mai putea reține pe cei disperăți.

“Familii întregi făceau coadă cu rândul, fiecare în schimbul său, ore întregi, după ore întregi...”, scrie un martor. *”La vederea câtrova biftecuri sau a cărnii de porc, chiar și cea mai firavă dintre bunici își păstra locul ei la coadă. Cei care, nu cu mult în urmă alergau în adăposturi de îndată ce trei avioane inamice erau semnalate pe cerul Germaniei centrale, acum stăteau liniștiți la coadă, ca niște statui”²⁷.*

După cum notează maiorul Knappe, *“pe când tocmai treceam prin fața unei astfel de cozi, un obuz de artilerie a explodat lângă femeile ce stăteau la rând. Fumul începu să se împrăstie și am văzut că multe femei erau rănite. Cele ce scăpaseră neatinsse transportau pe cele moarte sau rănite în curțile clădirilor învecinate. După primele îngrijiri, reveniră la coadă, pentru a nu își pierde rândul!”²⁸.*

Când un obuz cădea pe o astfel de coadă, rănea sau omora o duzină de persoane. Un spectator constată cu stupefacție că victimele își ștergeau pur și simplu sângele de pe cartelele alimentare, apoi își reluau locul la coadă²⁹. În vreme ce zgomotul luptelor de stradă se apropia, foarte puțini erau cei ce nu acceptau riscul ieșirii în căutare de apă și de hrană. Înghesuiți în pivnițele întunecate, singuri cu gândurile lor, oamenii erau zdrobiți de teribila anticipare a celor ce aveau să vină.

Eram la adăpost în pivnița noastră anti-aeriană dar am simțit că luptele de stradă se apropie... Ciocnirile foarte zgomotoase erau de acum în vecinătate. Un puștan din pivnița noastră avu curajul să privească afară. Ne-a spus că se apropie două tancuri rusești, mulți soldați pe jos, tancurile trăgând în direcția caselor, pe măsură ce înaintau. Un tanc trăgea în casele din stânga, celălalt în cele din dreapta. Apoi puștanul a sărit dintr-o dată din fanta pe care privise, și aproape imediat casa a fost zguduită de lovitura unui obuz...

Zgomotul s-a depărtat, împușcăturile au devenit tot mai rare. Eram pe locurile noastre, imobili, fiecare cu propriile sale gânduri. Mă gândeam la soțul meu, marinar, undeva pe mare... Așteptam în liniște, întrebându-ne în sinea noastră, nu fără teamă, ce va mai urma. Din clipă în clipă ne așteptam să vedem Armata roșie. Dintr-o dată, ușa fu trântită cu zgomot și în pragul ei se ivi un soldat. Apoi altul, încă unul și încă unul... S-au aprins două lanterne și lumina trecu

peste fețele noastre înfricoșate, de la un capăt la celălalt al pivniței. « *Alles kaputt!* », strigă una dintre siluete. Alta ne spuse « *Komm!...* » Ne-am îndreptat triști către scara pivniței, apoi am ieșit la lumina zilei. Ai noștri, care se vedeau și ei, nu păreau să aibă mai mult de 16 ani. Soldații ce intraseră în pivniță erau acolo, râzând și strigând « *Alles kaputt!* ». Ivanii cei teribili sosiseră³⁰.

După cum descoperiseră compatrioții lor îngroziți, din Est, Berlinezii constatară și ei, la rândul lor, că trupele rusești de șoc erau departe de a corespunde propagandei și imaginației, conform cărora care soldatul rus era un monstru setos de sânge. “*Soldații din primele trupe erau drăguți – ne-au servit cu ce aveau ei de mâncare*”, declară un adolescent. “*Erau însoțiți de ofițeri care vorbeau nemțește, și ne-au sfătuit să stăm liniștiți, că totul se va sfârși cu bine*”³¹. Ca și Germanii din regiunile orientale, Berlinezii au descoperit rapid diferența dintre primul val de trupe sovietice și valul al doilea.

“*Aceștia sunt buni soldați, disciplinați, absolut convenabili*” explică un ofițer rus stareței-doctorițe dintr-o maternitate. “*Aveți însă grijă de cei ce vor veni după noi. Aceia sunt niște porci*”³².

Fiind avertizate, femeile îngrozite au încercat să țină pasul cu frontul, fofilându-se din pivniță în pivniță, unele murind din cauza bombelor sau a gloanțelor. Multe au încercat să se mențină în fața ororii ce se profila în spatele lor. Din păcate însă, pentru cele mai multe, era prea târziu.

Cum am ieșit, din culoarul întunecos, m-au și înhățat. Amândoi așteptau acolo. Strig, strig, degeaba... Unul mă prinde de mână și mă trage în lungul coridorului. Acum mă trage și celălalt, amândoi în același timp. Unul mă strânge de gât, în așa fel încât nu mai pot striga... M-au răsturnat la pământ, cu capul în josul scării pivniței. Simt răceala dalelor sub spatele meu. Ceva metalic îmi cade din buzunarul pardesiului. Nu pot fi decât cheile casei...

Unul dintre ei păzește ușa etajului, celălalt îmi smulge subveșmintele, jartiera, chiloții, totul cu aceeași violență...

Când a sfârșit, dau să mă ridic, clătinându-mă. Celălalt însă se aruncă și el pe mine. Cu pumnii și genunchii mă lungește din nou pe dalele de ciment. Primul, care pândește acum, șușotește: « *Repede, repede!* »

Dintr-o dată aud destul de aproape voci rusești. Cineva deschide ușa din susul scării. Lumina pătrunde până la mine. Sosesc trei Ruși, al treilea fiind o femeie în uniformă. Mă privesc și râd. Al doilea a sărit de pe mine, discută cu cei trei. Mă ridic cum pot. Sprijinindu-mă de balustradă, îmi adun lucrurile și o iau către ușa pivniței... Ciorapii îmi atârnă peste pantofi, părul ciufulit îmi acoperă fața, țin în mână resturile port-jartierei³³.

“*Ceea ce a urmat a fost mai rău decât tot ce ne-am imaginat*”, își amintește Juliane Hartman, o tânără de 19 ani.

Un Rus s-a dus către garaj, iar celălalt a luat-o către casă. Neavând nicio idee despre ceea ce se petrecea, l-am urmat pe acela care a intrat în casă. Mai întâi a închis toate ușile în spatele lui, punând cheile în buzunar. Când am sosit în zona camerelor, deja nu mai eram în largul meu. Am dat să ies pe un balcon, dar el mi-a pus pistolul în

piept și mi-a zis « *Frau komm!* ». Auzisem deja că se petrec lucruri oribile și am înțeles imediat ce vrea să însemne acel « Nu încerca să te aperi! ». Deși elevă în clasa medie superioară, nimeni nu îmi explicase vreodată faptele acestea, de viață³⁴.

Foarte curând, Juliane a aflat totul despre « *faptele de viață* », când s-a trezit înconjurată de o hoardă de Mongoli³⁵.

Ruth Andreas-Friedrich, o comunistă germană, povestește:

Au venit și peste mine, în mijlocul nopții. O lanternă îmi lumină fața. Am auzit porunca: « Hai, femeie! ». Am suportat greu putoarea de alcool ordinar. Palma Rusului mi-a acoperit gura.

“Hai femeie, hai!”, repeata Rusul. Corpul lui greu căzu peste mine. “Nu, nu”, am strigat, pe jumătate sugrumată, încercând să intru cu totul între pernele din jur. Putoarea de alcool era insuportabilă. Masculul găfâia în urechile mele. “Doamne, Dumnezeu!”³⁶.

Ca urmare a propriei ei nenorociri, Ruth Andreas-Friedrich încercă să consoleze o tânără prietenă marxistă:

S-a ghemuit pe canapea și îmi spuse gemând: “Trebuie să ne sinucidem. Asta nu e viață”. Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Mi-a fost foarte greu să privesc ochii ei umflați, trăsăturile ei desfigurate.

Chiar atât de teribil a fost?, am întrebat-o.

Mă privi cu milă. « Șapte! », spuse ea. « Șapte, unul după altul, ca animalele... ».

Are 18 ani, și încă nu știa nimic despre dragoste. Acum știe totul. De atâtea și atâtea ori. Peste șazeci de ori...

“Cum ne-am putea apăra?”, spuse ea impasibilă, aproape indiferentă. “Bat la ușă cu sălbăticie; trag fără niciun motiv: În fiecare noapte alții, mereu, alții... Prima oară, când l-au forțat și pe tata să privească, am crezut că voi muri...”

Eram indignată și eu. De patru ani Goebbels ne-a tot spus că Rușii ne vor viola. Că vor viola, jefui, asasina, că vor distruge totul.

« Propagandă de atrocități », spuneam noi, așteptând eliberatorii aliați³⁷.

Alți doi Berlinezi, un avocat și soția lui Jidoavcă, așteptau cu nerăbdare sosirea trupelor sovietice. Iată ce ne spune despre asta un martor:

De luni întregi, cuplul aștepta cu nerăbdare eliberarea Berlinului, petrecând nopțile lângă aparatul de radio și ascultând emisiunile străine. Apoi, când primii Ruși au forțat intrarea în pivnița lor și au pus laba pe femeie, a fost o întreagă poveste. Împușcături... Un glonț ricoșă din perete și îl răni pe avocat în pulpă. Nevasta lui s-a aruncat pe Ruși, implorându-i, în germană, să îi ajute. Au ajutat-o, târînd-o pe coridor... Trei Ruși au trecut peste ea, care continua să strige: “Ascultați, eu sunt Jidoavcă! Sunt Jidoavcă! Chiar nu puteți înțelegeți asta?”. Pe când Rușii au terminat cu ea, soțul ei își pierduse tot sângele³⁸.

Din cauza luptelor de stradă ce se apropiau, trupele germane aproape că asistau la aceste orori, ce se petreceau prin apropiere. “Nopțile erau teribile – femeile fiind violate de soldații ruși, pe străzile ocupate, din apropiere” – își amintește un tânăr de 16 ani, membru al Tinerimii hitleriste. “*Strigătele erau insuportabile, iar scenele, una mai teribilă ca alta*”³⁹. Un tânăr *Landser* adăugă: “*Nu-i deloc agreabil să privești o femeie goală și disperată, alergând pe acoperiș cu o jumătate de duzină de soldați după ea, toți cu baioneta pregătită... apoi să o vezi cum sare, de la cinci sau șase etaje, către o moarte sigură*”⁴⁰.

Cei ce au asistat la astfel de scene luptau cu și mai multă convingere, ba chiar fanatism. Oricât de feroce ar fi devenit însă lupta, nimic sau aproape nimic nu putea împiedica inevitabilul. Niciunde altundeva, acest fapt nu era perceput cu mai multă claritate și durere decât în buncărul îngropat profund sub Cancelaria Reichului. Traudl Junge își amintește:

În buncăr s-a răspândit o foarte profundă neliniște. În exterior se dezlănțuise un adevărat iad. În timpul zilei, loviturile de tun continuau fără întrerupere, exploziile nu încetau nici noaptea... Închiși în buncăr, încercam să aflăm câte ceva despre bătălia de afară, care ajunsese la paroxism. Auzeam zgomotul tunurilor, al tancurilor noastre? Nimeni nu știa asta...

Hitler ieși pentru a vedea ofițerii ce așteptau pe culoar. "Domnilor", spuse el, "sfârșitul se apropie. Rămân în Berlin și mă voi sinucide, când va veni ceasul. Aceia dintre voi care doresc să plece, o pot face. Sunteți liberi cu toții. Puteți pleca"⁴¹.

Când cei prezenți l-au implorat să zboare către Sud, în Alpi, până nu este prea târziu, Hitler a măturat, cu un gest, toate cuvintele de genul ăsta: "*În acest oraș, am avut dreptul să ordon. Acum trebuie să mă supun ordinelor destinului ! Chiar dacă m-aș putea salva, nu aș face-o. Căpitanul se scufundă împreună cu nava sa! Cum aș putea face apel la armată, pentru această bătălie decisivă a Berlinului, dacă în același moment m-aș retrage, spre a mă pune la adăpost?*"⁴².

Pe când unii dintre cei din buncăr încă sperau într-o minune din partea generalului Wenck, despre care se credea că ar putea sparge încercuirea sovietică și elibera capitala, Wenck însuși era conștient că așa ceva este absolut imposibil.

"*Ideea de a se bate până la Berlin... era total absurdă*", va scrie generalul mai târziu: "*Armata ar fi avut nevoie de săptămâni pentru a recupera și regăsi forța necesară luptei. Din oră în oră însă, poziția noastră era tot mai slabă, iar Rușii atacau cu forțe zdrobitoare*"⁴³. Traudl Junge continuă:

În afara unei legături radio, pe 26 aprilie eram compet izolați de lumea exterioară... Era evident că nu mai dispunem de o armată capabilă să ne salveze... Zgomotul armelor se apropia tot mai mult. Hitler era cam distrat, devenise halucinant... Ochiul se înfundaseră în orbite, era mai palid ca niciodată. Părea să fii renunțat complet la rolul său de șef suprem. Nu se mai țineau ședințele zilnice de informare, se renunțase la programul fix, harta nu mai era întinsă pe masa din sala operațională. Ușile erau larg deschise, totul era vraște. Nimeni nu se ocupa de nimic. Singura noastră obsesie era momentul sinuciderii lui Hitler, care se apropia.

Goebbels... sosi pentru a discuta cu Hitler planul unei emisiuni radiofonice finale. Poporul trebuia informat că Führerul rămăsese în capitala asediată și că luase parte personal la apărarea acesteia. Desigur, acest mesaj nu putea da poporului nici măcar o speranță zadarnică, niciun curaj și nicio energie nu mai puteau realiza imposibilul. Adevărul era cât se poate de trist: rămăseseră foarte puțini oameni valizi, un mare număr de tineri fiind sacrificați în zadar. Führerul renunțase deja⁴⁴.

În ciuda sfârșitului ce se apropia cu rapiditate, detaliile situației continuau să sosească. După ce a distrus un tanc sovietic de unul singur, un copilandru epuizat și stupefiat fu condus în buncăr și prezentat Führerului.

Un martor a descris această scenă: ”*Cu mare emoție, Hitler luă o « Cruce de Fier» și o prinse pe piepul firav al copilului, peste mantaua plină de noroi, de trei ori mai mare ca el. Apoi îi trecu îndelung mâna peste creștet și îl retrimise în bătălia disperată de pe străzile Berlinului*”⁴⁵.

Menghina sovietică se strângea peste centrul Berlinului, lupta devenea tot mai necruțătoare, mai sălbatică. “*Unul dintre cele mai teribile lucruri... este că Rușii dispuneau de noi și noi reserve de oameni, pe care îi trimiteau la luptă, odihnindu-i pe cei ce luptaseră deja...*”, scrie maiorul Knappe. “*Soldații noștri continuau să se bată continuu, oră după oră, zi după zi, până ce erau uciși sau grav răniți*”⁴⁶.

“*Pierdusem orice aparență omenească*”, povestește un soldat german. “*Ochii străluceau în fundul orbitelor, fețele ne erau înnegrite de fumul și praful din jur*”⁴⁷.

“*Praful ruinelor plutea în aer ca o ceață deasă...*”, adăugă generalul Weidling, pe când inspecta dispozitivul de apărare. “*Obuzele explodau în jurul nostru. Eram acoperiți de bucăți de pietre sfărâmate*”⁴⁸.

Deși epuizat, un *Landser* și-a făcut timp pentru a înregistra cu fidelitate agonia cotidiană:

Atacurile au continuat toată noaptea. Rușii încearcă să pătrundă... Semnele rele se înmulțesc, speranța se dovedește deșartă... Nu mai avem aproape nicio comunicație cu alte grupe de luptă, pentru că niciun batalion activ nu mai poate comunica prin radio. Cablurile telefonice sunt distruse aproape imediat ce sunt instalate. Condițiile fizice sunt indescriptibile, Nu avem niciun moment de răgaz, hrana nu sosește cu regularitate, aproape că nu mai primim pâine. Datorate tirului neîncetat al artileriei, crizele de nervi se țin lanț. Apa trece prin tunele și prin fluviul Spree, deci trebuie filtrată. Cei ce nu sunt foarte grav răniți nu sunt primiți de civili, în pivnițele lor, din cauza numărului mare de soldați și ofițeri răniți, care au fost spânzurați ca dezertori reali sau imaginari – ocupanții pivnițelor respective fiind ei înșiși aruncați în stradă de către tribunalele marțiale itinerante, ce îi consideră complici ai dezertorilor...

Potsdamer Platz este o colecție de mormane de ruine, o masă de vehicule distruse, ambulante străpunse de gloanțe, cu răniți în interior. Morți sunt peste tot, mulți dintre ei mutilați îngrozitor de tancurile și camioanele ce au trecut peste ei...

La ora crepuscului, violentul bombardament al centrului orașului este însoțit de atacul simultan al pozițiilor noastre. Rușii se îndreaptă către Potsdamer Platz, depășindu-ne prin tunelul paralel⁴⁹.

După cum a notat acest *Landser* în Jurnalul lui, deși îngrozitoare, în cer ca și pe pământ, bătălia era și mai teribilă sub pământ. Berlinul era unul dintre cele mai mari orașe din lume, unul dintre cele mai moderne. Dedesubtul lui era un adevărat labirint de tunele de metro, treceri pentru pietoni și enorme conducte de canalizare. Cu harta în mână, comandanții germani

au preluat inițiativa subterană – cu rezultate devastatoare pentru Ruși. Un general sovietic recunoaște:

Trupele noastre capturaseră o parte din centrul rezistenței și credeau că au sfârșit cu aceasta, dar inamicul utiliza trecerile subterane și trimitea grupuri de recunoaștere, sabotori individuali și trăgători de elită către bazele noastre din spate. Grupurile acestea de mitraliori și trăgători de elită, lansatori de *Panzerfaust* și de grenade, ieșeau din comunicațiile subterane, trăgeau în vehiculele motorizate, tancurile și echipajele noastre, ce se deplasau pe străzile deja capturate, rupându-ne comunicațiile și provocând situații dificile în spatele frontului propriu-zis⁵⁰.

Deși se temeau de labirintul negru, soldații ruși erau obligați să coboare în el. Alexander Zhamkov și un grup de soldați pătrunși în tunelul metroului, au reperat o lumină în depărtare.

Am decis să ne târîm restul drumului. Undeva în zid era o nișă, cu un bec aprins. Am auzit rusește. Se simțea miros de tutun și de carne conservată, pe cale de a fi încălzită. Unul dintre ei a aprins o torță și a îndreptat-o către noi, ceilalți fiind în umbră. Ne-am lungit la pământ, continuând să observăm ce se petrece. Drept în față, tunelul era sigilat cu un zid de cărămizi și plăci de oțel în mijloc. Ne-am mai târât câțiva metri. Deodată, gloanțele începură să fluiera în jurul nostru. Am lansat însă câteva *Panzerfaust* și am reușit o pătrundere. După 200 de metri am dat peste alt zid⁵¹.

“Acesta este cel mai teribil mod de luptă posibil”, declară un combatant clandestin. “Nu vezi decât fulgerele de foc venind către tine: aruncătoare de flăcări și gloanțe trasante”⁵².

În această situație de coșmar, civilii îngroziți agravau și mai mult situația, după cum ne arată un soldat:

Platformele stațiilor și sălile de așteptare semănau cu lagărele militare... Bombele și obuzele scuturau acoperișul tunelului. Bucăți de beton se prăbușeau. Mirosul de praf de pușcă și fumul persistau în tunel. Trenurile sanitare, ale companiei municipale a căilor ferate subterane, mergeau foarte încet. Deodată o surpriză totală. Apa vine în valuri peste cartierul nostru general de luptă. Strigăte, plânsete, înjurături, oamenii se înghesuie către scările ce duc la suprafață, prin puțurile de ventilație și peste traversele căii ferate, lăsând copii și răniții în spate... Apa urcă peste un metru, înainte de a se retrage cu încetul. Frica și panica au durat peste o oră. Mulți s-au înecat. Cauza: din ordinul ne se știe cui, inginerii dărâmaseră un zid lateral al canalului Landwehr... pentru a inunda tunelul și a bloca avansul subteran al inamicului...

Către sfârșitul după-amiezii depășim stația Potsdam Platz... Obuzele pătrund prin acoperiș. Pierderile de deasupra sunt foarte grele, civili răniți cu grămada. Fumul pătrunde prin găurile obuzelor. După o foarte puternică explozie de obuz, la intrarea dinspre braseria Pschorr, spectacolul este teribil: o mulțime de bărbați, femei și copii sunt pur și simplu lipiți de pereți⁵³.

Ca și cum oroarea nu era suficient de mare, soldatul continuă: *”Curțile marțiale itinerante treceau printre noi”*.

Majoritatea sunt tineri SS... Nu văd nicio decorație. Sunt orbi și fanatici. Speranța de ușurare și frica de curțile marțiale revitalizează oamenii. Generalul [Hans] Mummert interzice curțile marțiale itinerante în sectorul apărării. Divizia celui ce poartă cele mai multe Cruci de cavaler și frunze de stejar nu merită să fie persecutată de

acești tineri. Mummert este decis să tragă personal asupra unui astfel de tribunal militar ce-și bagă nasul în sectorul lui⁵⁴.

După cum se vede, acești « câini de pază » erau omniprezenți, asigurându-se că oamenii nu se sperie și nu se refugiază în spate. “*Oriunde te duci, oriunde te întorci, vezi poliția militară*”, declară un adolescent din Tinerimea hitleristă. “*Chiar și atunci când Rușii erau la o sută de metri, poliția militară încă încerca să controleze oamenii. Cel ce nu avea hârtiile în regulă, mai ales biletul de liberă trecere, era spânzurat ca dezertor*”⁵⁵.

Dintre cei 140 de soldați ai companiei lui Lothar Ruhl, nu mai rămăsesem decât 12. Cu toate astea, “o patrulă SS m-a arestat și pe mine. Am fost întrebat ce și cum? Eram dezertor?”

M-au obligat să-i urmez și mi-au spus că trădătorii și lașii trebuie împușcați. Dăm peste un ofițer cu decorațiile smulse, spânzurat în subterana unui tramvai. Pancarta atârnată la pieptul lui glăsuiește: « Sunt spânzurat pentru că am fost prea laș spre a face față inamicului! ». Câinele de pază adaugă: « Vedeți asta? Un dezertor agățat acolo ». Altul spune că nu a fost un dezertor, ci un mesager. Câinele de pază adaugă: « Asta spun toți! ». Iată-mă ajuns la un punct de adunare SS. Unul dintre șefii noștri de pluton era acolo și m-a zărit: “Hei, ce vreți să faceți omului ăsta? E unul dintre ai noștri? Este mesagerul nostru, pe care îl cunosc foarte bine. Lăsați-l în pace, să își poată îndeplini misiunea”. Până la urmă, m-au lăsat să plec⁵⁶.

După unul dintre numeroasele lor contra-atacuri minuscule, trupele germane ocupară temporar un cartier distrus. Despre asta, un martor a scris următoarele:

Cei ce trăiau acolo arboraseră un drapel alb în semn de capitulare. O casă avea drapelul alb la toate ferestrele. Nu voi uita niciodată: un SS a venit și i-a târît afară pe toți cei dinăuntru. Nu știu dacă aceștia erau soldați îmbrăcați în civil, bătrâni sau Dumnezeu știe ce. Orice vor fi fost ei, i-a împins pe toți în mijlocul străzii și i-a împușcat⁵⁷.

Două grupuri de luptători nu erau deloc deranjate de curțile marțiale itinerante: Tinerimea hitleristă și bătrânii din Gărzile Patriotice Volkssturm. Fiind adesea domiciliați la câteva sute de metri de locul unde se băteau, nicio poliție militară nu era necesară pentru a aminti acestor oameni soarta ce așteaptă mamele, soțiile, surorile sau fetele lor, dacă lupta lor va da greș. Un general rus explică:

În timpul luptelor decisive pentru Berlin, ambianța ce domnea în Gărzile Patriotice Volkssturm poate fi descrisă drept un auto-sacrificiu isteric. Acești apărători ai celui de al III-lea Reich, inclusiv băieții sau puștani, se credeau personificarea miracolului ultimei speranțe... Înarmați cu teribilele lor *Panzerfaust*, oamenii ăștia s-au bătut până la sfârșit, în cadrul acestei ultime etape a războiului, arătând chiar mai mult curaj decât soldații germani ce făcuseră întregul război. Erau demoralizați însă de înfrângerea apropiată și de atâția ani de tensiune⁵⁸.

Departate de a apăra cu pasivitate un sector, bătrânii și puștanii lansau atacuri pe cât de furioase, pe atât de disperate. În consecință, au murit cu miile. O unitate a Tinerimii hitleriste, la

începutul luptei, cuprindea cam 5 000 de oameni, Cinci zile mai târziu, ea nu mai număra decât 500⁵⁹.

Pe când lupta pentru Berlin se intensifica și carnajul era tot mai mare, medicii, infirmierii, surorile de caritate contribuiau, peste puterile lor, la efortul general. Un medic își amintește:

Amputările se făceau pe o masă de lemn, cu o saltea deasupra. Chirurgii operau fără mănuși, adesea fără anestezie, cu instrumente abia sterilizate. Totul era defectuos sau lipsea cu desăvârșire. Era imposibil să îți schimbi hainele. Chiar și spălătul, pe mâini devenise o problemă. Lămpile cu ulei nu mai funcționau iar ultimele lumânări se consumaseră. Din fericire, am găsit câteva biciclete echipate cu lămpi electrice, iar pedalele învârtite cu mâna furnizau suficientă lumină pentru mesele de operație⁶⁰.

Prin sălile negre de fum, pline de sânge și resturi de cadavre, personalul medical epuizat a suportat un potop de înjurături și strigăte în germană, rusă, franceză, spaniolă sau olandeză.

”Trăim un coșmar aievea. Am pierdut orice noțiune de oră, de timp...”, declară Ernst-Guenther Schenck, stagiar obligat să practice chirurgia, deși domeniul lui era nutriția⁶¹.

Răniții nu prea grav, soldații ce primiseră un glonț în mână sau picior nu erau autorizați să își părăsească posturile de luptă. Cei ce ajungeau la noi erau deja pe targă, în general inconștienți... Mulți soldați răniți au murit pe masa de operație, în suferințe oribile, plini de sânge, pe când îi operam. Unii dintre ei veniseră din toate părțile Europei, Eram cu mâinile până la coate în măruntaiele lor, printre artere, plini de sânge⁶².

Asistenta Doctorului Schenck era o călugăriță catolică ce arunca la pubelă brațele, gambele, oasele și măruntaiele⁶³.

Foarte de mirare, în mijlocul iadului de fum și flăcări, ce devenise Berlinul, exista încă o altă lume, în contrast bizar și suprarealist față de prima. Pe când mii de bărbați și de femei se luptau și mureau în stradă, cheflii beți turtă strigau și râdeau pe strada vecină. În scurtele perioade de acalmie a vacarmului aproape constant al bătăliei, soldații șocați auzeau muzică *jazz* și *polka-polka* la maxim, în zona germană din spate, în vreme ce din zona rusească, din față, se auzeau strigătele femeilor violate⁶⁴. Len Carpenter, un prizonier de război englez, ce reușise să evadeze din închisoare, s-a trezit colindând, aproape în stare de comă, în acest peisaj bizar.

În mijlocul luptelor, am stat la coadă, pentru porc sărat, până ne-a mitraliat un avion rus. Apoi m-am alăturat Nemților ce jefuiau magazinele. Printre alte lucruri inutile, am furat un borcan de dulceată și o mașină de scris. Îmi amintesc băieții din Tineretul hitlerist, care au defilat după ce au respins Rușii din gara feroviară Herrenstrasse. Am văzut sosirea primilor Ruși albi – ce luptau de

partea Nemților! Pe când ne-am refugiat într-o pivniță îmi ziceam: *”ghinion, pe capul meu – să fiu surprins de Armata roșie în așa companie selectă”*⁶⁵.

Când au sosit Rușii « coma » lui Carpenter s-a agravat:

Când toate armele au amuțit, am ieșit în stradă, deși, de departe, auzeam destul de bine strigătele fetelor violate. Un cizmar local, care era comunist, a ieșit în calea Rușilor și le-a arătat carnetul lui de Partid – la care aceștia nici nu s-au uitat. În schimb, i-a interesat vesta lui de piele, de care l-au ușurat imediat... Aveam asupra mea un ordin imprimat în patru limbi, în care se spunea că sunt prizonier englez. Rușii însă nu știau să citească și l-au aruncat. M-am alăturat lor și am jefuit împreună un magazin de încălțăminte, ce avea un stoc frumușel cu tot ce trebuie. Apoi am dat năvală într-un magazin de vinuri și băuturi spirtoase, plus în alte locuri⁶⁶.

În ultimele zile din aprilie 1945, întreg Berlinul era în mâinile Rușilor, mai puțin centrul orașului. Aproape tot ce conținea capitala căzuse în mâna învingătorilor.

Am simțit ceva bizar, fără să înțeleg ce anume. Ceva intangibil în aer, amenințător și diabolic în același timp. Cei din jur, mă priveau așa... cumva..., nu știu cum. Schimbau ochiade ciudate între ei. Unul, mai solid și mai galben, ce puțea a alcool, m-a implicat într-o discuție din care n-am înțeles nimic. Ușurel, m-a împins într-o curte și mi-a arătat două rânduri de ceasuri, pe ambele mâini, până la coate. Mi-a promis unul dintre ele dacă...

M-am refugiat într-un culoar, apoi într-o pivniță. Credeam că am scăpat de el, când dintr-o dată îl văd găfâind alături, pofticios, tot în pivniță⁶⁷.

”Pe neașteptate, m-a trântit în pat. Am strâns din dinți și am închis ochii, neștiind ce se petrece. Apoi m-am trezit că îmi sfâșie lenjeria de corp, că dinții îi tremură involuntar, că a ajuns la chiloți”⁶⁸.

Îi simt degetele pe gură, putoarea groaznică a părului murdar, a tutunului. Deschid ochii. Ai lui se pironesc în ai mei. Cu degetele îmi forțează maxilarele și își varsă saliva în gura mea.

Am paralizat, nu alta. De dezgust, de o răceală foarte pronunțată. Șira spinării parcă îmi înghețase. Vertijul de greață m-a pătruns până în ceafă... Alunec, mă cufund între perne, ajung în podea...

Din nou ochi în ochi. Îi văd dinții galbeni, unu din față pe jumătate rupt. Încet, încet, colțurile buzelor i se destind, îi apar mici riduri în jurul ochilor parcă scoși din minți, Omul găfâie, încearcă să zâmbească...

Când m-am sculat, căzusem parcă din altă lume, îmi venea să vomiez, mă clătinam în lungul trecerii către baie... Am vomat acolo. Mi-am văzut fața verde în oglindă, iar în chiuvetă ceea ce am vomat. Nu am îndrăznit să o clătesc, pentru că vomam într-una, iar în căldare era atât de puțină apă⁶⁹.

După ce au auzit toate ororile din Est, majoritatea femeilor din Berlin se așteptau să fie violate odată, poate de două ori..., dar nu de zeci și de zeci de ori.

Mă simțeam mizerabil, mă dureau toate, umblam ca o rață șchioapă. Înțelegând de ce, văduva se duse la colțul farmaceutic, pe care îl ascunsese în pod. Se întoarse cu un borcan de vaselină, pe care

mi-l întinse. Ochii ei erau plini de lacrimi. Eram foarte slăbită și simțeam că ceva îmi urcă în gât.

Mi-a venit în minte cât de norocoasă fusesem, cât de mult mi-a plăcut să fac dragoste. Nu mi se păruse deloc apăsător. Dimpotrivă. Totdeauna fusese o plăcere. Nimeni nu mă forțase. Niciodată nu a trebuit să mă forțez eu însumi. Oricum a fost, totdeauna a fost bine. Ceea ce mă face atât de disperată în acest moment nu este prea multul ci felul cum am fost maltrată, modul cum am reacționat la durere... În timpul acestor copulații silnice am rămas absolut frigidă. Nu putea și nu trebuia să fie altfel. Doream să rămân insensibilă, moartă, pentru că eram prada unor bestii. În consecință, sunt mai curând mulțumită că mă simt rău, că sunt bolnavă. Totuși sunt aici, plângând cu vasilina în mână, în fața văduvei, care plânge și ea⁷⁰.

În lungul și largul Berlinului distrus, învingătorii revendică din plin « prada lor de război ».

”Stăteau la coadă”, murmură femeia. Elvira s-a culcat fără niciun cuvânt. ”Se așteptau unii pe alții. Să termine...” Crede că erau cel puțin douăzeci, dar nu este sigură de asta. Aproape toți au trecut peste ea. Cealaltă era bolnavă. După al patrulea, au lăsat-o în pace...”

O privesc pe Elvira. Gura îi este umflată, fața ca de mort, buzele ca o prună vânătă. ”Lasă-mă să văd”, spune femeia distilatorului. Fără un cuvânt, Elvira își desface nasturii cămășii, combinezonul... Sâni sunt vineți, urme de dinți... Nu înțelegeam ce spune. Buzele îi erau umflate. ”M-am rugat tot timpul”, murmură ea. ”M-am rugat: Dragă Doamne, mulțumesc că m-ai îmbătat...” Înainte de a se face coada, ca și după, penismenii au obligat-o să bea alcool⁷¹.

Se pare că nicio apărare nu era posibilă contra penismenilor sovietici. ”*Multe dintre noi încercaseră să se îmbătrânească*”, declară Hedwig Sass, o femeie cam la patruzeci de ani. ”*Rușii spuneau într-una: Ți nîet bătrână. Ți tânără*”. *Râdeau de noi, de hainele bătrânești de ochelarii ce purtam*⁷². O altă femeie adăugă: ”*Cea mai tânără, spuse încetișor o femeie – știind că Ivanilor nu le plac femeile menstruate, și-a îndesat singură o cantitate de bumbac. Asta însă nu i-a servit la nimic. Urlând și rîzînd, doi pulărâi sovietici au presărat vata peste tot iar pe fecioara de șaisprezece ani au lungit-o pe canapeaua din bucătărie*”⁷³.

Aceeași femeie continuă:

”Ne-am așezat în jurul mesei din bucătărie. Toate cu ochii cerniți, fața galben-verzuie, din cauza lipsei de somn. Abia șoptim. Respirăm cu dificultate... Privim ușa baricadată, rugându-ne la toți sfinții să reziste... Auzim zgomot de pași, pe scară. Voci străine, râsete bestiale... Paralizia ne cuprinde pe toate, ne închide gura. Abia răsuflesc. Măinile ne tremură, ochii sar din orbite. Din nou liniște. Pașii se depărtează. Una dintre noi spune: De-ar fi numai asta...”

Nu îi răspunde nimeni. Dintr-o dată însă, tânăra refugiată din Königsberg se aruncă urlând pe masă: ”Nu mai pot, trebuie să se termine...” Ieri seară, a suportat nu știu câți, sus pe acoperiș, unde fusese urmărită de o bandă de pulismeni. Părul îi atârna peste obraji. Refuză să mănânce sau să bea.

Suntem una lângă alta, ascultăm. Așteptăm. Auzim împușcături depărtate, apoi chiar pe strada noastră⁷⁴.

Ca și această fată disperată, multe femei au ales ultima soluție posibilă. ”*În oraș, nu se vorbește decât de asta. Nimeni nu se*

gândește la altceva”, spune Ruth Andreas-Freidrich. ”Sinuciderea plutește în aer... Femeile se sinucid cu sutele”⁷⁵.

Cele ce nu se sinucid, caută ofițeri, comisari și politrucii, oameni puternici, oferindu-și corpul unuia singur, în speranța că vor scăpa astfel de asalturile brutale, neașteptate, fără de număr.

Constrânși de foame și de sete, Berlinezii ies din gaură de șarpe. Nu le vine să creadă cele văzute pe străzile Berlinului. Pentru cei mai mulți, este ca și cum lumea s-a întors în plină sălbăticie. Cărucioarele încărcate cu pradă de război se învârt printre jeepurile și tancurile, americânești, ale Rușilor. Tătarii, Uzbekii, Mongolii frig la proțap porci și boi întregi, cai, vaci, berbeci... Turmele de oi, de capre și de altele, behăie în așteptarea sacrificării. Vacarmul victoriei aliate este indescriptibil, demn de tovalul anglo-ruso-american!

”Mirosul de baligă de vacă și de cal domnește pretutindeni”, își amintește un German.

Putoarea asta insuportabilă nu vine numai de la animale, își amintește Ruth Andreas-Friedrich:

Cu gândul să scăpăm de putoare, o luăm către etaj... Mai-mai să cad pe ceva lipicios. ”Aștia habar n-au ce este sobrietatea”. Scârbită și dezgustată de așa eliberare, îmi duc batista la nas. Andrik este în ușa băii. Se miră și el, întrebându-se de unde vine această nuanță specială de putoare foarte puțin eliberatoare...

”Balega bizonilor nu miroase chiar așa”, îngână el depășit de situație și încercând să rezolve chestiunea în WC-ul de alături. Din păcate, apa nu curge. Nici gazul. Nu funcționează nici curentul, nici telefonul, nimic. Doar haosul. Acesta, în schimb, este cu adevărat total și desăvârșit.

Dagmar se întoarce din pivniță: ”Acolo este și mai și”, spune el trecându-și degetele prin părul ars și năclăit. ”Un potop, vă spun, un adevărat potop!”⁷⁶.

”Curățatul rahatului sovietic” a devenit ocupația principală a celor mai multe dintre *Hausfrau* – gospodinele altădată foarte îngrijite, cochete și cu nasul subțire. Cu inima cât un purice și vomând la tot pasul, gospodinele curăță, din toate forțele lor; curăță rahatul sovietic care este pste tot: în saloane, pe culoare, prin birouri, dormitoare, bucătării⁷⁷.

”Cuceritorii aștia ar face bine să-și stăpânească întâi rahatul din ei”, scrie o femeie dezgustată. ”Aștia se ușurează pe ziduri, oriunde. Urina bălțește pe coridoare, pe scară... Mi s-a spus că fac la fel și în apartamentele ce le-au fost puse la dispoziție.... Într-un colț al scării, unul dintre acești viteji de rahat doarme în balta împuțită pe care și-a fabricat-o singur”⁷⁸.

Sălbăciți și stupefiați, mulți Nemți nu mai pot nici ei să mențină aparența unei urme de civilizație. ”Pe când căutam o intrare prin spate”, declară un martor, ”am întâlnit o femeie cu fusta ridicată, fără nici un complex, ușurându-se în spatele unui

*tufiş fără frunze, din colţul străzii.  sta-i un spectacol pe care nu l-am văzut înainte niciodată la Berlin*⁷⁹.

Ca haitele de lupi agresivi  i fl m nzi, numeroși Berlinezi redescoperă legea junglei, Iată ce spune Ruth Andreas-Friedrich:

 n faţa noastră, un bou alb paşte câteva fire de iarbă uscată. Ochii şi sunt mari, coarnele superbe. Franck  i Jo se privesc. Într-o clipă, animalul este la mijloc...

Cinci minute mai târziu, treaba este gata. Cu m necile suflecate  i cu cu ite de bucătărie, Franck  i Jo ciop rtesc animalul mort.  n firisoare sub iri, sângele se scurge în peluza ce a văzut atâtea, numai asta nu. Dintr-o dată, scăpată parcă dintr-o lume subterană, o gloată de fl m nzi zgomoto i s-a adunat în jurul bouului mort. Pivniţa pare să aibă peste o sută de guri, Fl m nzii ies de peste tot: femei, bătrâni, copii. Oare sângele animalului i-a atras? Toți au o cratiţa, un lighean în mână. Strig nd  i gesticul nd, fiecare smulge o bucată de carne din mâna celuiilalt.

« Ficatul este al meu. Strigă unul... »

« Limba este a mea, limba... limba! ». Cinci perechi de mâini trag cu nădejde limba din gâtul bouului...

« Ah! », răcni o cucoană  nfierb ntat ,  nv rtindu-se ca un titirez  i fugind cu coada bouului în mâini. Agită coada bouului deasupra capului, trofeu demn de zilele ce aveau să vină. Ba chiar veniser ⁸⁰.

Un alt observator notă:

Unul a năvălit în pivniţa cu vestea cea bună: un cal s-a prăbușit afară. C t ai clipi din ochi, tot tribul din pivniţa a ieșit în stradă. Bietul cal trăia. Ochii i se învârteau în orbite, pe când cu itele deja pătrunseseră în carnea vie. La acest spectacol trebuie adăugate exploziile, tirurile de mitraliere din jur. Fiecare   i tăia un h rtan, de unde putea. Când nevasta filologului încercă să ciupească  i un pic de seu gălbui, unul ce făcea ordine o bătu cu prăselele peste degete: « Hei, hei, r m i unde e ti! Fiecare cu halca lui! ». Muierea reu ise totuși să taie o bucată de vreo trei kilograme... Nimeni nu mai  tia ce înseamnă ru inea⁸¹.

 n vremea asta, cuibul de rezistenţă, în care se găsea Berlinul, se str mta din zi în zi, din oră în or . Lupta pe viaţa şi pe moarte continua. De frică să nu- i lovească proprii cioloveci, foarte apropiaţi, artileristii sovietici trăgeau tot mai aproape, de parcă tunul putea fi lipit de t mpl , precum pistolul. Niciunde lupta nu era mai intensă decât în jurul străzilor unde bateriile anti-aeriene germane erau foarte bine fortificate. Un civil   i amintește cele văzute de el în apropierea gr dini i zoologice:

Baricadele erau păzite de Gărzile Patriotice Volkssturm  i de pu tani. Rușii aduseseră tunuri u oare, pentru a trage asupra unor astfel de obstacole. Cu armele lor, obligau bărbaţii, femeile  i bătrânii capabili de muncă să cureţe cu mâinile molozul, bolovanii, plăcile de oțel  i alte obstacole anti-tanc. Mulţi dintre aceștia au fost uci i de tirul soldaţilor germani, ce rezistau  nc ⁸².

”De acum, în buncărul de la Zoo, teroarea morții impregna totul”, scrie maiorul Knappe. ”în plus, pe lângă cadavrele omenești, majoritatea animalelor evadate din grădina zoologică fuseseră ucise  i ele. Mirosul acru de fum se combina cu cel al

*cadavrelor în descompunere. Praful roșu al cărămizilor pulverizate plutea peste oraș într-o ceață deasă. Străzile pline de cadavre, dărâmături și cratere de bombe erau absolut pustii*⁸³.

În vârful platformei, tunurile anti-aeriene fuseră îndreptate în jos și trăgeau non-stop pe străzile înconjurătoare⁸⁴. Chiar și așa, spuse un soldat din buncăr, *”nu vom putea rezista mult presiunii rusești... Va trebui să ne retragem din nou*⁸⁵.

*”Când cele opt tunuri anti-aeriene de 125 mm au tras în Ruși, am fost noi înșine scuturați foarte serios...”, își amintește un Landser din interiorul turnului anti-aerian Humboldthain. ”Tirul artileriei contra zidurilor buncărului era foarte puternic. Infanteria lor nu avea nicio șansă de pătrundere. Curajoșii noștri artileriști erau la post, deși majoritatea erau auxiliari « Flak », între 14 și 16 ani. Foarte curajoși, acești copii au continuat să lupte, mulți dintre ei fiind uciși sub ochii noștri*⁸⁶.

Dintre miile de civili din spatele zidurilor masive, cineva a descris atmosfera ce domnea acolo:

Practic, nu am văzut lupte reale, dar am auzit multe. Zidurile nu erau suficient de groase pentru a împiedica zgomotul exploziilor să ajungă până la noi. Turnul anti-aerian a devenit foarte repede un spital de urgențe. Toți eram obligați să dăm o mână de ajutor... Răniții soseau fără întrerupere. Unii mureau imediat. Echipetele de înhumare duceau cadavrele afară. Pentru că nu erau destui oameni, pentru săpatul mormintelor, cadavrele erau depuse în fundul craterelor de obuz și acoperite cu puțin pământ...

Unii s-au sinucis chiar în turnul anti-aerian. A fost ceva de nedescris. Când bombardamentul s-a apropiat, era clar că Rușii vor fi curând pe noi. Știam ce înseamnă asta. Unele fete au decis să nu aștepte sosirea Ivanilor și s-au sinucis imediat⁸⁷.

Pentru a-l informa pe Hitler de mersul bătăliei, generalul Wiedling și maiorul Knappe pierdeau mult timp cu deplasarea de la Carierul general la Cancelaria Raichului. Maiorul Knappe își amintește:

Toată zona era în ruină... Obuzele de artilerie explodau într-una, cu detunături extrem de brutale. Când ieșeam afară, fumul și flăcările orașului săpau în nările și plămânii mei precum lama unui fierăstrău. Străzile erau pline de dărâmături și cadavre imposibil de recunoscut. Cadavrele soldaților și civililor uciși de bombardamentele aeriene și de obuze erau sub dărâmături, totul fiind acoperit cu o pudră gri-roșiatică, provenită din clădirile distruse. Putoarea morții era sufocantă... lupte de infanterie la tot pasul...

Drumul către Cancelaria Führerului, cam un kilometru, trebuia făcut din adăpost în adăpost, nu numai sub tirul artileriei, ci și sub acela al mitralierelor și carabinelor... Unele din trupele SS ce apărau Cancelaria erau camuflate în fața buncărului respectiv... Cei o mie de soldați SS, ce apărau Cartierul general al Führerului, aveau ochii roșii, nu mai dormiseră de mult cum trebuie, trăiau într-o lume de foc, de fum, de moarte și de oroare⁸⁸.

În buncărul de sub clădire, Ernst-Guenther Schenck era de acum la cea de a șaptea zi de operații fără oprire. *”Pierderile se acumulau fără număr, răniții soseau de pe străzile învecinate, din luptele ce aveau loc peste trei corpuri de clădiri... Bătălia cea mai înverșunată și mai turbată se dădea acum în jurul*

Reichstagului”, declară chirurgul Schenck. *”Din când în când, răniții conștienți, ce puteau vorbi, îmi povesteau bătălia disperată. Cei tineri, mulți sub 16 ani, erau înspăimântați și străluceau de parcă erau fluorescenți”*⁸⁹. Iată ce spune maiorul Knappe:

Pentru cei de la Cartierul general al Führerului, noi reprezentam lumea exterioară. De mai multe zile, nimeni nu părăsise buncărul Cancelariei. Cei de acolo erau în securitate, sub mai mulți metri de beton și de pământ. Nu știau însă ce se petrece afară, că bătălia se dă la mai puțin de un kilometru, că armatele de « salvare » fuseseră oprite. Hitler și Înaltul Comandament O. K. W. jonglau cu divizii ce nu mai existau, care deveniseră umbra celor de altădată.

De fiecare dată, Martin Bormann era foarte nerăbdător să afle cele ce se petreceau. Era mereu acolo, în marea anticameră din fața biroului și a cartierului privat al lui Hitler. De cum soseam, Bormann insistă să iau loc pe unul dintre fotoliile de piele verde, servindu-mă cu câteva prăjituri și rugându-mă să-i vorbesc despre cele de afară⁹⁰.

Situația era tot mai gravă. Bormann, Goebbels, Hitler și ceilalți din buncăr aveau nevoie de informații precise asupra proximității Rușilor, pentru ca fiecare să-și pregătească sfârșitul în felul său. Generalul Weidling și maiorul Knappe vizitau probabil pentru ultima oară buncărul Cancelariei Reichului. Knappe continuă:

Buncărul era umed. Motorul ce acționa sistemul de aerisire băzâia constant... L-am salutat pe Hitler, care s-a îndreptat spre mine. Pe când se apropia, am fost șocat de starea lui. Se opri. Brațui stâng, îndoit, îi tremura. Jumătate din fața lui părea să fi suferit o paraliză. Mușchii acestei părți a feței cancelarului nu mai funcționau, ceea ce nu putea fi decât rezultatul unui atac cerebral. Ambele mâini îi tremurau, un ochi era umflat. Avea aerul unui om mult mai bătrân, cu cel puțin 20 de ani peste cei 56, abia împliniți:

Weidling mă prezentă lui Hitler: ”Maiorul Knappe, ofițerul meu operațional”.

Hitler îmi strânse mâna și îmi spuse: ”Weidling mi-a spus prin ce ați trecut. Ați traversat un moment foarte dificil”.

Obșnuit să răspund ”Jawohl, Herr General”, am zis automat ”Jawohl, Herr...”, apoi dându-mi seama de eroare, m-am corectat repede și am spus ”Jawohl, mein Führer”. Hitler surâse imperceptibil, Goebbels se amuză copios iar Weidling săltă din sprâncene, pentru că subordonatul său comisese o eroare socială.

Hitler mi-a spus la revedere, mi-a strâns din nou mâna și dispăru în direcția Cartierului general al lui Goebbels. Deși comportamentul său nu a fost apatic, aparența generală nu fusese la înălțime. Hitler ajunsese aproape caricatura fizică a ceea ce fusese în urmă cu câțiva ani. M-am întrebat cum a fost posibil ca într-un interval de numai șase ani, acest idol al generației mele să devină aproape o epavă omenească. Mi-am amintit însă că Hitler era cu adevărat simbolul viu al întregii Germanii – al Germaniei așa cum ajunsese ea în vremea aceea. În cei șase ani, țara înfloritoare și plină de viață devenise un morman nesfârșit de ruine, de flăcări și de fum⁹¹.

Motivul pentru care Weidling venise personal era informarea lui Hitler că soldații nu mai pot rezista mult. A cerut autorizația de retragere a garnizoanei. Un alt motiv pentru care generalul venise personal era acela de a-l informa pe șeful suprem să se salveze, până când nu este prea târziu. La prima cerere, Hitler a acordat autorizația de retragere cerută de Weidling. În ce privește cea de a

doua cerere a generalului, Hitler rămase ferm pe poziția sa din totdeauna. Mulți alții din anturajul său, inclusiv Hans Bauer, pilotul privat al lui Hitler, îl implorau să plece în Sud,

”Aveam la dispoziție un prototip Junkers cu șase motoare și o rază de acțiune de 6 000 de mile”, își amintește Bauer. ”Am fi putut zbura în orice țară din Orientul Mijlociu, favorabilă Führerului”⁹².

La toate aceste rugăminți și implorări, răspunsul lui Hitler era același: *”Trebuie avut curajul de a înfrunța consecințele. Destinul o vrea astfel”⁹³.*

Secretara Cancelarului, Traudl Junge, continuă:

Buncărul era serios scuturat de bombardamentul fantastic al artileriei rusești și al atacurilor aeriene. Grenadele și bombele explodau fără întrerupere, ceea ce ne averiza că inamicul poate fi pe noi în câteva ore. În interiorul buncărului nu se desfășura nicio activitate neobișnuită. Majoritatea conducătorilor țării erau adunați și nu făceau nimic, așteptând decizia finală a Führerului. Bormann, totdeauna energic și foarte metodic, ca și Goebbels, păreau fără vreo sarcină aparentă, imediată... Speranța în victorie fusese întreținută până în aceste ultime zile, dar de acum nimeni nu-și mai făcea iluzii... Mi se părea incredibil că, în ciuda celor știute și neștiute, încă mai putem bea și mânca, încă mai putem dormi, încă mai găsim energia necesară pentru a vorbi⁹⁴.

În ciuda tristeții și a disperării, numeroase persoane sub pământ, ca și deasupra, au făcut mai mult decât a mânca și a dormi. Unii, spune un martor, ”urcau într-un fel de « palmier »”. Doctorul Schenck își amintește:

Mulți beau. Beția dădea frâu liber inhibițiilor, libera instinctele primitive, animalice... Din când în când, lăsam un pacient pe masa de operație și luam o pauză de cinci minute, în aer liber, pentru a-mi calma nervii și a stabiliza mâna ce ținea bisturiul... Multe din aceste femei sălbătice, cu ochii roșii, terorizate de violurile rusești și fugite din apartamentele lor din Berlin, se aruncau acum în brațele și pe saltelele soldaților germani din preajmă. Aceștia, nu erau foarte reticenți. A fost un adevărat șoc să văd un general german învârtindu-se în jurul unei *Blitzmadel* (semnalizatoare), pe jumătate dezbrăcată, între și peste paturi. Cei mai discreți se retrăgeau în etajele de sub Cancelarie și utilizau scaunul dentistului, Doctorul Kunz. Fotoliul avea parcă o atracție erotică specială. Femeilor mai nărăvașe le plăcea să fie legate pe acest fotoliu și să facă dragoste într-o varietate de poziții inedite... O altă distracție era sexul în grup, dar asta se petrecea de obicei afară, în colțurile sumbre⁹⁵.

Revenită de undeva, Traudl Junge ne spune:

Orele treceau iar noi deveneam total indiferenți la orice. Nu ne mai așteptam să se producă ceva. Ne așezam, schimbam câteva cuvinte și fumam. Eram foarte obosită și simțeam un enorm pustiu în mine. Undeva, într-un colț, am găsit un pat de campanie și am dormit o oră. În culoarele și apartamentele Führerului, era un dute-vino neîncetat, valetii și ordonanțele având aerul foarte ocupat. Mi-am spălat fața cu apă rece, gândind că se apropie ora ceaiului nocturn al Führerului. Când am intrat în biroul lui a întins mâna spre mine și m-a întrebat: ”V-ați odihnit un pic, draga mea?”

Un pic surprinsă de întrebare, am răspuns: ”Da, *mein Führer*”.

”Foarte bine”, mi-a răspuns Führerul. ”Vă voi dicta ceva în foarte puțin timp”⁹⁶.

Ceva mai târziu, Traudl scrisese: ”Hitler a vorbit”:

Este fals să se spună că eu s-au altcineva, în Germania, a vrut războiul, în 1939. Războiul a fost dorit și provocat numai de către politicienii internaționali, fie de sânge jidovesc, fie agenți lucrând pentru interesele jidovești. După numeroasele mele oferte de dezarmare, posteritatea nu va putea emite nici un fel de blam asupra mea...

După o luptă ce a durat șase ani lungi, care în ciuda destinului și a eșecurilor va figura cândva, în cărțile de istorie, ca cea mai glorioasă manifestare a voinței de viață a poporului german, nu pot abandona acest oraș care este capitala germană. Întrucât nu mai avem forțe militare suficiente pentru a rezista atacurilor inamicului, dorința mea este de a împărții aceeași soartă cu aceea acceptată de milioane și milioane de Germani...

Poporul și Forțele armate au dat tot ce s-a putut în această lungă și dificilă bătălie. Sacrificiul a fost enorm. Încrederea mea a fost însă rău utilizată de numeroase persoane... Nu mi-a fost dat să conduc poporul la victorie... În acest război, eforturile și sacrificiile poporului german au fost atât de mari încât nu pot crede că au fost zadarnice⁹⁷.

Pe 30 aprilie 1945, către orele 15¹⁵, Adolf Hitler s-a retras în camera sa, și-a pus pistolul la tâmplă și a apăsat pe trăgaci. Alături de el, Eva Braun, cu care tocmai se căsătorise, era și ea moartă⁹⁸.

După ce și-au otrăvit copiii, Joseph și Magda Goebbels și-au luat adio de la cei din buncăr. Un martor care a observat că cei doi soți se pregăteau să, părăsească buncărul pentru a îndeplini în curtea Cancelariei ultimul lor gest a scris următoarele:

Luând-o către cuierul din camera nu prea mare ce-i servise de birou, Goebbels și-a pus fularul și a îmbrăcat mantaua uniformei sale. Apoi a aranjat mânușile copiilor săi, trăgând fiecare deget în parte. După aceasta, ca un adevărat cavaler, a oferit brațul drept soției sale și amândoi ne-au salutat pe cei trei, care eram de față. Fără grabă, aplecându-se ușor unul către celălalt, cei doi se îndreptară către scara ce conducea în curtea Cancelariei⁹⁹.

Aflând de moartea lui Hitler, numeroși Germani doresc să scape din strânsoarea sovietică.

"Nu voi uita niciodată: eram într-un buncăr, când am aflat moartea lui Hitler. A fost ca și cum întreaga lume s-a prăbușit..." explică un adolescent de 16 ani, membru al Tineretului hitlerist. *"Moartea lui Adolf Hitler a lăsat un vid absolut în sufletul meu"*.

Mi-a trecut prin cap că jurământul meu nu mai era valabil, întrucât jurasem credință lui Hitler... În consecință, după moartea lui, jurământul meu era absolut nul. Problema era cum să ies din Berlin, cum să evit de a cădea în mâinile Rușilor? Berlinul ardea într-un ocean nesfârșit de flăcări. Norii de fum erau oribili. Coloane întregi de oameni încercau să iasă din Berlin. Am reperat o unitate de tancuri « Tiger SS ». Mi-am găsit un loc într-un tanc. Soldații m-au luat cu ei¹⁰⁰.

"Chiar și pentru un soldat experimentat, Berlinul devenise ceva ireal, fantasmagoric", declară un altul, care a fugit atunci. *"Cea mai mare parte a orașului era neagră ca noaptea. Luna nu se mai vedea. Rachetele luminoase, exploziile obuzelor, clădirile centrale ce ardeau, toate acestea se vedeau printr-un nor galben-negru de fum, un nor de sulf la joasă înălțime... Noi*

*înșine eram niște excelente ținte în mișcare, un fel de manechini într-o galerie de tir*¹⁰¹.

Tânărul Siegfried Losch, care începuse războiul pe Oder, cu o eternitate, de trei luni, în urmă, se amestecă și el cu cei ce fugeau:

Podul ce trebuia traversat era sub tirul artileriei. Văzând că un tanc german traversează podul, am fugit pe lângă el, pe partea opusă celei de unde se trăgea cu tunul. De partea cealaltă a podului ne-am reunit cu toții. Am constatat că nu lipsea nimeni. Ne-am pus pe mers... Mai mulți soldați s-au alăturat grupului nostru... soldați de toate gradele și toate organizațiile, adică armata (Wehrmacht), trupele SS, armata de aer, Volkssturm, civili în uniformă. Printre noi era chiar și un general Panzer cu două stele¹⁰².

Când sovieticii au înțeles ce se petrece, fuga s-a transformat în masacru.

Sub picioarele noastre sunt corpurile celor ce n-au putut merge mai departe de acest pod. Au avut ghinion. Să sperăm că noi vom avea noroc, pentru că într-un minut sau două va fi rândul nostru să forțăm trecerea. Fiecare om din camionul nostru trage cu ce armă are, mitralieră, pușcă, pistol, orice. Camionul ia viteză, forțează trecerea în spațiul liber. Nu poate merge în linie dreaptă, este vorba mai mult de o cursă cu obstacole, de un adevărat slalom pentru a evita alte camioane, tancuri, mașini de tot felul ce ard pe șoseaua care traversează podul. Trecem peste trupuri ce zac pe caldarâm, sute dintre ele au fost retrase la marginea drumului, pe toată lungimea podului¹⁰³.

Deși majoritatea acestor grupuri sunt rapid distruse – prin bluf, curaj și noroc unii reușesc să iasă din încercuire. Odată depărtați de capitala în flăcări, coloanele de zdrențăroși o iau către Vest, cu speranța de a ajunge la liniile englezești sau americane.

În acest timp, în ciuda morții conducătorilor lor și a prăbușirii rezistenței organizate, lupta disperată pentru Berlin continuă, mai ales printre elitele SS. *”Bolșevismul înseamnă sfârșitul vieții...”* spune un tânăr german. *”Acesta este motivul luptei teribile pentru Berlin, care nu are loc numai în stradă, ci în fiecare casă, casă după casă, cameră după cameră, etaj după etaj... Fiecare cărămidă este aprig disputată”*¹⁰⁴.

În loc să se predea și să fie asasinați, majoritatea soldaților SS sunt decși să moară luptând. Din cei trei sute de soldați ai unui batalion Waffen SS francez, care a început bătălia Berlinului, numai treizeci mai sunt în picioare. Același lucru se poate spune despre Balți, Letoni, Danezi, Olandezi, Români, Elvețieni și alte unități Waffen SS.

”Aștia continuă să se bată ca tigiri”, raportă un general rus șefului său, mareșalul Gheorghe Jukov, care sperase să facă din capitala germană ca un cadou lui Stalin, cu ocazia sărbătorii de 1 Mai 1945¹⁰⁵.

”Am vrea să sfârșim totul până la 1 Mai, pentru a da poporului nostru un motiv în plus, de sărbătoare”, explica Jukov exasperat, *”Inamicul, în agonia lui, continuă să se agațe de*

*fiecare clădire, de fiecare pivniță, tavan sau acoperiș. Forțele sovietice avansează centimetru cu centimetru, casă după casă, clădire după clădire*¹⁰⁶.

La 2 mai 1945, după-amiază, generalul Weidling cedează oficial orașul. Majoritatea luptătorilor se supun comandantului și depun armele. Mulți însă refuză să se supună acestui ordin. Lothar Ruhl își amintește:

Din când în când, auzeam împușcături... Am întrebat cine mai trage. Mi s-a spus: "Faceți un tur prin spate... Soldații SS se sinucid". Am zis: "Nu vreau să văd asta", dar mi s-a spus din nou: "Trebuie să priviți". Efectiv, soldații SS erau acolo și se împușcau pe capete. Cei mai mulți erau străini, Europeni din Vest, dar și din Est. Din grupul respectiv făceau parte un număr important de Francezi și de Walloni¹⁰⁷.

"Când în final Rușii ne-au prins", continuă Ruhl, "eram împărțiți în diferite coloane de marș... Rușii nu selecționau pe nimeni pentru ceva anume; ei spuneau doar, voi rămâneți aici, ceilalți mergeți acolo, bărbații aici, voi vă așezați în piață... Nimeni nu avea dreptul să rămână în picioare. Dacă totuși cineva se scula în picioare, Rușii trăgeau imediat cu gloanțe adevărate, la nivelul capului"¹⁰⁸.

"Noi, prizonierii", declară un *Landser* obosit, "așteptam ceea ce soldații așteaptă totdeauna; așezați și epuizați, așteptam să vedem ce ne rezervă sfârșitul bătăliei. Eram atât de deprimați încât abia vorbeam; unii ațipeau, alții fumau, toți așteptam verdictul destinului"¹⁰⁹.

După zvonurile și rumorile care circulau, acest "destin" ne era cunoscut, reducându-se la un singur cuvânt: Siberia. Cu toate acestea, mulți soldați supraviețuitori își cântăreau șansele de scăpare. Unul dintre aceștia era Johannes Hentschel:

Începusem să mă consolez. Eram viu. Pe când eram adunați lângă ruinele fostei Cancelarii a Reichului... iar un camion se pregătea să ne transporte departe, destinație necunoscută dar bănuită, am văzut în aer un spectacol sinistru. Corpurile a șase sau șapte soldați germani erau agățate de lampadare. Toți fuseseră spânzurați. Fiecare avea o pancartă grosolană agățată de corpul inert: TRĂDĂTOR, DEZERTOR, LAȘ, INAMIC AL POPORULUI !

Toți erau tineri. Cel mai în vârstă ar fi putut avea 20 de ani, ceilalți niște tineri adolescenți. Jumătate dintre ei purtau banderole Volkssturm, sau uniforme *Hitlerjugend*. Pe când eram împinși în camion iar Rușii mă împungeau cu baioneta în fese, l-am atins și pipăit pe unul dintre acești puștani fără de viață. Avea aerul așa, către 16 ani. Albaștri ca porțelanul și exorbitanți, globi săi oculari priveau în vid, fără o mișcare. Nu am putut rezista și am întors privirea¹¹⁰.

Wilhelm Mohnke era un alt soldat ce părăsea Berlinul pentru sclavia bolșevică. Pe când generalul și miile de prizonieri descurajați mășăluiau către Est, toți au fost stupefiați de ceea ce le-a fost dat să vadă.

Traficul fusese foarte redus și numai în aceeași direcție cu noi. Acum însă, unitățile de susținere a Armatei roșii veneau coloane după coloane. Coloane! Vorba vine, coloane! Era o hoardă fără de sfârșit, o cavalcadă din altă lume, scenă de film rusesc, o panoramă bizară și exotică, Asia pătrunsese în mijlocul Europei: mii de căruțe

cu coviltir, trase de cai și de boi, soldați cocoțați ce cântau peste calabalâcul din căruțe. În cizmele lor de paie, mulți se îmbrăcaseră cu tot felul de haine civile, inclusiv costume ce nu puteau proveni decât din garderobele teatrelor sau ale vreunei Opere... Cei ce remarcău că suntem Germani, ridicău pumnul lor negricios și trăgeau salve de sictir în aer... Apoi veni rândul unităților de femei-soldați, mai disciplinate, mergând pe jos... La sfârșit erau trupele de intendență, ce păreau scăpate direct din Războiul de Treizeci de Ani¹¹.

Destinați Siberiei, prizonierii germani lăsău în urmă 20 000 de camarazi morți și îngropați sub dărâmturile unui loc ce nu semăna cu nimic de pe această lume. *”Capitala celui de al III-lea Reich era o imensă suprafață de clădiri dărâmate, arse, topite, afumate”*, scria unul dintre primii corespondenți americani de presă la Berlin. *”Nimic alta decât un deșert de 100 000 de movile de cărămizi sparte și praf de zidărie. Deasupra lor plutește putoarea acră a morții... Imposibil să exagerezi în descrierea acestei distrugerii... Centrul Berlinului nu seamănă cu nimic din ceea ce omul ar fi putut crea artificial. Străbătând celebra Frankfurter Allee, nu am văzut nicio clădire în care s-ar fi putut instala un chioșc pentru vânzarea cartofilor sau a merelor”*¹².

Ceva mai târziu, un vizitator german adăugă:

Prima impresie la Berlin, una ce subjugă și accelerează bătăile inimii, este că nimic omenesc nu mai există în aceste ruine indescrribibile, nici măcar într-o formă necunoscută. Aici, absolut nimic nu mai este omenesc. Apa este poluată și miroase a cadavre. Oriunde întorci privirea, nu vezi decât formele extraordinare ale ruinelor. Ruine, numai ruine! Casele, străzile, cartierele, totul este în ruină. Civillii ce umblă printre acești munți de ruine sporesc și mai mult coșmarul. Văzându-i, nu ai deloc sentimentul că ar putea fi vorba de ființe omenești¹³.

Totuși, minunea există. În acest Berlin apocaliptic încă există oameni vii. Când armele au amuțit, acești supraviețuitori incredibili au ieșit din văgăunile lor, încercând să evadeze din coșmar, dar neștiind unde să se ducă.

”Mulțimea acestor făpturi încearcă cu înfrigurare să-și croiască drum printre ruine”, notează Traudl Junge. *”Bătrâni și tineri, femei și copii, bărbați transportând mici pachete sau împingând cărucioare ruginite, pline cu te mire ce mărunțișuri – nu vezi nimic altceva. Soldații ruși nu par să acorde multă atenție acestor ființe omenești ajunse la capătul disperării”*¹⁴.

Ruth Andreas-Friedrich întregește acest tablou:

Ne aventurăm în craterele bombelor, printre sârmele ghimpate și baricadele din mobilier, ridicate în grabă. S-a încercat stăvilirea Rușilor cu ajutorul șifonierelor, a fotoliilor și canapelelor printre dărâmturi. De nu ne-ar podidi plânsul, am putea râde...

Tancurile ciuruite ne blochează drumul. Cu gurile știrbite, către cer, spectacolul merită văzut. Tinichelele grele și opresive exprimă o întreagă fatalitate. În stânga și în dreapta, clădirile sunt complet arse. Dacă asta e totul, Domnul fie cu noi! Avansăm pe tăcute. Greutatea bagajelor ne doboară...

În spatele unei ieșituri din zid se găsește un bătrân. Pipă în mâna dreaptă, brichetă în stânga. Stă la soare, complet imobil. De ce este atât de imobil? Cum de poate sta nemișcat așa mult? De ce nu mișcă? O muscă imensă urcă pe obrazul lui – una verde, grasă, lucioasă. I-a

intrat în ochi. Ochii lui... O, Doamne! Chiar din ochi, o zeamă lipicioasă i se scurge pe obraji...

În sfârșit, Castelul de apă se vede în depărtare. Suntem în cimitir. Ușa morgăi este deschisă. Încă odată, aceeași putoare fadă, de-a dreptul opresantă... Cadavre, cadavre, cadavre peste cadavre. Printre ele se văd copii, femei, bătrâni foarte în vârstă, aduși aici cine știe de unde... Iată sfârșitul atâtor ani de război. Cadavrele au umplut morgile, adulții, bătrânii se descompun printre ruine¹¹⁵.

Ca fantomele în cimitir, supraviețuitorii zăpăciți umblă printre ruine. Zi și noapte se stă la coadă pentru apă. Învingătorii o țin într-o orgie de băuturi, violuri, cântece, urlete.

”Roșu în obraz, un Rus se plimbă de colo-colo în lungul cozii noastre și cântă la acordeon” – declară o femeie terminată, ce a fost violată de zeci de ori. ”*Gitler kaputt, Goebbels kaputt, Stalin perfect!*”. Apoi râde, lansează un blestem, își bate un camarad pe umăr și ni-l indică, pe rusește, cu arătătorul: “*Priviți-l pe acesta! E un soldat rus ce a mers pe jos de la Moscova până la Berlin! Pantalonii lor sunt plini de orgoliul învingătorilor. Se miră și ei că au putut ajunge până aici*”¹¹⁶.

Deși nu a putut prezenta capitala germană drept cadou lui Stalin, pentru sărbătoarea de 1 Mai, și în ciuda celor peste 300 000 de victime, mareșalul Jukov este exuberant¹¹⁷.

În aceste clipe de intensă bucurie, un puhoi de gânduri îmi traversa spiritul! Revăd bătălia crucială a Moscovei, în care trupele noastre au rezistat până la moarte. Văd Stalingradul în ruine, dar necucerit, gloriosul Leningrad, rezistând lungului blocus al foamei, miile de sate și orașe devastate, sacrificiile milioanei de sovietici care au supraviețuit acestor ani, victoria monumentală de la Kursk... În sfârșit, acum ne-am atins scopul pentru care națiunea noastră a îndurat aceste sacrificii: zdrobirea completă a Germaniei național-socialiste, zdrobirea fascismului, triumful cauzei noastre juste¹¹⁸.

Totuși, nimeni nu a fost mai exaltat și nu a răsuflat mai ușurat decât Stalin. Afară de dictatorul comunist, nimeni nu înțelegea prețul politic al epocii postbelice, pe care acum o avea la picioare. Ba chiar la chimir!

După cum și-a amintit generalul Hrușciiov, ”*Stalin a apus: dacă nu l-am fi avut pe Eisenhower, nu am fi reușit să capturăm Berlinul*”¹¹⁹.

VIII

INDESCRIPTIBIL

Germanie! Wehrmacht! Camarazi!

Führerul a căzut. Fidel concepției sale de protejare a populației Europei de bolșevism, el și-a dat viața și a avut o moarte de erou. Ne-a părăsit unul dintre cei mai de seamă eroi ai istoriei germane...

Führerul m-a desemnat pentru a-i fi succesor... Asum comanda tuturor serviciilor Wehrmachtului german, cu dorința de a continua lupta contra bolșevicilor până ce trupele și sutele de mii de familii din Germania de Est se vor fi salvat din fața sclaviei și a distrugerii. Trebuie să continuăm și lupta contra Britanicilor și a Americanilor, câtă vreme aceștia vor încerca să ne împiedice de a lupta contra bolșevicilor... Cei ce se sustrag acum de la datoria lor, condamnând astfel femeile și copiii Germaniei la moarte sau sclavie, sunt trădători și lași...

Soldați germani, faceți-vă datoria voastră. Viața poporului nostru depinde de asta!

1 Mai 1945

Karl Dönitz, Mare Amiral¹

Deși Hitler a murit iar Berlinul a fost capturat, deși poporul german este redus la jumătate iar rezistența este nu numai inutilă ci aproape imposibilă, lenta agonie a Germaniei continuă. După cum a spus-o foarte clar amiralul Dönitz, încă nu se pune problema înfrângerii totale a Reichului și a predării fără condiții, resturile armatei germane sfărâmate trebuind să susțină încă o ultimă bătălie, pentru a permite milioanele de refugiați de pe drumuri să atingă malul Elbei, unde se opriseră Americanii și Englezii. Din nenorocire, conducătorii aliați hotărâseră moartea sau sclavia poporului german, fiind decizi să stopeze, prin toate mijloacele, fuga patetică a femeilor, copiilor și bătrânilor germani din fața puhoiului sovietic. Zburând razant cu șoselele, avioanele americane și englezești mitraliau și bombardau coloanele de refugiați, omorând mii și mii dintre aceștia. Întrucât refugiații se împrăștiau prin pădurile și fermele din preajmă, bombardierile democratice făceau totul praf și pulbere².

Când supraviețuitorii au ajuns totuși la Elba, deși soldaților germani li se permitea, teoretic, să treacă pe malul occidental al acesteia, armata americană, condusă de generalul Eisenhower, le refuză acest drept atât lor cât și refugiaților civili. Când avioanele sovietice își făcură și ele apariția, pentru evaluarea și uciderea sclavilor ce refuzau sclavia comunistă, Americanii s-au mulțumit să dea înapoi, pentru a nu fii bombardati ei înșiși de către proprii lor aliați și complici. S-a ajuns la aceea că 300 000 de refugiați cuprinși de panică s-au aruncat în apele Elbei și au ajuns cum-necum pe malul de Vest al acesteia. Alte mii și mii, imposibil de evaluat exact, au rămas pe malul de Est, în voia sorții³.

Spre deosebire de forțele americane, armata egleză, condusă de Bernard Montgomery, a permis tuturor Germanilor, militari și civili, să se refugieze în teritoriul ocupat de ea. Îngrozit de ceea ce

văzuse și auzise, mareșalul Montgomery a avut curajul unei inițiative de suflet, permițând miilor de femei și de copii să scape de violul, tortura și moartea bolșevică.

După cum va scrie Montgomery mai târziu, ”*Deși rasă bună de luptă, Rușii nu erau decât niște barbari asiatici*”⁴.

Când refugiații nu veneau ei înșiși către Britanici, atunci se duceau aceștia către ei. În primele zile ale lui Mai, oamenii lui Montgomery urcară spre Nordul Germaniei – evident, pentru a-l ocupa, nu pentru a-l face cadou cuiva. Deși tovarășii englezi ai lui Stalin s-au ciocnit de opoziția bărbătească a micilor unități SS din jurul Brenei, locuitorii acestei zone au scăpat astfel de riscul ocupării de către Ruși.

”*Văzându-se scăpați de grija unei bătlții peste capetele lor, ușurarea Nemților era atât de mare încât destul de repede au început să ne salute în eliberatori*”, își amintește un Tommy⁵.

Foarte curând, trupele lui Montgomery atinseră cel de-al doilea fost mare oraș al Germaniei, Hamburg. Pe când traversa nemulțumit străzile pustii ale orașului-fantomă Hamburg, aflat în vehicolul său blindat, Richard Brett-Smith notează următoarele:

Liniștea avea ceva anormal, de-a dreptul bizar. Sosind în acest mare port de pe Elba, vedeam în el un obstacol ce ne-ar fi putut ține în loc. Ni s-a părut imposibil că am cucerit Hamburgul atât de ușor. Privind în jos apa rece, închisă și turbulentă a Elbei, am trăit sentimentul bizar ce mă cuprinde de câte ori traversez un pod inamic. Dacă întreaga structură a podului s-ar fi prăbușit dintr-o dată, asta nu ar fi fost o surpriză pentru mine. Nu s-a produs însă nicio explozie. Eram în mijlocul ultimului obstacol, nu mai aveam nici un râu de traversat... Am auzit multe pocnituri din tocurile cismelor și bocancilor... În câteva minute Hamburgul, cel mai mare port al Germaniei, a capitulat...

Ghicisem de mult cât de dezorganizat este inamicul, că administrația lui este în pană... Chiar și așa însă, scenele la care asistam erau mai nefirești decât am fi crezut. Mii de infanteriști, de aviatori din *Luftwaffe*, soldați SS, artileriști anti-tancuri, personal sanitar, oameni din Corpul de Muncă, copii din *Hitlerjugend*, soldați din toate unitățile imaginabile se busculau în dezordine. Venind din toate părțile, Wehrmachtul lupta de data asta pentru a se preda, mândria acestei armate se sfărâmasse, rezistența încetase⁶.

”*Alți soldați germani*”, își amintește un ofițer canadian, ”*înfomețați și disperați, erau tolăniți în lanurile de cereale, la mai puțin de 15 metri de noi, așteptând momentul potrivit pentru a se ridica, cu mâinile în aer*”⁷.

Pentru acești *Landseri* ce combătuseră ani și ani în coșmarul de pe Frontul de Est, actul capitulării, chiar și în fața dușmanilor occidentali, era etapa cea mai dificilă și mai contra naturii, pe care și-o puteau imagina. Guy Sajer notează.

Doi dintre ai noștri s-au ridicat cu brațele în aer... Ne întrebam ce se va întâmpla. Mitralierele Englezilor îi vor secera? Șeful nostru îi va ucide el însuși, pentru că s-au abandonat așa, pe mâna inamicului? Nu s-a întâmplat însă nimic. Bătrânul, ce era mereu lângă mine, m-a luat de braț și a șoptit: « Hai! Hai și noi! ».

Ne-am ridicat împreună. Imediat ne-au urmat alții... Gura ne era uscată, inima bătea puternic în piept. Am mers către nedemni învingători...

Am fost busculați violent de soldații englezi, cu mutrele lor vindicative. Văzusem însă și mai și în propria noastră armată, mai ales în perioada de instrucție... Brutalitatea cu care ne tratau Englezii era neînsemnată – își dădeau aere de vitejie. Am luat-o mai curând ca un semn de relativă bunăvoință⁸.

După cum declara un German demn de stimă, *”Într-o epocă de haos total, unii Britanici se străduiau să pară gentlemani”*⁹. Totuși, incidentele oribile, ce s-au produs, arată că nici Englezii nu scăpaseră întregi la cap din propaganda, sminteala sufletească anti-germană și tăierea cerebrală împrejuri.

La 3 mai, bombardierele de vânătoare englezești au atacat și scufundat nava germană de refugiați *Cap Arkona*, nu departe de golful Lubek. Printre miile de victime înecate se găseau un mare număr de deținuți din lagărele de concentrare din Polonia. Ceva mai târziu, capturând portul Lubek și văzând sutele de cadavre eșuate pe mal sau plutind, Englezii au crezut că este vorba de vreo brutalitate germană – de una din propriile lor invenții propagandistice, cu care tăiaseră împrejuri, la creier, sute de milioane de Europeni. Atunci, Mareșalul Erhard Milch, în ținută militară completă, avansă spre a face act de capitulare oficială pentru întreaga garnizoană germană. Câțiva descreiași englezi au smuls mareșalului bastonul din mână, lovindu-l cu sălbăticie peste cap¹⁰. Vorbind de gentlemanii englezi, nu trebuie să uităm nimic!

Pe când Britanicii ocupau zona de Nord a Germaniei, Americanii făceau același lucru în Sud. Majoritatea forțelor americane au fost primite cu drapele albe și aclamații de ușurare din partea populației epuizate de război. Când credeau că au întâlnit apărători germani adevărați, de fapt era vorba de cuiburile de rezistență ale bătrânilor și copiilor. Un infanterist american își amintește: *”Nu înțelegeam această rezistență inutilă în fața noastră. Războiul se terminase în toată Germania și Austria. Eram invincibili. Puteam cuceri lumea – eram convinși. Inamicul nu mai avea nimic. Totuși, el rezista. În anumite locuri rezista chiar cu o vitejie implacabilă”*¹¹.

Apărătorii ce supraviețuiseră capitulării erau adesea uciși acolo unde se găseau. Gustave Schutz își amintește că a întâlnit un astfel de loc, unde o unitate din Serviciul Muncii aruncase în aer câteva tancuri americane.

”Peste o sută de oameni din Serviciul Muncii erau împușcați și aranjați în rânduri lungi: toți cu burta umflată și fețele albastre”, declară Schutz. *”Am vomat cu toții. Deși nu mâncasem nimic de mai multe zile, totuși am vomat”*¹².

După cele de la Malmedy și anii de propagandă anti-germană, pătrunzând în lagărele de concentrare și găsind cadavrele goale și descărnate, deși vinovată în bună măsură de aceasta, armata americană a căzut în incontrolabila răzbunare a proștilor și turbare

a năărărilor. Însoțit de generalii Patton și Bradley, comandantul suprem Eisenhower a vizitat lagărul de prizonieri de la Ohrdruf Nord. Toți trei au fost dezgustați de cele văzute. În morminte superficiale sau căzute la întâmplare, pe aleile superbe, se vedeau cadavrele scheletice ale prizonierilor germani sau jidani, țigani, comuniști, condamnați și alții, morți de boală sau de foame!

”Vreau ca toate unitățile americane, ce nu se găsesc încă pe linia frontului, să vadă acest loc”, ordonă Eisenhower. Se spune că soldatul american nu știe pentru ce se bate. De acum, cel puțin, va ști contra cui se bate”¹³.

”Am silit locuitorii unui oraș să traverseze lagărul, pentru a vedea”, spune un ofițer din Statul-major al generalului Patton. ”Întorși acasă, primarul și soția lui și-au deschis venele”.

”Ei bine, iată lucrul cel mai încurajator pe care l-am auzit” – lansă triumfător Eisenhower, care telegrafie imediat știrea la Washington și Londra, cerând ca reprezentanții guvernului și ai presei să vină imediat, pentru a vedea ororile cu ochii lor”¹⁴.

Ținând cont de împrejurări, soarta Germanilor ce locuiau în apropierea lagărelor de concentrare era pe cât de tragică, pe atât de previzibilă. Obligând civilii germani să vadă cadavrele celor morți din cauza propriilor lor bombardamente teroriste, ofițerii americani și englezi au forțat bătrânii, femeile și copii să sape cu degetele și unghiile mormintele celor în descompunere, să le transporte cadavrele pe brațele lor. Iată ce spune despre asta un martor ocular:

Toată ziua, bătrânii și femeile alergau de la grămada de cadavre la groapa comună, cu resturile filiforme ale morților pe umerii lor. Când unul dintre ei cădea de epuizare, era bătut cu patul puștii de către soldații-călăi abrutizați. Vrând să-și tragă sufletul, o femeie fu lovită până ce a reînceput să fugă ca o căpiată; era împinsă cu baionetele, în strigătele și râsetele obscene ale glorioșilor învingători. Când cineva încerca să fugă sau nu se mai scula de jos, atunci era împușcat¹⁵.

Cei forțați să manipuleze cadavrele în descompunere, se îmbolnăveau și mureau curând.

Învingătorii sufereau parcă de orbul găinilor. De la măria sa Eisenfleată, cum îi spuneau unii, și până la ultimul soldat, nimeni nu vrea să vadă că mii și mii de morți zăceau în aceleași condiții în toate orașele germane. De vreme ce întreaga Germanie era o grămadă de ruine fumegânde și de morți, cum ar fi putut face excepție lagărele de concentrare? Din cauza paraliziei rutiere și feroviare aproape totale, ca urmare a bombardamentelor teroriste anglo-americane, livrările de hrană, carburanți, medicamente și altele deveniseră aproape inexistente în orașele germane, ca și în lagărele de concentrare. În consecință, mii de deținuți din lagăre au murit de tifos, dizenterie, tuberculoză, foame sau neglijență, în ultimele săptămâni ale războiului¹⁶. Împins de un prieten ce voia să știe dacă a existat cumva o politică deliberată de exterminare a prizonierilor prin foame, unul dintre rarii gardieni, dintr-un alt lagăr, ce a avut norocul să scape cu zile, protestă în felul următor:

”N-a fost deloc așa, te rog să mă crezi. Nu a fost așa! Am rămas poate singurul supraviețuitor care poate spune cum s-au petrecut lucrurile. Cine m-ar crede însă?”.

– ”Să fie fost vorba de o minciună?”.

– ”Da și nu”, a spus el. ”Nu pot vorbi decât de ceea ce am văzut în lagărul meu. Ultimele săptămâni au fost oribile. Nu am mai primit nicio rație alimentară, nici un medicament. Oamenii erau bolnavi, slăbeau, pierdeau din greutate, menținerea ordinii devenea tot mai dificilă. În această situație, chiar și ai noștri și-au pierdut sângele rece. Credeți însă că gardienii ar fi rămas până la sfârșit, pentru a preda lagărul în bună ordine, dacă ar fii fost astfel de asadini?”¹⁷.

Către sfârșitul lui aprilie 1945, forțele americane de invazie din Bavaria goneau către Munchen. Auzind cele petrecute în alte lagăre ocupate de Americani, mulți dintre gardienii lagărului de concentrare Dachau au fugit unde au văzut cu ochii. Pentru a menține disciplina și a organiza darea în primire, către Aliați, în bună ordine, a celor 32 000 de deținuți, comandantul lagărului a cerut gardienilor și soldaților de pază să rămână la posturile lor până la sfârșit. La toate intrările în lagăr au fost instalate pancarte mari cu mesajul: « INTRAREA INTERZISĂ. EPIDEMIE DE TIFOS! ». Cum au apărut însă, prima grijă a Americanilor a fost întemnițarea soldaților și gardienilor¹⁸. A doua zi, când batalionul locotenent-colonelului american Felix Sparks ocupă lagărul Dachau, infanteriștii americani descoperă realitatea provocată de ei înșiși, de către aviația lor teroristă. În afara lagărului erau mai multe vagoane cu cadavrele deținuților morți de tifos sau de foame. În interiorul lagărului, Sparks a găsit *“o cameră plină de cadavre dezbrăcate și descărnate. Întorcând ochii pentru a privi în curtea închisorii, nu mi-a venit să cred ochilor : am văzut un mare număr de deținuți morți, căzuți din picioare cu câteva ore înainte de venirea noastră. Întrucât cadavrele se aflau în diverse stadii de descompunere, putoarea morții era îngrozitoare”*¹⁹.

Incapabil să înțeleagă situația, dovedind un remarcabil nivel de tâmpenie, demnul reprezentant al ucigașilor de Piei Roșii și-a asmuțit trupele contra gardienilor, oameni în jur de 60 de ani, ce se străduiseră până în ultima clipă să limiteze dezastrul și să păstreze ordinea în lagăr. Căpitanul Leland Loy, pastor al armatei americane, povestește:

Un gardian german a venit în fugă spre noi. L-am oprit. Pe când vorbeam cu el, se apropie un infanterist american, care îl apucă de gât, îl întoarse și își goli mitraliera în el, spunându-i: « Aici mi-erai, fiu de curvă! ». Gardianul era la un metru de noi, iar soldatul american l-a ucis ca un ucigaș, căci asta era. Am strigat « De ce ai făcut asta? Era un prizonier de război! ». M-a privit mirat și a urlat « Trebuie să-i ucid pe toți, trebuie să-i ucid! ». Văzându-i ura din ochi și mitraliera agitându-se în aer, am spus celor din jur: « Lăsați-l să plce »²⁰.

*“Oamenii îi răneau intenționat pe prizonieri”, își amintește un soldat american. “Un mare număr de gardieni au fost împușcați în picioare, pentru a nu se mai putea deplasa. Apoi erau dați pe mâna deținuților. Un gardian a fost decapitat cu baioneta. Alți au fost sfâșiați bucată cu bucată”*²¹.

Tortura fiind organizată după știința americană, locotenentul Jack Bushyead a împins 350 de prizonieri spre un zid, a instalat

două mitraliere în fața lor și a ordonat complicilor să deschidă focul, Cei încă în viață, după prima salvă a mitralierelor, au fost forțați să rămână în picioare, în mijlocul abatorului american. Pe când ucigași își reîncărcau armele, sosi la fața locului chirurgul militar Howard Beuchner:

Locotenentul Bushyhead era în picioare pe acoperișul unei mici clădiri... Alături de el erau mai mulți soldați cu o mitralieră calibrul 30. În fața lor se găsea un lung zid din cărămizi de ciment. La picioarele zidului, soldații germani zăceau unul peste altul. Unii erau morți, alții muribunzi, alții poate făceau pe morții. Trei sau patru deținuți în haine vărgate, fiecare cu un pistol calibrul 45, mergeau în lungul șirului de morți, trăgând sistematic câte un glonț în capul fiecăruia dintre ei²².

”La extremitatea șirului de soldați morți sau muribunzi”, continuă Buechner, *”a avut loc o mică minune”*.

Deținuții excitați, ce dădeau lovitura de grație, nu ajunseseră încă în acest punct. Câțiva gardieni, încă în viață, fuseseră urcați pe târgi, de către medicii germani. Sub direcția unui medic german, brancardierii transportau răniții la spitalul vecin, pentru a fi îngrijiți.

M-am apropiat de acest ofițer german și mi-am oferit ajutorul. El nu a înțeles că și eu sunt medic, întrucât nu purtam insigna Crucii Roșii. Nu a putut înțelege ce i-am spus, crezând că vreau să-l oblig să-și abandoneze pacienții, pentru a fi executați a doua oară. M-a îndepărtat cu mâna și mi-a spus: « Nein! Nein! Nein! »²³.

În ciuda acțiunii curajoase a acestui medic ce și-a riscat propria-i viață, răniții au fost luați de pe târgi și asasinați, ca toți ceilalți Germani din lagăr.

”Am tras în tot ce mișca”, se lăuda un infanterist american.

”Le-am făcut scalpul la batarzii ăștia”, jubila un altul.

În total, la Dachau, peste cinci sute de soldați și gardieni germani au fost asasinați cu sânge rece de către Americani. Există dovada că nu a fost vorba de un holocaust al soldătimii americane înecate în whisky, precum Rușii în votcă. Locotenent-colonelul Sparks a constrâns locuitorii din Dachau să îngroape cu degetele mii de cadavre în putrefacție, ucigând astfel, prin contaminare, un mare număr dintre ei²⁴.

Măcelul de la Dachau este doar unul dintre multele masacre comise de trupele americane. El trebuie însă amintit ipocriților dătători de lecții democrate de peste ocean. Germanii nu știau că Americanii fuseseră tăiați împrejur la creieri, adică descreierați de propaganda jidovească, ce făcea și desfăcea totul la ei. Tinerii din unitățile, ce se predau, credeau, în mod naiv, că vor fi respectați și tratați conform Convenției de la Geneva. Locotenentul Hans Woltersdorf era într-un spital militar german, pe când Americanii și-au făcut apariția.

Cei ce se puteau ține pe picioare erau la ferestre și povesteau celor rămași în paturile lor, ce se petrecea afară. Tocmai atunci sosește o motocicletă cu ataș, ce transportase un ofițer și doi soldați Waffen SS. Cei trei și-au predat armele și vehicolul lor. Ofițerul, un tânăr locotenent, a fost imediat înhățat de trei americani, dus cincizeci de metri mai încolo și ciuruit de o salvă de mitralieră.

”Ați mai văzut una ca asta? L-au împușcat pe locotenent. ăștiaucid toți ofițerii SS!”.

De ce? Trebuie să fie vorba de o eroare. Nu se poate. Văzând asta, camarazii germani din Wehrmacht nu au rămas cu mâinile în sân. Au coborât imediat în birourile administrative ale spitalului și au distrus documentele și fișele personale ce arătau care soldați aparțin trupelor Waffen SS și care nu. Au întocmit rapid alte fișe personale, atribuind tuturor celor din SS rangul echivalent din armata obișnuită. Ba chiar le-au făcut rost de uniforme, afectându-i unor unități Wehrmacht²⁵.

Din păcate, stratagemele de acest fel reușeau foarte rar, căci soldații SS aveau tatuată grupa sanguină pe brațul stâng.

”Încă și încă”, ne spune Woltersdorf, ”Americanii invadează curtea spitalului și adună grupe peste grupe de oameni, pe care îi obligă să se dezbrace până la talie și să ridice brațul stâng. Apoi am văzut că mulți dintre soldați au fost împinși cu patul puștii în camioane”²⁶.

Lângă Karlstein, forțele franțuzești conduse de generalul Jacques-Philippe Leclerc au capturat un grup de 12 soldați francezi din *Waffen SS*. La un moment dat, generalul l-a întrebat ironic pe unul dintre ei, de ce este îmbrăcat în uniformă germană?

”Păreți foarte inteligent, domnule general, în uniformă voastră americană”, răspunse soldatul. Furios, nedemnul general și slugoi american ordonă uciderea imediată a celor doisprezece prizonieri.

”Toți cei doisprezece au refuzat să fie legați la ochi”, notează preotul ce a asistat la această scenă. *”Au înfruntat moartea cu curaj, strigând « Trăiască Franța »”²⁷.*

Întrucât elita SS era asasinată automat după ce se preda, orice soldat german palmuit sau luat la șuturi, de către Americani, se putea considera norocos că era încă în viață. Iată ce scrie un martor ce a văzut un grup de prizonieri duși pe jos, undeva, mai în spate: *“înainte de a fi înregistrați și închiși, prizonierii germani treceau prin mâinile infanteriștilor americani călăi, care îi băteau până la sânge, pentru că aceștia purtau uniformă germană”²⁸.*

După un tratament relativ normal, din partea Englezilor, Guy Sajer și alți *Landseri* au fost transferați Americanilor. Cu această ocazie Sajer a notat : *“Înalți și grăsuți, Americanii se comportau ca bandiții de drumul mare”.*

Aveau un aer decontractat... Uniformele lor erau croite dintr-o stofă molcuță, ca hainele de golf. Dădeau din fălci, ca rumegătorii. Nu păreau nici fericiți, nici nefericiți, de victoria lor. În toate cele, păreau niște oameni ce-și îndeplineau atribuțiile într-o stare de consimțământ parțial, fără entuziasm pentru ceea ce făceau. Din rândurile noastre de murdari și suferinzi, îi priveam cu o oarecare curiozitate... Păreau bogați în toate, mai puțin în omenie...

Americanii ne-au umilit cât au putut... Ne-au introdus într-un lagăr cu câteva corturi, în care nu puteam fi cazați nici măcar o zecime dintre noi... La centrul administrativ al lagărului, au desfăcut câteva cartoane de conserve, pe care le-au împrăștiat cu șuturile. Flămânzi cum eram, hrana ni s-a părut delicioasă, uitând că mâncăm în ploaia ce transformase pământul într-un adevărat burete...

Din cabinele lor, Americanii ne vedeau, vorbeau despre noi. Ne disprețuiau, probabil, pentru preocupările noastre elementare. Ne considerau lași, pentru că acceptam condițiile captivității noastre, impuse de ei înșiși. Desigur, nu semănam cu trupele din filmele ce le fuseseră prezentate înaintea plecării din țara lor. Le furnizam doar

motive de enervare și furie. Nu aveam aerul Nemților aroganți, ce le fuseseră prezentați. Eram prost hrăniți, ca vai de noi, tot timpul în ploaie, gata să mâncăm orice conservă neasezonată. Eram niște morți încă vii, cu groaza întipărită pe figurile noastre. Ne sprijineam de orice suport solid, pe jumătate adormiți în picioare. Eram bolnavi și răniți. Pentru că nu ni se acorda tratamentul convenit, și nu puteam face altfel. Cu scăfârlile lor de copii bătrâni, Americanii credeau că așa ne place nouă, să dormim în picioare, în ploaie, fără să fim deranjați. Brutali și inconștienți, Americanii nu puteau suporta vederea umilințelor deprimante, impuse de ei înșiși²⁹.

În mod ironic și neașteptat, soldații ruși, ce luptaseră cu bărbăție pe timpul războiului, și al căror guvern nici măcar nu semnase Convenția de la Geneva, arătau acum mai multă omenie și compasiune față de soldații învinși. Fără îndoială, trupele de șoc sovietice văzuseră prea mult sânge pe front pentru a mai dori încă. Colonelul Hans von Luck, comandant de tancuri, povestește:

Eram acolo, cu mâinile în sus. Din toate părțile, Rușii veneau către noi, înarmați cu mitraliere. Spre marea mea consternare am văzut că erau Mongoli. În ochii lor oblici strălucea lăcomia, curiozitatea și ura. Pe când încercau să îmi smulgă ceasul de mână și Crucea de Cavaler, un tânăr ofițer a intervenit pe neașteptate:

– ”Stop, nu-l atinge. El este un « *Geroi* » (erou), ce trebuie respectat”. L-am privit și am spus atât: « *Spasivo* » (mulțumesc).

Acest tânăr ofițer rus ne-a dus imediat la postul de comandament al regimentului și ne-a predat comandantului corpului de tancuri... S-a văzut imediat că tocmai acestui regiment îi cauzasem pierderi grele la Lauban. Acest om robust, ce dădea o primă impresie brutală, și-a dat una peste pulpă și a început să râdă:

“Vedeți”, strigă el, “asta este poezia și justiția războiului: ați tras în tancurile mele, ne-ați forțat să ne retragem. Drept recompensă ați ajuns prizonierul meu”.

Luă două pahare, le umplu cu votcă, în stilul rusesc; am ciocnit și le-am băut împreună. Până la fund. Dintr-un foc³⁰.

În multe alte cazuri, *Landserii* căzuți prizonieri în Est au fost tratați corect, primind hrană, haine, țigări și statutul de prizonieri de război. Dacă ar fi fost după soldații ruși, nu ar fi existat nici gulag, nici sclavia din Siberia pentru inamicul învins. Pentru Ivanul de mijloc, faptul de a fi supraviețuit războiului era deja un certificat de noblețe.

În sfârșit, în ziua de 7 mai 1945, după ce a luptat cât s-a mai putut, amiralul Dönitz a semnat articolele capitulării germane necondiționate, cel de al III-lea Reich încetând să existe.

”Cu această semnătură”, anunța mareșalul Alfred Jodl pe Aliați, ”poporul german și forțele armate germane se dau pe mâna învingătorilor... Deocamdată, nu pot decât să îmi exprim speranța că aceștia se vor comporta cu demnitate”³¹.

Pentru cei decși să lupte până la moarte, câtă vreme poporul german continua să se bată, capitularea oficială era semn că pot depune armele, cu onoarea intactă. Mulți dintre ei, precum faimosul as al aviației, Hans-Ulrich Rudel, erau hotărâți să facă

față ignominiei înfrângerii cu toată demnitatea posibilă. Când pilotul colonel Rudel, fără un picior, ateriză cu avionul său pe un aeroport american, pentru a se preda, un găgă de infanterist se aruncă pe el și îi puse pistolul la tâmplă, smulgându-i decorațiile. Rudel închise imediat cabina avionului. Peste câțva timp, când Rudel fu condus în cantina ofițerilor, prizonierii germani se ridicară și dădură onorul cu salutul național-socialist. Văzând aceasta, comandantul american indignat a cerut liniște și apoi l-a întrebat pe Rudel dacă știe englezește: *”Chiar dacă aș ști vorbi englezește, răspunse Rudel, suntem în Germania și aici nu vorbesc decât nemțește. Cât privește salutul nostru, am primit ordin să salutăm în acest fel. Fiind soldați, executăm ordinele. Nu ne batem capul pentru a ști dacă asta vă place sau nu. Soldatul german nu a fost învins pentru că nu a meritat victoria, ci pentru că a fost copleșit de superioritatea voastră materială”*³².

Unităților SS ce capitulau și care aveau norocul să scape de bătăliile vâcarilor americani și chiar de execuție, bandiții de învingători le rezervau umilințe mai grele decât moartea. Când, după aproape șase ani de război, un grup de supraviețuitori germani arboră medaliile și decorațiile într-un ultim act de mândrie națională, ei fură asaltați de mizerabilii americani în căutare de amintiri... În mod democratic, prizonierii germani fură tâlhăriți de ultimele vestigii ale vitejiei și valorii lor de luptători pentru cauza justă a Europei adevărate³³.

În acest timp, pe Frontul de Est, ultimele cuiburi de rezistență germană se predau unul după altul. În enclava Curlanda, de la Marea Baltică, 190 000 de soldați și 14 000 de voluntari letoni depun armele³⁴. După 70 de zile de luptă disperată și eroică, garnizoana asediată din Breslau coboară și ea drapelul glorios. Imediat după ce garnizoana s-a predat, femeile din Breslau încep să se întrebe dacă *”viața nu a fost mai dulce în cele mai grele zile ale asediului”*³⁵. O tânără fată își amintește:

Violurile au început imediat și cu multă sălbăticie, de parcă noi, femeile, eram vinovate și pedepsite pentru rezistența garnizoanei din Breslau. Permiteți-mi să vă spun: eram tânără, frumușică, plinuță și lipsită de experiență. În primele două săptămâni, care au urmat, o sumedenie de Ivani mi-au dat o experiență pentru toată viața. Din fericire, cele mai multe violuri nu durau mai mult de un minut. Mulți dintre ei spărcăiau în câteva secunde. Se prăbușeau, găfăind. Ceea ce mi-a permis să îmi păstrez cumpătul și să nu îmnebunesc a fost disprețul pentru acești mujici tiranici, urât mirositori, care habar nu aveau să se poarte cu o femeie și a căror tehnică sexuală se reducea la aceea a iepuroilor din cotețe³⁶.

În orașele devastate, Dresda, Chemnitz și altele, ocupate deja de sovietici, situația era absolut aceeași.

”În dimineața zilei de 9 mai 1945, trupele rusești au invadat orașul”, scrie un preot din Goerlitz.

Către amiază, supra-excitați de victorie, Rușii jefuiau toate casele și violau toate femeile. Majoritatea soldaților erau beți, numărul atrocităților creștea în ritm alarmant...

Cum se întuneca, străzile răsunau de strigătele fetelor și femeilor căzute pe mâna Rușilor. Cam la zece minute interval, câte o grupă de soldați invadea casa noastră. Fiind îmbrăcat cu sutana ordinului meu preoțesc, încercam să protejiez ocupanții casei, arătând la tot pasul crucea de la gâtul meu... Totul se petrecu cum se petrecu până către orele trei dimineața. Începusem să sper că teribila noapte a luat sfârșit. Au apărut însă patru Ruși beți, care au început să cotrobăie prin casă, în căutarea a două fete ce se asunseseră într-o cameră, la etajul IV. Au spart totul, ne-au distrus apartamentul, au urcat la etaj, au găsit cele două fete. Pe noi trei ne-au închis într-o cameră. M-am pus în genunchi și i-am rugat să nu ne brutalizeze. Atunci, unul m-a pus pe scaun și cu pistolul la cap m-a obligat să privesc în timp ce ceilalți violau fetele. A fost oribil³⁷.

”Nu exista nicio limită, în ce privește bestialitatea și cruzimea acestor trupe”, repetă un pastor din Milzig. “Fetele și femeile erau trase de către soldați – din ascunzișuri, din gropile și văgăunile unde se adăpostiseră, erau bătute crunt și apoi violate. Femeile vârstnice ce refuzau să le spună unde sunt ascunse cele tinere erau și ele bătute și violate”³⁸.

”Frica este veșnic prezentă”, adăugă tânăra Regina Shelton. ”După ce știrile despre atrocități se răspândesc, frica degenerază în panică. Cum ar putea fi altfel, când este vorba de cadavre mutilate aruncate la margine de drum, de o femeie bătută în cuie pe o platformă, cu picioarele depărtate, îndurând violul colectiv și sângerând de moarte? Nu mai vorbim de bolile venerice, cu care acești Mongoli bolnavi își contaminau victimele”³⁹.

”Asta este pacea la care aspirăm de atâta timp?” – strigă Elisabeth Losch, dintr-un oraș de lângă Dresda. ”Când se vor sfârși toate astea”⁴⁰.

Pe când violurile atinseseră cote cosmice în Germania, o oroare inimaginabilă s-a produs la Praga. La 5 mai, pe când s-a zvonit că Americanii sunt la 11 kilometri de capitala cehă, locuitorii acesteia se revoltară contra ocupației naziste. Până către seară, garnizoana germană este izolată și înconjurată⁴¹. Începe luarea de prizonieri, inclusiv printre numeroșii refugiați. Vreme de ani refulată, ura Cehilor contra minorității și a ocupanților germani se dezlănțuie în rândul populației. Juergen Thorwald scrie următoarele:

Mulțimea Cehilor aștepta în stradă transportul de prizonieri germani, pentru a-i bombarda cu pietre, a-i scuipa și a-i bate cu bătele. Femeile germane, copiii și bărbații înfruntară totul cu brațele și capetele lor, suportară ploaia de lovituri, șuturile și celelalte, sperând să ajungă mai repede la porțile închisorii. Femeile de orice vârstă erau scoase din grupul lor și rase pe cap, pictate pe față și pe corp cu tot felul de vopsele. S-au pictat svastici pe fese, pe sâni, pe burtă. Multe fură violate, altele obligate să deschidă gura pentru ca Cehii să le scuie în voie⁴².

La 9 mai, odată cu sfârșitul luptelor, mulțimea își îndreaptă atenția către miile de Germani aflați în închisori. *”Tocmai acum sosesc la închisoare mai multe camioane încărcate cu răniți germani și personal medical”*, continuă Thorwald. *”Răniții, infirmierele, medicii coborîră din camioane când un grup de bandiți cehi se aruncară asupra lor. Le-au fost smulse cârjele, bastoanele, bandajele, au fost aruncați la pământ, loviți cu bâtele și ciocanele până ce nu a mai mișcat nici un German”*⁴³.

”Așa a început epoca cea mai diabolică din istorie”, murmură Thorwald.

În stradă, mulțimea aștepta prizonierii ce ieșeau din închisoare... Mulți erau echipați cu ce le picase în mână: smoală fierbinte, unelte de grădinarit, etc. Au pus mâna pe toți Germanii, nu numai pe soldații SS. I-au stropit cu benzină, i-au agățat cu picioarele în sus, și le-au dat foc, asistând la lunga lor agonie. Fumul și flăcările urcau către picioare, fără să îiucidă imediat. Alții au legat bărbați și femei, cu sârmă ghimpată, i-au pus într-un balot de paie, pe care l-au aprins și rostogolit către râul Moldau... I-au bătut pe Germani până nu a mai mișcat unul. Femeilor le-au fost tăite tendoanele călcâielor, au fost dezbrăcate, obligate să ridice baricade. Toți râdeau de suferința lor. Multe au fost ucise cu șuturile⁴⁴.

”În unghiul ce dă spre strada Wasser”, declară Cehul Ludek Pachmann, *“trei cadavre dezbrăcate și suspendate erau atât de mutilate încât nu puteau fi recunoscute. Gurile lor deveniseră niște găuri sângeroase, maxilarele și dinții erau zdrobiți... Alte echipe de călăi cehi și-au târât compatrioții germani, către prizonierii morți din strada Stefans... Sunt frații voștri, pupați-i! Cu buzele uscate, Nemții încă vii erau astfel obligați să-și sărute morții.”*⁴⁵.

Pe când încerca să scape din oraș, Gert Rainer, un soldat german deghizat în preot, a văzut scene ce păreau ieșite de-a dreptul din iad:

Îngenunchată, tânăra femeie plângea și săruta copilul ce-i fusese ucis... Ochii acestuia fuseseră smulși din orbite. În burtica lui era înfipt ditamai cuțitul. Hainele rupte și părul dezordonat al femeii arătau că se apăraseră cu furie. Pierdută în durerea ei, femeia nu a remarcat străinul ce s-a apropiat. Acesta îi șopti că ar face bine să o șteragă, întrucât este în pericol să fie ucisă ea însăși.

« Asta și vreau », strigă ea dintr-o dată. « Nu vreau să mai trăiesc fără micuțul meu Peter! ».

În extazul lor de sadism, Cehii au transformat masacrul în sărbătoare folclorică... Cinci tinere femei fură legate de un cilindru publicitar, frânghiile fiind trecute de mai multe ori în jurul lor. Șapte copii fuseseră legați la picioarele lor, pe gura de scurgere în canalizare. O Cehoaică, să tot fii avut vreo 50 de ani, vărsă benzină pe mamele legate. Alții scui-pau femeile, le palmuiau, le smulgeau părul de pe cap. Apoi, râzând frenetic, cel mai bătrân dintre călăi aprinse un ziar, se învârti în jurul cilindrului publicitar, dând foc femeilor stropite cu benzină. Cât ai clipi, cilindru publicitar și cele cinci victime dispărură în flăcările înalte de mai mulți metri... Înfierbântați și isterici, spectatorii nu remarcară că una dintre victimele în flăcări se eliberase, întrucât frânghiile arseseră. Cu o forță mai puternică decât moartea, ea reuși să ridice grila metalică de peste gura de scurgere din bordură. Apoi, culcându-se pe burtă,

încercă să protejeze copiii învăluiți de flăcări, Curând însă femeia zăcea fără viață, cu cei șapte copii la pieptul ei.

Între timp, frânghiile s-au ars de tot, celelalte patru femei în flăcări se prăbușiră și ele. Țsta a fost semnalul pentru dansul ucigașilor în jurul cilindrului publicitar. Toți aplaudau, se bucurau, urletele se auzeau până departe.

În piața Wenzel, de fiecare lampadar atârna un soldat german spânzurat. Majoritatea acestora erau răniți de război [ridicați din spitale].

Mulțimea pestriță sălta într-un picior și făcea cordon în jurul unui loc deschis ce părea un luminiș, cu aspect de arenă, în centrul căreia doi călăi cehi păzeau și susțineau o femeie germană complet dezbrăcată. În fiecare sân îi fuseseră înfipte andreele, de care atârnavă câte o *Cruce de Fier* [cunoscuta medalie germană]. În buric îi fusese înfipt un fier-beton de care atârna un drapel cu svastică... O altă nemțoaică zăcea imobilă alături de copilul ei, călcat în picioare. Femeia fusese bătută și schinjită până la moarte. Prin rana deschisă din craniul ei, creierul femeii se scurgea afară...

Mai mulți bărbați fuseseră târâți de un camion german confiscat. Fuseseră legați de mâini, cu cabluri prinse de șasiul camionului... Un tânăr Ceh urcă la volan. Când camionul a demarat, mulțimea a trecut de la răsete la frenezie de ură... Cei cinci Germani fură târâți la capătul cablurilor lungi de aproximativ 18 metri. La început, ei au putut să urmeze camionul. Când acesta a atins însă o anumită viteză, le-a fost imposibil să rămână pe picioare. Unul după altul, au căzut cu toții, fiind târâți la o viteză din ce în ce mai mare. După câteva tururi, cei cinci Germani erau atât de mutilați încât nu mai puteau fi recunoscuți. Fiecare devenise o masă de carne, sânge și terciuală. Spectacolul acestui camion al morții a fost cu adevărat îngrozitor⁴⁶.

Pe imensul stadion al sporturilor, mii de Germani fuseseră concentrați pentru a oferi un divertisment publicului ce râdea și urla. *"Sub ochii noștri, aceștia au fost torturați de moarte, în toate felurile posibile"*, își amintește Josephine Waimann. *"Ceea ce a marcat însă cel mai profund memoria mea este femeia gravidă, al cărei abdomen a fost deschis și fetusul aruncat, în timp ce mulțimea urla de bucurie. Apoi, persoanele în uniformă ce îi deschiseseră burta i-au vârit un teckel în uterul sfâșiat. Femeia urla îngrozitor... Masacrul de sub ochii mei, din arena sportivă, depășea probabil ceea ce se petrecea uneori în vechea Romă"*⁴⁷.

Ororile din Praga se răspândiră curând în toată Cehoslovacia, mai ales în Sudetland, unde Germanii trăiau de peste șapte secole.

"Luați totul Nemților", urla președintele ceh Eduard Beneš, *"lăsați-le o batistă, să își ștergă lacrimile!"*⁴⁸.

"Puteți ucide Germanii, ăsta nu-i un păcat", striga un preot foarte evlavios, în timpul unei adunări creștinești⁴⁹. La Bilna, un cronicar scria următoarele:

Bărbații și femeile au fost reuniți în piață, siliți să se dezbrace la pielea goală și să meargă în șir indian, fiind bătuți cu bicele și cu bâtele de către gloata ce participa la spectacol. Bărbații fură obligați să meargă în patru labe, unul în spatele celuilalt, precum câinii. În acest timp, erau bătuți din greu, mulți dintre ei pierzând controlul vezicii și al intestinelor, fiecare fiind obligat să lingă excrementele celui din fața lui. Această tortură a continuat până ce multe dintre victime au murit... Ceea ce s-a petrecut însă cu femeile, pur și simplu nu poate fi descris, monstruoșitatea sadică fiind mult prea enormă pentru a putea fi exprimată în cuvinte⁵⁰.

”După înfrângere, când am traversat Cehoslovacia”, își amintește un German, “am văzut cranii omenești pe marginea ferestrelor. Într-o măcelărie, cadavrele de oameni erau suspendate în cârligele pentru carnea de vite”⁵¹.

În sfârșit, până când această furie a trecut, peste 200 000 de Germani au fost masacrați în Cehoslovacia. Blestemății și torturi similare s-au practicat contra minorităților germane din România, Ungaria sau Iugoslavia, țări în care sute de mii de bărbați, femei și copii au fost masacrați cu sânge rece. Acest adevărat abator european al nedemnilor câștigători ai războiului, nu a fost îndreptat numai împotriva Germanilor de sânge. De exemplu, în urma căderii Franței sub jugul democrat al Aliților Anglo-Americanii și al ideologiei stângisto-comuniste, peste 100 000 de cetățeni francezi au fost asasinați de către compatrioții lor, fie din cauza colaborării cu Germanii, fie ca urmare a activității lor politice anti-comuniste. În același fel, răzbunări sângeroase și crime similare au avut loc și în alte țări, în număr însă mult mai mic – cazul Belgiei, Olandei, Danemarcei, Norvegiei, etc.

Pe când pogroamele sângeroase continuă în toată Europa « eliberată », armatele americane și britanice comit, discret, propriile lor atrocități.

Când Aliții occidentali au invadat Germania și Austria, milioane de refugiați sovietici le-au căzut în mâini. Printre cele abordate la Yalta, un subiect la care Stalin ținea foarte mult a fost exact acela al refugiaților politici sovietici, a prizonierilor de război și a celor duși la muncă forțată în Germania⁵², care nu voiau să se întoarcă în Rusia. Printre numeroșii refugiați de origine sovietică, Stalin voia neapărat să-l înhațe pe Andrei Valsov, faimosul general ce sperase să conducă o armată de un million de oameni la eliberarea Rusiei de sub jugul banditesc iudeo-comunist. Pupincuriști, ca todeauna, în fața lui Stalin, doritori să facă plăcere « Unchiului Joe », senilul Roosevelt și bețivul Churchill acceptară bucuroși să expedieze în Rusia milioanele de refugiați sovietici, încălcând legile, tratatele internaționale și tradiția europeană. Deși mai multe repatrieri de prizonieri ruși au avut loc imediat după Yalta, frica de represalii germane contra propriilor lor prizonieri de război i-a împiedicat o vreme pe Aliți să facă mai mult⁵³. Odată războiul terminat, riposta germană deveni nulă așa că începu expedierea masivă și forțată a refugiaților și prizonierilor ruși în Rusia.

Soldații ruși capturați și cei ce îmbrăcaseră uniforma germană se credeau protejați de Convenția de la Geneva, la adăpost de răzbunarea lui Stalin. Ca și alți naivi incurabili, inclusiv din zilele noastre, refugiații și prizonieri ce nu voiau să se întoarcă în Rusia, credeau că așa numitele democrații occidentale se bazează pe libertate, pe drepturile omului ! În naivitatea lor, erau siguri că

Aliații occidentali își vor respecta legile și îi vor proteja⁵⁴. Deși numeroși soldați britanici și americani i-au disprețuit mai întâi pe prizonierii ruși, atât ca inamici cât și ca « trădători » ai patriei lor, după o mai atentă examinare a situației, atitudinea multora dintre ei s-a schimbat radical.

“Când a început depistarea lor, aveam foarte puțină simpatie pentru acești Ruși în uniformele lor germane, uzate...”, scrie William Sloane Coffin, Jr. – traducătorul mai multor colonei ce interogau prizonierii. *“Coloneii erau nu numai curioși ci și doritori de a se acoperii pe ei înșiși. De aceea, îi încurajau pe Ruși să își povestească viața lor personală. Încet-încet, am ajuns să pricep dilema teribilă în fața căreia se găseau acești oameni și căreia trebuiau să îi facă față”*⁵⁵.

Au povestit nu numai cruzimile colectivizării, din anii terizeci, ci și arestările, îpușcarea și deportarea sistematică a familiilor. Mulți dintre ei petrecuseră câțiva ani în închisorile sovietice... Devenisem foarte curios, petreceam seri întregi în lagărul Rușilor, ascultându-le spusele despre arestări, tortura sovietică și celelalte... Înțelegându-i pe cei înscriși în Armata lui Vlasov, nu i-am mai putut numi « trădători și dezertori », cum erau considerați oficial. Am înțeles că regimul lui Stalin merita într-adevăr să fie trădat și dezertat⁵⁶.

Iată ce spune unul dintre miile de prizonieri ruși ai Germanilor, unul care se înscrișese în Armata națională a lui Vlasov:

Credeți probabil, căpitane, că ne-am vândut Nemților pentru un blid de linte? Spuneți atunci, de ce guvernul sovietic ne-a abandonat? De ce și-a abandonat milioanele de prizonieri? Am cunoscut prizonieri de toate națiile. Ajutați de Crucea Roșie, aceștia au primit pachete și scrisori de acasă. Numai noi, Rușii, nu au primit nimic. La Kassel am văzut prizonieri negri americani, care și-au împărțit prăjiturile și ciocolata cu noi. De ce guvernul sovietic, pe care noi îl consideram al nostru, nu ne-a trimis și el măcar câțiva biscuți?... Nu luptaserăm pentru el? Nu luptaserăm pentru țara noastră? Întrucât Stalin a refuzat să aibă de-a face cu noi, la rândul nostru, și noi refuzăm să mai avem de-a face cu Stalin!⁵⁷.

“Am pierdut, deci rămân un trădător...” conchise Vlasov, care ar fi putut să se salveze. El a preferat să împărtășească însă soarta celor ce avuseseră încredere în el. După cum arăta generalul rus temnickerilor lui americani și englezi, dacă el era un trădător, întrucât ceruse ajutorul unei țări străine, pentru a-și elibera patria lui, atunci și George Washington sau Benjamin Franklin fuseseră trădători, la vremea lor⁵⁸.

Încălcând Convenția de la Geneva și în ciuda foarte înaltei probabilități ca cei repatriați să fie uciși, generalul Eisenhower și alți înalți conducători aliați au decis ca repatrierea Rușilor să se efectueze la sânge. Teribilele previziuni cu privire la soarta ce îi aștepta pe aceștia s-au adeverit înainte de sfârșitul războiului.

În iarna 1944-1945, pe când guvernul britanic se pregătea să expedieze, din Anglia, mii de prizonieri sovietici în Rusia, foarte mulți dintre aceștia au încercat fie să se sinucidă, fie să fugă. Când acești sclavi au fost imbarcați pe vaporul englezesc, gealați solizi au fost postați pe punte, pentru a-i împiedica pe Ruși să sară peste bord. Când acest vapor a ajuns la Odesa, marinarii britanici

au înțeles ce soartă le este rezervată prizonierilor pe care i-au transportat. De îndată ce prizonierii au fost luați în primire de către N.K.V.D., bombardierele sovietice au apărut pe chei, în vreme ce diverse motoare zgomotoase au început să funcționeze la maxim, pentru a acoperi strigătele și urletele celor bombardati și împușcați. Apoi, după numai o jumătate de oră, bombardierele au plecat, motoarele s-au oprit și s-a restabilit calmul⁵⁹. Scenariul similar s-a repetat când fură repatriați, tot în mod forțat, alți 4000 de prizonieri ruși din Statele Unite⁶⁰.

Odată războiul terminat, pentru a evita revolte rusești în Europa, autoritățile aliate păstrară secretul mizerabilei operațiuni pregătite, foarte puțini ofițeri fiind la curent cu ceea ce urma să se petreacă. În același timp, serviciile secrete aliate lansează zvonuri false, potrivit cărora prizonierii ruși urmează să fie transferați în lagăre mai arătoase, înainte de a fi eliberați⁶¹. Nu chiar toți Americanii erau însă niște porci. Ca traducător, William Sloane Coffin, Jr. ajunsesse nu numai să-i respecte pe acești oameni, dar chiar să îi stimeze, să simpatizeze cu ei. În noaptea dinaintea repatrierii secrete a lagărului de la Plattling, Rușii organizează o reprezentare teatrală în onoarea mai multora dintre ofițerii americani ce îi interogau. Dezgustați de propria lor trădare a omeniei, ofițerii s-au pus pe băute toată noaptea, ordonând lui Coffin să îi înlocuiască⁶².

Pe moment mi-am zis că voi cădea bolnav. De mai multe ori m-am întors către comandantul rus, așezat lângă mine. Nu era prea târziu. Lagărul era aproape nesupravegheat. Ar fi fost foarte ușor să îl previn. Odată evadați, oamenii și-ar fi putut distruge actele de identitate și obține haine normale, de oameni liberi... Nu m-am putut decide să le spun asta. Nu pentru că m-am temut de curtea marțială... Aveam și eu ordinele mele. Am fost cât pe ce să îi spun când, ajunși la poartă, comandantul mi-a spus noapte bună... Era cât pe-acți să îi spun... Plecați! Ștergeți-o rapid! Nicio clipă de pierdut! Plecați imediat. Nu am făcut-o însă. În loc de asta m-am dus blestemându-l pe commandant că are atâta încredere în mine⁶³.

A doua zi, în obscuritatea zorilor, tancurile, proiectoarele și sute de soldați americani au înconjurat lagărul. Deși surprinși, mulți Ruși au reacționat imediat.

“În ciuda faptului că existau trei infanteriști americani pentru fiecare Rus”, notează Coffin, “mulți Ruși s-au sinucis. Doi și-au scos capul pe fereastra spartă și și-au tăiat venele jugulare pe ciotul de geam. Altul a luat corzile de piele ale cizmelor, a făcut o buclă la un capăt iar pe celălalt l-a prins de cel de al treilea pat suprapus. Apoi, băgând capul în nodul alunecător, a făcut un salt de pe marginea patului superior, rupându-și gâtul”⁶⁴.

Lovind prizonierii cu patul puștilor, infanteriștii americani au urcat supraviețuitorii în camioanele ce așteptau și care au pornit imediat, cu viteză maximă, către zona sovietică⁶⁵.

“Eram deasupra lor, cu puștile în mână, și ordinele erau de a ucide pe cei ce încearcă să scape din convoiul nostru, declară un ofițer american, responsabilul unuia dintre grupuri. “Bineînțeles, mulți dintre Ruși au riscat moartea, încercând să fugă”⁶⁶.

Ca și marinarii englezi, Americanii ce au predat încărcătura de oameni călăului Stalin știau foarte bine că aceștia sunt expediți într-o călătorie fără întoarcere, către cealaltă lume. *“Știam bine că îi ducem la moarte. Nimeni nu se îndoia de acest lucru”*, admite un Tommy britanic. *“În noaptea ce a urmat și a doua zi am remarcat împușcăturile provenind din sectorul rus – care erau acompaniate de cele mai frumoase coruri masculine pe care le-am auzit vreodată. Vocile răsunau pe întinsul câmpiei. Apoi, împușcăturile erau urmate de enorme aclamații”*⁶⁷.

Restul Armatei naționale rusești, a lui Vlasov, fu scos în același fel din lagărele germane și austriece, pentru a fi predat abatoarelor staliniste. Cei mai mulți dintre aceștia au murit în primele zile după ce au fost predați bolșevicilor.

“Când îi capturăm, îi împușcăm îndată ce primul cuvânt rusec inteligibil le iese din gură”, declară căpitanul Alexandru Soljenițin⁶⁸.

Un alt grup de « trădători », pe care Stalin ținea neapărat să îi lichideze, erau Cazacii. Cunoscuți de mult pentru curajul și spiritual lor de independență, aceștia au fugit cu miile din Rusia, când armata germană și-a început retragerea ei spre Vest⁶⁹. Iată ce spune despre asta un soldat aliat:

Ca armată, ei ofereau un spectacol foarte de mirare. Uniforma lor de bază era germană – dar cu căciulile lor căzăcești, de blană, mustățile enorme gri-negricioase, cismele până la genunchi, șaretele grosolane, trase de cai, ce purtau întreaga lor avere, inclusiv femeile și familiile, nu puteai să îi consideri decât Ruși. Era tabloul viu al Rusiei de la 1812. Cazacii sunt călăreți celebri, inclusiv astăzi⁷⁰.

Ca și Americanii ce expediaseră armata lui Vlasov, Britanicii erau și ei doritori să obțină notă mare, la democrație, din partea lui Stalin. Contrar văcarilor americani incapabili de anumite subtilități de gândire și simțire, Englezii și-au dat seama că lucrurile ar fi mai simple dacă mai întâi i-ar separa pe cei 30 000 de Cazaci, de conducătorii lor. Curând, aceștia au fost invitați la o « conferință » privind instalarea lor – undeva, în Europa. Cinstiți și naivi, de felul lor, conducătorii cazaci au acceptat. Deși unii dintre ei serviseră în vechea armată imperială rusă, ofițerii cazaci s-au lăsat foarte ușor înșelați de parșivenia englezească⁷¹.

Când i-au invitat pe șefii lor la așa numita conferință, călăii englezi *“și-au dat cuvântul lor de onoare, de ofițeri britanici”*, asigurându-i pe Cazaci că *“se vor întoarce chiar în seara respectivă, întrucât merg numai la o conferință”*⁷². Atât!

Odată decapitată, națiunea cazacă a fost mult mai ușor împinsă către abatoarele lui Stalin, de către servitorii și complicii lui englezi, chipurile « gentlemani ». A fost desigur mai ușor, dar nu foarte mult. Când diferitele corpuri de Cazaci, inclusiv femeile și copiii, au refuzat să urce în camioanele englezești, ce urmau să îi transporte în abatoarele lui Stalin, atunci au intrat în funcțiune imbecilii, totdeauna utili, inconștienții idioți militari, mercenari în slujba politicianilor tâlhari. Înarmați cu puștile și cu baioneta la țevă, cu târnăcoape și cu răngi, soldații englezi, deveniți călăi, au

intrat în acțiune, spre mai marea glorie a proprietarilor de sclavi – bolșevicii din banda lui Stalin ! “*PREFERĂM MOARTEA NU ÎNTOARCEREA în Uniunea Sovietică...*”, se putea citi pe panourile cazace, scrise într-o engleză mediocră. “*Noi, soții, mamele, frații, surorile și copiii ne rugăm pentru salvarea noastră*”⁷³.

Iată ce scrie despre asta un ofițer britanic, din Lagărul de Cazaci de la Linz – Austria:

Îndată ce plutonul s-a apropiat pentru a începe încărcarea, oamenii s-au organizat într-o masă solidă, ghemuiți, în genunchi, cu brațele unora peste umerii celorlalți. Pe când cei mai de la margine erau totuși smulși, ceilalți se comprimau într-o masă din ce în ce mai strânsă. Cuprinși de panică, Cazacii au început să își încrucișeze mâinile și picioarele, într-un efort frenetic de a rezista asaltului soldaților. Rezultatul fu o piramidă de ființe umane isterice, care urlau și sub care unii abia mai respirau. Soldații au făcut eforturi desperade pentru a diviza această masă și pentru a salva viața celor de dedesubt, în care scop au utilizat târnăcoapele, patul puștilor și răngile contra mâinilor și picioarelor Cazacilor, ce se încolăciseră unii cu alții. Când am reușit să dezmembrăm acest grup, la baza lui un bărbat și o femeie muriseră sufocați. Toți acești oameni au fost transportați cu forța în camioane⁷⁴.

Când o astfel de mulțime desperată era în final supusă, soldații nătângi, idioți utili și complici ai bolșevicilor, avansau către altă mulțime, alt grup. O mamă cazacă își amintește scena în care soldații englezi au sărit pe Cazaci cu cuțitele și cu bâtele:

S-a iscat mare zarvă. M-am trezit în picioare, peste corpul cuiva. Luptam pentru a nu călca fața celui de sub mine. Soldații înșfăcau oamenii, unul câte unul, și îi aruncau în camioane ce demarau pline numai pe jumătate. Din toate părțile se auzea și în toate părțile mulțimea striga: « Pleacă Satană! Cristos a înviat! Doamne, ai milă de noi! ».

Cei înșfăcați se luptau cu disperare și erau bătuți crunt. Am văzut cum un soldat englez a smuls un copil din brațele mamei sale, vrând să-l arunce într-un camion. Mama însă a apucat copilul de picior și cei doi au început să tragă în direcții opuse. Apoi am văzut că mama nu mai ținea de piciorul copilului care fusese proiectat de oblonul camionului⁷⁵.

Ca și în cazul de mai sus, soldații au încercat mai întâi să smulgă copiii din brațele mamelor lor. Odată ce copiii erau aruncați în camion, erau siguri că părinții vor ceda, urcându-se în camion, după copil. În încăierarea respectivă, unele victime au reușit să se elibereze și să fugă. Cei mai mulți dintre aceștia au fost mitraliați. Scăpații neatinși de gloanțe s-au înecat în râul din vecinătate. Cei mai sperați au preferat să taie gâtul tuturor celor din familia lor. În cadrul operațiunii de la Linz, nu mai puțin de șapte sute de oameni, bărbați, femei și copii s-au sinucis sau au fost uciși de gloanțele și baionetele « democrate » englezești⁷⁶.

În final, toată națiunea cazacă fu dată pe mâna călăilor lui Stalin. În câteva zile, majoritatea cazacilor erau morți sau închiși în vagoane de vite, cu direcția unică: Siberia⁷⁷.

Desigur, nu toți ofițerii englezi sau americani au acceptat să devină ajutorii de călăi ai lui Stalin, însărcinați chipurile cu

« repatrierea » sclavilor sovietici, corvoadă infamă cunoscută sub numele de « *Operațiunea Keelhaul* ». Mulți se gândeau însă la cariera lor, la steluțele de pe umeri, la avantajele nemeritate, nemuncite, trândăvite, ale celor mai mulți militari și polițai, din toate epocile! Când colonelul britanic Alex Wilkinson primi ordinul de a expedia Cazacii din sectorul său în Rusia, el a răspuns: “*Numai dacă ei înșiși vor să meargă*”.

Mi s-a sugerat că refugiații trebuie reușiți și urcați în trenuri, indiferent că le place sau nu. Atunci am întrebat cum anume trebuie urcați în trenuri acești oameni. Mi s-a răspuns că vreo câteva mitraliere le-ar putea băga mințile în cap. La aceasta am răspuns: “Asta nu se va întâmpla, câtă vreme eu voi fi aici”⁷⁸.

Când Wilkinson accepta să respecte ordinal “cu condiția ca trenul să meargă către Vest, NU CĂTRE EST, comandantul său se înfurie.

După cum declară colonelul Wilkinson, “*În cinsprezece zile, după acest schimb de vederi, am fost retrimis în Anglia, cu un raport în care se spunea că îmi lipsește antrenamentul*”⁷⁹.

Un alt ofițer englez căruia « *îi lipsea antrenamentul* » a fost sir Harold Alexander. Aflat în Italia, mareșalul scria următoarele guvernului său: “*Constrângerea la repatriere implică utilizarea forței sau împingerea oamenilor la sinucidere... Combinat cu faptul că acești nenorociți sunt trimiși la o moarte aproape sigură acest tratament este în dezacord flagrant cu tradițiile democrației și justiției, așa cum le cunoaștem noi pe acestea*”⁸⁰.

Din nefericire, aceste gesturi curajoase au avut un foarte mic efect asupra livrărilor de oameni către călăii și abatoarele staliniste. Ca și colonelul Wilkinson, mareșalul Alexander fu mutat pe altă funcție, găsindu-se destui porci de ofițeri care să execute ordinele rușinoase și dementiale, ale guvernului britanic, pus în slujba lui Stalin! Totuși, ca urmare a acestor gesturi curajoase, informațiile cu privire la rușinosul trafic guvernamental de sclavi, în plin secol XX, au ajuns la cunoștința opiniei publice, guvernele de maimuțoi staliști fiind obligate să dea dezmințiri.

“*Politica Statelor Unite și a guvernului britanic nu implică repatrierea forțată a niciunui Rus, contra voinței acestuia...*” asigură purtătorul de cuvânt, mincinos, al Comandamentului suprem aliat⁸¹.

“*Niciun caz de constrângere nu a ajuns la urechea noastră...*”, minții și secretarul de Stat american, George C. Marshall. “*Constrângerea acestor oameni, de sub autoritatea noastră, să se întoarcă în Rusia, contra voinței lor, este contrară tradiției americane*”⁸².

Ca întotdeauna, publicul îndobitocit și-a văzut de burtă și s-a culcat pe ambele urechi. În acest timp, Aliații, complici ai lui Stalin, lucrau pe ascuns la îndeplinirea obligațiilor pe care și le asumaseră la Yalta. “*Trebuie să SCĂPĂM DE TOȚI, cât mai rapid*” scria bețivul emerit și scrântitul inveterat Churchill⁸³.

O altă categorie de Ruși, pe care Aliații occidentali o repatriau erau prizonierii de război căzuți în mâinile Germanilor. Din cauza

formulei binecunoscute a lui Stalin : « capturarea sau predarea pe câmpul de bataie este egală cu trădarea », puțini din acești vechi combatanți ai Armatei roșii, flămânzi și în zdrențe, erau dispuși să se întoarcă în Rusia, unde, în cel mai bun caz, îi aștepta sclavia și moartea lentă în Siberia. Chiar și pentru acești viguroși patrioți, ce refuzaseră să colaboreze cu Germanii și rămăseseră în lagăre, unde mâncau scoarță de copaci, stagiul de zece ani, în Siberia, era obligatoriu⁸⁴. Un gardian rus, mai curios, îl întrebă pe un astfel de repatriat ce făcuse pentru a merita o condamnare de 25 de ani? Nenorocitul prizonier răspunse: « Nimic. Absolut nimic! ».

“*Minți*”, răspundea răsând gardianul din Gulag, cunoscător subtil, și el, al realității sovietice. “*Pentru absolut nimic, pedeapsa este de zece ani*”⁸⁵.

Pe lista aproape fără de sfârșit, a lui Stalin, exista încă grupul muncitorilor-sclavi-sovietici, care munciseră în Germania și voiau să rămână acolo. Odată în plus, slugarnicii Anglo-Americanii se comportară ca ultimii mizerabili de pe pământ.

“*A trebuit să facem turul fermelor germane, pentru a-i culege pe Rușii ce lucraseră ca muncitori*” – își amintește un locotenent britanic. “*Majoritatea erau bătrâni și femei. Nu înțelegem cum se face că acești oameni, ce fuseseră sclavi în uzinele și fermele germane, cădeau în genunchi în fața noastră, implorându-ne să le acordăm dreptul de a rămâne în Germania. Toți plâneau amar și se jeluiau când le spuneam că vor fi retrimiși în Rusia*”⁸⁶.

“*Foarte repede a devenit evident că 99% din aceste persoane nu doreau să se întoarcă în patria lor întrucât: a) se temeau de Partidul communist și de viața pe care o trăiseră în Rusia și b) viața de muncitori-sclavi în Germania hitleristă fusese mult mai omenoasă decât « viața de cetățeni sovietici » din Rusia*”⁸⁷.

Din cauza contactului acestora cu realitatea național-socialistă și umanismul acesteia, cu nivelul ridicat de viață și de libertate din Germania, Stalin se temea, pe bună dreptate, de influența contaminantă pe care acești sclavi ar fi putut-o avea asupra comunismului din Rusia. În caz că acestor sclavi li s-ar fi permis să rămână în Germania, influența lor era la fel de temută în ce privește Occidentalii în general, nu foarte dezghețați, ba chiar îndobitociți de ideologiile și partidele lor liberalo-comunizante.

În sfârșit, dar nu în ultimul rând, Stalin cerea și întoarcerea emigranților « albi » ce lupaseră contra bolșevicilor, între 1917 și 1922, care fugiseră în Occident, după înfrângerea lor. Printre aceștia, mulți abia se născuseră pe vremea revoluției iudeo-bolșevice. Pupincuriștii aliați erau însă atât de avizi să pupe fundul mustăciosului Stalin, și să-i accepte toate exigențele, încât până și autoritățile sovietice au fost surprinse de ușurința cu care acest ultim grup de « trădători » a fost predat de Anglo-Americanii pe mâna călăilor bolșevici⁸⁸.

Raziile de repatriere silnică continuă în toată Europa, până ce aproximativ cinci milioane de cetățeni sovietici fură sortiți morții, torturii și sclaviei⁸⁹. Aliații se înșelau însă ca ultimii ageamii când sperau că astfel vor obține bunăvoința lui Stalin, care le va da nota

mare la purtare! Lucrurile s-au petrecut exact invers. Pe bună dreptate, Rușii considerau repatrierile forțate ca o trădare, din partea Occidentalilor, a aliaților lor naturali. Pentru dictatorul roșu și ceilalți lideri sovietici, întregul program de repatriere a Rușilor, de către Occident, era dovada decadenței morale anglo-americane, flagrantă umilire din partea acestora prin chiar eforturile lor de a-i pupa cât mai adânc în fund. Până și lor le era scârbă de scârbele occidentale⁹⁰!

Foarte curios, una dintre cele mai mici națiuni din Europa, față de care Stalin a nutrit cel mai mare respect, de care el era capabil, a fost Liechtenstein, un principat independent de 160 de kilometri pătrați. Era vorba de o țărișoară fără armată, cu o poliție formată din 11 oameni, care a avut curajul și integritatea mintală și morală de a face ceea ce Anglia sau Statele Unite nici măcar nu erau capabile să conceapă. Când, foarte nervoși, bolșevicii au pretins predarea tuturor cetățenilor sovietici refugiați în Liechtenstein, cetățeni pe care îi acuzau de « crimă contra patriei », Prințul Franz Iosif al II-lea a cerut, cu politețe dar fermitate, dovada acestei acuzații. Sovieticii însă nu au produs niciun fel de dovadă și au refuzat să își bată capul cu cele câteva mii de refugiați ruși de pe teritoriul mic al acestei țări de oameni mari – probabil ultimii Europeni întregi și adevărați, într-un Stat de drept adevărat ! Un ziarist American își amintește discuția pe această temă cu Prințul Franz Iosif al II-lea: “*L-am întrebat pe prinț dacă nu s-a temut, la vremea respectivă, de eșecul politicii sale. Mi s-a părut surprins de această întrebare. « Nici gând, explică el », dacă vorbiți cu fermitate sovieticilor, ei sunt foarte bucuroși. De altfel, acesta este singurul limbaj pe care îl înțeleg*”⁹¹.

La sfârșit, când lagărele fură golite și sclavii sovietici predați de complicii occidentali călăilor bolșevici, soldații anglo-mericani nu doreau decât să uite că au participat la această infamie. Totuși, mulți dintre ei au descoperit că nu este chiar așa de ușor să uiți o infamie, fie ea chiar guvernamentală.

“*Rolul meu în această afacere mi-a pus pe suflet o vinovăție de care nu voi putea scăpa toată viața*”, mărturisi William Sloane Coffin Jr.⁹².

“*Strigătele acestor oameni, încercările de fugă, sinuciderile, în locul trimiterii în Uniunea Sovietică, încă îmi bântuie memoria*”, spunea generalul de brigadă Frank L. Howley⁹³.

“*A fost pur și simplu inuman*” spune pe șleau un infanterist american⁹⁴.

Conștienți că detaliile sombre ale rușinoasei *Operațiuni Keelhaul* vor sfârși prin a ieși la lumină, degenerați și corupți până în măduva măduvei, liderii aliați s-au grăbit să lanseze diverse zvonuri, cu speranța că vor reuși încă odată să taie împrejur creieruțul timidei și foarte ușor manipulabilei lor opinii publice. “*Guvernul Statelor Unite a luat o poziție fermă contra repatrierii forțate și va continua să se mențină pe această poziție*” – declara purtătorul de cuvânt al ministerului American de război, după ce majoritatea sclavilor vânduți lui Stalin erau deja morți !

“Nu se pune problema ca vreun refugiat, oricare ar fi el, să fie trimis cu forța în țara lui, contra voinței sale”⁹⁵. În ipocrizia lui înstelată, generalul-călău Eisenhower deschise, și el, foarte larg, butonul minciunilor americănești oficiale: “evident, asta ar viola principiile umanitare fundamentale, de care noi suntem atât de atașați”⁹⁶. Alup! – “principii americane”!, spunea atunci aforistul Bulă, care deși scria de la stânga la dreapta, ca toți Europeanii, știa că în limbajul democratic, al rechinilor Atlanticului, și al Mărilor Moarte, se citește de la dreapta la stânga!

Pe când se străduia să taie cât mai adânc împrejurul creierului opiniei publice, pe tema falselor principii umanitare americane și a veritabilei infamii comise prin repatrierea forțată a refugiaților ruși, generalul Eisenhower, după cum vom vedea, comitea alte și alte crime și infamii incredibile, de pace, în multele lagăre de exterminare, de sub comanda lui.

”Doamne, mult îi urăsc pe Germani”, scria Eisenhower soției sale, în 1944⁹⁷. După cum coana Eisenhower și alți apropiați ai generalului știau foarte bine, dezgustul acestuia pentru orice lucru sau operă germană era ceva patologic.

În urma capitulării de la 8 mai 1945, comandantul suprem aliat avea sub controlul său peste cinci milioane de soldați germani. Flămânzi și în zdrențe, aceștia erau dușmanii lui de o viață, încă în viață⁹⁸, ceea ce, evident, era intolerabil pentru democratul american. ”Păcat că nu am putut ucide mai mulți” murmură generalul nesatisfăcut de numărul de morți al celei mai mari băi de sânge din istoria omenirii⁹⁹. Viteazul general aliat pregăti însă etapa următoare a nimicirii poporului german. Dacă nu a putut ucide mai mulți germani înarmați, în timp de război, ei bine Eisenhower îi va extermina dezarmați, în timp de pace! Întrucât Convenția de la Geneva garanta prizonierilor de război ai națiunilor semnatare aceeași hrană, aceleași îngrijiri medicale și aceleași condiții de cazare ca și soldaților ce i-au făcut prizonieri, întrucât supravegherea acestei Convenții revenea Crucii Roșii Internaționale, Eisenhower recurse la același gen de infamie incalificabilă, ca în cazul refugiaților sovietici. Generalul-călău a recurs la un sistem nemaivăzut de falsificare a realității și de categorisire infamantă a prizonierilor de război, măsluind calitatea acestora de « prizonieri de război ». În cadrul acestei criminale falsificări eisenhoweriene a statutului prizonierilor de război, soldații germani ce se predaseră Armatei americane nu mai figurau ca prizonieri de război, fiind răs-botezați *Forțe Inamice Dezarmate* (F. E. D.). Prin această infamie calificată, generalul Eisenhower și guvernul american au violat în mod flagrant Convenția de la Geneva, călăul Eisenhower putându-și satisface setea de sânge german, la adăpost de privirile indiscrete ale lumii exterioare¹⁰⁰. Cine va șterge această pată de pe obrazul Americii?

Deja înainte de sfârșitul războiului, mii de prizonieri germani muriseră în captivitate americană, de foame sau din neglijență administrativă, cei mai mulți asasinați. Pur și simplu. Iată ce scrie, în aprilie 1945, un supraviețuitor dintr-un lagăr american de prizonieri :

Fiecare grup de zece (prizonieri) avea dreptul la un spațiu exterior corespunzând suprafeței unui salon de talie medie. Am trăit așa vreme de trei luni, dar fără acoperiș deasupra capului. Soldații grav răniți nu aveau drept decât la o mână de paie. Atunci, a plouat pe Rin zile în șir. Eram în aer liber, fără acoperiș deasupra. Prizonierii mureau ca muștele. Apoi am primit primele rații alimentare: o felie de pâine pentru zece oameni. Fiecare om a primit o nimica toată din felia pentru zece oameni... Aceasta a durat alte trei luni de zile... Apoi au venit megafoanele: ”Soldați germani, mâncați domol. Nu ați mâncat nimic de multă vreme. Astăzi veți primi porțiile armatei celei mai îndestulate din lume. Dacă nu veți mânca încet, cât se poate de încet, atunci veți muri¹⁰¹.

Când doi membri ai Corpului Medical al Armatei americane au ajuns în unul din lagărele lui Eisenhower, au fost de-a dreptul îngroziți de cele văzute acolo:

Spectacolul din spatele gardului de sârmă ghimpată era de o sălbăcie incredibilă. Ghemuiți și înghesuiți unii în alții pentru a se încălzi, aproape 100 000 de oameni erau în mizerie, slabi, cu privirea pierdută, în uniforme gri-murdare și noroi până la glezne... Comandantul diviziei germane spuse că prizonierii nu au mâncat nimic de cel puțin două zile, că aprovizionarea cu apă este o problemă majoră, deși Rinul curge la numai 200 de metri, exact la nivelul cotei de inundație¹⁰².

Întrucât Germania capitulase, represaliile contra prizonierilor aliați, deținuți de Germani, deveniseră imposibile. În aceste condiții, prizonierii germani din lagărele americane ale morții, mor pe capete. Zeci de mii dintre ei mor de foame și de sete, alte sute de mii mor din cauza supra-populării, a lipsei de adăposturi, a bolilor. În vârstă de 16 ani la data respectivă, Hugo Stehkomper povestește:

Nu aveam decât un pulover pentru a mă proteja de ploaie și de frig. Nu exista nici un fel de acoperiș. Eram uzi până la piele. Lagărul nu putea fi numit lagăr pentru că nu aveau nicio instalație. Trebuia să facem un efort pentru a merge, pentru a scoate picioarele din noroi...

Nu înțeleg cum de am rezistat în picioare zile întregi, fără să ne așezăm pe ceva, fără să ne culcăm, mereu în picioare, mereu uzi până la piele. În timpul zilei, ne învârteam în cerc, înghesuiți unul în altul, pentru a nu pierde căldura și a ne încălzi unul pe altul. Noaptea o petreceam în picioare, pe locurile noastre, pentru că nu puteam merge și încercam să ne menținem treji fredonând diverse cântece. Cei ce nu mai puteau, sau care aveau genunchii mai slabi se prăbușeau¹⁰³.

Iată ce adaugă alt prizonier german, dintr-un lagăr american, lângă Remagen:

WC-urile constau într-o simplă scândură peste gropile săpate, în general, alături de gardul de sârmă ghimpată. Pentru a dormi, tot ce puteam face se reducea la a scobi cu degetele o gaură în pământ, în care apoi ne înghesuiam împreună, cât mai mulți... Din cauza bolilor, eram obligați să defecăm pe teren. Mulți dintre noi erau prea slabi pentru a își da jos pantalonii – mai întâi ! Hainele noastre erau

deci infectate, lucru valabil și pentru nămolul în care trăiam, mergeam, ne așezam, dormeam. La început nu am avut altă apă, decât aceea de la ploaie...

Trebuia să mergem printre găurile pământului moale, scos cu ocazia scobirii lor... Era ușor să cazi în una dintre aceste gropi, dar mai greu să ieși. În primăvara aceea, a plouat continuu în lungul Văii Rinului. Ploua cea mai mare parte din zi, iar noi eram fără hrană în acest timp. Apoi primeam un pic din rația « K ». Grație cartonului ce însoțea hrana, am putut înțelege că ceea ce primeam corespundea unei zecimi din porția obișnuită a soldaților americani... M-am plâns comandantului american al lagărului, spunându-i că se încalcă Convenția de la Geneva. El nu mi-a spus decât atât: "Uitați Convenția de la Geneva. Nu aveți niciun fel de drepturi!"

În câteva zile, o parte dintre cei intrați sănătoși în lagăr, erau deja morți. Am văzut oamenii noștri târând cadavre la poarta lagărului. Acolo morții erau aruncați grămadă, unii peste alții, în camioane ce îi duceau undeva¹⁰⁴.

"Americanii ne tratau ca pe excremente", își amintește un supraviețuitor din alt lagăr. "Tot ce era de mâncat se reducea la iarbă"¹⁰⁵. În închisoarea lui Hans Woltersdorf, deținuții au supraviețuit grație unei supe zilnice din grăunțele pentru păsări. "Nu este pentru consumul omenesc", scria pe saci¹⁰⁶. Într-un alt lagăr, un tânăr de 17 ani, cu ochii în lacrimi, era zi de zi în vecinătatea gardului de sârmă ghimpată, de unde vedea satul său. Când s-au trezit, într-o dimineață, deținuții l-au găsit pe tânăr mort, cu corpul balansându-se în sârma ghimpată, unde fusese agățat de către gardienii americani. Când prizonierii indignați au strigat "Asasinilor! Ucigașilor!", comandantul lagărului i-a privat de porțiile lor simbolice de mâncare, vreme de trei zile. "Pentru noi care eram deja înfomețați și care abia ne mișcam din cauza stării de slăbiciune... aceasta însemna moartea", declară unul dintre deținuți¹⁰⁷.

"Civilii din satele și orașele învecinate erau împiedicați cu armele să aducă mâncare prizonierilor, prin sârma ghimpată de jur-împrejur, arată alt German, care se găsea într-un lagăr lângă Ludwigshafen¹⁰⁸.

Nici hrana, nici capacitatea de cazare corectă nu lipsea Aliților victorioși. Depozitele americane de alimente erau pline ochi. "Avem atâtea stocuri de alimente, încât nu le vom putea utiliza niciodată", anunță un general american. "Stocurile noastre alimentare se întind cât vezi cu ochii". Aceste rezerve de hrană nu trebuiau să ajungă la prizonierii din lagăre. Dimpotrivă, foametea organizată americană devine și mai severă. "În afara lagărului, Americanii ardeau hrana pe care nu o puteau mânca ei înșiși", declară Werner Laska, ce cunoscuse foametea organizată în închisoarea sa¹⁰⁹.

Îngrozită de masacrarea secretă a Germanilor, Crucea Roșie Internațională, care avea 100 000 de tone de stocuri alimentare în Elveția, a încercat să intervină, să pună capăt acestei situații. Când cele două trenuri încărcate cu alimente au ajuns în lagăre, ele au fost întoarse de către ofițerii americani¹¹⁰.

“Naziști primesc rația alimentară a propriei lor medicine”, raportă cu mândrie comandantul închisorii, unuia dintre consilierii politici ai generalului-călău Eisenhower¹¹¹.

”Soldații germani nu sunt condamnați de drept comun”, protestă un responsabil al Crucii Roșii; ”ei au fost recrutați ca soldați sub drapel pentru a lupta în armata lor națională, din motive patriotice. Ei nu puteau refuza acest lucru, după cum nici Americanii nu pot refuza satisfacerea serviciului lor militar”¹¹².

Ca și această persoană, mulți alții nu au găsit nicio justificare pentru masacrarea prizonierilor fără apărare, cu atât mai mult că guvernul german ratificase Convenția de la Geneva, după cum un American a spus-o ”foarte bine”.

”Am luat cunoștință de câteva cazuri în care Germanii nu au tratat deținuți conform regulilor, nici nu au respectat Convenția cu Crucea Roșie”, scrie corespondentul de război Allan Bois, de la London Express¹¹³.

”Chiar și în momentele lor de cea mai dificilă disperare, Germanii au respectat Convenția [de la Geneva], din multe puncte de vedere”, adăugă un ofițer american. ”Este adevărat, pe linia frontului au existat atrocități – acolo unde pasiunile sunt foarte puternice – dar a fost vorba de simple incidente, nu de o adevărată practică, de o politică oficială; gestiunea vinovată a lagărelor lor, de prizonieri americani, a fost ceva foarte rar”¹¹⁴.

În ciuda Raportului Crucii Roșii Internaționale, indicând că 99% din prizonierii de război americani au supraviețuit și sunt pe cale de a se întoarce în Statele Unite, programul criminal al generalului Eisenhower continuă în ritm susținut¹¹⁵. Generalul George Patton este unul dintre ofițerii americani care a refuzat să participe la aceste crime. El a liberat chiar un mare număr de prizonieri germani, foarte curând după ce aceștia au fost dezarmați¹¹⁶. Iată cum explică acest lucru, cunoscutul general american:

Am insistat asupra necesității de a trata în mod corespunzător prizonierii de război, atât în ce privește viața, cât și bunurile lor. Declarația mea obișnuită era următoarea: ”Ucideți toți Germanii pe care puteți, dar nu îi puneți la zid. Aranjați uciderea lor pe când ei se bat. După ce un om s-a predat, el trebuie tratat în conformitate cu regulile războiului, așa cum voi înșivă sperați să fiți tratați, dacă veți fii suficient de stupizi pentru a vă preda. Americanii nu trebuie să dea șuturi în gura celor deja prăbușiți la pământ”¹¹⁷.

Deși alți generali corecți, precum Omar Bradley și J. C. H. Lee emiteau ordine pentru eliberarea prizonierilor de război, călăul Eisenhower le anula imediat. Din fericire, în ce privește cele două milioane de prizonieri germani, sub autoritate britanică, mareșalul Bernard Montgomery refuză să participe la acest masacru organizat americanăște! Puțin după sfârșitul războiului, mareșalul englez eliberă prizonierii germani, majoritatea fiind trimiși la casele lor¹¹⁸.

După ce a făcut naveta dintr-un lagăr în altul, caporalul Helmut Liebich a văzut toate ororile lagărelor americane de exterminare. În unul dintre ele, soldătimea americană se amuza

formând șiruri de prizonieri pe care îi forțau să treacă printre două linii de călăi înarmați cu bâte și bastoane, neputând ajunge altfel la derizoria lor porție de hrană. Într-un alt lagăr, în care erau deținuți cam 5200 de prizonieri germani, Liebich a văzut că între zece și treizeci de cadavre, erau retrase zilnic. Într-o altă închisoare, se practicau ”35 de zile de post și 15 zile fără nici un fel de hrană”. Puținul pe care miserabili deținuți îl primeau, era deja hrană alterată. În sfârșit, în iunie 1945, lagărul lui Liebich, de la Rheinberg, trecu sub comandă britanică. Imediat, supraviețuitoarii primiră hrană și adăpost, iar suferinzi de dizenterie, (Liebich cântărea atunci 44 de kilograme) au primit imediat îngrijirea medicală corespunzătoare¹¹⁹.

”Aproape o minune, să fii din nou sub un acoperiș, într-un pat adevărat”, își amintește un caporal. ”Eram din nou tratați ca niște oameni. Infanteriștii englezi ne-au tratat ca niște camarazi”¹²⁰.

Totuși, înainte ca Britanicii să fii preluat controlul lagărului, Liebich notă că buldozerele americane au nivelat partea din interiorul lagărelor, unde scheleticii, încă vii, zăceau în găurile lor¹²¹.

Greu de crezut, dar a existat ceva și mai rău decât tratamentul criminal al prizonierilor de război, de către Statele Unite. Germanii căzuți pe mâinile Francezilor au suferit mai mult chiar decât cei de pe mâinile *cow-boylor* americani, pe seama cărora, în lipsa unei scuze, circulă cel puțin o explicație, ba chiar una dublă: la ce te poți aștepta din partea fiilor și nepoților de văcari, ucigași ai Pieilor Roșii? Trăind de secole din sclavia Negrilor, Franța și-a cerut porția ei de sclavi germani, din cadrul prăzii aliate de război. Eisenhower i-a transferat imediat 600 000 de robi și roabe din Germania de Est¹²².

”Sper că noi nu vom pierde niciodată un război, murmură un infanterist american, ce privea epavele omenești chinuite și înfometate, selecționate pentru sclavia franceză”¹²³.

”Când am ajuns la Namur, pe șapte coloane de front, tocmai avea loc o procesiune creștină, în plină stradă”, după cum își amintește sclavul ce făcuse Belgia pe jos. ”Când creștinii catolici au văzut prizonierii de război, procesiunea s-a încheiat iar credincioșii evlavioși au început să ne bombardeze cu pietre, baligă de cal și altele. După Namur, am călătorit în vagoane deschise. La un moment dat, am trecut pe sub un pod, de unde am fost bombardați cu traverse de cale ferată, aruncate în vagoanele deschise, pline cu prizonieri. Cu această ocazie au murit destui oameni. Ceva mai încolo, am trecut pe sub un viaduct, cu care ocazie femeile și-au ridicat fustele și s-au ușurat peste noi”¹²⁴.

Ajunși în Franța, asalturile contra noastră s-au intensificat. ”Unii ne blestemau, alții ne scuipau, ne atacau, mai ales femeile” – scrie Hans von der Heide. ”Îmi aminteam cu tristețe scenele din primăvara lui 1943, pe când noi conduceam prin Paris coloanele

de prizonieri americani, amenințați și insultați în același fel de gloata franțuzească”¹²⁵.

La fel ca Americanii, Francezii își înfometau și ei prizonierii. Spre deosebire însă de stăpânii lor de peste ocean, ei își exploatau sclavii până la ultima picătură de energie, până ce cădeau morți. ”I-am văzut pe Francezi bătând prizonierii în stradă, în plin oraș. Aceștia se prăbușeau din cauza muncii extenuante și a lipsei de hrană”, notează un martor din Langres. ”Din cauza epuizării, doi sau trei, dintre acești prizonieri, mureau în fiecare săptămână”¹²⁶.

”Într-un alt lagăr”, adaugă un martor îngrozit, ”prizonierii nu primeau decât o singură masă pe zi, fiind obligați să continue munca. În alte părți au murit atâția încât nu au mai fost locuri în cimitir. A trebuit deschis un cimitir special”¹²⁷.

Iată ce spune despre asta ziarul *Le Figaro*: ”În anumite lagăre de prizonieri germani... scheletele vii sunt la vedere... iar decesele din cauza sub-alimentării foarte numeroase. Am aflat că prizonierii au fost bătuți sistematic, în mod sălbatic, mulți dintre ei fiind utilizați, fără echipamentul de protecție necesar, pentru deminarea unor zone – aceștia fiind condamnați la moarte, mai devreme sau mai târziu”¹²⁸.

”Douăzeci și cinci la sută dintre prizonieri au murit într-o lună”, declară un sclav german din Buglose¹²⁹.

Sclavia Germanilor încăpuți pe mâna Francezilor, nu s-a limitat la Franța propriu-zisă, acest lucru fiind valabil și pentru Anglia. Hrăniți mai bine și tratați cât de cât corespunzător, sute de mii de prizonieri de război din Anglia au fost transformați în sclavi. Iată ce scria despre asta istoricul Ralph Keeling Franklin:

Guvernul englez încasa peste 250 000 000 de dolari anual, grație muncii sclavilor germani. De altfel, guvernul se intitulează, pe față, « proprietarul » prizonierilor – în care calitate îi închiriază pe aceștia întreprinderilor ce au nevoie de mână de lucru, și care plătesc o chirie pentru aceasta – în general o sumă la nivelul pieții, adică între 15 și 20 de dolari pe săptămână. În același timp, costul întreținerii sclavilor variază între 10 și 20 de centime pe zi, fiind vorba de « echipamentul » obișnuit primit de sclavii din timpurile sclaviei de odinioară, sub formă de haine, hrană și acoperiș¹³⁰.

Când prizonierii germani fură folosiți de către Englezi în cadrul unui proiect vizând celebrarea « Victoriei în Europa », un contra-maistru englez s-a simțit jenat și a fabricat următoarea butadă; ”Presupun că Boșii se pregătesc ei înșiși să își sărbătorească prăbușirea și sclavia, ceea ce ar fi totuși cam mult”¹³¹.

Crucea Roșie Internațională protestă și ea, dar în zadar:

Statele Unite, Marea Britanie și Franța ... violează acordurile cu Crucea Roșie Internațională, pe care le-au semnat solemn în anul 1929. O anchetă condusă de sediul nostru din Geneva a arătat că transferul, către Franța și Anglia, al prizonierilor de război germani, capturați de armata americană, pentru a fi folosiți de autoritățile franțuzești și englezești, ca sclavi buni de muncă silnică, nu este autorizat de Statutele Crucii Roșii Internaționale care, în acest domeniu, este autoritatea mondială supremă din lume¹³².

În acest timp, prizonierii germani, ce nu erau folosiți ca mână sclavagistă de lucru, continuau să zacă și să putrezească în închisorile și lagărele americane de exterminare a Germanilor. Soldații germani care nu au murit de foame sau de boli, au fost adesea uciși prin însetare, chiar dacă, cum a fost adesea cazul, un mare fluviu curgea la câțiva pași de lagăr. ”Lipsa de apă era mai rea decât orice”, își amintește George Weiss de perioada când se găsea într-un lagăr pe lângă care curgea Rinul – dîcolo de sârma ghimpată. ”Vreme de trei zile și jumătate nu am avut apă deloc. Am fost obligați să bem propria noastră urină. Era oribil, dar ce altceva puteam face? Unii dintre noi se puneau în patru labe, la pământ, și lingeau umiditatea de pe pietre sau din iarbă. Eu eram atât de slăbit încât mai tot timpul stăteam lungit”¹³³.

După cum ne spune gardianul american Martin Brech, ”*alții au încercat în mod dement sau sinucigaș să fugă către Rin, în plină zi, peste câmpia verde, pentru a-și potoli setea. Toți au fost secerăți cu mitraliera*”¹³⁴.

Ca și cum situația lor nu era deja destul de groaznică, din cauza politicii de exterminare a guvernelor respective, prizonierii germani erau uneori ținta ocazională a gardienilor beți și sadici, care le pulverizau craniile în cadrul unui fel de tir « sportiv » cu mitraliera¹³⁵. Iată cum continuă Brech: “*Cred că soldații, ce nu trecuseră prin luptele războiului, își dădeau aere cât sunt ei de viteji, ucigând prizonierii sau civili*”.

Pe un deal de deasupra Rinului am întâlnit un căpitan care, cu un pistol de calibrul 45, tocmai ucidea un grup de femei germane. Când l-am întrebat « De ce face asta? » a mormăit « antrenament pe ținte », și a continuat să tragă până ce și-a golit pistolul... Am înțeles că am de-a face cu criminali special aleși pentru ura lor moralizatoare¹³⁶ cu care se gargarisesc atîția...

Continuând să refuze accesul Crucii Roșii în lagărele sale de exterminare, generalul-gâde Eisenhower își prelucra subordonații pentru păstrarea secretului absolut privind crimele săvârșite. ”Ike (Eisenhower) a făcut declarația senzațională că, după încheierea ostilităților, important este să prostim opinia publică mondială, indiferent că este vorba de bine sau de rău...”, raportează generalul George Patton. ”După masa de prânz, ne-a vorbit foarte confidențial despre necesitatea solidarității noastre, în caz că vreunul va fi chemat în fața unui comitet al Congresului”¹³⁷, pentru a răspunde de crimele contra prizonierilor.

Pentru a evita ca detaliile oribile să ajungă în lumea exterioară, și pentru a semăna confuzia în legătură ce cele ce răsufleseră deja, serviciile speciale, în serviciul crimei, au fabricat contra-zvonuri, conform cărora, chipurile, nici gând să fie vorba de uciderea și torturarea prizonierilor. Comandanții de lagăre înșiși s-ar fi pregătit să se căsătorească cu nemțoaicele eliberate, ce încercau să se strecoare în lagăre, pe sub sârma ghimpată, pentru a mânca și a dormi pe blat¹³⁸!

După unele socoteli, peste 800 000 de prizonieri germani au fost exterminați în lagărele americane și franțuzești. ”Foarte probabil, va scrie mai târziu un expert, cifra de un milion este mult mai aproape de realitate. Așadar, în timp de « pace », au murit de zece ori mai mulți infanteriști germani decât pe întreg frontul occidental, din timpul războiului¹³⁹.

Contrar Alianțelor ei, chipurile democrați, Uniunea Sovietică a făcut prea puține eforturi pentru a ascunde soarta prizonierilor germani din mâinile ei. Pățimind cu sutele de mii prin pădurile și minele din Siberia, prizonierii germani erau sclavi și atât. Rusia nu făcea niciun efort pentru a ascunde acest lucru. Bărbați sau femei, șansele de supraviețuire, pentru sclavii germani din Gulag, erau mai mici decât cele ale sclavilor din lagărele americane sau franțuzești. Simpla călătorie în Siberia echivala adesea cu condamnarea la moarte. Puțina hrană pe care sclavii o primeau nu viza decât menținerea forței lor de muncă, astfel încât ultima lor picătură de viață să poată fi utilizată de către călăi, indiferent că aceștia erau americani, francezi, ruși sau chiar englezi.

Așadar, cu Wehrmachtul altădată puternic dar acum dezarmat și aservit, cu șefii săi morți sau în așteptarea proceselor false, pentru false crime de război, bătrânii, femeile și copiii din Reichul dezmembrat s-au găsit total la discreția nedemnilor învingători. Din păcate pentru acești supraviețuitori, niciodată în istoria lumii omenia, dreptatea, clemența, adevărul și generozitatea nu au fost mai batjocorite de câștigătorii vreunui război.

IX

RĂZBOIUL FĂRĂ DE SFÂRȘIT

Inamicilor Germaniei le-au trebuit șase ani pentru a distruge ceea ce acest popor a construit în două mii de ani. La 8 mai 1945, când luptele au luat sfârșit, Marele Reich german care a fost unul dintre giganții cei mai moderni ai industriei, este total și aproape iremediabil distrus. Un ziarist american ce a traversat Germania în ruine ne spune că aceasta nu mai semăna decât cu "fața lunii"¹. Generalul Omar Bradley este de acord cu acest ziarist. După ce a participat el însuși la distrugerea acestei țări, admirându-și isprava, adică epava fumegândă, generalul american își asigura compatrioții. "Pot să vă spun că Germania a fost distrusă total și complet"².

Cele descoperite de Leonard Mosley, la Hanovra, rezumă situația tuturor orașelor germane la sfârșitul războiului. Acest ziarist englez scrie că Hanovra este "orașul cel mai sumbru și mai dezolant pe care l-am văzut vreodată".

La opt kilometri de oraș, unde mă aflam, devastarea era groaznică... Hanovra pare o rană a pământului, nu cu oraș. Pe când ne apropiam, căutam semnele familiare cunoscute. Schimbarea rezultată din bombardamente era totală. Nu mai recunoșteam nimic. Străzi întregi dispăruseră. Odată cu ele fuseseră șterse de pe fața pământului piețe, parcuri publice, izvoare cristaline – totul era acum plin de cărămizi sparte, pietre și moloz... Orașul devenise o imensă rană deschisă³.

Spre surpriza nu numai a lui Mosley și a armatelor victorioase, ci chiar și a supraviețuitorilor, viața continua să existe între ruine și sub grămezile de dărâmături sterile. Precum troglodității vârstei de piatră, bărbații, femeile și copiii dormeau, mâncau, sufereau și sușoteau, plângeau și mureau sub tonele de beton pulverizat, sub țevile sfărâmate și metalul topit. Iată ce nota un învingător ce a văzut Berlinul zilelor de barbarie democrată triumfală:

Se născuse o nouă rasă de troglodiți. Periodic, unul sau altul dintre aceștia ieșea de niciunde la picioarele cuiva, între ruinele și buruienile victorioase... După un timp, cei ce trebuiau să trăiască în mijlocul ruinelor deveneau apatici și imunizați; lucrul era foarte perceptibil la copii, dintre care mulți erau schilozi veterani – fără o mână, un picior, sau un ochi, la vârsta de șapte, zece sau doisprezece ani. Mutilarea, cu care se mândreau învingătorii, copiii și-o trăiau cu un calm incredibil, crescând foarte repede. Efectiv, pentru a supraviețui, trebuiau să crească⁴.

O altă caracteristică oribilă a orașelor rase de pe suprafața pământului era mirosul insuportabil ce ieșea din aceste ruine. Un martor își amintește: "*De peste tot venea un miros de carne în putrefacție, care amintea supraviețuitorilor că mii de corpuri omenesti zăceau încă sub rugurile funerare ale ruinelor*"⁵.

"*Această groaznică putoare este adesea descrisă ca un « miros dulceag », cuvânt ce mi se pare imprecis și inadecvat*", notează o

femeie din Berlin, în jurnalul ei. *“Este un fel de putoare solidă, tangibilă, ceva gros, care nu poate fi inhalat. Putoarea asta îți taie răsuflarea, îți întoarce mâțele pe dos, este ceva care te respinge de parcă ai fi lovit cu pumnul”*⁶.

În contabilitatea lor sinistă, a victimelor raidurilor aeriene și a bombardamentelor teroriste, Englezii estimează că au asasinat între 300 000 și 600 000 de civili germani. Unele surse însă au stabilit numai pentru Dresda o cifră între 300 000 și 400 000, de unde rezultă că estimarea propriilor lor assassinate, de către contabilii morții din Anglia, este ridicol de joasă⁷. Oricare ar fi cifra exactă a acestor asasinat sălbatice și inexcuzabile, fapt este că foarte puține familii germane au supraviețuit intacte acestui război. Familiile ce nu au pierdut un părinte, un frate, o soră, mamă sau totul în bloc sunt cu adevărat excepționale. În numeroase orașe și sate, numărul morților a depășit clar pe acela al supraviețuitorilor. Pentru mulți dintre aceștia, zilele și chiar orele de după prăbușirea finală au fost pur și simplu insuportabile. Neputând trăi într-o lume a morții, mizeriei și haosului, mii de oameni au recurs la ultimul gest posibil. Pe când încă traversa o epocă fastă, Lali Horstmann a scris un scenariu ce a fost jucat și rejucat în toată Germania căzută în sclavia învingătorilor:

Wilhelm, grădinarul și pădurarul nostru, s-a sinucis, spânzurându-se de un arbore, în pădure. Mai întâi însă, a tăiat venele de la mâinile soției și ale fiului lor de trei ani, refuzând să își lase familia într-o lume de conflicte și de dezordine. Aceștia au fost găsiți la timp și au putut fi reanimați, pe când el era deja țeapăn și rece. În ciuda aerului său robust și dur, Wilhelm a fost un om foarte sensibil... Ieri însă, soldați învingători, beți turtă, i-au răsturnat stupii prețioși, făcând ținte de tir din ustensilele de stupărit. Familia, cu copil cu tot, a fost scoasă din casa ei. El nu a fost în măsură să reziste la astfel de scene repetate, iar acum este lungit la pământ, sub o pătură⁸.

”În pădurile din jurul Berlinului, mii și mii de trupuri atârână spânzurate de arbori și nimeni nu se deranjează să le scoată din ștreang”, notează un pastor german. Alte *”mii de cadavre sunt cărate în mare de către Elba și Oder. Nimeni nu bagă asta în seamă”*⁹.

Pentru Germania, ziua de 8 mai 1945 este cunoscută sub numele de « Ora Zero »: sfârșitul războiului glorios și începutul viitorului sumbru. Cei mai mulți credeau că deși săptămânile și lunile următoare vor fi foarte dificile, greul greului trecuse. Acești oameni se înșelau. Răul răului, sclavia aroganților sângeroși, ipocriți, mincinoși, democrați, urma să vină. Bombardamentele teroriste încetaseră. Războiul contra Germaniei continua însă, pe căi din cele mai parșive. A II-a Conflagrație mondială a fost războiul cel mai terifiant din Istorie. Ceea ce urma să vină însă, după cum o va scrie curând magazinul *Time*, avea să fie *“Pacea cea mai groaznică din întreaga Istorie”*¹⁰.

Deși pudoarea și dezaprobarea publică a așternut uitarea peste planul Morgenthau pentru Germania, acesta nu a fost niciodată abandonat de către complexatul olog din cărucior, paralizicul președinte Franklin Roosevelt. Până la moarte, monstrul de pe cărucior a favorizat în secret această viziune tip « Cartagina », cu privire la Reichul învins. Când succesorul lui Roosevelt, Harry Truman, întâlnește pe Stalin și pe noul premier britanic, Clement Attlee, la Potsdam, în iulie 1945, majoritatea punctelor planului Morgenthau au fost reconfirmate, iar semnătura celor « Trei Mari » bandiți a marcat prelungirea lor¹¹, pe timp de pace.

Bineînțeles, declarația comună a « Celor Trei » găvărea că *“Aliații nu au intenția să distrugă sau să transforme poporul german într-o turmă de sclavi”*¹².

În ciuda acestei declarații ipocrite, destinate păcălirii lumii întregi, pentru Germani era clar că învingătorii nu veniseră ca « liberatori », cu gândul la o pace adevărată. Ei veniseră în calitate de cuceritori lacomi de sânge nevinovat, răzbuțatori și hrăpăreți ca toate bestiile ce au câștigat vreodată un război de cuceriri imperialiste.

Jefuirea Germaniei de către Uniunea Sovietică a început îndată ce Armata Roșie a pătruns în Prusia, în toamna lui 1944. Odată cu sfârșitul războiului, jaful sistematic și metodic al lui Stalin, în zona de ocupație rusească, a devenit un adevărat banditism. Oțelăriile, morile, uzinele, rafinăriile, industria optică, alimentară și de bunuri de consum, industria grea – totul este demontat și expedit în Uniunea Sovietică, unde întreprinderile germane sunt remontate. Fabricile și uzinele care, totuși, au rămas în Germania, au funcționat exclusiv în profitul Rusiei. Locomotivele electrice sau cu aburi, materialul rulant, liniile de cale ferată sunt expediate în nesățioasa Uniune Sovietică¹³. Pe când guvernul sovietic jefuia la scară europeană, soldatul sovietic, penismenul ce înspăimântase toate fustele Vechiului continent, jefuiește și el, la modul cel mai meticulos posibil. Iată ce scrie despre asta, o femeie din Silezia:

Rușii jefuiau tot ce avea pentru ei o oarecare valoare. De exemplu, mașini de cusut, pianе și pianine, căzi de baie, robinete, aparate electrice, paturi, saltele, covoare, etc. Ce nu puteau lua cu ei era distrus pe loc. Adesea, camioanele cu cele jefuite rămăneau zile întregi în ploaie, astfel că, odată umflate și putrezite, mobilele, covoarele și altele erau aruncate printre ruine...

Având nevoie de lemne de foc, Rușii distrugeau păduri întregi. Uneori însă smulgeau ferestrele, ușile, podelele, cu care se încălzeau între zidurile pustiite. Ca și Polonezii, Rușii s-au încălzit inclusiv cu scările și balustradele clădirilor. Cu timpul, chiar și acoperișurile caselor au fost arse ca lemne de foc, iar între zidurile rămase fără acoperiș au pătruns buruienile, liliacii, șobolanii, etc. Recoltele rămăneau pe câmp, pământurile fertile ajunseseră adevărate șerpării. În satele înfloritoare ale Reichului era imposibil să găsești o vacă, un cal sau un porc... Rușii transportaseră totul la ei în țară, sau consumaseră pe loc¹⁴.

După cum spune această femeie, ceea ce nu era jefuit era distrus. Ca multe milioane de Germani, la sfârșitul războiului, Regina Shelton se întoarse acasă.

Fuseserăm avertizați de cei ce asistaseră la ocupația rusească. Ne așteptam să găsim totul vraieste. Ne așteptam la orice. Ideea noastră despre acest « orice » nu ne-a pregătit suficient pentru înfruntarea realității, care într-adevăr depășea orice ne-am fi putut imagina. Am fost atât de șocați încât mai-mai să leșinăm, când am văzut ce am văzut. Casa noastră părea să fi fost un adevărat câmp de bătaie: excremente și mezirii de tot felul, mobilă sfărâmată, veselă făcută praf, putoarea ce ne întorcea mațele pe dos și ne obliga să batem în retragere – resturi de veșminte sfâșiate, cărți distruse, tablouri smulse de pe pereți. Același dezastru în toate camerele, în toată curtea... Putoarea era deosebit de insuportabilă în salonul distrus metodic și în întregime. Peste tot borcane sparte sau pline cu excremente, deșeuri incerte amestecate cu gloriosul pipi sovietic, pete de urină ce decoloraseră tapițeria, hârtiile, totul. Totul era de nerecunoscut. Ușile și fionierelor erau smulse din balamale, conținutul lor fiind amestecat și făcut una cu mizeriile din jur¹⁵.

Americanii nu au fost mai breji decât colegii lor sovietici. Ei distrugeau mai puțin, dar jefuiau mai mult, fiind mari colecționari de... « amintiri ».

“Am « adăpostit » bunurile germane”, spuse un « GI », făcând cu ochiul, pungășește. “Rușii le-ar fi furat, pur și simplu. Noi le conservăm”.

Contrar primitivului aliat sovietic, Statele Unite nu au avut nevoie de fabricile și uzinele germane. Totuși, Ralph Franklin Keeling subliniază că Americanii au fost « campionii absoluți » ai distrugerii capacității Reichului de a recupera. Iată cum continuă acest istoric:

Statele Unite s-au ocupat de distrugerea și dinamitarea uzinelor Reichului cu mai multă ferveoră decât Aliații din celelalte zone ale Germaniei, motivarea lor fiind diferită de cea a complicilor cu care împărțeau prada. Rusia era interesată să obțină cât mai mult posibil, să facă Germania să producă în contul propriului ei plan cincinal, urmând ca, ușor-ușor, întreg Reichul să fie absorbit de Uniunea Sovietică. La rândul ei, foarte flămândă și lacomă, Franța voia să distrugă Germania pe vecie, să anexeze cât mai mult din teritoriul ei. Anglia a găsit utilizări interesante pentru cea mai mare parte a prăzii germane, dorind să distrugă un concurent comercial, transformându-l în client al produselor britanice. Statele Unite nu au folosit pentru ele uzinele și fabricile germane, pe care însă le-au distrus, pentru a înlătura concurența germană din cadrul comerțului mondial. Suntem deciși să permitem poporului german să subziste, dacă poate, pe o mică suprafață de pământ. Pentru nimic în lume nu îi vom permite un comerț exterior de anvergură¹⁶.

Americanii au disprețuit mare parte din uzinele și fabricile germane, dar s-au arătat foarte ahtiați după alte comori ale Reichului. Miliarde și miliarde de dolari, în aur, argint, devize, picturi, sculpturi și alte inestimabile opere de artă au fost ridicate din ascunzători și grote, din tunele și din minele de sare, fiind expediate peste Atlantic. În plus și poate mult mai păgubitor pentru viitorul Germaniei, Americanii au organizat o adevărată « distrugere mintală » a Reichului, o tăiere cerebrală împrejur – scopul acesteia fiind de a-i face pe Germani să gândească așa cum au vrut și vor dușmanii lor și ai întregii omeniri! În legătură cu formidabilul talent organizatoric german, tone de documente

secrete privind industria, finanțele, știința și alte domenii, au fost pur și simplu furate. Furate în primul rând de către Americani, mai lungi de mână, dar și de către Francezi sau Englezi, obligați să se gudure și să țină cont de toanele stăpânului care, din când în când, nu ezita să îi țină la respect, comportându-se cu aceste puteri de mâna a doua precum lei din junglă cu șacalii și hienele. Sute și mii de savanți și mari oameni de știință au fost constrânși să emigreze, vechiul dicton *vae victis* verificându-se mai bine ca niciodată. Cu discreția de rigoare, acest lucru este admis chiar de o agenție guvernamentală americană: “Operațiunea Papier-Clip“ a fost o premieră în istorie, cuceritorii inaugurând sângerarea uscată sau albă a puterii inventive a unui întreg popor¹⁷.

După cum arăta magazinul *Life*, “adevăratul câștig în despăgubiri, al acestui război“, nu au fost uzinele, aurul sau operele de artă ci “creierile germane, rezultatul cercetării științifice germane”¹⁸.

Uniunea Sovietică nu a putut câștiga lozul cel mare în materie de savanți și tehnicieni germani, întrucât majoritatea acestora au fugit din calea Rușilor și au capitulat în Vest. În schimb, Rusia nu a suferit de penurie în ce privește mâna de lucru a sclavilor germani. Pe lângă milioanele de dizidenți autohtoni, de refugiații repatriați cu forța și de prizonieri din Wehrmacht, alte milioane de civili germani au fost rechiziționați și duși în Rusia împreună cu fabricile și uzinele în care lucrau. După cum a fost cazul aproape fără excepție, celor ce aveau să pătimească ani și ani de sclavie bolșevică nu li se acordau decât câteva minute pentru a-și face boceluta. În toate orașele și satele germane au apărut afișe ce anunțau bărbații și femeile valide că trebuie să se reunească în piața locală, în caz contrar urmând a fi arestați și executați.

”Strigătele plânsetele și urletele din piață mă vor urmări tot restul vieții”, își amintește o femeie îngrozită.

În mod obligatoriu, cu patul armei, femeile fură puse în rânduri, câte patru. Mamele au fost obligate să-și părăsească copiii. Din toată inima i-am mulțumit lui Dumnezeu că copilul meu murise la Berlin, imediat după naștere... Biețile victime au fost apoi puse în mișcare cu nagaika, knutul rusesc. Vremea era umedă și friguroasă, ploaia mărunță și vântul pătrundeau până la piele. Străzile erau lunecoase, gleznelor se scufundau în bălțile glaciale. Una dintre noi s-a prăbușit și nu s-a mai putut ridica. A rămas lungită acolo.

Am mers kilometru după kilometru. Nu aș fi crezut că se poate merge atât de departe, pe jos. Eram foarte indiferentă, nu mă puteam gândi la nimic. Picioarele treceau automat, unul în fața celuilalt... Din când în când schimbam câte un cuvânt între noi. Semenele mele întru suferință avea atâtea pe cap, ochii le erau umflați de plâns¹⁹.

Pentru cei mânați pe jos către Est, marșul acesta forțat era de fapt un pelerinaj al morții. Mii și mii dintre noi au căzut pe drum – morți de foame, de sete, de boală, de abuzurile soldățimii rusești. ”Marșul acesta ne consuma toate forțele de care

dispuneam pentru a rămâne în mijlocul trupei ce ne mâna încet dar sigur către Siberia”, declară Wolfgang Kasak. ”Auzeam lătratul mitralierelor de fiecare dată când un întârziat era împușcat... Nu voi uita niciodată împușcarea unui băiat de 15 ani, chiar în fața mea. Pur și simplu, nu mai putea merge. Un soldat rus l-a împușcat. Băiatul era încă viu când un ofițer a venit la fața locului, a scos pistolul și a tras în urechea puștiului”²⁰.

”O tânără fată a sărit de pe un pod în apă. Soldații au tras cu sălbăticie în ea, am văzut cum s-a scufundat” – își amintește Anna Schwartz. ”Un tânăr bolnav de inimă, care a sărit în Vistula, a fost ucis. În a patra zi, pur și simplu nimeni nu mai putea merge. Setea era o tortură teribilă, eram terminați, Din cauza mersului, mulți aveau răni deschise la picioare”²¹.

Cei ce au mers cu trenul, către Siberia, nu au fost mai norocoși. Iată ce nota un sclav german:

În fiecare vagon au fost îmbarcate cu forța 120 de persoane, femeile în vagoanele lor, bărbații în ale lor... Foarte murdare, de jos până sus, în vagoane nu găseai o mână de paie. Când ultimul sclav fu împins cu patul puștii, am rămas cu toții în picioare, ca sardelele... În timpul îmbarcării, Rușii ne-au tratat ca pe vite, mulți dintre noi și-au pierdut mințile. Pentru toată ziua ne dădeau o căldare de apă și câteva resturi de pâine, pe o foaie de cort murdară. Cel mai rău era noaptea. Stând nemișcați, în picioare, puterile ne lăsau, ne sprijineam unii de alții... Călătoria a durat 28 de zile. Când trenul se oprea, în general noaptea, nu eram lăsați în pace. Soldații de pază veneau și băteau în pereții vagoanelor. Nu am înțeles de ce făceau asta, aproape în fiecare seară. În cursul primelor opt zile să tot fi murit între zece și cincisprezece oameni. Sub supravegherea soldaților, cei rămași vii erau obligați să care morții la capătul trenului, unde aceștia erau clădiți ca lemnele, în vagoane speciale. Din zi în zi, mureau tot mai mulți.

Situația noastră era și mai gravă, din cauza Polonezilor și a Lituanienilor, prezenți în toate vagoanele. Aceștia considerau că sunt mai egali decât noi, că au mai multe drepturi. Ca atare se culcau peste cei mai slabi, ca pe niște saltele vii, fără să le pese când aceștia strigau că se sufocă sub greutatea lor. Când sosea hrana, o luau cu asalt, lăsându-ne foarte puțină nouă, Germanilor. Încetul cu încetul, foarte mulți dintre noi au pierit în timpul acestei călătorii a morții.

Setea era mult mai grea decât foamea. Din cauza respirației noastre, fierăria vagoanelor era umedă. Majoritatea oamenilor recuperau cu degetele murdare această umiditate, pe care apoi o sugeau. Evident, mulți ne-am îmbolnăvit. Mortalitatea creștea din zi în zi, din care cauză numărul vagoanelor morților, de la capătul trenului, sporea și el²².

Când trenul a ajuns la destinație, era mult mai mult loc în vagoane, întrucât o treime sau chiar jumătate dintre sclavi muriseră pe drum. Același martor continuă:

Mizerabilii încă în viață erau un fel de cadavre ambulante. Abia coborâți din vagoane, a trebuit să defilăm prin fața lor... Eram acoperiți de un strat gros de praf, de la cap până la picioare, păream niște stafii oribile. În această stare, care ologi, care șchiopi, Rușii ne-au condus cu patul armelor pe drumurile din Urali. Populația terorizată privea de pe margine trecerea mizerabililor învinși. Cei ce nu mai puteau merge erau împinși cu patul armei, apoi lichidați.

La un moment dat am ajuns în fața unei saune-băi, ce s-a dovedit fatală pentru mulți dintre noi. Întrucât ne era sete, ne-am aruncat în bazinele cu apă murdară și fiecare a băut până s-a săturat. Imediat însă s-a pornit dizenteria... În final, când am ajuns în lagăr, mai mult de jumătate, dintre cei încă în viață, sufereau de febră tifoidă²³.

Abia acum începea moartea... își amintește Anna Schwartz:

Lagărul nostru cuprindea o mare suprafață de pământ, înconjurată cu un gard de sârmă ghimpată, înalt de doi metri. În interiorul acestei suprafețe, la doi metri de gardul exterior, era încă un gard de sârmă ghimpată, tot de doi metri, Nu aveam voie să ne apropiem de aceste garduri. La fiecare colț, în exteriorul suprafeței închise, se aflau turnuri de pază, zi și noapte pline cu soldați. Proiectoarele exterioare luminau lagărul toată noaptea... Barăcile în care locuiam erau pline de murdărie, de păduchi, purici și alte insecte, pe care le distrugem cum puteam. Ne culcam pe podele și eram atât de apropiați unul de altul încât cel ce vrea să se întoarcă de pe o parte pe alta trebuia să-i scoale pe cei din stânga și din dreapta lui. În acest fel, ne întorceam toți odată, iar bolnavii culcați între noi gemeau și delirau...

Aproape toți sufeream de febră tifoidă și dizenterie. Mulți dintre noi au murit, dar noi consideram asta drept singura cale de eliberare din teroare. Morții erau duși într-o pivniță, care nu se golea decât după ce era plină ochi. Între timp, șobolanii se hrăneau cu cadavrele ce se descompuneau destul de repede. Uneori și lupii își astâmpărau foamea cu cadavrele morților din această pivniță.

După trei săptămâni, au venit un fel de medici să ne examineze. Am fost duși în niște colibe ce serveau de spital, undeva în afara lagărului. A trebuit să ne dezbrăcăm, apoi, una câte una, intram în sala de consultație. Când am deschis ușa, am văzut că mizerabila sală de consultație era plină de ofițeri. Asta ne-a mirat și ne-a supărat. Unele au plâns din cauza umilinței. Nu am avut însă încotro. A trebuit să defilăm goale prin fața lor. Râdeau de pudoarea noastră, de siluetele deformate, de pierderile în greutate. Unii ofițeri ne ciupeau pielea brațelor sau a picioarelor, pentru a testa fermitatea cărnii de pe noi. Asta se petrecea din trei în trei luni²⁴.

Femeile din lagărul lui Anna lucrau la o cale ferată, unde erau duse zilnic *"ca o turmă de animale la muls"*; alții și altele lucrau pe ogoare, în uzine, turbiere, la tăiat copaci. Mulți erau ocnași, în fundul minelor, după cum ne spune Ilse Lau:

Când ajungi la 120 de metri sub pământ, te cuprinde un sentiment foarte bizar. În jurul nostru totul era sumbru. Singurul bec electric era în ascensor. Aprindeam lămpile de mineri și începeam munca... Galeria minei era plină de apă. Dacă din neglijență ne depărtam de liniile de fier, pe care împingeam vagoaneții cu cărbuni, atunci intram în apă până la genunchi... Uneori trebuia să lucrăm 16 ore în fundul pământului. În final, după ce terminam munca, nu eram lăsate să urcăm cu ascensorul ci pe picioarele noastre, pe scări, de la o adâncime de 138 de metri. Eram în pragul disperării. Niciodată nu dormeam destul, sufeream permanent de foame²⁵.

Gertrude Schulz, o altă compatrioată sclavă, adaugă: *"La mina de cărbuni, în fiecare zi mureau între 15 și 25 de persoane. La miezul nopții, cadavrele erau duse pe târgi, în pădure, și aruncate într-o groapă comună... Duminica, programul de muncă era redus. Munceam numai până la orele 17⁰⁰. Apoi, catolicii și protestanții se reuniau... pentru serviciul divin. Adesea venea un politruc care striga « Asta nu vă va ajuta cu nimic »²⁶.*

Adesea, credința în cel Atotputernic era diferența minimă ce separa pe cei ce supraviețuiseră, grație ei, de cei care muriseră. Același efect aveau simplele acte de bunătate ce îți dădeau forța razei de speranță în mijlocul obscurității covârșitoare. Pe când Wolfgang Kasak și camarazii lui mureau de sete, o rusoaică a apărut lângă ei, cu o căldare de apă:

“*Gardienii au gonit-o pe femeie până departe*”, declară Kasak. “*Totuși, căldare după căldare, ea a continuat să ne aducă apă, acolo unde Rușii nu făceau de pază. Acum știu că soldații ruși închideau ochii, nu se grăbeau să execute ordinele conform cărora femeia trebuia împiedicată să ne dea apă de băut*”²⁷.

Siegfried Losch, tânărul sub optsprezece ani, care avusese timp să fie recrut, soldat, veteran, dezertor, prizonier, lucra într-o duminică dimineața, pe când o bătrână se apropie de el.

Hainele ei arătau că este foarte săracă. După cum mergea, suferea probabil de osteoscleroză. Silueta ei era întru totul aidoma cu aceea a vrăjitoarei din *Hansel și Gretel*. Fața ei însă era diferită... emana o căldură pe care numai mama ce a suferit o poate da celor din jur. Bătrâna era un exemplu viu al Mamei Rusii. Suferise desigur regimul sovietic, războiul, pierduse probabil unul sau mai mulți dintre ai ei. Se ducea către biserică. Când fu lângă mine, s-a oprit și mi-a dat câteva monede... Apoi, cu lacrimi în ochi, a făcut asupra mea o cruce mare, după care și-a continuat drumul. Nu i-am spus decât *spasiva* (mulțumesc) și mi-am continuat munca. Restul zilei însă am fost un alt om, pentru că bătrâna s-a îngrijit de mine, vorbindu-mi din tot sufletul ei²⁸.

Oricât de prețioase erau minunile de acest gen, ele reaminteau o lume ce nu mai exista. “*Veșnic eram chinuți de foame...*”, își amintește Erich Gerhardt.

Aproape totdeauna eram foarte rău tratați de către gardieni. Pur și simplu, ajunseserăm schelete ambulante... Din prima până în ultima zi, viața noastră era o suferință continuă. Ne lamentam la un pas de moarte. Fiind slăbiți, abia ținându-ne pe picioare, gardienii ne împingeau permanent cu patul armei, strigându-ne: « puturoși blestemați ». Eram atât de slăbit încât aș fi vrut să fiu ucis pe loc, de loviturile lor²⁹.

“*Plini de păduchi, veșnic ne era foame și frig*”, spunea un camarad de sclavie. “*Mă rugam lui Dumnezeu să îmi permită să mor în țara mea natală*”³⁰.

Mai crud decât și-ar fi putut el imagina, dacă rugăciunile acestui sclav ar fi fost ascultate și îndeplinite, permițându-i-se să se întoarcă în Germania, ar fi putut muri la fel de repede și în țara lui natală... Desigur, acești sclavi visau să se întoarcă acasă, dar situația din fostul Reich diferea foarte puțin, poate chiar deloc, față de Siberia. Efectiv, în numeroase cazuri, viața în patria învinsă era chiar mai rea decât în Siberia.

Întrucât întreaga infrastructură germană fusese distrusă de război, era sigur că mii și mii de persoane vor muri de foame

înainte ca șoselele, căile ferate, canalele și podurile distruse să fie reconstruite. Chiar dacă majoritatea distrugerilor ar fi fost reparate, interzicerea livrărilor de alimente către Germania însemna moartea lentă a cel puțin câtorva sute de mii de persoane. Continuând politica criminală a înaintașilor lor, Harry Truman și Clement Attlee au permis banditismului de la Yalta și planului Morgenthau să își urmeze cursul planificat pentru după război, nu numai în Germania.

Nimic nu trebuie întreprins *”în sensul menținerii și întăririi economiei germane, al reabilitării acesteia”*, scria guvernul american generalului Eisenhower. Importul de alimente era interzis. Trupele de ocupație nu aveau voie să dea, sau să vândă hrană populației înfometate prin chiar politica oficială a învingătorilor. Capacitatea problematică a Germaniei, de a se hrăni din propriul ei pământ, era substanțial redusă de blocarea procurării semințelor, a îngrășămintelor de orice fel, a gazelor, petrolului sau pieselor de schimb pentru mașinile agricole. Pe baza politicii de foamete organizată, se estima că treizeci de milioane de Germani vor crăpa de foame în curând³¹. Deja în plină foamete, către sfârșitul războiului, Nemții supraviețuitori trebuiau să facă față foametei organizate de învingători, în timp de pace!

”Pe picioarele mele foarte slăbite, flămândă și șchiopătând, m-am întors acasă cu multă dificultate”, nota în jurnalul ei o femeie din Berlin. *”Cei cu care m-am încrucișat pe drumul întoarcerii mă priveau cu aceiași ochi, din fundul orbitelor, cu aceeași foame nepotolită. Mâine voi merge din nou după urzici. Cu foamea în suflet, examinez atent fiecare fir de iarbă verde”*³².

”Căutarea hranei de toate zilele ne ajută să uităm vechile noastre griji”, adaugă Lali Horstmann. *”Tot ce contează este prezentul, numai prezentul”*³³.

Pe când orașenii erau obligați să mănânce buruieni de la marginea drumurilor, țăranilor și fermierilor li se confiscău orice rezerve de hrană, fiind constrânși ei înșiși să scobească pământul în cautarea rădăcinilor, sau să culeagă plante comestibile din flora spontană. După cum a notat un martor, *”bătrânii, femeile și copiii adunau grăunțele de pe câmp, aducându-le acasă într-o traistă de talia celor cu care femeile casnice fac cumpărăturile familiei”*³⁴.

Foarte rapid, efectele mortale ale foametei au devenit evidente. Iată ce a scris despre asta un observator:

Pielea s-a întins pe ei până la os. Hainele atârână pe ei, picioarele lor sunt scheletice, mâinile le tremură de parcă ar suferi de boala lui Parkinson, mușchii brațelor sunt aproape inexistenți, pielea lor este plisată, lipsită de elasticitate, încheieturile ies nefiresc din piele. Greutatea femeilor de talie și construcție medie a scăzut mult sub 50 de Kg. Adesea, femeile de vârsta procreației, nu cântăresc mai mult de 29 de kilograme³⁵.

”Eram flămânzi, flămânzi”, declară Ilse McKee, *”prea slabi pentru a desfășura vreo activitate. Coadă în fața magazinelor ce distribuiau din când în când te miri ce, de-ale gurii, cerea o putere care depășea forțele noastre”*³⁶.

Impotriva ordinelor primite, numeroși soldați aliați dădeau în secret câte o ciocolată copiilor sau pur și simplu întorceau spatele când cei mai mari dintre ei șterpeleau o pâine. Alții însă, bine îndoctrinați, respectau cu strictețe ordinele superiorilor. *”La tot pasul, Nemțoaicele răscoleau pubelele noastre, cu mâinile până la coate, în căutarea unor resturi alimentare. Adesea erau gonite, își amintește un pifan american”*³⁷. Pentru a evita ca Germanii înfometăți să recupereze resturile de la masa Americanilor, bucătarii acestora le amestecau cu săpun. A arunca puștanilor, ce se înghesuiau, resturi de pâine sau gumă de mestecat, era ceva amuzant pentru unii soldați americani³⁸.

Pentru numeroase victime, mai ales tineri și bătrâni, cerșitul se dovedea prea umilitor, mulți dintre aceștia căzând în apatia finală și fatală ce precede moartea.

”Majoritatea copiilor sub zece ani și persoanele de peste 60 de ani nu vor putea supraviețui iernii acesteia”, admise un American în octombrie 1945³⁹.

”Numărul morților la naștere se apropie de numărul celor rămași în viață, iar o proporție importantă dintre aceștia de pe urmă mor în câteva zile”, adăugă un martor al tragediei. *”Chiar dacă vin pe lume cu o greutate normală, nou-născuții pierd imediat din greutate și mor după câțva timp. Adesea, mamele nu pot suporta pierderea de sânge din timpul nașterii și mor zilele următoare. Mortalitatea infantilă a atins cota oribilă de 90%”*⁴⁰.

”Multe milioane dintre acești copii vor muri înainte de a avea hrană suficientă”, considera un pastor american, călător prin Germania. *”Spitalul pentru copii din Frankfurt a pus deoparte 25% dintre copii. Aceștia vor fi hrăniți și menținuți în viață. Este preferabil să hrănești corect 25 % dintre copii și să îi menții astfel în viață, decât să îi hrănești prost pe toți, câțva timp, după care vor muri toți de foame”*⁴¹.

Correspondentul ziarului *Chicago Daily News*, din Wiesbaden, relatează:

M-am așezat lângă o mamă ce își privea fata de opt ani, care se juca cu o păpușă și o șaretă, singurele ei jucării... Gambele ei erau minuscule iar încheieturile păreau niște umflături. Brațele ei nu aveau niciun pic de carne, pielea îi era lipită de oase, ochii îi erau înfundați în orbite, obosiți.

– Nu pare deloc bine, am zis eu.

– Șase ani de război, răspunse mama, cu vocea calmă și monocordă pe care o auzi peste tot. *”Nu a avut noroc. Nici un copil nu a avut noroc. Dinții ei nu sunt în regulă. Râde și se joacă, dar obosește foarte repede. Niciodată nu a știut « ce înseamnă să nu îți fie foame »*, spuse mama cu ochii plini de lacrimi.

– Chiar așa de greu a fost în timpul războiului? , am întrebat-o eu

– Nu chiar așa de greu, dar nici ușor. Acum însă, se spune că rația de pâine va fi din nou redusă. Ce vom face noi? Vreme de șase ani am suferit. Ne iubim țara. Soțul meu a fost ucis – a fost al doilea război, pentru el. Băiatul meu cel mare este prizonier în Franța. Celălalt băiat a pierdut un picior... Iar acum, Dumnezeu cu mila...

Femeia plângea. Învingătorii i-au lăsat lacrimile... Am dat fetei o ciocolată Hersey. A plâns cu ea în mână. Nu îndrăzneam să o desfacă. În acel moment nu m-am simțit prea mândru de mine⁴².

Când aceste știri au ajuns la cunoștința publicului, foarte mulți Americani și Britanici fură șocați și indignați de masacrul secret comis în numele lor. Deja tulburat de faptul că Departamentul de Stat american încerca să disimuleze un raport oficial asupra condițiilor de viață din Germania, senatorul de Mississippi, James Eastland, fu constrâns să admită:

Există o conspirație a tăcerii, care încearcă să ascundă poporului adevărata situație din Europa, să falsifice informațiile despre condițiile de pe acest continent, mai ales cele privind politica noastră față de Germania... Acestea ni se ascund pentru că politica noastră este atât de crudă încât poporul american nu ar aproba-o?

Ce avem de ascuns, Domnule Președinte? De ce aceste lucruri trebuie ascunse poporului Statelor Unite? Nu există motiv valabil pentru justificarea acestui secret. Politica noastră este oare una de ură și de răzbunare, care nu ar putea fi aprobată de poporul american, dacă acesta ar cunoaște adevărul⁴³?

”Da”, răspuse colegul său de Cameră, senatorul Homer Capehart, de Indiana:

Lucrurile nu mai pot fi ascunse. De exemplu, faptul că politica noastră a fost și este elaborată de o clică conspiraționistă. Politica acestui guvern este de a distruge un popor, redus actualmente la mizeria cea mai abjectă. În cadrul acestei politici, Statele Unite se comportă ca o haită de hiene ce se bat pe măruntaiele sângeroase ale cadavrului. Este vorba de o politică bazată pe ura sadică și fanatică, pe decizia de a distruge poporul german, indiferent de consecințe...

...Declarația de la Potsdam (...) a fost intenționat concepută cu rea credință, sadism și abilitate diabolică, poporul american fiind prins într-o capcană internațională mortală... Această administrație a dus o politică deliberată de foamete organizată, fără nicio distincție între neputincioșii nevinovați și cei vinovați⁴⁴.

La fel de indignat, William Henry Chamberlain consideră că politica americană a fost ”*dorința sadică de a-i face pe Germani să sufere la maxim, indiferent de responsabilitatea lor în ce privește crimele naziste*”⁴⁵.

Una dintre vocile cele mai hotărâte, care s-a ridicat contra masacrului ipocrit și discret a fost aceea a ziaristului jidan, foarte influent, Victor Gollancz. Editor la Londra, problema nu consta, pentru acesta, de a ști cine este « pro-german » sau « anti-sovietic », ci pur și simplu dacă o persoană sau politica unui guvern mai are ceva comun cu omenia, cu omenirea⁴⁶.

Adevărul este că înfometăm poporul german... Alții își păstrează și își sporesc confortul, inclusiv noi înșine, în vreme ce Germanilor le lipsește strictul necesar pentru a trăi. Dacă este vorba de inconfort pentru unii și suferință pentru Germani, atunci aceștia trebuie să sufere; dacă este vorba însă de o alegere între suferință pentru unii și moarte pentru Germani, atunci Germanii trebuie să moară⁴⁷.

Gollancz nu era sigur că foametea a fost creată și întreținută intenționat, fiind înclinat să o considere mai mult rezultatul incompetenței, al indiferenței. Alții erau în dezacord cu această viziune minimalistă, considerând că foametea este rezultatul urmărit de politica exterminacionistă a puterilor aliate.

Importantul ziar american *Chicago Daily Tribune* scria că, ”*Dimpotrivă, foametea este rezultatul politicii celor « Trei*

Mari ». Ea a fost prevăzută încă de la Yalta, de către Roosevelt, Stalin și Churchill, programul acesta fiind reconfirmat, în toată brutalitatea lui, de către Truman, Atlee și Stalin... *Intenția de a ucide prin foame poporul german se realizează fără remușcări, lucru nemaivăzut în lumea occidentală, de la cucerirea mongolă*⁴⁸.

Datorită unor astfel de critici, prinse cu mâța holocaustică în traistă, guvernele criminale fură nevoite să coafeze fofârlica, în care scop, între altele, au scos-o de la naftalină pe babeta Eleanor Roosevelt, soția președintelui criminal, ce lansase această politică. După o « vizită de lucru » în Germania, coana Eleanor Roosevelt pretindea a nu fi văzut nicio suferință mai mare decât ceea ce ea considera « tolerabil ». Generalul Eisenhower, organizatorul și vinovatul direct, pentru această foamete, o scăldă și el, ca toți tâlharii de politicieni, spunând că penuria alimentară bântuie în toată Europa, că Germania nu suferă nici mai mult, nici mai puțin decât vecinii ei. *“Deși subordonații mei și eu însumi credem că o justiție severă trebuie aplicată contra criminalilor de război..., totuși nu vom tolera niciun fel de practică inumană sau non-americană contra unor persoane lipsite de apărare”*, perora ipocritul și setosul de sânge general-gâde, în ale cărui lagăre de exterminare, pe timp de pace, Germanii erau asasinați cu miile în fiecare zi⁴⁹.

Anumite popoare au suferit într-adevăr de lipsuri alimentare mai mici sau mai mari. Totuși, numai Germania a fost înfometată cu adevărat. Numeroase țări europene posedau importante rezerve alimentare, inclusiv Danemarca, țară de la granița de Nord a Germaniei, care nu aștepta decât aprobarea lui Eisenhower pentru a trimite mii de tone de carne excedentară de vită, vecinului ei din Sud⁵⁰.

“Anglia nu moare de foame...”, argumenta Robert Conway în *New York News*, *“Franța o duce mai bine decât Anglia iar Italia și mai bine decât Franța”*⁵¹.

Când senatorul Albert Hawkes, din New Jersey, pleda pe lângă președintele Truman, pentru a acorda Germaniei permisiunea de a primi colete poștale alimentare private, al doilea criminal de la Casa Albă a scăldat-o sub diverse pretexte, apoi l-a expediat pe senator la plimbare, în următorii termeni:

Deși nu vrem să fim foarte cruzi cu Germania, personal nu simt o mare simpatie pentru cei ce au cauzat moartea atâtor oameni prin foame, boală sau asasinat pur și simplu, peste distrugerile și morții din cauza războiului... Cred că nimeni nu trebuie să plătească în locul Germaniei pentru răul pe care l-a făcut ea însăși... Vom acorda mai multă atenție țărilor inamice⁵².

Cu timpul, într-adevăr, Germaniei i s-a acordat « mai multă atenție ». La sfârșitul lui 1945, Englezii au permis Crucii Roșii Internaționale să pătrundă în zona lor. Apoi, Francezii au făcut la fel. Câteva luni mai târziu, cu un vădit sadism, rea credință și dorință de răzbunare, Americanii nu au permis Crucii Roșii decât

să le traverseze zona, pentru a ajunge în sectorul englezesc de ocupație⁵³. Pentru mii și mii de Germani, hrana sosea prea târziu.

Foametea făcea ravagii în Germania, insultarea și murdărirea femeilor germane continua fără întrerupere. În timp ce, contra Nemțoaicelor, violurile brutale și repetate se țineau lanț, trupele rusești, americane, englezești și franțuzești au descoperit că foamea este un puternic incitant la supușenie sexuală.

După cum recunosc un ofițer american, pe un ton neutru, *”violul nu reprezintă o problemă pentru poliția militară pentru că, cu un pic de hrană, o tabletă de ciocolată sau un săpun, violul devine inutil”*⁵⁴.

”Tineretele fete umblă singurele și se dăruiesc din proprie inițiativă pentru un pic de mâncare sau un pat...”, scria publicația *London Weekly Review*. *”Pur și simplu, ele au un ultim ceva de vânzare, pe care îl vând”*⁵⁵.

”Bacon, salam, ouă, doarme cu tine?”, spuneau soldații ruși făcând cu ochiul, știind că răspunsul obișnuit va fi o ședință sexuală de cinci minute, printre dărâmături. *”Umblam permanent cu ustensile de bucătărie după mine și imploram toți dumnezeii pentru a găsi ceva de mâncare”*, recunosc o tânără. *”Dacă în cartierul meu auzeam expresia «femeie frumoasă», atunci acționam în consecință”*⁵⁶.

În ciuda decretului lui Eisenhower, care interzicea soldaților americani fraternizarea cu inamicul disprețuit, nimic nu putea reduce libidoul acestora. Ziarista Freda Utley scria că *“nici regulamentele militare, nici propaganda urii din presa americană nu puteau împiedica soldații americani să iubească și să se asocieze cu femeile germane care, deși obligate de foame să se prostitueze, conservau decența și distincția lor înăscută”*⁵⁷.

“Mă simțeam aproape bolnav din cauza puterii pe care o aveam asupra acestei fete”, recunoaște un soldat britanic cam tulburat. *“Dacă ți dădeam o tabletă de ciocolată, aproape că își ieșea din minți. Parcă era sclava mea. Îmi cârpea șosetele, călca lenjeria, aranja o mulțime de lucruri pentru mine. Nu era însă vorba de măritiș, iar ea știa foarte bine asta. Știa că acest lucru nu este posibil”*⁵⁸.

Cum acest tânăr «Tommy» a spus-o foarte clar, femeile germane disperate, cu copii ce trebuiau hrăniți, erau constrânse de foame să accepte această servitudine la fel de severă ca oricare alta, în lungul istoriei. Cu timpul, anumite victime, mai ales cele ce frecventau ofițerii, nu numai că au scăpat de foame, dar au ajuns din nou să aprecieze luxul uitat de mult.

“Ar fi trebuit să vedeți cele pe care mi le aducea, pentru că să nu duc lipsă de nimic”, își amintește o femeie întreținută de un ofițer din subordinea generalului Patton. *“Ciorapi de nailon, cele mai recente discuri, parfumuri, două frigidere și, bineînțeles,*

țigări la discreție, alcool și benzină pentru mașină... A fost o epocă sălbatică. Șampania curgea în valuri... Când nu eram beți turtă, atunci făceam dragoste”⁵⁹.

Contrar acestei mărturii, destul de puține erau femeile ce găseau un astfel de paradis. Pentru cele mai multe, hrana era jувățul prin care intrau într-o sclavie la fel de veche și necruțătoare precum sfânta curvie jidovească din Biblie. Iată ce scrie Lali Horstmann, care se găsea în zona rusească de ocupație:

M-a anunțat că are nevoie de femei pentru a curăța cartofi într-un lagăr de soldați. A cerut voluntare. Munca le va fi plătită cu supă și cu cartofi. Tânăra fată, alături de mine, murmură: ”Sora mea a fost răpită sub același pretext, în urmă cu patru zile, și de atunci nu s-a mai întors. Una dintre prietenele mele a reușit să scape și a povestit ce i s-a întâmplat ei și altora”.

Când o femeie firavă și flămândă a ridicat mâna, pentru a-și oferi serviciile, omul cu dintele de aur nici măcar nu a privit-o. În schimb a ridicat pistolul asupra celei tinere, cu care vorbiseră celelalte. Întrucât ea nu s-a mișcat, a dat un ordin, sau așa ceva. Doi soldați au apărut imediat, alți patru încadrau șirul de femei, la dreapta și la stânga, până ce acesta a ajuns în dreptul ei. I-au ordonat și ei să urce în camion. Era în lacrimi. O împingeau cu brutalitate în camion, fiind urmată de celelalte. Toate protestau neputincioase⁶⁰.

”Polonezul m-a rechiziționat și m-a vândut Rușilor”, mărturisii o altă fată.

Instalase bordelul în pivniță, pentru ofițerii ruși. M-a tras de păr... A trebuit să-l urmez. Nu m-am putut opune. Am intrat în pivniță, unde se petreceau cele mai mari blestemății: se bea, se fuma, se urla. Trebuia să particip și eu... Simțeam nevoia să urlu.

Apoi am fost băgată într-o cameră. Ușa s-a închis în spatele meu. Am auzit cum Polonezul s-a înțeles cu Rusul, primind bani de la acesta. Valoarea mea a fost fixată la 800 de zloți. Rusul mi-a dat și mie 200 de zloți, pe care mi i-a băgat în buzunar. Nu i-am dat niciun rest. Abia puteam cumpăra ceva de mâncare...

« Patronul » era permanent după mine, urmărindu-mă peste tot. Eram vânată ca o căprioară speriată, venea să mă vadă și în spălătorie, dacă afla că sunt acolo. Ne certam adesea, dar nu avem cum să scap de el. Trebuia să îmi păstrez munca, pentru că o aveam și pe mama cu mine. Am făcut-o cât mai rar posibil, dar nu puteam evita totul⁶¹.

Multe femei au îndurat această sclavie numai pentru a mânca. Altele au riscat totul pentru a putea scăpa. Un ziarist american își amintește:

Pe când lungul nostru șir de camioane... circula pe strada principală din Brahlstorf, ultimul orașel ocupat de Ruși, o tânără blondă țâșni din mulțimea de Nemți, ce ne priveau, și s-a agățat cu ambele mâini de oblon. A făcut eforturi disperate pentru a se urca în camion, dar nu a putut. După ce a fost târâtă mai multe sute de metri, și-a dat drumul și a căzut pe strada pavată. Această scenă este o ilustrație dramatică a stării de teroare în care trăiesc femeile germane⁶².

În vara lui 1945, Germania devenise cea mai mare piață de sclavi din lume, în cadrul căreia sexul era principala valută, noul mijloc de schimb. Foametea nu fusese evitată, dimpotrivă provocată, iar bolile, corolarul nelipsit al acesteia, pândeau din culise.

”Există un mod de a muri ce poate fi mai rău decât moartea, pe care însă unele îl amână vreme de luni, chiar de ani”, comenta un ziarist englez⁶³.

În plus, față de bolile venerice din Occident, Nemțoaicele erau infectate cu o mulțime de maladii necunoscute, inclusiv perfidul sifilis asiatic. *”Este vorba de o formă virulentă a acestei boli, necunoscută în partea noastră din lume”*, explică soția unui medic. *Este foarte greu de îngrijit, chiar dacă avem șansa de a dispune de penicilină”*⁶⁴.

Graviditatea nedorită era o altă preocupare de temut, nu numai pentru cele ce se vindeau singure, dar și pentru milioanele de victime ale violurilor. O mulțime de femei însărcinate căutau și găseau mijlocul de a avorta. Alte mii și mii trăiau într-o teribilă incertitudine. Iată ce scria o Berlineză în jurnalul ei:

Calculasem că am două săptămâni de întârziere și am decis să consult medicul a cărui firmă o văzusem pe casa din colțul străzii. Medicul era o doctoriță blondă, de anii mei, ce practica într-o cameră pe jumătate goală. Descurcăreață, doctorița înlocuise geamurile sparte cu negativele filmelor de celuloid, raze « X », pe care se vedea cavitatea toracică omenească. Nu a vrut să vorbim. Trecu direct la examenul ginecologic. După un timp, spuse cu hotărâre: “Nu. Nu văd absolut nimic. Totul este în regulă”.

– Totuși, am două săptămâni de întârziere. Asta nu mi s-a mai întâmplat!

– Nu fiți stupidă. Asta se petrece astăzi cu toate femeile. Eu însumi am o întârziere. Din cauza lipsei de hrană. Corpul își economisește sângele. Încercați să puneți un pic de carne pe șolduri, apoi totul se va aranja.

Mi-a cerut zece mărci, pe care i le-am dat fără să fiu convinsă... În sfârșit, am riscat întrebarea ce îmi stătea pe inimă:

– Femeile însărcinate de Ruși, nu vin să vă ceară ajutorul?

– Prefer să nu vorbim despre asta, spuse ea sec.

Apoi m-a lăsat să plec⁶⁵.

În ce privește sarcinile duse la termen și copiii ce veneau astfel pe lume, lupta era de foarte scurtă durată.

”Mortalitatea printre sugari și bebeluși este foarte ridicată”, scria o femeie. *”Pur și simplu, aceștia mor de foame. Nu avem nimic pentru ei... În general, nu trăiesc mai mult de trei luni – o consolare pentru femeile ce i-au conceput cu un Rus, contra voinței lor... Mamele lucrează extrem de mult. Foarte rar sunt în măsură să alăpteze copilul”*⁶⁶.

După cum arată mărturia de mai sus, femeile ce doreau să hrănească un copil erau obligate la o muncă și mai abrutizantă, mai obositoare. Practic, după sfârșitul războiului, Germanii tineri sau vârstnici erau constrânși de învingători să participe la munca de curățire a ruinelor Reichului devastat. Uneori, celor obligați să lucreze li se dădea ceva de mâncare, *”o bucată de pâine sau vreo zeamă chioară”*, adesea nimic. *”Începeam lucrul în zori, la șase*

dimineața, și ne întorceam acasă la șase seara”, declară o femeie din Silezia. ”Lucram și duminicile, fără să ni se dea nici plată, nici hrană, pentru ceea ce făceam”⁶⁷.

O altă femeie își notă impresiile din capitala distrusă:

Berlinul este pe cale de curățare... Printre mormanele de ruine, oamenii își trec căldările din mână în mână. Am revenit la epoca piramidelor. Numai că, în loc să construim, curățăm terenul... În cadrul lucrărilor de terasament, prizonierii germani muncesc ca robii. Părul lor este alb, hainele mizrabile. Aceștia sunt bătrânii din Gărzile Patriotice, Volkssturm. Gemând și opintindu-se neîncetat, urcă roabele grele în vagoane. Ne privesc cu ochi rugători, încercând să rămână cât mai mult printre noi. La început, nu am înțeles de ce. Alții însă au înțeles: le dau, pe tăcute, câte o coajă de pâine, lucru strict interzis! Santinela rusească întoarce capul în altă parte. Bieții de ei! Sunt nebărbieriți, piperniciți, câini jigăriți. Pentru mine, ei nu au întru nimic aerul unor Germani⁶⁸.

”Mama mea, în vârstă de 72 de ani, a fost obligată să muncească pe un munte de mizerii, în afara orașului”, mărturisea o femeie din Posen. ”Persoanele în vârstă erau duse cu sila și obligate să separe fierul de sticlă, inclusiv pe ploaie sau ninsoare. Munca era murdară. Bătrânilor le era imposibil să se spele, să se schimbe”⁶⁹.

Evident, în aceste condiții, mii de victime surmenate și sub-alimentate mureau pe capete. Pentru Germanii învinși, nicio muncă nu era mizerabilă, degradantă. Femei bine crescute, din clasa superioară, care altădată avuseseră abonamente la teatru, munceau acum, alături de țărânci, la spălatul lenjeriei soldaților ruși, la curățatul latrinelor acestora. În zonele americană, britanică și franceză, copiii și vârstnicii erau obligați să frece podelele, să lustruiescă cismele învingătorilor. Anumite munci erau foarte neplăcute – precizează o femeie: *”Din cauza distrugerilor de război, tualetele nu funcționau, erau foarte murdare. Mizeria trebuia luată cu mâinile, fără nici un fel de scule de curățat. Excrementele erau duse în curte și încărcate în căruțele ce se împingeau către gropile de deșeuri. Cel mai oribil era că ne stropeam și nu aveam apă, să ne spălăm”⁷⁰.*

Iată ce adaugă o femeie din zona sovietică:

A trebuit să spargem pietre, să construim piste de aterizare. În zăpadă sau pe ploaie, de la șase dimineața până la nouă seara, am fost obligate să lucrăm în lungul șoselelor. Rușilor ce le venea vreo poftă, nu le era greu să ne tragă la o parte. Dimineața și seara primeam apă rece și o bucată de pâine, iar la amiază o zeamă de cartofi striviți, fierți necurățați, fără sare. Moarte de oboseală, noaptea dormeam îngrămădite pe pământ, prin ferme sau grajduri. Din când în când eram trezite de gemetele și plânsetele din camera neagră, care arăta prezența unei santinele printre noi⁷¹.

După cum arată această femeie și multe altele, deși sexul putea fi cumpărat cu un un pic de mâncare, țigări sau o bucată de săpun, unii învingători preferau să se servească când voiau, cu ce voiau, acolo unde le venea inspirația. *”Dacă unul dorea o femeie anume, venea pe câmp și o lua”*, își amintește Ilse Breyer, care a lucrat pe o plantație de cartofi⁷².

”Foamea le face pe Nemțoaice mai « disponibile »”, arăta un soldat american. ”În ciuda acestui lucru, violurile erau foarte răspândite și însoțite de violențe suplimentare. Îmi amintesc mai ales de o tânără de optsprezece ani, a cărei față fusese pe jumătate zdrobită cu patul puștii, înainte de a fi fost violată de către doi « GI ». Până și Francezii se plâneau că violurile, jaful, beția și distrugerile cauzate de trupele noastre sunt excesive”⁷³.

Dacă Germanii ar fi trebuit să înfrunte numai violurile, foamea și sclavia, situația ar fi fost deja teribilă. Învingătorii le pregăteau însă alte și alte orori, unele atât de sadice și de diabolice încât par de neconceput pentru mintea normală, a popoarelor europene. După cum arată un observator, soarta de coșmar diabolic a miilor și miilor de victime zăvorâte în fundul închisorilor învingătorilor era suficientă pentru a-l face pe cel mai pios creștin să se întrebe « dacă Dumnezeu există cu adevărat ». Bisericile creștine nu nimic de spus despre acestea?

X

CULISELE IADULUI

Puțin după victoria Aliatilor a început vânătoria de vrăjitoare, epurația sau curățirea ideologică a Germaniei, adică persecutarea cruntă a membrilor Partidului Național Socialist Muncitoresc German (NSDAP). Această persecuție a avut loc de la nivelul guvernamental până în toate întreprinderile și industriile, știința, educația și celelalte domenii ale vieții germane. Totuși, la început, un număr surprinzător de membri ai partidului unic, național, socialist și muncitoresc sunt autorizați, chiar obligați să își ocupe în continuare posturile, să își exercite atribuțiile de șefi, pentru a permite o tranziție cât mai normală posibil. Mai devreme sau mai târziu însă, toți membrii partidului socialist și muncitoresc, din Germania, vor fi îndepărtați nu numai din orice funcții, ci chiar din viața germană de zi cu zi. În teorie, «denazificarea», inventată de învingători, trebuia să fie înlocuirea funcționarilor ce fuseseră înscrși în partidul socialist și național german, cu alți funcționari din partidele zise «democrate», adică socialiste de nuanță bolșevico-decadentă, mai mult sau mai puțin liberalo-jidovite, cripto-comuniste sau băgătoare de seamă democrate, puse pe umplut buzunarele. Practic, «denazificarea» a însemnat adesea nu numai o segregare sau discriminare ideologică ci și una etnică, crime și abuzuri incompatibile cu civilizația, culminând cu tortura de tip semit, mascarada judiciară și, bineînțeles, moartea – cel puțin socială, adică excluderea din societate.

Posedând o relativă cunoaștere a limbii și a culturii germane, un mare număr de agenți din serviciile aliate de informații, ce veneau în spatele forțelor americane și englezești, erau de fapt vechi refugiați jidani, ce părăsiseră Germania în timpul «persecuțiilor» național-socialiste din anii treizeci. «Secunzii» americani sau englezi ai acestora nu erau întru nimic mai bine plasați din punctul de vedere moral sau al competențelor de vreun fel sau altul. Aceasta explică cum și în ce fel s-a ajuns ca Jidanii ce părăsiseră Germania, înainte de sau în 1939, uneori chiar mai târziu, să ajungă acum anchetatori, examinatori și controlori atoateștiutori ai celor ce contribuiseră, cu câțiva ani mai înainte, la expulzarea lor din sânul poporului german. Altfel spus, dacă regimul hitlerist deiudaizase Germania într-o măsură mai mare sau mai mică, sub numele de «denazificare», regimul iudaic aliat, al învingătorilor, a procedat exact invers, adică a reiudaizat Germania și nu numai! Așa stând lucrurile, întrucât cei ce expulzaseră Jidanii erau acum interogați, judecați și condamnați de foștii expulzați, se înțelege de ce «denazificarea» nu putea fi în niciun caz un act de justiție ci unul de răzbunare, de reglare a unor vechi și întortocheate socoteli.

Generalul american George Patton a fost unul dintre cei ce s-au opus acestui program de răzbunare semită. “*Evident, virusul*

răzbunării semite a început cu Morgenthau și [Bernard] Baruch, iar răzburarea este în toi...”, scria generalul Patton în privat. “Mă opun pe față genului ăsta de activități de criminali de război. Acest lucru este injust, adică semit... Nu pot crede că Americanii au decăzut în așa hal”¹.

Puțin după ocuparea Germaniei, Nemții adulți au fost obligați să se înscrie la sediile aliate din zona lor, să completeze un lung chestionar cu privire la țâța pe care au supt-o, adică activitățile lor din trecut! Mulți Nemți sunt arestați cu ocazia completării acestor chestionare incompatibile cu demnitatea omenească, inclusiv democrația sclavagistă, de tip atenian, de exemplu. Totuși, majoritatea sclavilor sunt lăsați să se întoarcă acasă, închipuindu-și că ce a fost mai greu a trecut. Pentru milioane dintre ei, greul ce începea nu s-a terminat nici astăzi!

”Apoi a început măgăria democrață”, își amintește Anna Fest, o femeie ce se înregistrase pe lângă atotputernicii învingători americani, cu șase săptămâni în urmă.

Când ai în față trei sau patru gealați înarmați ai poliției secrete americane, te apucă un sentiment de scârbă, de neputință. Am intrat în panică, am plâns de mi s-au uscat lacrimile. Mamei mele nu-i venea să creadă: ”Nu puteți face asta. S-a înscris în Partid pentru că trebuia să se înscrie. Apoi a spus: ”Voi însă jidănuților, ați șters-o în altă parte, v-ați ascuns”. Eu consideram că asta nu are nici un sens, pentru că nu mă simțeam vinovată cu nimic... Așa s-au petrecut lucrurile cu toată lumea, fără nici un motiv².

Puțini Germani adulți, membri de partid sau fără de partid, au scăpat de loviturile cu patul puștii în ușa lor. Fără să fie niște « fasciști periculoși », Freddy și Lali Horstmann erau în realitate anti-hitleriști cunoscuți. Iată ce scrie Lali, care se găsea în zona iudeo-sovietică de ocupație:

”Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez”, începu el. Pur și simplu, execut niște ordine. Până când ați lucrat pentru Biroul de Afaceri Externe?”

– ”Până în 1933”, răspunse soțul meu.

– ”Atunci nu aveți de ce vă teme”, declară Androff... ”Nu vă acuzăm de nimic, dar vrem să ne însoțiți la sediul NKVD, la poliția secretă, pentru a lua notă, printr-un protocol, de ceea ce ne-ați spus, și a vă pune alte câteva întrebări despre funcționarea Biroului de Afaceri Externe...”

Pe moment, am rămas stupefiați. Apoi am intervenit, întrebându-i dacă îmi pot însoți bărbatul. ”Imposibil”, spuse interpretul zâmbind sovieticește! Inima îmi bătea tot mai puternic. Va fi oare Freddy în stare să răspundă în mod satisfăcător? Va putea oare să reziste emoțiilor? Ce gen de cazare îi vor da ăștia?

– ”Nu vă faceți griji, soțul dumneavoastră nu are de ce să se teamă”, continuă Androff. ”Va avea o cameră caldă. Totuși, îi puteți da o pătură, pentru noapte, dar repede, trebuie să plecăm...”

Exista însă o anumită tensiune. Polițaiul sovietic nu era în apele lui, parcă se temea de un atac din partea unuia dintre noi. L-am luat de mâini pe el, apoi și pe interpret, implorându-i să fie buni cu Freddy, repetând rugămintele mele în agitația și zgomotul pașilor ce îmi înăbușeau cuvintele. Când s-a deschis ușa, a pătruns vântul rece. Apoi l-am simțit pe Freddy, ce mă îmbrățișa. Nu l-am mai văzut niciodată³.

Am fost treziți de scârțâitul pneurilor, zgomotul motoarelor, vacarmul general, loviturile în obloane. Brutele de intruși ce urlau au pătruns în casă. Americani înarmați au ajuns în fața patului nostru, pe care îl luminau cu lanternele. Niciunul nu vorbea germana. Gesturile lor spuneau limpede : « Îmbrăcarea. Mergeți cu noi. Imediat! ». Era a patra mea arestare⁴.

Așa scria Leni Riefenstahl, o tânără și talentată Nemțoaică, poate cea mai mare cineastă a lumii. Documentarele ei epice – *Triumful voinței* și *Olympia* – erau un imn închinat Germaniei, mai ales Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani. Relațiile ei cu un Hitler admirativ făceau din Leni o țintă nu tocmai întâmplătoare pentru poliția secretă americană și pentru Aliați în general. Deși false, rumorile lăsau să se înțeleagă că seducătoarea și marea actriță Leni fusese « Iubita Diavolului », că ea și Hitler fuseseră adică amant⁵.

“Nici soțul meu, nici mama mea, nici vreunul dintre cei trei asistenți ai mei nu fusese membru al partidului. Nimeni dintre noi nu activase pe plan politic”, declară tânăra femeie intrată pe mâinile zbirilor americani. *“Nicio acuzație nu fusese formulată contra noastră. Eram însă cu toții la discreția bandiților aliați, nu beneficiam de niciun fel de protecție juridică”⁶.*

Puțin după a patra arestare a lui Leni, a urmat cea de a cincea.

Jeepul alerga cu toată viteza pe autostradă. Câteva ore mai târziu eram la închisoarea din Salzburg. Acolo, gardiana șefă, o balabustă, m-a împins cu brutalitate în celulă, lovindu-mă atât de tare încât am căzut la pământ. Ușa fu încuiată. Erau încă două femei în celula întunecoasă. Una dintre ele, în genunchi, se mișca pe podea, spunând ceva foarte confuz, până ce, dintr-o dată, începu să urle, să-și sucească mâinile în mod isteric. Părea că și-a pierdut mințile. Cealaltă femeie plângea, ghemuită într-un colț⁷.

După cum Leni și alte femei au descoperit cu rapiditate, procesul de îndobitocire, de tăiere cerebrală împrejur începe imediat după sosirea în închisoarea șabăgoimilor aliați. Când Ernst von Salomon, prietena sa jidoavcă și ceilalți prizonieri ajunseră în lagărul american de lângă Munchen, bărbații fură imediat închiși într-o cameră de tortură, unde au fost chinuți și torturați cu toată brutalitatea lor științifică, de către călăii americani. Cu dinții spărți și gura plină de sânge, von Salomon spuse gemând unui zbir ce plescăia *chewing-gum*: « *Nu sunteți un gentleman* ». Remarca lui provocă râsetele călăilor. “*Nu! Nu!*”, urlă gâdele ce părea să fie șeful celorlalți. “*Suntem de pe Mississippi*”. Într-o altă cameră, polițiștii militari americani violară femeile până n-au mai putut, în timp ce soldații pândeau prin ferestre⁸. Unii dintre acești voyeuri se masturbau.

După un tratament atât de sălbatic, disperarea creștea văzând cu ochii în sufletele captivilor înghesuți în celule.

“Oamenii erau acolo, de trei zile în picioare, așteptând să fie interogați”, își amintește un medic german căruia i se ordonase să trateze prizonierii din zona sovietică. *“De îndată ce ne-au văzut se declanșau un haos ce nu mi-a permis nicio reacție... Pe cât îmi amintesc, întrebările obișnuite, fără de sens, erau repetate la*

infinit: De ce sunt acolo? Pentru cât timp? și altele asemenea. Pe durata anchetei, nimeni nu avea dreptul să bea apă, nici să mănânce. Am fii vrut să îşi facem nevoile mai des, nu doar odată pe zi... Mulți dintre noi suferă în așa hal de dizenterie încât nu se mai pot scula din pat”⁹.

“Tineri Polonezi își băteau joc de noi”, declară o femeie ce trecuse printr-o celulă din aceeași zonă. “Aruncau cărămizi pe ferestre, pungi de hârtie pline cu nisip și piei de iepure umplute cu excremente. Nu îndrăzneam să ne mișcăm, nici să rezistăm în vreun fel. Ne țineam în colțul cel mai îndepărtat, pentru a nu fii atinse, fără să putem evita totdeauna acest lucru... Eram persecutate tot timpul”¹⁰.

“Ore întregi m-am învărtit în pat, încercând să uit unde mă aflu”, își amintește Leni Riefenstahl. “Mi-a fost însă imposibil”.

Femeia ce suferă de tulburări mintale strigă într-una, toată noaptea. Și mai oribile însă erau strigătele și urletele bărbaților, provenind din curte, unde cei torturați urlau ca animalele. Mai târziu am descoperit că o companie SS era « interogată » de gangsterii americani.

Au venit să mă caute a doua zi de dimineață, cu care ocazie m-au condus într-o celulă capitonată și mi-au ordonat să mă dezbrac. Apoi, o femeie a examinat fiecare centimetru pătrat din pielea mea. M-am reîmbrăcat și am fost condusă în curte, unde numeroși prizonieri bărbați erau în picioare. Eram singura femeie printre ei. A trebuit să ne aliniem în fața gâdelui american ce vorbea un fel de germană. Prizonierii fiind vigilenți, am încercat să-i imit. Veni un al doilea American, care vorbea curent germana. Ne-a împins pe mai mulți într-o grămadă aparte, s-a plantat în fața noastră și ne-a luat la întrebări:

– ”Ai fost membru de partid?”

Prizonierul ezită o clipă, apoi spuse: « Da ».

Imediat primi o lovitură violentă în obraz, și scui pă sânge.

Americanul trecu la următorul:

– ”Ați fost membru de partid?”

Prizonierul ezita.

– ”Da sau ba”.

– ”Da!”

Încasă și el o lovitură de pumn în plină figură, care îi umplu gura de sânge. Ca și cel de dinaintea lui, nu a îndrăznit să opună rezistență, nici măcar să ridice brațele, pentru a se apăra. Nu făcu nici un gest. Accepta loviturile precum sacii de box.

Aceeași întrebare fu adresată următorului:

– ”Ai fost membru de partid?”

Liniște.

– ”Da sau ba”.

– Ba!, urlă acesta, scăpând fără să fie lovit. Apoi nimeni nu a mai recunoscut că ar fi fost membru al Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani. Pe mine nu m-au întrebat asta¹¹.

După cum arată cazul de mai sus, interogatoriul era doar de formă, fără vreun motiv: Scena părea concepută pentru a forța victima să spună ce dorea inchizitorul-gâde, indiferent că era adevărat sau fals. Aceste « interogatorii » erau astfel structurate încât prizonierul să sufere, să suporte o durere cât mai mare posibilă. Unul dintre acești prizonieri ne explică:

Scopul interogatoriilor nu era de a-i trage de limbă pe oameni cu privire la ceea ce știau ei. Asta nu prezenta niciun interes pentru

Americani. Scopul călăilor Americani era stoarcerea de la prizonieri a unor « declarații speciale ». Metodele utilizate erau extrem de primitive. Prizonierii erau bătuți până ce recunoșteau orice, nu numai că au fost membri ai partidului socialist-muncitoresc și național german... De altfel, autoritățile americane socoteau pur și simplu că, în fond, toată lumea fusese în acest partid foarte popular. Unii dintre prizonieri mureau în timpul sau după aceste interogatorii, în vreme ce alții, care recunoscuseră imediat apartenența lor la partid, erau tratați mai cu mânuși¹².

“Un tânăr politruc American, care ura profund pe Germani, mi-a luat un contra-interogatoriu”, declară Gertrude Schulz. “Când mi-a pus întrebarea dacă am aparținut organizației « Frauenwerk » [Serviciul Muncii pentru Femei], i-am răspuns că nu. La răspunsul meu a devenit atât de furios încât m-a lovit cu o bătă până ce am devenit toată albastră-neagră. Am primit în jur de 15 lovituri... peste brațul stâng, pe spinare, pe pulpe, până am leșinat. Ca și în cazul primului interogatoriu, trebuia să semnez încă odată faimosul chestionar”¹³.

“Cei doi ofițeri care mi-au luat declarația erau vechi Jidani din Germania”, își amintește Anna Fest, membră a organizației SS pentru femei. În vreme ce câini dresați măriaiau pe aproape, unul dintre polițaii călăi îmi striga întrebările și acuzațiile ce mi se aduceau. Dacă răspunsurile mele nu erau pe placul lor “unul îmi trăgea șuturi în fund iar celălalt mă pălmuia”.

Continuau să susțină că noi [femeile] fuseserăm înarmate, că avuseserăm pistoale. Nu era însă adevărat. Nicio femeie nu fusese înarmată. Nu avusesem niciun pistol. Nu am vrut să spun că am fost înarmate, pentru că nu era adevărat. Nu vream să spun asta numai ca să mă lase în pace. Lucrul cel mai teribil era că bărbații, prizonieri germani, asistau și ei la interogatoriile noastre. A fost o experiență oribilă, inclusiv pentru ei. Când s-a terminat contra-interogatoriul, mulți dintre aceștia aveau lacrimi în ochi. Ce ar fi putut face? Absolut nimic. Nu puteau să facă nimic¹⁴.

Fără prea multe surprize, după o astfel de tortură, multe victime semnau orice li se cerea. Unele însă, precum Anna Fest, au încercat să reziste. În general, o astfel de atitudine recalcitrantă era de scurtă durată. Cu ochii vineți și oasele sfărâmate, după șocuri electrice pe sâni sau, în cazul bărbaților, după ce testiculele le erau zdrobite – numai cei ce au murit sub tortură nu au semnat astfel de false mărturisiri.

Singure, înconjurate de sadismul și ura jidanilor anchetatori, lipsite de orice drepturi, se înțelege că cele mai multe victime nu aveau decât o singură cale de scăpare: sinuciderea. Totuși, ca un fel de insule minuscule într-un ocean de mizerii, se produceau și minuni. Pe când se întorcea cu dificultate, șchiopătând, în celula sa, un ofițer Wehrmacht își amintea insultele, loviturile și tortura prin care trecuse, gândindu-se la sinucidere.

În semi-obscuritatea de pe culoar am ratat ușa deschisă a celulei mele. Am primit un șut în fund și m-am trezit întins pe ciment. Pe când mă ridicam, mi-am zis că nu trebuie să accept această umilință. M-am lungit în colțul în care dormeam. Ascunsesem o lamă de ras, care mi-ar fi putut servi pentru a-mi deschide venele. Apoi am

deschis Noul Testament și în Evanghelia după Ioan am găsit aceste cuvinte: “Fără mine, nu puteți face nimic”.

Da, puteți mutila acest biet trup, am zis eu privindu-mi rănile gambelor, ce supurau. Dar pe mine însumi, onoarea mea, imaginea lui Dumnezeu din mine – pe astea nu le puteți atinge. Fără el, fără Domul și Mântuitorul nostru, nu puteți absolut nimic. O forță nouă urca în mine.

Meditam asupra acestui lucru, care mi se părea o minune. Exact atunci auzii cheia răsucindu-se în broasca ușii celulei. Cu degetul pe buze, în semn de tăcere, intră un tânăr soldat American.”Am văzut!”, mi-a spus el. “Iată aici niște cartofi prăjiți”. A scos cartofii din buzunar și mi i-a dat. Apoi a ieșit, închizând ușa în spatele lui¹⁵.

Oricât a fost de oribilă « denazificarea » în zonele britanică, franceză și mai ales americană, aceasta nu era aproape nimic față de cele ce se petreceau în Polonia, dincolo de zona sovietică. În sutele de lagăre de concentrare poloneze, comandate de o unitate specială numită « Biroul Securității de Stat », erau întemnițați mii și mii de Germani. Printre ei erau bărbați și femei, tineri și vârstnici, oameni din toate categoriile sociale. Unii erau național-socialiști, alții erau anti-național-socialiști, unii aparținuseră Wehrmachtului sau trupelor SS, alții fuseseră în Gărzile patriotice Volkssturm, sau în Tineretul hitlerist. Erau arestați și întemnițați în calitate de Germani. Organizate și conduse de către Jidani, cu ajutorul Polonezilor, Cehilor, Rușilor și a altor foști prizonieri din lagărele germane, închisorile erau la fel de rele precum camerele speciale de tortură, în care chinurile erau prelungite cu meșteșug, pentru ca moartea să nu vină prea repede. În aceste închisori, cei blonzi, cu ochi albaștri, trăsături specific ariene, erau primii torturați. După ei, urmau cei ce vorbeau germana¹⁶.

Imediat după sosirea lor, prizonierii erau informați cu privire la soarta îngrozitoare ce îi aștepta. Iată ce declară Jidanul John Sack, martor al celor petrecute într-un lagăr condus de Shlomo Morel, alt Jidan de 26 de ani:

“Am fost la Auschwitz”, proclamă Shlomo, mințindu-i pe Germani ca și pe sine însuși, motivându-se și dându-se drept un fel de « ilegalist », plin de ură contra Nemților din jurul lui. “Vreme de șase ani am fost la Auschwitz! M-am jurat că dacă voi ieși vreodată vă voi face să plătiți pentru asta – naziștilor”. Ochii lui aruncau scânteii, dar « naziștii » nu i-au răspuns decât printr-o privire perplexă...

“Acum veți cânta cântecul *Horst Wessel Lied!*”. Nimeni nu cânta. Shlomo, care avea un ditamai pulanul de cauciuc, dădu o lovitură într-un pat, cum fac unii judecători cu ciocanul. “Cântați, vă zic!”

“Cu steagurile-n vânt...” începură câțiva Germani...

“Toată lumea”, strigă Shlomo.

“Rândurile noastre strănse...”

“Am zis să cânte toată lumea!”...

“Blondu”! Strigă Shlomo celui mai blond, persoana cu ochii cei mai albaștri, acolo... “Am zis să cânti!”. Balansă pulanul și-l aruncă în capul blondului, care se dădu un pas înapoi

“Camarazii noștri uciși de comuniști și de reacționari...”

“Fiu de curvă!”, strigă Shlomo, furios că omul nu cântă și se mai și ferește de loviturile lui. Îl lovește din nou și îi spune: “Cântă!”

“Merg în spirit cu noi...”

“Mai tare!”

“Liberati străzile pentru Batalioanele brune...”

“Și mai tare”, strigă Shlomo, lovind un alt prizonier care începe să urle...

“Milioane de oameni plini de speranță...”

“Porci de naziști!”

“Sunt în căutarea Svasticii...”

“Schwein!”, strigă Shlomo... Aruncând pulanul de cauciuc, luă de picior un taburet de lemn și începu să-l pocnească pe German, drept în numele Tatălui. Fără să se gândească, omul ridică brațul să prevină lovitură. Furios că prizonierul se sustrage de la pedeapsă democrată, Shlomo strigă încă odată “Fiu de curvă”, lovindu-l, pe deasupra, cu taburetul în cap. Omul lăsa brațele în jos iar Shlomo începu să-l lovească ca un turbat, până ce, după un « crac », scaunul se rupse în bucăți. Blestemând lemnul german de mesteacăn, Shlomo luă alt taburet și continuă să-l pocnească pe German. Nimeni nu mai cânta, dar Shlomo nu observă asta. Ceilalți gardieni strigau “Blondul!”, “Negrul!”, “Cel mic!”, “Cel mare”. Când fiecare dintre acești oameni venea, ei își foloseau pulanele lor. Masacrul continuă până la orele unsprezece când, plini de sudoare, călăii-troționari strigară “Porcilor, ați belit-o!”, și-i lăsară pe Germani singuri.

Unii dintre aceștia erau deja beliți gata... Shlomo și subordonații lui îi omorâseră¹⁷.

Noaptea următoare fu aidoma. La fel și cealaltă, apoi încă două. Prizonierii ce au supraviețuit acestui “comitet democrat de primire în lagăr” fură aruncați în celulele lor.

“M-au închis împreună cu încă 30 de femei într-o celulă prevăzută pentru o singură persoană”, își amintește Gerlinde Winkler. “Spațiul în care fusesem înghesuite era foarte strâmt, intolerabil, gambele noastre se împletiseră aproape, unele cu altele... Numai femeile bolnave de dizenterie erau autorizate să se ușureze odată pe zi. O găleată fără capac era împinsă în celulă cu următoarea remarcă: « Asta vă trebuie, scroafelor germane ». Putoarea era insuportabilă. Nu ni se permitea deschiderea micii ferăstruici”¹⁸.

“Aerul din celule devenea dens, mirosul de excremente domina totul. Era cald ca la Calcutta, tavanul negru de muște”, scrie John Sack. “Mă sufoc, zicea fiecare dintre Germani, iar unul dintre ei a luat lama de ras comună și disperat și-a tăiat gâtul cu ea”¹⁹.

În sfârșit, când bieții prizonieri ieșiră din mormintele lor infernale, intrară direct în interogatorii. Sack continuă:

Până la opt anchetatori, majoritatea jidani, se țineau în spatele fiecărui German, spunând: “Ai făcut parte din Partidul Național-Socialist Muncitoresc German? Uneori, Germanul răspundea: “Da”, iar Jidanul striga: “Der Schwein! Porcule!” – și îl lovea până îi rupea o mână, înainte de a-l retrimite în celula sa. În general însă, Germanul răspundea “Nu”, la care anchetatorul jidan replica: “Mintți! Ai fost național-socialist.

“Nu, nu am fost”.

“Mintți! Știm totul despre tine”.

“Știți pe dracu! Nu am fost și pace!”

“Lügst! Mintți” strigau ei, continuând să lovească pe cel în cauză. “Ai face bine să recunoști! Altfel vei primi o pedeapsă mai mare. Acum ori niciodată! Recunoști că ai fost în Partidul Național-Socialist și Muncitoresc, NSDAP?

”Nu!”, răspundea adesea Germanul, la care securiștii americani îl snopeau în bătaie și tortură jidovească până ce omul își pierdea cumpătul, începea să plângă și dintr-o dată striga: ”Da, am fost membru al Partidului Național-Socialist și Muncitoresc German”. Da! Și ce mai vreți f-tuvă dumnezeii voștri de bandiți?

Uneori însă se găsea câte un German care nu recunoștea nici să-l pici cu ceară. Unul dintre acești prizonieri, care nu vrea să recunoască ceea ce îi cereau călăii, ce se făceau că-l anchetează, avea cincizeci de ani...

”Ați fost membru al Partidului Național-Socialist și Muncitoresc German?”

”Nu, nu am fost”.

”Câte persoane lucrau pentru tine?”

”În sezonul de vârf cam treizeci și cinci”.

”Înseamnă că ai fost în Partid, dacă atâția lucrau pentru tine, deducea călăul american. Apoi ceru portofelul Neamțului, în care găsi un permis de pescuit ștampilat de Asociația pescarilor germani. După ce îl examină mai mult de-o groază, îi arătă Germanului: aici se vede ștampila Partidului...”

”Nu-i adevărat”, ripostă Germanul, care își pierduse brațul stâng în Primul Război mondial și toate gesturile le făcea cu mâna dreaptă. Văzându-l gesticulând cu dreapta, securistul jidan avu impresia că omul face nobilul salut hitlerist, salutul strămoșilor noștri păgâni, care încă nu fuseseră pocți de către iudeo-creștinism. Își ieșii cu totul din fire, deveni foarte violent. Îl apucă pe bietul om de gât și îl lovi cu capul de zid de peste zece ori, apoi îl aruncă la pământ se urcă cu cismele pe pieptul lui și făcu de parcă sărea coarda. O jumătate de duzină de alți călăi, aproape toți Jidani, urcară omul pe o canapea, îi sfâșiară pantalonul și îl loviră cu bastoanele de cauciuc dur, apoi cu țevile de cauciuc umplute cu pietre. Pe fruntea și brațele jidanilor călăi curgea transpirația. Între picioarele bietului prizonier curgea sânge.

”*Warst du in der Partei!*”

”*Nein!*”

”*Warst du in der Partei?*”

”*Nein!*”, urla Neamțul – ce a tot urlat până ce unul dintre călăi s-a dus la bucătăria lui Shlomo, de unde a luat o lingură de lemn pentru a umple cu cârpe gura victimei. Începură din nou să îl bată... Cu cât bietul om îi contrazicea mai tare, cu atât călăii jidani își ieșeau din minți de ură²⁰.

După ce a suferit șapte astfel de anchete democratice americane, aceeași victimă fu adusă pentru al optulea interogatoriu.

Din cauza câtorva comotii cerebrale, prizonierul era pe jumătate inconștient. Nu mai știa ce vorbește. Călăii începură să-l lovească cu pulanele de cauciuc și bâtele de stejar. Încă susții că nu ai fost membru al Partidului Național-Socialist Muncitoresc German?

”Nu!” Nu am zis că nu am fost în Partid!”

”Nu ai spus asta?”

”Nu!, spuse omul inconștient, după atâtea torturi. ”Niciodată nu am spus asta!”

”Deci ai fost în Partidul Național-Socialist al Muncitorilor?”

Călăii încetară să îl mai bată. Răsuflară ușurați de parcă se sfârșise calvarul lor. Și-au aprins câte o țigară...

”I-ați boarfele și mișcă”, spuse prizonierului unul dintre călăi. Acesta se ridică și era cu mâna pe clanță când un călău îl lovi peste ceafă cu pulanul de cauciuc. Imediat, omul căzu inconștient la pământ. ”*Aufstehen, du Deutsches Schwein*. Ridică-te, porc de Neamț”, urlară călăii, până ce omul se ridică, dar căzu din nou. Doi călăi l-au purtat în celulă și l-au depus într-un colț al acesteia...

Bineînțeles, călăii băteau și torturau Germanii pentru un « Da » sau « Nu ». La Glatz, comandantul jidan l-a întrebat pe un polițist german: “Ai fost înscris în Partid?”.

“Bineînțeles! Era obligatoriu!”

“Lungește-te” spuse comandantul. Șase săptămâni mai târziu, acest commandant încă biciuia tălpile Neamțului²¹.

Tortură se practica și fără pretextul unui interogatoriu. Iată ce povestește Eva Reimann:

Ușa celei mele a fost deschisă. Din cauza mirosului din celulă, gardianul ținea o batistă în fața nasului. Reuși să îngâne: ”Reimann Eva! Haide! Am fost condusă într-o cameră de la primul etaj.

Apoi mi-a ordonat: Scoate pantofii! I-am scos. Culcă-te! M-am culcat. Călăul a luat un baston de bambus și a început să mă bată peste talpa picioarelor. Am strigat, am urlat, pentru că era foarte dureros... Bastonul fluiera în aer și cădea, cădea pe tălpile mele. Una dintre loviturile căzu peste buza inferioară, care mi-a fost ruptă. Buza și dinții sângerau din belșug. A început din nou să mă bată la tălpi. Durerea era insuportabilă...

Dintr-o dată, ușa se deschise și apăru șeful Oficiului, pe nume Sternnagel. Surzător, țigară în gură, vorbind nemțește, m-a întrebat: ”Care este problema? De ce accepți să fii bătută? N-ai decât să semnezi acest document. Vrei să îți strângem degetele cu ușa până le aplatizăm?...”

Unul dintre călăi m-a ridicat de glezne cam vreo 20 de centimetri de la pământ și apoi mi-a dat drumul. Eram cu mâinile legate și capul a lovit destul de tare podeaua de ciment. Am rămas întinsă într-o baltă de sânge. Alt călău a strigat: ”Ridică-te” Am încercat. În ciuda unor dureri indescrivibile, am reușit. Atunci unul dintre călăi îmi puse pistolul pe tâmpla stângă și îmi zise: ”Nu vrei să mărturisești?” I-am răspuns: ”Vă rog să mă ucideți”. Da, speram să măucidă. Să scap odată de aceste interminabile torturi. L-am implorat: ”Vă rog, apăsați pe trăgaci”²².

După ce abia-abia a supraviețuit « interogatoriului », un puștan de paisprezece ani fu transportat la infirmeria lagărului. “*Corpul meu era verde, iar gamba roșii ca focul*”, spune copilul. “*Rănille îmi erau acoperite cu hârtie igienică, pe care trebuia să o schimb zilnic. Eram într-un loc ideal pentru a vedea ce se petrece... Toți pacienții erau prizonieri torturați. Mureau pe capete: în patul lor, la WC, peste tot, Noaptea trebuia să trec peste morți, lucrul era perfect normal*”²³.

Când aprovizionarea în victime nu ținea pasul cu sadismul călăilor, se găsea soluția potrivită. Alte și alte victime soseau din belșug. Iată ce ne spune John Sack:

Într-o zi, un German în pantaloni negri, culoarea SS-ului, a apărut în închisoarea Lola. Nu departe de primăria orașului, fusese reperat de către un Polonez, care i-a zis: ”Fascistule! Ești îmbrăcat numai în negru. Imediat germanul a luat-o la sănătoasa, dar Polonezul l-a urmărit mai mult de un kilometru, până la biserica Sfinții Petru și Pavel, unde a reușit să îl prindă, să îl placheze pe un mozaic culoarea aurului și să îl bată bine, înainte de a-l duce la închisoarea Lola. Aici, câteva drăcoice de gardiene au confiscat corpul delict, adică pantalonul negru al omului și l-au hărțuit cu atâta vigoare democratică încât i-au rupt nu numai pantalonii ci și tendonul de la un picior. Omul a strigat, s-a văitat dar muierile îndrăcite i-au zis: ”Taci fascistule!”. Pentru nimic în lume, drăcoicele nu au vrut să recunoască adevărul: pantalonii prizonierului făceau parte din

uniforma boy-scout, un fel de organizație pionierească, a copiilor catolici. "Prizonierul" adus de Polonez la închisoare nu împlinise încă 14 ani. Gardiencele americane, adică jidoavce, nu numai că au reținut la închisoare copilul, dar au decis pe loc tortura prin foc. Ținând strâns copilul și-au stins țigările pe pielea lui. Apoi, cu ajutorul benzinei, au dat foc frumoaselor lui bucle negre²⁴.

În lagărele de detenție mai mari, sute de Germani mureau în fiecare zi.

"Sunteți niște porci", striga comandantul și-i lovea pe Germani cu taburetul, cel mai adesea ucigându-i. În zori, vreme de mai multe zile, gardianul jidan număra: "Eins!, Zwai!, Drei!, Vier"... Apoi mâna Nemții în pădure, mult în afara lagărului. La un moment dat striga: "Stop! Luați cazmalele și lopețile. Săpați!". "Săpați", striga gardianul, până ce prizonierii săpau o groapă destul de mare, în care el punea o fotografie a lui Hitler. "Acum plângeți", spunea gardianul, și cântați «Toți câinii latră». Germanii gemeau:

Toți câinii latră,

Toți câinii latră,

Numai micuții hot-dogi nu latră de loc

Atunci gardianul striga: "Dezbrăcarea". Când Nemții erau dezbrăcați, îi lovea și vărsa îngrășământ lichid pe ei, sau prindea un broscoi și nu se lăsa până nu-l îndesa pe gâtul unui German, iar acesta murea²⁵.

După ani și ani de persecuții, complet dereglați și tulburați de pierderea celor dragi și a caselor lor, Germanii deveneau o pradă ușoară pentru călăii din lagărele și armatele aliate. Nicio tortură, nici un sadism, nicio bestialitate nu era prea mare pentru călăii aliați din lagăre, când era vorba să își bată joc de cei aflați în puterea lor. Unii Nemți fură constrânși să umble în patru labe, alții obligați să își consume propriile excremente, sau pe ale altora. Unii au fost înecați în WC-uri. Sute dintre ei au fost închiși în clădiri cărora apoi li s-a dat foc, alții au fost sigilați în coșciuge și îngropați de vii²⁶.

Nu departe de Lamsdorf, femeile germane fură obligate să dezgroape morții dintr-un cimitir polonez, ispravă democrată povestită de John Sack:

Femeile au fost silite să facă asta, din care cauză au suferit teribil. Cadavrele erau precum substanța neagră din conductele de scurgere. Fețele putreziseră, carnea devenise un fel de clei. Cu mutrele și demența lor de psihopați, gardienii siliră o nemțoaică să bea urină. Pe alta o obligară să bea sânge, pe o a treia să mănânce excrementele unuia dintre ei. Altea îi introduseră în vagin o bancnotă de cinci mărci, unsă cu ulei, căreia îi detersă foc. Apoi porunciră femeilor ce dezgropaseră cadavrele: "Lungiiți-vă printre cadavre!". Neavând încotro, femeile s-au lungit printre cadavre. Gardienii le-au ordonat să îmbrățișeze, să pupe cadavrele, să facă dragoste cu ele: "Pupați-le!", "Drăgăliți-le!", "Faceți dragoste cu ei!". Cu țeva puștilor apăsau pe ceafa femeilor până ce ochii lor, nasul și buzele li s-au impregnat în substanța vâscoasă a cadavrelor de polonezi. Femeile ce-și încleștaseră fălcile și lipiseră buzele nu puteau striga, dar cele ce urlau au gustat ceva din substanța respingătoare a cadavrelor în descompunere. În sfârșit, dezbrăcate la piele, murdare, galbene ca lămâia, scuipând, femeile fură lăsate să se ridice dintre cadavrele umede, având încă agățate pe bărbie, pe degete și peste tot franjuri de piele descarnată și urmele licorii cadaverice, ale fibrelor morților pe care îi îmbrățișaseră. Pe când se întorceau la Lamsdorf, putoarea

insuportabilă le-a însoțit ca un nor invizibil. În închisoare nu funcționa niciun duș. Cadavrele îngropate și dezgropate erau ale unor foști bolnavi de tifos exantematic. Zilele următoare, toate cele 64 de femei au murit²⁷.

Nimeni nu s-a mirat că rata mortalității din lagărele de exterminare ale aliaților era extrem de mare. Foarte puține dintre deținutele lagărului Lamsdorf supraviețuiau. Din cele peste 8000 de femei deținute, numai 1500 au supraviețuit și s-au putut întoarce²⁸... nu la casele lor, care le fuseseră confiscate, ci la viața de sclavi, impusă de învingători popoarelor învinse, vândute, trădate, batjocorite. Cine să-și pună problema câți dintre cei « norocoși », încă în viață, mai puteau fi numiți oameni?

Când știrile privind atrocitățile din Polonia începură să transpire în Occidentul el însuși adormit, oamenilor nu le venea să creadă că astfel de sălbăticiii fără nume sunt posibile în secolul XX. După ororile nedovedite și adesea imaginare, din fostele lagăre de concentrare germane, “*nimic de acest gen nu se va mai produce vreodată*” – declarase un senator American care, ceva mai târziu, va da el însuși seamă de bătăile crunte și torturile în cadrul cărora “*creieri zdrobiți ai victimelor zburau până în tavan*”²⁹.

“*Pentru asta au murit soldații noștri?*”, întrebă un Englez, membru al Camerei Comunelor³⁰.

Ipocritul, bețivanul și psihopatul Winston Churchill găsi de cuviință să declare: “*Enorm de mulți Germani au dispărut cu totul. Nu este imposibil ca o tragedie la scară incredibilă să aibă loc în spatele Cortinei de Fier*”³¹.

Pe când Churchill și alte cutre bătrâne se prefăceau șocați și surprinși, vezi Doamne, de atrocitățile sadice din zona sovietică, foarte puține critici fură exprimate cu privire la “*tragedia la fel de prodigioasă și incredibilă*” din cele trei « zone » ale puțin demnilor învingători-călăi occidentali.

Printre milioanele de nevinovați întemnițați și torturați de către zbirii și călăii anglo-franco-americani erau și câteva mii de Germani acuzați de a fi avut o legătură directă sau indirectă cu așa-numitele « crime de război », « crime contra păcii », « crime contra omenirii » și alte sorcova vesela – cam în asta constă, din punctul de vedere al dreptului-drept acuzațiile aduse învinșilor de către învingători! Întrucât foarte setoasele de sânge puteri victorioase cereau neapărat pedepse rapide și extrem de severe, procurorii aliați, certați cu justiția, ba chiar criminali de drumul mare, erau obligați să fabrice rechizitoriile și actele de acuzare cele mai teribile posibil și cât mai rapid cu putință. Din păcate pentru milioanele de acuzați nevinovați, călăii occidentali aveau ordin să taie în carne vie germană – să spânzure, să împuște să batjocorescă cât mai mulți Germani !

“Am fost aruncați goi-goluți, claie peste grămadă, în celule minuscule”, scria Hans Schmidt, ceva mai târziu. “Celulele în care trei sau patru persoane erau încarcerate măsurau un metru și 82 de centimetri pe trei metri, fără ferestre și fără instalații de ventilație”.

Când ne deplasam la toaletă, trebuia să alergăm printre două șiruri de Americani ce ne loveau cu frânghii, cabluri, cozi de mătură, băte, căldări pline cu de toate, centuri de piele, tocure de pistoale și altele care, uneori, ne trânteau la pământ. Craniile, ochii mai ales, abdomenul și organele genitale erau special vizate de călăii psihopați, probabil tăiați împrejur! Altfel nu se explică! Ultimii Americani erau chiar în sala robinetelor – ne-au lovit și scuipat, pe când ne spălam pe față. Apoi ne întorceam în celulele noastre prin aceleași culoare ale morții. Adesea, căldura din celule atingea temperatura incredibilă de aproape 60⁰ C, uneori chiar mai mult! În primele trei zile de detenție democrată, toți cei din celulă am primit numai o ceașcă de apă și o felie de pâine. În aceste prime zile am transpirat din greu. Apoi rezerva de apă din noi a secat. Eram legați și obligați să rămânem în picioare, spate în spate, vreme de ceasuri întregi. Asta a fost justiția americană. Sufeream teribil de sete, de stagnarea circulației sanguine periferice, de mortificarea mâinilor și picioarelor. Din când în când, se vărsa apă peste radiatoarele încinse – celulele se umpleau de aburi, abia mai respiram. În tot acest timp celulele erau în plin întuneric, mai puțin când călăii americani aprindeau becurile electrice și intrau peste noi, pentru a pescui vreo victimă. Când se aprindeau becurile, după atâta întuneric, eram obligați să închidem ochii.

Setea devenea atroce, buzele ni se fisurau, limba ni se înțepenea în gură, eram apatici, deliram, ne prăbușeam.

După ce am îndurat mai multe zile această tortură Made in USA, ni s-a dat câte o mică pătură, pentru a ne acoperi goliciunea și apoi am fost conduși în curtea exterioară. Pe pământul nu foarte omogenizat, plin de bolovani, pietre mai mici și zgură, am fost bătuți zdravăn cu pulanele și cu bâta, apoi reconduși în celule, plini de vânătași și de sânge. Epuizați de aceste torturi, ni se băgau țigări aprinse în gură și eram obligați să mâncăm trei sau patru dintre ele, timp în care soldații-călăi ne loveau peste ochi, urechi, și alte puncte sensibile. Apoi eram împinși, chiar lipiți de radiatoarele electrice încălzite la maxim, astfel că pielea noastră era bășicată peste tot.

Vreme de treisprezece zile și nopți am fost torturați cu căldura radiatoarelor electrice și lipsa totală a apei de băut. Când îi imploram pe gardieni să ne dea puțină apă, aceștia râdeau de noi, ne scuipau și ne pocneau. Dacă leșinam, atunci ne trezeau cu furtunul de apă rece. Peste tot era murdărie și mizerie, nu ni se dădea voie să ne spălăm, ochii ne erau inflamați, sufeream cumplit, leșinam tot timpul.

Cam la fiecare douăzeci de minute, ușile celulelor se deschideau, iar soldații-călăi ai Americii ne insultau și ne loveau. De fiecare dată când se deschideau ușile, eram obligați să rămânem stană de piatră, nemișcați, cu spatele la ușă. Cât privește hrana zilnică, ni se aduceau două farfurii de fiertură ordinară, excesiv de sărată, pipărată și cu muștar din belșug, care ne producea o sete insuportabilă. Mâncam pe întuneric, direct pe cimentul celulei, setea rămânând cea mai teribilă dintre torturi, din care cauză nici nu puteam dormi.

În aceste condiții, am fost dus la batjocura justiției, pe care câștigătorii războiului și călăii lor o numeau « proces »³².

Pe timpul parodiilor de procese ale nedoveditelor și adesea imposibilelor crime de război imaginate de creiere certate cu logica, se întrebuntau toate metodele posibile prin care călăii sperau să obțină ceea ce, în limbajul lor de lemn, numeau « spovedanii » sau « confesiuni ». Doritor să împlice cât mai mulți înalți ofițeri germani în cele petrecute sau nu la Malmedy, falsul anchetator american Harry Thon ordonă sergentului Wehrmacht Willi Schafer să scrie o « spovedanie » falsă, dar compromițătoare, pe care apoi să jure cu mâna pe cruce:

A doua zi dimineată, anchetatorul Thon veni în celula mea, mi-a citit declarația și a rupt-o, după care m-a insultat și m-a lovit, amenințându-mă că mă va ucide dacă nu scriu ce dorește el. Apoi a plecat. S-a întors după câteva minute, cu o cagulă neagră, murdară de sânge, pe care mi-a pus-o pe figură și apoi m-a condus într-o altă cameră. Ținând cont de amenințările lui, cagula neagră trebuia să mă impresioneze... Patru oameni din compania mea mă acuzau, dar mai târziu au recunoscut că era vorba de false acuzații. În ciuda acestor presiuni și procedee, refuzam să mă acuz singur, iar călăul Thon mi-a spus că asta este dovada clară a opiniilor național-socialiste, din care cauză moartea mea este sigură. Mi-a spus că nu am nicio șansă contra celor patru martori falși, sfătuindu-mă, chipurile în sensul propriului meu interes, să scriu declarația pe care mi-o cerea, după care voi fi eliberat... L-am refuzat. Am spus călăului nerușinat că deși memoria mea este foarte bună, nu îmi amintesc nimic despre cele pe care voia neapărat să le scriu și care, știam prea bine, erau pure invenții – adică nu avuseseră loc niciodată.

Anchetatorul-călău Thon a plecat dar s-a întors aproape imediat, cu locotenentul [William] Perl, care a abuzat [sexual?] de mine și i-a spus lui Thon că dacă persist să nu scriu ce le trebuie, într-o jumătate de oră mi se va împlini soarta. Locotenentul Perl a fost clar: aveam de ales între a scrie ce doreau ei, și a fi eliberat, sau a nu scrie și a fii ucis. Am decis să trăiesc³³ – de eliberare știam că nu încape vorbă.

Iată ce povestește Joachim Hoffmann, un alt *Landser* ce fu incapabil să reziste presiunii călăilor deghizați în anchetatori:

Când am fost condus la interogatoriu, mi s-a pus o cagulă neagră pe față. Soldații-călăi ce mă conduceau îmi trăgeau pumni și șuturi unde se nimerea, iar eu, cu cagula pe față, nici nu îi vedeam. De două ori m-am prăbușit pe scară și am primit atâtea șuturi încât m-am umplut de vânătași. Sângele îmi curgea și pe gură, și pe nas. La interogatoriu, când am spus aceste lucruri ofițerilor americani călăi, aceștia mi-au răs în față. De altfel, m-au bătut ei înșiși, mai înainte însă punându-mi cagula pe față, de fiecare dată când nu puteam răspunde la întrebările lor sau când răspundeam altceva decât doreau ei... Am fost lovit de nu mai țin minte – șuturi peste șuturi, mai ales în părțile genitale³⁴.

Natural, după mai multe astfel de interogatorii, chiar și cei mai puternici sfârșeau prin a se supune și a semna hârtii prin care se auto-incriminau, acuzând în același timp pe alții. ”*Dacă te spovedești, vei fii liber*”, i se spuse lui Siegfried Jaenckel, în vârstă atunci de 19 ani.

”*E suficient să spui că ai primit ordin de la superiorii tăi: Dacă nu scrii asta, vei fi spânzurat*”³⁵. În ciuda torturii fizice și mintale, tânărul Jaenckel rezistă vreme îndelungată, până când nu a mai putut: ”*Eram lovit continuu, auzeam strigătele și urletele torturaților din celulele vecine. De fiecare dată când eram condus*

*la interogatoriu, tremuram de frică... Supus unei astfel de presiuni, până la urmă am cedat, semnând lunga spovedanie falsă pe care călăii-anchetatori mi-au dictat-o*³⁶.

Departate de a fi cazuri izolate sau extreme, astfel de metode de stoarcere a mărturiilor erau regula generală, nu excepția. Iată ce scrie cunoscuta autoare Freda Utley, care a aflat aceste orori după ce a vorbit cu juristul american Edward Roden:

Șuturi peste șuturi, foarte violente, dinți spărți, maxilare fracturate, procese simulate, izolare, tortură, scene incredibile, foarte fierbinți! Anchetatori deghizați în preoți, înfometare, promisiuni de achitare... Judecătorul van Roden a declarat: "Din 139 de cazuri studiate de noi, toți acuzații Germani, cu excepția a doi, primiseră șuturi peste șuturi în testicule, care au provocat mutilări ireversibile. Acesta a fost modul de acțiune standard al anchetatorilor americani". [Judecătorul Roden] a vorbit de un German căruia i s-au introdus chibrite sub unghii, care apoi au fost aprinse de anchetatori, pentru a-l sili să se spovedească! [Neamțul respectiv] a apărut la proces cu degetele bandajate, dar tribunalul – bătaie de joc a justiției – judeca după hârtiile false, nu după mărturiile celor vii, în carne și oase³⁷.

În plus, față de falsele mărturii obținute prin tortură, cei ce ar fi putut vorbi în favoarea acuzaților, erau sistematic împiedicați să o facă. Americanii au plătit indivizi angajați ca « martori », pentru a repeta, în fața « tribunalelor » caricaturale, minciunile inventate de călăii, torționarii și bandiții acuzatori³⁸.

Criticile unor personalități ca Freda Utley și Edward Roden au ajuns la cunoștința opiniei publice imbecilizate. Între timp însă, sute și mii de Germani nevinovați fuseseră deja spânzurați sau împușcați de către criminalele și rușinoasele « tribunale militare americane » și, în general, aliate. Culmea este că anchetatorii-călăii au îndrăznit chiar să teoretizeze necesitatea metodelor lor criminale: "*Altfel nu am fi reușit să facem aceste păsărele să ciripească...*", explica foarte savant, de pe pozițiile caricaturii americane de justiție, colonelul A. H. Rosenfeld – alt Jidan, bineînțeles! "*A fost o șmecherie care a funcționat perfect. O adevărată minune*"³⁹.

În acest timp, pe când mascarada judiciară se desfășoară între zidurile închisorilor și ale căsăpelnitelor numite « tribunale », o tortură de un gen foarte special este aplicată întregii Germanii învinse. Practic, în cursul primilor ani de după război, Germania cucerită este un vast lagăr de exterminare, pe alocuri mai de temut și mai eficiente decât lagărele Gulagului siberian. Programul de « denazificare » era de fapt o « reeducare penitenciară », tăiere cerebrală împrejur, inventată de Aliți, în sensul politicii de non-fraternizare cu foștii inamici. În teorie, « non-fraternizarea » era ceva mai mult decât segregarea rasială a învingătorilor de către învingătorii, asigurându-se astfel nu numai o subjugare rentabilă a Germaniei, din punct de vedere economic și financiar, ci și una desăvârșită pe planul pocirii mintale, al tăierii cerebrale împrejur

nu numai a poporului german ci și a aliaților acestuia, din timpul războiului, apoi, treptat, a tuturor popoarelor lumii, a întregii omeniri. Realitatea postbelică a făcut din acest program o încercare deliberată, în bună măsură reușită, de a umili și a diaboliza poporul german, de a-i zdrobi acestuia până și ultimul rest de mândrie și respect de sine. Iată ce citim într-o mizerabilă, rușinoasă și acuzatoare broșură americană oficială, otravă distribuită trupeților inconștienți, ce terorizau și terorizează Germania, Europa, lumea întreagă:

Armele au tăcut, dar mai sunt multe de făcut... Priviți-i pe cei din jurul vostru. Oamenii aceștia sunt inamicii de temut... Copiii din jurul cantinelor militare sunt prea politicoși sau prea fricoși pentru a cerși hrană. Ochii lor spun cât sunt de înfometați. Bătrânii, femeile ce trag cărucioarele și împing roabele, fetele cu haine uzate până la firul de ață... o duc mult mai bine decât mii de Greci, Olandezi sau Polonezi, pe care [altădată] i-au aservit... Zdrențărosul german ce cară pe spate câteva crengi, pentru a se încălzi, pare nevinovat, dar seamănă foarte bine cu un șobolan prins în cursă⁴⁰.

Grație secolelor de experiență colonial-sclavagistă, guvernul englez a publicat și el directive asemănătoare, destinate soldaților staționați în "cea mai sumbră Germanie":

Jucați-vă rolul de reprezentanți ai unei puteri cuceritoare. Țineți-i pe Nemți cu botul pe labe. Asta li se cuvine. Ordonăți! Nu puneți nicio întrebare! Afișați o brutalitate rece, seacă, o atitudine de oameni superiori, cu nasul pe sus. Nu încercați să fiți drăguți. Asta ar fi considerată o slăbiciune. Refuzați orice tentativă de cerere de ajutor, de orice natură – care ar fi o îndrăzneală, chiar o insultă. Nu vă lăsați cucerii de poveștile femeilor seducătoare, ce pot acționa sub ordinele cuiva. Nu arătați nicio aversiune pentru vreun alt război, dacă Germania încă nu și-a băgat mințile la cap, dacă încă nu a învățat ce trebuie să învețe din războiul abia încheiat⁴¹.

Pe când non-fraternizarea devenise vehicolul oficial pentru deposedarea Germanilor de casele și de bunurile lor, sau pentru a le refuza accesul în unele magazine sau restaurante, decretele ofereau cuceritorilor dreptul de a abuza, insulta și maltrata învinșii de fiecare dată când aveau chef⁴².

"**ÎI DETEST PE GERMANI**" – anunța sloganul foarte democrat de pe biroul unui maior american. Trupeții americani aplicau în felul lor această directivă a politicii lor oficiale. Iată ce scrie despre asta soldatul american Joseph Halow:

Îmi amintesc de un Jidan american, traducător, care la volanul jeepului său nu pierdea nicio ocazie de a traversa în plină viteză orice băltoacă, stropind cât mai mulți Germani cu apa rece și noroioasă. În una din aceste situații am fost alături de el, în mașină. După un derapaj bine calculat, pentru a împroșca cât mai mulți Germani, pietoni pe un drum de țară, mi-a surâs și a recunoscut pe față că o făcuse intenționat, pentru că Germanii o meritau din plin, după cum gândea el. Nu am înțeles acest gen de sentimente și am dezaprobat atitudinea lui, cunoscând grija Nemților pentru ținuta lor de zi cu zi, foarte puțini dintre ei fiind atunci în măsură să își cumpere haine noi, sau să le curețe și să le repare pe cele vechi⁴³.

Un « sport » foarte apreciat de soldații aliați, la volanul unui Jeep, era agățarea, cu un cârlig lateral, a gleznelor Germanilor ce

circulau aproape de bordură, trântindu-i la pământ, rupându-le picioarele, lovindu-i chiar la cap⁴⁴. Joseph Halow își amintește însă alt gen de incident, foarte frecvent și el:

Eram în fața hotelului Excelsior, gata de a urca în autobuz, când am remarcat o mulțime adunată în colțul străzii. M-am dus să văd despre ce este vorba. Un soldat american lovea un German, care nu opunea nici un fel de rezistență. Germanul se prăbuși repede pe trotuar, repetând într-una: *"Aber ich habe nichts getan"* (Nu am făcut nimic). Pifanul american își ieșise din minți, degeaba îl implora Germanul să se oprească. Întrebând un spectator ce se întâmplase, am aflat că Neamțul ofensase o tânără Americană, pe care ar fi numit-o « curvă ».

Germanul căzuse la pământ, nu mai mișca, iar Americanul îi trăgea șuturi peste șuturi, peste tot, mai ales în abdomen și la cap. Printre spectatori, doi ofițeri americani asistau cu mândrie la linșarea publică a Germaniei. Am întrebat dacă nimeni nu poate să oprească această sălbăticie tipic americană. Deși dezgustat, un polițist german nu îndrăznește să intervină, privind și el ca toți ceilalți. Când i-am spus de la obraz că ar trebui să îi ordone brutei americane să se oprească, polițistul a ridicat din umeri, fără să spună niciun cuvânt⁴⁵.

Genul acesta de brutalitate grosolană nu trecea neobservat de Germani, nici de Europeni, care, nu întâmplător, consideră că mulți Americani sunt niște brute mutilate sufletește, atinse de idioțenie infantilă, lipsiți de orice cultură, iar pe plan afectiv cam la nivelul mitralierei, al ghilotinei franțuzești sau al toporului din mâna gădelui. Nu întâmplător, Freda Utley, ziarista americană cu scaun la cap, scria ceea ce scria:

Îmi amintesc cele spuse de un tânăr German, care fusese soldat în Franța ocupată de Wehrmacht: "Ca soldat în Franța, nu mi-a trecut prin cap să profit de situația noastră de cuceritori și să-i lovesc pe Francezi, așa cum faceți voi cu noi. Pe tot cursul războiului, noi am fost disciplinați. Ni s-a spus să fim drăguți, prevenitori și politicoși cu Francezii. Am trăit împreună cu ei, fără să îi dăm afară din casele lor, fără să îi aruncăm pe drumuri, cum faceți voi cu noi. De acum însă, am învățat lecția voastră. Voi ne-ați învățat că un cuceritor își poate permite orice"⁴⁶.

Deși unii soldați aliați adoptaseră foarte pe larg decretul de non-fraternizare și spiritul răzbunător al generalului Eisenhower, majoritatea infanteriștilor americani și englezi au rămas totuși fideli părții mai bune din ființa lor. Peter Fabian, un tânăr ofițer de artilerie dintr-o divizie britanică, își amintește de ziua în care o fermieră nemțoaică "foarte disperată" a făcut apel la el.

Fugise aproape 13 kilometri, de la ferma ei [până la cazarma britanică]. Îi spuse ofițerului englez că și-a opărit copilul, implorându-i ajutorul ca să-l salveze. Am vorbit cu responsabilul nostru medical – o femeie. Am întrebat-o dacă poate să facă ceva. Ea mi-a spus că, desigur, ceva se poate face, dar că nu are nici un mijloc de transport. Atunci, fără autorizație, m-am urcat într-un jeep și am condus doctorița și mama copilului la fermă. L-am găsit pe copil aproape mort. Mama acoperise arsurile copilului cu făină, ceea ce era ultimul lucru de făcut în cazul unor astfel de accidente. Doctorița noastră a pierdut două sau trei ore numai pentru a îndepărta făina de pe copil...

A doua zi, luni dimineață, am fost la raport în fața colonelului, care era creștin și îi detesta pe Germani. El mi-a zis: "Cum de ați îndrăznit să vorbiți cu o Nemțoaică? Nu aveți absolut nici un drept să faceți asta. Nu știți că există o lege pentru acest gen de lucruri? Data viitoare veți avea probleme". Asta m-a

scos din sărite și am răspuns colonelului: "Ei bine, acum știu cum apreciați, voi creștini, iubirea aproapelui, de aceea mă tem că poporul nostru are o altă înțelegere pentru acest gen de lucruri". Colonelul s-a făcut roșu. Un lung moment n-a zis nimic. Apoi mi-a spus: "Foarte bine, puteți pleca". Apoi nu s-a mai vorbit despre asta⁴⁷.

Paradisuri minuscule, cum erau ele, micile insule de omenie, de genul acesta, nu puteau îndulci condițiile materiale teribile din Germania vremii, nici ameliora imensul ocean de suferință omenească. Un an după sfârșitul războiului, vechiul Reich încă era o țară de « troglodiți », populația citadină locuind, foarte problematic, în tot felul de grote. După ce a văzut cu ochii lui condițiile de viață din Hamburg, Victor Gollancz era de-a dreptul îngrozit. Iată ce scria cunoscutul editor jidov, soției sale din Anglia:

Într-o cameră trăiesc următorii: un soldat demobilizat, soția lui (ce așteaptă un copil) și mama acesteia, în vârstă de 72 de ani. Ei trăiesc, mănâncă, găsesc, lucrează și dorm într-o cameră cu un pat, o masă, două scaune, o noptieră și o minusculă plită pentru gătit... Bătrâna mamă doarme în pat. Pe podeaua cu un covor murdar, fără saltea, doarme soțul și soția. Veșmintele acesteia sunt mizerabile... umblă desculță. Nu au haine pentru copilul ce va veni, nici leagăn, nimic. Oamenii ca ei nu au absolut NIMIC. Grija lor principală este găsirea unui coș sau a unei copăițe, în care să culce copilul așteptat. O întreb pe bătrână dacă mănâncă suficient, iar ea îmi răspunde cu un surâs: "*Nein, nein, ich bin immer hungrig*", ca și cum ar fi din cauza lipsei de poftă de mâncare.

Deși pare incredibil, asta a fost un adevărat paradis, în comparație cu « locuința » următoare... o pivniță, sub ruinele uneia din imensele zone devastate. Pentru lumină și aer, există o mică fereastră. Pe o măsuță, arde o candelă cu flacără minusculă... Aerul este atât de gros încât abia zăresc câte ceva, ochelarii aburindu-se într-una, din cauza umezelii... Există un pat, în care doarme un bărbat cu soția lui. Pe un fel de canapea doarme feciorul lor, mutilat de război, iar la nivelul superior, pe o « saltea », indescribibil de murdară și ruptă, doarme sora mutilatului, fiica celor din pat. Pare să aibă cincizeci de ani, dar nu are decât douzeci și cinci. Fata este o creatură extraordinară, cu un nas enorm, față osoasă în ultima fază de emaciare, dinții din față lipsă. Pare estropiată, mâinile îi tremură, presupun că din cauza foamei. Nu există niciun loc liber în pivniță, iar ei trăiesc, mănâncă și dorm aici. Niciunul nu poate munci: tânărul pentru că este paralizat, tatăl lui pentru că este prea slăbit... Femeia a plâns când Oștirea Săracilor i-a dat câțiva bănuți⁴⁸.

După cum arată Gollancz, Oștirea Săracilor a fost una dintre rarele organizații umanitare ce a îndrăznit să combată suferința incredibilă, fără să țină seamă de presiunea politică exercitată de Aliați. Cu o căldură caracteristică și o compasiune foarte surprinzătoare, în climatul zdrobitor de ură și de răzbunare, această organizație de binefacere a distribuit hrană și veșminte, încercând să găsească un acoperiș celor de pe drumuri. Eforturile eroice ale Oștirii Săracilor și ale personalului său bine organizat și dispunând de oarecare mijloace financiare nu au fost însă decât o rază de speranță într-un ocean de crime, minciuni și abuzuri.

Se pare că, numai la Berlin sunt aproximativ 50 000 de orfani, ce încearcă să trăiască cum-necum. După cum scrie un martor, *”unii dintre ei sunt chiori, fără un picior sau o mână la vârsta de șapte-opt ani; alții au fost atât de perturbați de bombardamente și de atacul rusesc încât strigă și tremură îndată ce văd o uniformă, chiar și a celor din Oștirea Săracilor”*⁴⁹.

Ținând cont de condițiile sălbatice și de lipsurile de toate felurile, concurența între cuiburile de orfani este foarte puternică, mai ales iarna. *”Când un camion părăsea un depozit de cărbuni”*, își amintește un ofițer britanic, *”sute de copilași fugeau după el pentru a aduna cărbunii căzuți, unii dintre ei, din când în când, fiind călcați în învălmășeala altor camioane sau vehicule”*⁵⁰.

Pe când armata ocupantă se ghiftuie cu cinci feluri de mâncare, păstrăvi, biftec olandez, prăjituri, înghețată, șampanie, mii de copii înfometați sunt fericiți dacă găsesc un cartof și o coajă de pâine mucegăită⁵¹. Christopher Leefe își amintește un incident de la popota ofițerească britanică, cu ocazia unei cine:

Eram la jumătatea cinei când a izbucnit o agitație teribilă pe culoar, iar servitorul popotei veni cu un puștan, pe care îl trăgea după el. Băiețelul fusese prins furând în camerele noastre. Se fofilase pe burlanul de la streășină și intrase pe o fereastră de la etajul patru. Șterpelise câteva brichete și un ceas. Se pregătea să o șteargă, când a fost prins. Micuțul drăcușor german era în fața marilor ofițeri ai grațioasei majestăți britanice! Nu avea mai mult de zece ani. Era slab ca o scobitoare, hainele atârnau pe el ca un sac rupt. Când copiii sunt înfometați, hainele par prea mari pentru ei. Copilul era în fața comandantului, care l-a întrebat de ce a făcut asta?...

Copilul tăcea, ochii îi sticleau, căuta o scăpare, nu spunea nimic. Era blond, arian pur sânge, neîncrezător, murdar, ciufulit, dar frumos ca un înger. Dintr-o dată, ofițerul superior se opinti și îl palmui pe copil: « Murdărie de *kleine Kraut!* ». Iar o palmă, încă una, și încă una... Înlemnise cu toții. Ar fi putut fi copilul nostru! Dacă am fi pierdut noi războiul? Lacrimile curgeau pe obrajii lui, dar copilul se ținea drept și înfrunța ca un haiduc pe ofițeranul îmbuibat... Cu ochii lui albaștri și părul ca spicul grâului, copilul avea o atitudine mândră, provocatoare. Nu îl băga în seamă pe sclavul nostru german, care îl dojenea pe nemțește. M-am întrebat “oare câți din copiii noștri ar fi la fel de curajoși, într-o astfel de situație?”.

Niciunul dintre noi, ofițerii britanici, nu ne bătusem capul cu soarta copiilor ce se învârteau peste tot și trăiau cum puteau. Desigur era orfan. Tatăl lui murise pe front, mama putrezea probabil sub ruinele bombardamentelor. Flămând, își riscase viața escaladând streășina cazărării unui regiment britanic de tancuri. Ei și? Ordinul era să nu simțim niciun pic de milă sau compasiune pentru milioanele de orfani germani, pentru toți Germanii în general⁵².

Copiii ce nu puteau trăi din acest partizanat, mureau și bună ziua! Cei ce nu mureau de foame sau de frig erau zdrobiți de zidurile minate, de ruinele din jur și de bombele neexplodate, ce zăceau cu tonele, în toată Germania.

“Am avut un prieten ce se juca cu o grenadă de mână”, declara Martha Suentzenich, în vârstă de nouă ani la data respectivă. *”Când a explodat, i-a suflat capul de pe umeri, iar el sălta ca o găină în sânge, la marginea drumului”*⁵³.

Trăind de capul lor, orfanii îmbătrâneau repede, fetițele mult înaintea băieților. Ca și surorile lor mai mari, copiii au descoperit că ar putea avea ce mânca, dacă s-ar vinde!

“Tineretul Germaniei este pe drumuri... pentru că nu are ce mânca acasă”, scria *New York Times*. “Fără acoperiș, fără acte, fără cartelă de alimente... aceste grupuri fură de la Germani și de la persoanele deplasate (PD). Deziluzionați, copiii libertini și bolnavi vagabondează fără vreo țintă, fără niciun ghid”⁵⁴.

Pe când aceste cazuri de conștiință începeau să trezească din amorteală pe soldații aliați, același lucru se petrecea cu ziariștii din New York și alte persoane, ce începeau să dezaprobe regimul de teroare aliată din Germania vremii. În cursul lunilor și anilor ce urmară, tot mai multe voci, mute până atunci, au început să prindă glas. George Kenan, înalt funcționar din Departamentul de Stat american, s-a arătat foarte indignat de ceea ce a descoperit în Germania:

De fiecare dată reveneam cu un sentiment de oroare absolută în fața spectacolului hoardei compatrioților noștri și a complicilor lor, ce înotau într-un lux indecent și nemeritat, în mijlocul ruinei unei comunități naționale exterminate în bună măsură. Ce merit aveau acești compatrioți, care habar n-aveau de cele ce se petrecuseră, care participau la tragedia pe care ei înșiși o produceau și în care se complăceau, care locuiau în vilele luxoase rechiziționate de la Gestapo sau de la SS, care se bucurau de privilegiile trecute ale acestora, afișând luxul nătâng și stupid al marilor suprafețe negustorești. Aceștia provoacă și întrețin foametea și mizeria. Ei sunt exemplul viu și rușinos al materialismului nostru sec, al mizeriei noastre culturale, de ignoranți îmbuibăți, în fața unui popor eroic ce are nevoie acum de o reorientare spirituală și intelectuală⁵⁵.

La tabloul lui George Kenan, istoricul și compatriotul său, Ralph Keeling Franklin, adăugă următoarele:

Pe când, în jurul lor, Germanii mor de foame, umblă în zdrențe și locuiesc în pivnițe, grote și peșteri, falșii aristocrați americani trăiesc într-o bunăstare și un lux nemeritat, cu care sunt destul de puțin obișnuiți... Trăiesc în cele mai frumoase case din care i-au gonit pe Germani, se izmenesc în țeale aristocratice ca parveniții între șapte perne, se îmbuibă cu un regim alimentar de cel puțin trei ori mai bogat decât acela pe care îl permit Germanilor... Când le spunem Nemților că slabele rații alimentare sunt necesare pentru că nu există suficientă hrană, ei consideră că ori îi mințim, ori suntem niște monștri inumani, ce își iau partea leului din aprovizionarea dificilă, în vreme ce copiii lor mor de foame⁵⁶.

Una dintre preocupările nemărturisite ale numeroșilor critici ai politicii aliate este că exemplul atroce al democrațiilor occidentale i-ar putea face pe Germani să se arunce în brațele sovietelor. În ciuda aversiunii lor mai vechi față de comunism, ținând cont de abuzurile, de foametea și mizeria științific provocate, organizate și întreținute de Aliații occidentali, Germanii ar putea considera că soluția comunistă reprezintă un rău mai mic decât teroarea,

dictatura, crimele și mizeria dorită și organizată de ocupanții americani, englezi și francezi ai fostului Reich german.

”Ceea ce facem noi este distrugerea completă a singurului Stat semi-modern din Europa, astfel încât Rusia îl va putea înghiți împreună cu alte state”, avertiza în mod profetic generalul Patton, înainte de a fi pus pe linie moartă de către generalul-gâde Eisenhower⁵⁷.

După cum generalul Patton arătase, în ciuda simpatiei pentru Jidanii persecutați de național-socialismul german, înainte de și pe timpul războiului, tot mai multe voci condamnau acum terorarea jidovească postbelică contra Germanilor, ce nu mai aveau un Stat, al lor, unul adevărat, suveran, cum nu au nici astăzi. Ca și alți intelectuali, Freda Utley nu era antisemită. Dimpotrivă, era anti-național-socialistă și anti-comunistă, dând glas sentimentului milioaneilor de oameni conștienți că Jidanii sar din nou peste cal, că și-o fac, odată în plus, cu mâna lor. Acesta este mesajul cărții ei *Costul ridicat al răzbunării*:

Din păcate pentru viitor, faptul că mulți funcționari ai guvernului dictatorial militar sunt Jidani, că Morgenthau a dat numele său de Jidan politiciii holocaustice a președintelui Roosevelt, acestea și altele au făcut ca prin însăși pozițiile lor privilegiate de persoane deplasate (PD), numeroșii jidani non-germani au convertit la antisemitism mai mulți Germani decât toate legile și propaganda rasială cinstită și pe față a cancelarului Adolf Hitler, căruia lumea începe să îi dea dreptate. Pe timpul național-socialiștilor, mulți Germani, dacă nu majoritatea, simpatizau cu Jidanii și dezaprobau măsurile severe și, pe ici pe colo, atrocitățile, se pare, comise contra acestora. Din cele ce mi-au fost declarate de Jidanii germani însăși, după înfrângerea Germaniei și ca urmare a ocupației aliate tot mai complete a fostului Reich, fără prejudecățile antisemite de altă dată, Germanii încep să considere că Hitler avea dreptate – jidănia mondială fiind cauza mizeriei germane de astăzi, a tratamentului criminal la care Germanii contemporani sunt supuși de către falsele democrații victorioase...

Jeanette Wolff, cunoscuta lideră jidoavcă a social-democrației... mi-a vorbit despre cât este de grav, pentru Jidanii germani, faptul că politica și comportamentul numeroșilor Jidani americani, și a celor din categoria persoanelor deplasate, dau motive legitime și apă la moara antisemitismului din Germania actuală... Ideile Jeanettei Wolf nu sunt extraordinare, nici excepționale. Devine clar că ura față de poporul german face imposibilă orice idee de măsură, justiție și compasiune față de poporul german, că Jidanii fugiți din Germania în anii treizeci, sau care niciodată nu au trăit în Germania, sar din nou peste cal. Nu este de mirare că Jidanul-german adevărat, care a rămas în Germania și a suferit pe timpul lui Hitler, ai cărui părinți sau prieteni au fost asasinați sau au pierit în lagărele de concentrare, nu resimt nici un fel de ură față de poporul german, simțindu-se dimpotrivă Germani și solidari cu poporul german martirizat de Aliați și în timpul războiului și după acesta. Vina cade pe Jidanii americani, de origine poloneză sau rusă, pe Jidovii germani care au plecat în exil iar acum se întorc. Ei sunt aceia care vor neapărat să răzbune agonia poporului jidovesc, în cel de al III-lea Reich, să se răzbune contra întregului popor german.

Presupun că explicația stă în faptul că Jidanii rămași în Germania știu din experiență că poporul german, în ansamblul său, nu este responsabil de niciuna dintre crimele național-socialismului, care nu trebuie însă doar afirmate în mod dogmatic ci dovedite prin dezbateri cinstite și contradictorii, cu argumente și contra-argumente, nu cu vorbe goale și martori mincinoși. Mulți dintre acești Jidani își datorează viața riscurilor asumate de către Germanii sinceri și dezinteresați, care i-au ascuns și i-au hrănit, când a fost cazul. Mulțimea

impresionantă a Jidanilor care au trăit în lagărele germane de concentrare, până în ultimele luni și săptămâni de război, știe foarte bine că numeroși Germani au suferit de foame ca și ei, suportând aceleași primejdii și neajunsuri, întrucât s-au pronunțat contra persecutării Jidanilor ca Jidani⁵⁸.

Pe când politica aberantă și frica de un nou antisemitism motiva foarte multe critici, adevărata compasiune și caritate creștină față de victimele nevinovate silea pe alții să deschidă gura în mod public, să ia cât de cât atitudine și să condamne, deși cam din vârful buzelor, abuzurile, ipocrizia, minciunile și mai ales crimele comise de aliații, orbiți de victorie, contra poporului german. În mesajul său de Crăciunul 1945, Papa Pius al XII-lea a făcut apel la lumea întreagă pentru a pune capăt «cruzimii inspirate de principiul răului», care la vremea aceea, în mod secret, deși în văzul lumii, era pe cale de a distruge poporul german⁵⁹. Oricât de puternică va fi fost pledoaria Papei de la Roma, raportul ulterior al lui Herbert Hoover a fost însă mai șocant și a avut repercusiuni mai importante. După ce a vizitat Germania, fostul președinte American a vorbit despre orfanii fără adăpost ce mureau pe capete în Germania, despre bărbații și femeile ce leșinau de foame la locul lor de muncitori-sclavi, despre automobiliștii care se îngrijeau să nu-i calce pe pietonii bolnavi și epuizați, pe când aceștia traversau străzile⁶⁰. Treptat, treptat, au început să iasă tot mai mult la lumină crimele oribile comise de Aliații în camerele lor de tortură – care pot fi văzute în fotografii în vreme ce pentru faimoasele alte camere, pe care nu vrem să le numim, nimeni nu a publicat vreo fotografie sau documentație tehnică ! Altfel spus: povești de adormit copiii!

În Anglia, unele titluri apăreau cu litere grase: “AMERICANII TORTUREAZĂ PE GERMANI PENTRU A LE STOARCE SPOVEDANII CONVENABILE”. “*Îngrijorătoarea și tulburătoarea realitate privind torturile barbare practicate în numele [pseudo]justiției aliate... Bărbați sănătoși, robuști și puternici transformați în simple epave omeneste, gata să gângăvească orice falsă spovedanie cerută de procurorii*”⁶¹ americani, de aceeași teapă cu comisarii și politrucii sovietici.

Nevenindu-le să creadă, îngroziți de crimele comise în numele lor, numeroși Americani au rămas cu gura ca la dentist! După cum se exprima senatorul Henrick Shipstead, în fața colegilor săi din Senatul american, atrocitățile aliate contra Germaniei în ansamblul ei, constituie “*Monumentul de rușine veșnică, al Statelor Unite: acest monument rușinos este Planul Morgenthau, pentru distrugerea poporului de limbă germană*”⁶². De formă și de ochii lumii, criminalul Henry Morgenthau a fost pus pe linie moartă de către președintele Truman. Justiția însă nu l-a luat niciodată la purecat, pe acest Jidan ce se credea cu trei... emisfere cerebrale! Cine ar fi putut trage la răspundere acest politician, câtă vreme multe din aspectele criminale ale planului său au devenit politică americană oficială, fiind agravate de rușinoasa înțelegere tâlhărească, semnată de cei « Trei Mari », la Potsdam.

Pe când corul criticilor privind tratamentul sadic al Germaniei creștea din zi în zi, un coșmar de proporții aproape incredibile creștea în dosul Cortinei de Fier. Aici, în provinciile de mai multe secole ale Prusiei, Pomeraniei și mai ales Sileziei, semințele semănate la Yalta și la Potsdam ajunseseră la rod – rod bogat în rele. Ceea ce ieșise la iveală în această veche provincie germană era, după cum anunța un istoric american, *“atrocitatea cea mai stupefiantă din întreaga istorie. Era ceva deliberat, brutal și enorm, era și a rămas o crimă a Aliaților, o crimă britanică, americană și rusească, Morgenthau, Potsdam”*⁶³.

A fost, după cum s-a exprimat un episcop American, *“cea mai mare crimă a mileniului”*⁶⁴.

XI

CRIMA MILENIULUI

În toată Germania de Est, în cursul primăverii lui 1945, milioane de persoane, îngrozite de Armata roșie, au fugit de Ruși fără să scape complet de ei. Alte milioane nu s-au putut însă despărți de casa și de satul lor, fiind nevoite să facă față furtunii pe chiar locurile și în gospodăriile lor. Înfrângerea totală, ce a urmat peste câteva luni, a determinat pe foarte mulți din acești refugiați în zdrențe să se întoarcă în satele lor, socotind că este mai bine să moară acasă, în mijlocul celor dragi, decât să sufere de foame și să moară pe drumuri, ca cei lipsiți de un acoperiș. Mizerabilii refugiați nu știau însă că fostele lor case nu mai sunt ale lor.

În virtutea acordurilor încheiate la Yalta, apoi confirmate și codificate la Potsdam, Rusia a primit vaste teritorii germane și poloneze la răsărit. În schimb, Polonia a primit, la Vest, mari întinderi din teritoriul fostului Reich German, între care o mare parte din Prusia, Pomerania și bogata provincie industrială Silezia. Winston Churchill în persoană a arătat ce implică această deplasare a frontierelor către Vest. Când un responsabil polonez și-a exprimat îndoiala cu privire la posibilitatea dezrădăcinării atâtor milioane de persoane, cu un gest de inițiat în banditismele lumii, primul ministru britanic a măturat ezitarea neofitului polonez: *“Nu vă bateți capul cu cele cinci milioane de sclavi germani. Asta-i treaba lui Stalin. Nu veți avea nicio problemă, pentru că aceștia vor înceta de a exista”*¹.

În primăvara lui 1945, Armata roșie era adevăratul ocupant al Germaniei de Est. Totuși, în acest vast teritoriu, milițiile și armata poloneză erau și ele prezente, nerăbdătoare de a pune laba cât mai rapid pe prada ce le fusese cadonită la Yalta. Supraviețuitorii ce credeau că au văzut și îndurat totul sub ocupația rusească, descopereau abia acum că au căzut din lac în puț, că Rușii vor fi înlocuiți de Polonezi.

“Săptămânile în cursul cărora Rușii ocupaseră satul erau nimic față de ceea ce înduram acum”, scrie o femeie din Silezia².

“Miliția poloneză este ceva foarte bizar și îngrozitor”, adăugă un observator. *“Ea nu este compusă din soldați sau polițiști, ci din tot felul de lichele și canalii – tineri murdari, neîngrijiți, cruzi și vicleni”*³.

După cum au observat acești martori și alții încă, groaza răspândită de invadatorii polonezi era mai mare decât aceea a Armatei roșii. Rusul tipic nu nutrea nicio răutate personală față de Germanul de rând. Dimpotrivă, secolele de conflicte dintre Germania și Polonia alimentaseră o tensiune și o ură durabilă, între cele două țări și popoare⁴.

“Rușii sunt revanșarzi, ranchiunoși dar altfel decât Polonezii”, observa un ecclesiastic. “Răutatea miliției poloneze este rece și veninoasă, în vreme ce a Rușilor este de sânge fierbinte”⁵.

Poloneziiăștia *“sunt permanent beți și parcă turbați contra Germanilor”, notează Maria Goretti din Silezia.*

Patru polonezi beți, în frunte cu un al cincelea, care lucrase la mine altădată, au intrat cu forța în casa parohială, bătând pe cumnata mea și pe femeia noastră de serviciu. Când am apărut pe scenă, au venit către mine, înjurându-mă de toți sfinții și grijaniile. Unul dintre ei mă apucă de mâini, pentru a nu mă putea apăra, iar ceilalți m-au lovit cu cu pumnii peste cap și peste figură. Mi-au tras un pumn așa puternic în bărbie, încât am căzut la pământ. Au urmat șuturile, în care timp m-am deplasat către ușă și am fugit în curte. Polonezii însă m-au prins din urmă. Au urmat alte șuturi în abdomen, alte înjurături. Căzând pe o piatră ascuțită sau poate din cauza unui blachiu, mi-a fost despicat un obraz. Au continuat să mă lovească și să mă insulte. Credeam că mi-a sunat ceasul... Asta mi-a fost mulțumirea și răsplata că în timpul regimului hitlerist i-am protejat pe Polonezi⁶.

“În tot satul nu a rămas German care să nu fie bătut cu vreo ocazie sau alta...”, spuse o victimă care știa despre ce vorbește. Iată “trei dintre metodele lor, pentru a-i teroriza pe Germani. Pe unul l-au împins la marginea gurii de scurgere a canalizării, pe altul l-au lungit la pământ și l-au obligat să pască iarbă. Unui al treilea, după ce l-au lungit la pământ, i-au pus o scândură pe burtă și au început să sară pe ea”⁷.

Întrucât mulți milițieni polonezi veniseră cu femeile și copiii, nu s-au produs violuri masive⁸, ca în cazul Armatei roșii. Totuși, pentru victimele bătailor și torturii, relativa raritate a violurilor, din partea Polonezilor, a scăpat aproape nevăzută. Rând pe rând, toți sătenii au fost victimele acestor miliții banditești.

“Nemții erau obligați să poarte o banderolă albă pe mânecă, fiind ușor de identificat de către milițienii ce îi rechiziționau pentru orice tip de muncă sau umilință”, nota Regina Shelton. Cei câțiva Germani din oraș, nu foarte tineri, inapți pentru serviciul militar, au fost primele victime ale degradării situației în sens terorist. Mai devreme sau mai târziu, sub orice pretext inventat de vreun Polonez⁹, oricine putea fi arestat”.

Arestările erau făcute prin surprindere, la baza lor stând casa mai arătoasă, ferma sau întreprinderea mai rentabilă a arestatului. Iată ce își amintește un locuitor din orașelul Neisse:

Tocmai ieșisem, după ce mi-am servit supa, când un civil și un Rus din Komsomol [tineretul communist] veniră către mine... M-au informat că sunt bătut de a-i fi maltratată Polonezii. Am negat acuzația. Rusul, cam de 26 de ani, m-a lovit peste față și a strigat: “Tu, porc de câine german, nu muncit, doar băut și mâncat, bătut muncitori, umblat la femei”. Am negat acuzațiile, dar Rusul m-a lovit din nou peste față. Apoi am fost obligat să merg cu ei, chipurile pentru interogatoriu. M-au coborât în pivnița școlii de băieți, unde patru Ruși m-au luat în primire și au început să mă bată. Pierdeam sânge pe nas, gură și urechi, într-un târziu am leșinat¹⁰.

Iată ce ne spune un țăran din satul Falkenhain:

Milițianul polonez a venit la mine și mi-a spus: “Omul german zice că ai radio”. I-am răspuns, “Germanul spune minciuni”. Polonezul a

început să mă lovească. Mi-a dat câteva șuturi în burtă, m-a arestat și dus la... comenduirea poloneză. M-a interogată ore în șir, voind să afle unde am ascuns obiectele de valoare. M-au lovit peste cap, peste gură, șuturi fără număr în burtă. Am fost închis într-o celulă atât de mică încât nu puteam sta decât în picioare, sau așezat pe podea, fără să mă pot lungi pentru a dormi¹¹.

“Eram înghesuiți ca animalele”, declară un prizonier din Trebnitz. “Puricii și păduchii mișunau prin cârpele murdare, pe care dormeam. Noaptea eram în așa hal prada lor încât abia apucam să dormim. Degeaba încercam să îi prindem, întrucât era întuneric în celulă. În fiecare celulă era o căldare – pentru a ne ușura. Putoarea căldării era oribilă. Gardienii și milițienii sufereau de plăcerea bolnăvicioasă de a ne chinui, bătându-ne cu pumnii, cu șuturile, lansând câinii pe noi. Se amuzau teribil când unul dintre prizonieri era mușcat de câinii”¹².

Când au început « interogatoriile », multe ședințe de tortură au fost consacrate descoperirii locurilor unde Germanii îngropaseră aurul, argintul și bijuteriile imaginare, din capetele Polonezilor. Toate metodele posibile erau utilizate pentru a-i face pe Germani să sufere: zdrobirea testiculelor, așchii de oțel înfipte sub unghiile de la mâini și picioare, fierul înroșit în foc, șuturi și lovituri violente¹³. Pentru acoperirea urletelor victimelor, care se auzeau în stradă, aparatele de radio și megafioanele funcționau la maxim¹⁴. Supraviețuitorii sadismului călăilor nu aveau altă soluție decât ruga, pentru ca suferința lor să ia sfârșit. De cele mai multe ori suferința nu s-a sfârșit, sute și sute de victime trebuind să suporte, iară și iară, oroarea torturilor¹⁵.

“La orele 10⁰⁰ au început un nou interogatoriu”, își amintește un bărbat, bătut și torturat de mai multe ori până în pragul morții.

Mă dezbrăcau și mă culcau pe o bancă, după care îmi aplicau aproximativ 70 de lovituri de bici. Când încercam să mă scol primeam bice pe față și șuturi în burtă.... La terminarea biciuirii eram din nou întrebat: “Nici acum nu vrei să spui unde ai ascuns obiectele de valoare?” Eu răspundeam: “Nu am ascuns absolut nimic”. Atunci începea a doua parte a torturii. Eram culcat și legat pe burtă, cu gamba îndoită în sus, iar unul dintre călăi începea să îmi zdrobească degetele de la picioare între două ciocane, până ce oasele deveneau o pastă¹⁶.

Când o formă de sălbăticie nu mai funcționa sau pur și simplu călăii se plictiseau, atunci treceau la alta¹⁷. Cu cuțitele și baionetele, tinerii călăi tăiau svastici în pielea victimelor, care urlau îngrozitor. Când acestea leșinau, erau reanimate cu apă rece, apoi tortura continua¹⁸.

Nimeni nu scăpa de tortură. Infanteriștii ce supraviețuiseră anilor de război, credeau că au văzut toate ororile posibile. Curând ei descoperiră că nu văzuseră totul. Unul dintre acești soldați povestește iadul prin care a trecut după « eliberarea » democrat-populară și sovietică:

Împreună cu tata, am fost închiși în aceeași celulă... Întâi l-au luat pe tata. Am auzit pe unul strigând: “Jos pantalonii! Lungește-te bestie”. Auzeam loviturile pe trupul lui, grosolăniile călăilor, urletele și gemetele, înjurăturile etc. Tremuram de indignare. Nu puteam

suporta ideea că Polonezii îl torturează pe tata, ce avea vârsta respectabilă de 68 de ani. Am mai auzit un geamăt slab, apoi liniște... Ușa s-a deschis și o voce a strigat: "Hai bestie! Fiu de curvă! Mișcă, vită! Jos pantalonii!" Înainte de a înțelege ce au de gând să îmi facă, cu mutrele lor de brute, cei patru vlăjgani m-au înșfăcat, mi-au tras pantalonii jos și m-au lungit pe o bancă... Apoi au început a-mi biciui pulpele, fesele, spinarea. Îmi mușcam buzele pentru a nu striga, căci eram decis să nu dau bestilor satisfacția de a vedea cât sufăr de pe urma lor. Mă suceam cum puteam, ca un vierme într-o tigaie... Apoi am leșinat¹⁹.

Fără întrerupere, zi și noapte, sadismul continua. Megafoanele urlau la maxim, acordeoanele cântau. Asta era semnul că oroarea este în toi. "*Cum le auzeam, știam că tortura reîncepe*"²⁰.

Nu toate crimele erau comise la secret, între zidurile închisorii. Fără a purta oficial numele de sclavi, cei ce au avut « șansa » de a evita închisorile poloneze asta au fost, și ei, nimic altceva. Mii dintre aceștia au fost închiși în lagărele de muncă forțată, din păduri și uzine, fiind exploatați până la ultima picătură de viață din ei. "*La un moment dat, de exemplu, sclavii erau relativ sănătoși, iar peste 14 zile, ajunseseră cadavre*", nota un German din Grottkau. "*Polonezii au râs când au văzut numărul foarte mare de cadavre*"²¹.

Sute de oameni mureau zilnic în lagărele de muncă forțată. Alții, milioane probabil, care se descurcaseră și rămăseseră în casele lor, au robit la tot felul de munci epuizante, fiind preveniți cu câteva clipe înainte de a fi duși cine știe unde.

"*Orice milițian polonez... avea dreptul de a aresta Germanii pe stradă, când mergeau la biserică, de exemplu, de a-i ridica și duce oriunde, pentru a-i sili la muncă*", comunica un observator²².

"*Încadrați în lungi coloane de criminali suspecti, am fost duși în oraș*", își amintește Joseph Buhl, un fotograf din Klodebach. "*Ajunși în piața centrală a orașului, totul s-a petrecut ca pe vremea comerțului cu sclavi, din Evul Mediu. Am fost examinați ca orice marfă de vânzare*"²³.

Zilele și săptămânile treceau. Polonezii, bărbați, femei și copii, migrau în Germania orientală, îndepărtându-i pe vechii locuitori ai acesteia, înstăpânindu-se peste casele și bunurile lor. "*Fiecare casă era obligată să primească mai multe familii*" [de Polonezi], continuă Joseph Buhl. "*Aceștia ocupau cele mai bune camere, însușindu-și mobilele noastre și chiar hainele de pe noi*"²⁴.

Deși expropriate sau furate, casele încă erau supuse raidurilor hoțști, în orice moment.

După cum scrie o femeie din Liegnitz, "*Germanii erau obligați să își deschidă dulapurile, șifonierele, sertarele, iar Polonezii se serveau, spunând: « Totul este al nostru ». Dacă îi apuca fantezia să își însușească vreun pat, saltea sau orice altă mobilă, a doua zi un camion se opera în fața casei și totul era încărcat în el*"²⁵.

Joseph Buhl continuă:

Orice semn german, tot ce amintea Germania trebuia să dispară. Numele de locuri germane fură getbegetnizate, polonizate. Pe stâlpii indicatori apărură inscripții în poloneză. Dacă primeai vizita cuiva, din altă localitate, acesta nu se putea orienta fără probleme... Școala noastră devenise poloneză. Copiii noștri nu li se permitea să iasă pe stradă. Bandiții, bețivii, « drojdia » poloneză era încurajată să insulte, să lovească Germanii, inclusiv copiii, în orice situație, cu orice ocazie, pe drum, de exemplu, către locul sclaviei numită muncă. Germanii nu aveau dreptul să se plângă. Eram la discreția absolută a drojdiei sociale poloneze²⁶.

În zona rurală, Polonezii însetați de pământ se dezlanțuiră și ei, confiscând bogatele ferme nemțești. Iată ce povestește un martor:

Trei milițieni apărură la fermă și spuseră agricultorului: “În cinci minute plecați de aici. Casa, pământul și toate celelalte aparțin unui agricultor polonez!” Apoi rămaseră cu ceasul în mână și numără minutele. Dacă, la capătul celor cinci minute, agricultorul și familia lui nu părăseau ferma, milițienii polonezi îi atacau cu bâtele și îi scoteau din curte. Apoi agricultorul polonez se instala și lua totul în posesiune²⁷.

Alți Polonezi, mai prudenți, furau nu numai fermele, ci și fermierii, ca sclavi pe propriile lor gospodării. “Acum eu sunt proprietarul, iar tu, Hitler ce ești, la muncă!” — lansă un astfel de uzurpator bietului German, ajuns sclav pe propria sa fermă²⁸. În curând, concluzionează Joseph Buhl, “*totul le aparținea lor..., munca, robia, fiind singurele lucruri pe care nu ni l-au luat*”²⁹.

“*Luându-și nasul la purtare în mod incredibil, Polonezii au început să comită tot mai multe excese contra Germanilor*”, declară un agricultor din Pomerania. “*Ne-au gonit noaptea din paturile noastre, ne-au bătut, ne-au purtat zile întregi pe toate coclaurile, ne-au închis. Pe când dormeam, hoardele de Polonezi beți pătrundeau în casele noastre, familiile germane fiind obligate să plece imediat, să lase totul în urmă, fără să miște ceva din loc... Condițiile noastre de viață au devenit din ce în ce mai catastrofale*”³⁰.

După cum concluzionează o femeie din Silezia, “*nicio altă posibilitate nu aveau Nemții, decât să își părăsească pământurile, casele și bunurile, pentru a muri de foame*”³¹.

Zeci, sute de mii, foarte mulți Germani și-au părăsit chipurile în mod « voluntar » casele și pământurile, emigrând către Vest, fără vreun obiectiv clar în mintea lor. În ciuda terorii și a torturii, mulți dintre ei au făcut față acestei situații imposibile. Numeroși Nemți din Germania de Est au demonstrat o tărie de neclintit și au traversat acest uragan apocaliptic, presupunând, poate cam naiv, că în condițiile respective nu putea să existe un și mai rău, că situația nu putea decât să se amelioreze. Soarta Germanilor fusese decisă, la Potsdam, de cei « Trei Mari » ai secolului XX³².

Detaliile variau de la o regiune la alta. În ziua și la ora fatidică însă, nicio eroare nu era posibilă, în materie de hoție, lăcomie și

sălbăticie poloneză. Sticlele sparte și porțile doborâte arătau victimei ce înseamnă democrația proletară: că ferma și casa trebuie părăsite în treizeci, zece sau chiar cinci minute.

“*Cu sânge rece și cinism, ni se spunea că trebuie să părăsim imediat casa noastră*”, își amintește un German. “*Unii dintre ei întorseseră camerele cu susul în jos. Ne-au spus că fiecare dintre noi poate lua o pătură. Atunci, în mare grabă, am ascuns două perne, într-o pătură. Ofițerul polonez, ce dirija evacuarea, alerga de colo-colo, pe scara centrală, bătându-și cismele cu biciușca. Controlându-ne înainte de a pleca, el descoperi cele două perne și spuse scurt: « Pe astea le lăsați. Nouă, Polonezilor, ne place să punem capul pe perne molcuțe!*»³³.

“*Am fost stupefiat*”, recunoaște Heinrich Kauf.

Soția mea era la pat, din ajun, căci tocmai se născuse fata noastră. Eram la capul ei, nu știam ce s-ar putea face. M-am dus să-l văd pe primar, care mi-a spus: “Lasă nevasta în casă și pleacă cu ceilalți copii...” Când m-am întors acasă, miliția poloneză, care deja sosise, mi-a strigat cum m-a văzut: “Pleacă imediat!”. Atunci am chemat-o pe vecina mea, Doamna Dumel, cu care am pregătit caii și căruțele. Împună cu fetița abia născută, mi-am instalat soția cu pat cu tot într-o căruță. În marea mea grabă am uitat să iau cele necesare celorlalți copii³⁴.

Pe când milițienii așteptau cu ceasul în mână, stăpânii casei, în frenezia lor, alergau de colo-colo, încercând să adune puținul care li se permitea.

“*Mi-au dat numai zece minute*”, își amintește o femeie în vârstă. “*Abia am avut timp să-l cobor în josul scării pe nepotul meu, în vârstă de un an. Când am vrut să urc din nou, în camera mea, pentru a-mi lua paltonul, Polonezii nu m-au mai lăsat, spunându-mi că cele zece minute au trecut*”³⁵.

“*Mai aveți șapte minute. Șase minute. Cinci minute. Patru*” – strigau Polonezii nerăbdători³⁶.

Pentru cei ce depășeau limita de timp, bicele și bâtele intrau imediat în funcțiune. Chiar și atunci când erau deja în stradă, pe drumuri, victimele încă erau percheziționate³⁷. Iată ce povestește Isabella von Eck:

Întrucât aveam 75 de ani, m-au pus în șaretă, cu două femei pe moarte și două fetițe, una de zece, cealaltă de 12 ani, ambele suferind de boli venerice. Niciuna dintre noi nu putea merge. În fața curții, ofițerul polonez m-a biciuit, obligându-mă să dezbrac cojocul. Un soldat s-a urcat în șaretă, mi-a rupt hainele de pe mine, cămașa, până a găsit gentuța cu bijuteriile. Le-a confiscat imediat. Bani germani, de hârtie, mi i-a aruncat la picioare. Pe timpul acestor percheziții revoluționare, bărbații și femeile erau zvântați în bătai, de parcă le trebuia sângele nostru. Fețele bieților oameni erau numai cucuie și vânătăi, ochii le erau plini de sânge³⁸.

“*O Poloneză mi-a confiscat ghetele, pe care le păstrasem săptămâni întregi, în picioare, pe când dormeam...*”. O altă bunică suspina, lângă mine. “*Părul îmi atârna alandala, căci Rușii îmi confiscaseră agrafele, acele de păr, pieptenele, totul – pentru balabustele lor... De șase ori mi-au percheziționat vaginul, anusul, în căutare de bijuterii*”³⁹.

“Milițienii polonezi călare îmbrânceau oamenii, îi biciuiau” – scria un martor dintr-un orașel de lângă Breslau. “Locuitorii din Zobten erau aliniați în piața din fața primăriei, fiecare cu câteva pachete, conținând efectele personale. Femeile și copii jeleau. Figurile bărbaților exprimau o profundă disperare. Polonezii pocneau din bice, urlau, comandau, biciuiau oamenii obligați să rămână în poziție de drepti, în piață”⁴⁰.

“Față cu falimentul generațiilor precedente eram paralizați”, murmura Regina Shelton, pentru ea însăși. “Aceste generații stăpâniseră pământul pe care călcam, îl sfințiseră cu sudoarea și sângele lor. Cum poate fi dezrădăcinat un popor, dat la o parte, ca o epavă? Cum este posibil așa ceva? Dintr-o trăsătură de condei, o nouă linie este trasată pe hartă, iar noi ajungem ca frunzele, în bătaia vântului”⁴¹.

Iată ce spune un martor din Gruenberg: “Pe când, într-o coloană fără de sfârșit, locuitorii își părăseau orașelul, soldații polonezi au năvălit peste ei, i-au lovit și biciuit cu o turbare demențială... Lipsiți de tot ce fusese al lor, deposedați de ultimele lor bunuri..., bieții oameni erau în ploaie și în bătaia vântului, fără acoperiș deasupra capului, neștiind unde își vor putea găsi un nou adăpost”⁴².

Din fermele țărănești, din sate, orașe, din toată Germania de răsărit a început cel mai mare marș al morții din Istorie. Mutilați, înfometați, bolnavi, slăbiți, despuiți de casele și de hainele lor, milioane de oameni erau sortiți a căpa într-o lume ostilă, plină de ură, de fanatism ideologic. În afară de cei valizi, reținuți ca sclavi, pe propriile lor ferme sau la locurile lor de muncă, în afara femeilor destinate curviei învingătorilor, unsprezece milioane de Germani sunt pe drumuri, fără țintă precisă, fără să știe unde, când și ce anume îi va opri.

“Prin conduita lor sângheroasă și barbară, Polonezii ne-au ușurat plecarea din casele noastre”, mărturisea Joseph Buhl. În aceste condiții, “plecarea a fost aproape o bucurie”⁴³, cel puțin pe moment.

“Aproape”, dar nu chiar! Pe când lungile coloane de mizerie se îndreptau spre Vest, mulți dintre mizerabilii deposedați știau, precum Anna Kientopf, că nu-și vor mai vedea niciodată casele strămoșești. “Am rămas printre ultimii din coloană, am avansat cel mai încet. Mi-am întors ochii către fermă, pe care o vedeam pentru ultima oară, în acest amurg. Era vechea fermă unde mă născusem, unde părinții și bunicii trăiseră și munciseră, fiind îngropați, în cimitir... Oile și vacile pășteau liniștite... Cine le va mulge oare în seara asta, în zilele următoare?”⁴⁴.

“Oriunde priveai pe șosele”, nota Isabella von Eck, “vedei coloane mizerabile, roabe împinse de femei, încărcate cu bagaje, sugari, bătrâni și bolnavi printre sarsanalele pe roți”⁴⁵.

Dacă milioane de refugiați fuseseră mânați pe picioarele lor, alte zeci, poate sute de mii de oameni au fost expulzați pe căile ferate – ne spune Regina Shelton:

Mărfarul este gata. Ușile deschise ale vagoanelor ne invită în spațiul sombru. Trenurile se întind pe kilometri, dincolo de peroane. Multe vagoane sunt pline. Milițienii umblă printre noi, ne numără într-una, pentru a umple vagoanele la maxim. Puțin le pasă că nu ne vine să urcăm în golul întunecos și inospitalier al vagoanelor, în al căror spațiu cavernos, din loc în loc, se vede câte o mână de paie murdare. Odată atinsă cota prevăzută pentru vagon, ni se ordonă să etalăm paiele. Bagajele sunt îngrămădite către pereți, fiecare familie încearcă să își încropească un cuib al ei. Norocoșii au nimerit la capetele vagonului, mai departe de ușă și de frig.

Apoi, pe peronul aproape gol, nu rămân decât milițienii, care închid din exterior ușile culisante ale vagoanelor... Trenul se pune în mișcare. Nu avem nicio idee despre destinația lui... Mica fereastră din peretele vagonului mă atrage ca un magnet. Ocolind corpurile ghemuite sau lungite, care pe unde, mă urc peste bagaje și mă apropiu de fereastră, pentru a vedea o ultimă oară locurile și peisajele cunoscute⁴⁶.

Peste numărul celor ce călătoresc pe cale terestră, alte zeci de mii de Germani sunt îngrămădiți pe vapoarele și platformele plutitoare care circulă pe râuri și pe canale.

Refugiații sunt asaltați și jefuiți de bandele de Ruși, Jidani, Țigani și alte « persoane deplasate », ce merg în direcție opusă. Polonezii ce abia au ocupat satele și orașele pe unde trecem, așteaptă și ei, în lungul cozilor, pentru a se aproviziona cu ce se nimerește. *“Civili polonezi erau aliniați pe cele două extreme ale drumului, iar refugiații ce treceau printre ei erau sistematic loviți și despuiați de orice”*, declară una dintre victime⁴⁷.

În multe cazuri, cei închiși în vagoanele pentru animale, erau și mai vulnerabili – după cum notează Maria Popp:

Bandele de cheflii atacau trenul. Doi plecau, trei veneau ! Trenul oprea des, permițând bandelor să jefuiască tot ce se putea jefui. Nimeni nu era la adăpost de acești tâlhari. În orice vagon erau cam 70-80 de persoane, fiecare fiind percheziționată separat, în căutarea oricărui obiect de valoare, a banilor de orice fel. Dacă jefuitorii le găseau pe gustul lor, refugiații trebuiau să cedeze hainele de pe ei, încălțările din picioare. Dacă cineva refuza, era bătut până ceda ce i se cerea... Puțini dintre noi erau capabili să vadă clar, să facă față acestor situații. Nimeni nu putea, nu îndrăzne să-i ajute pe cei slabi, unii chiar muribunzi... Cârjele erau smulse din mâinile ologilor. Unul dintre aceștia a fost bătut până la moarte. Nu voi uita niciodată strigătele lui⁴⁸.

“În tot timpul călătoriei”, povestește unul dintre refugiați, *”Polonezii continuau să ne fure, ziua ca și noaptea. Am văzut un Polonez lovind-o pe stareță, pentru că aceasta nu voia să îi cedeze singura ei valiză”*⁴⁹.

În timp ce unii furau, alții violau. Multe femei au fost violate de treizeci de ori, sau chiar mai mult, în timpul acestei călătorii. *“Femeile ce au încercat să reziste au fost ucise”*, spune un martor îngrozit. *“Un milițian polonez a luat un copil de picioare și i-a zdrobit capul de un stâlp, pentru că a plâns pe când el îi viola mama”*⁵⁰. Când se opreau pentru a înnopta, cei ce mergeau pe jos

erau obligați să doarmă fie în hangarele goale de pe acolo, fie în pădurile sau locurile virane din apropiere. *“Nici acolo însă, Polonezii nu ne lăseau în pace”*, gemu o victimă⁵¹ – se deplasau printre refugiați, îi asaltau, îi furau, le violau femeile.

“Șareta ne-a fost jefuită, pe timpul nopții, de către Polonezi, care au furat tot ce au dorit”, declară Heinrich Kauf, a cărui soție născuse în ajun. *“A doua zi ne-am continuat călătoria, reușind să îmi scot soția din sat într-o altă șaretă, pe care am tras-o cu mâinile mele. Abia ieșisem din sat când o Poloneză veni și se înstăpâni pe lenjeria de pat și salteaua femeii mele lăuze”*⁵².

Ca mulți alții, Kauf a fost jefuit de toate bunurile lui, inclusiv mijlocul de transport de care dispunea.

Un vagabond scrie următoarele: *“Am văzut o șaretă trasă de șase copii, nu de un cal. O femeie gravidă împingea și ea, din spate. Bătrânele de șaptezeci de ani trăgeau cu nădejde șaretele de mână. Călugărițele din Ordinul Milosteniilor erau înhămate la șarete sau căruțe. Venerați de credincioși, preoții catolici se chinuiau și ei pe drumuri, printre credincioșii din parohiile lor; trăgeau și împingeau căruțele, din toate puterile lor”*⁵³.

Oricât de lent și de apăsător a fost fiecare kilometru, coloanele de refugiați au continuat să avanseze, căci moartea și nenorocirea îi pândeau pe cei ce întârziu. Bătrânii și bolnavii erau primii care mureau, iar cadavrele lor scheletice zăceau cu miile la marginea drumului. După aceștia urmau copiii foarte mici și noii născuți.

“Sugarii suferă cel mai mult...”, arată un observator dintr-un tren de refugiați. *“Lipsite de lapte, mamele erau incapabile să-și hrănească copiii; văzându-i cum mor, sub ochii lor, înnebuneau de disperare. Astăzi, patru dintre aceste mame au început să urle, nu alta; ieșite din minți, mamele disperate au fost legate, pentru a le împiedica să își facă rău singure, sau să îi zgârie cu unghiile pe cei din jur”*⁵⁴.

Cineva scrie în jurnalul său: *“Tinerii căsătoriți împingeau landoulul cu o cutie de carton. Mi-au spus « copilul nostru este în cutie. Îl ducem la groapă. Pe celălalt copil l-am îngropat acum o săptămână. Amândoi au murit de foame » Nu aveam hrană, nici medic, nu avem medicamente!”*⁵⁵.

Speranța refugiaților creștea pe măsură ce se apropiau de râurile Oder și Neisse. Odată ajunși la râurile ce formau noua graniță dintre Polonia și Germania, mulți refugiați credeau că necazurile lor se vor sfârși. Din păcate, cum au atins aceste ape, bieții oameni au înțeles că sunt în fața celei mai grele etape din odiseea lor. Pentru soldații și civilii polonezi din lungul frontierei, asta era ultima șansă de a face rău Germanilor, atât de detestați. Niciunul dintre ei nu a pierdut această șansă. Pentru o ultimă oară, puținul ce rămăsese refugiaților fu aruncat la pământ, furat sau distrus. O ultimă oară, femeile au fost trântite la pământ,

percheziționate minuțios în vagin, unde se credea că ascund obiecte de valoare. O ultimă oară, victimele au fost obligate să meargă în patru labe, să pască iarba, să mănânce excremente. Cei ce ezitau sau refuzau erau uciși⁵⁶.

Oroarea și haosul acelor zile au fost redată cu mult suflet de către Anna Kientopf:

A trebuit să trecem printre două rânduri de soldați polonezi. Mulți dintre noi au ieșit din coloană, încercând să se depărteze, cu șaretele și cu ce le mai rămânea, prin fermele din jur, pe autostradă. Nimeni nu știa ce ne așteaptă, dar nu ne puteam gândi decât la ceva rău. Oamenii au refuzat să se supună bandiților izolați ce încercau să rețină fetele tinere, de exemplu. Mamele își luau fetele de gât și plângeau împreună. Soldații au încercat să smulgă fetele cu forța, dar nu au reușit. Atunci au început să lovească oamenii cu paturile armelor, cu bicele. Țipetele celor biciuți se auzeau până departe...

Soldații cu bicele lor veniră și la grupul nostru. Aveau fețele roșii. Ne-au ordonat să ieșim din coloană, să mergem către fermele din jur. Else și Hilde Mittag începură să plângă. Le-am spus: « Veniți. Nu are rost să ne opunem. Ne vor bate până la moarte. Vom încerca să scăpăm mai încolo, cum s-o putea ». Rușii erau pe aproape – se amuzau și râdeau cu cinism. I-am implorat să ne ajute. Au săltat din umeri și ne-au făcut semn că Polonezii sunt șefii. Când totul părea pierdut, am văzut un ofițer superior polonez. I-am arătat cei trei copii și l-am întrebat ce putem face... Mi-a răspuns: « Mergeți pe autostradă ». Ne-am înhămat la șaretă și am șters-o cât mai repede posibil. Șaretele trase de oameni blocau circulația... Din sens contrar veneau camioane cu soldați, conduse de Ruși, care au forțat trecerea printre noi... Am fost din nou oprite... Patru soldați polonezi încercau să separe o fată de părinții ei, care se agățau cu disperare de copilul lor. Polonezii au lovit părinții cu paturile armelor, mai ales pe tatăl fetei. Aproape leșinat, polonezii l-au târât pe acesta la marginea drumului și l-au aruncat în șanț. Omul a căzut, iar unul dintre Polonezi a tras în el o rafală, cu pistolul mitralieră. S-a făcut o liniște de moarte. Apoi, după câțva timp, nu am mai auzit decât strigătele disperate ale celor două femei, mama și fata. Ambele s-au aruncat peste omul ce trăgea să moară. Cei patru criminali au dispărut în pădure. În final, când am plecat, nu se mai auzeau decât plânsetele celor două femei. Din respect pentru durerea lor, nimeni nu scotea o vorbă. Curând, plânsetele lor s-au amestecat cu strigătele și gemetele altora, bătuți tot pentru separarea fetelor de părinți...

Nu mai aveam de făcut decât un singur și unic lucru: să avansăm cât mai mult, să trecem Oderul cât mai curând. Nu era ușor. Mulțimea morților de pe marginea drumului arăta primejdia ce ne pândea... Am continuat să avansăm cât am putut de repede. În sfârșit, iată-ne pe podul peste Oder. Eram gata să dăm tot ce mai aveam, numai să ne vedem odată dincolo de noua frontieră. Țelul nostru imediat era să ne depărtăm de hoții și ucigașii polonezi. Când mai aveam numai șase căruțe în fața noastră, bariera s-a închis, ziua fiind considerată încheiată.

Ce se va întâmpla acum? Decepția noastră era imensă, eram la câțiva pași de bariera pe care nu aveam voie să o traversăm⁵⁷.

După încă o noapte teribilă sub ploaia ce nu a conținut o clipă, a doua zi, Anna și familia ei sau apropiat în continuare de Oder. Dincolo de furt și de violuri, unii Polonezii încercau să profite de această ultimă ocazie pentru a înhăța cât mai multe persoane valide – pentru noua sclavie democrat-populară. Iată ce ne mai spune Anna Kientopf:

Famiiliile erau dislocate fără milă. Cei capabili de muncă erau înșfăcați și duși nu se știe unde. Bătrânul Liefke spuse: “Doamne Dumnezeule, amară este viața noastră. Am peste 70 de ani. Când mama mea a murit, mi-am zis: va fi foarte dificil de acum încolo. Apoi, Hermann și Arthur au murit la război, iar eu mi-am zis din nou : va fi și mai greu! Au venit Rușii, Mongolii – care ne-au furat totul. Mi-am zis din nou că asta este lovitura cea mai grea dintre toate. Ceea ce îndurăm acum este însă și mai dificil, simt că nu o voi duce mai mult. Dacă nu ar fi Anna și cei doi micuți, m-aș sinucide”⁵⁸.

Ne mai putând să îndure tortura zilnică, mulți refugiați s-au sinucis pe noua frontieră, Oder-Neisse. “*Singurul lucru pe care mi l-au lăsat este această frânghie, cu care mă voi spânzura înainte de sfârșitul zilei*” – se jură un bărbat ce nu a mai putut suporta⁵⁹.

Înebuniți de groază, unii refugiați au încercat să evite oroarea de pe pod, traversând râul prin propriile forțe, ceva mai în josul lui. Grănicerii polonezi i-au împușcat însă pe toți. “*De ce nu ne duceți într-un abator, ca pe o turmă de vite, să ne ucideți acolo pe toți, cu mitraliera?* – plângea o femeie ajunsă la capătul nervilor⁶⁰.

“*Pe când traversam podul, ne-au furat și ne-au biciuit*”, își amintește o victimă. “*Copiii urlau, adulții epuizați s-au prăbușit, unii au murit și au fost părăsiți la capătul podului. Alții au căzut în apele reci ale lui Neisse, Polonezii făcându-se că nu văd nimic. Ne-au condus fără milă dincolo de pod*”⁶¹.

Anna Kientopf continuă:

În acel moment am crezut că greul a trecut. De cealaltă parte a râului erau însă Rușii, cu șepcile lor verzi, inclusiv Rusoaice în uniformă. Am fost din nou controlați, bagajele ne-au fost deschise și răsturnate. Mulți au pierdut ultimele obiecte de valoare, pe care le mai posedau. Mie mi-au luat verigheta, pe care, fără să îmi dau seama, o pusesem pe deget, la locul ei. A trebuit să ne adunăm în grabă catrafusele și să părăsim cât mai repede posibil podul de peste Oder. Ne-au condus fără milă pe terasamentul de alături⁶².

Pentru bieții refugiați, primul indiciu că totul merge din rău în și mai rău fu că ajunși pe malul de Vest al liniei Oder-Neisse, dădură peste alte zeci de mii de Germani ce încercau să atingă malul de Est al acestei linii. Din cauza protecției aproape inexistente de care beneficiau în propria lor țară învinsă și distrusă de război, într-o Germanie plină de refugiați veniți de peste tot, bântuită de foamete și de abuzurile învingătorilor, de violurile galopante și de sclavia generalizată, numeroși refugiați mai vechi, din Prusia, Pomerania și Silezia, încercau acum, pe toate căile posibile, să se întoarcă la casele lor – care, desigur, nu mai erau ale lor! Iată ce notează un martor din vremea respectivă:

“Silezienilor ce încercau să-și facă drum către Est, mulțimea le striga fără încetare: « Faceți cale întoarsă. N-are niciun rost să mergeți în fostele voastre case. Nu puteți traversa Neisse și, oricum, Polonezii vă vor lua tot ce aveți. Vă vor fura și pe voi cum ne-au furat și pe noi: Apoi vă vor arunca afară din Silezia devenită poloneză. Întoarceți-vă de unde veniți »“. Auzind acestea, cei ce doreau să se întoarcă în Silezia fură foarte tulburați. Mulți dintre ei

nu au putut crede ceea ce li s-a spus, continuându-și drumul pe care apucaseră. Totuși, alții s-au întors din drum⁶³.

La intrarea în orice sat sau oraș, refugiații înfometați ce mergeau către Vest erau întâmpinați de afișe care îi preveneau: *“Refugiații nu pot rămâne aici. Ei trebuie să își continue drumul”*. *“Mergeți mai departe!”*, spuneau alte afișe. *“Cât mai departe, spre Vest!”*. *“Foametea face ravagii la Goerlitz... Nu există hrană suficientă... Dacă nu țineți cont de acest avertisment, probabil că veți muri de foame”*⁶⁴.

Fără să fie amenințări, anunțurile de acest fel nu erau cuvinte goale, după cum o indică foarte clar un martor:

Locuitorii din Goerlitz par cadavre ambulante, palizi ca morții, cu obraji scobiți, privirea pierdută... Mulți refugiați sunt incapabili să meargă mai departe, pentru că au ajuns la capătul puterilor și sunt aproape muribunzi. Șaretele cară continuu cadavrele lor. Într-o căruță am numărat șaptespezece coșciuge, unele mari, pentru adulți, altele mici, pentru copii... Mulți oameni se prăbușesc în mijlocul străzii, de foame⁶⁵.

Neavând altă posibilitate, cu toate că și-au pierdut și speranța și forțele, refugiații continuă să avanseze către inima Germaniei. Cei ce nu se mai pot mișca, se prăbușesc și rămân la marginea drumului⁶⁶. Treptat, pentru cei mai mulți dintre ei Berlinul devine ultima speranță. Mulți cred că dacă mai există vreo speranță pe lume, aceasta nu poate fi decât la Berlin. Ajunși însă în fosta capitală, refugiații nu găsesc decât ruine fără număr, cadavre în descompunere, schelete ambulante. Singura mâncare disponibilă este iarba fiartă. Ca toate orașele și satele Germaniei, Berlinul își previne și el vizitatorii: *“Atenție, stimați refugiați! Noii sosiți nu trebuie să se instaleze la Berlin. Orice altă destinație este mai bună. Evitați să rămâneți între limitele fostului oraș. Continuați drumul către Vest”*⁶⁷.

Prea puțini luară însă în seamă aceste cuvinte... Totuși, disciplinați cum sunt, unii Germani ținură cont de ele. Iată însă ce ne spune un ofițer britanic, prezent într-o gară feroviară din Berlin, în momentul sosirii unui transport din Est:

Trenul era un amestec de vite, de camioane pline cu mărfuri, peste care oamenii se instalaseră care cum! Unii erau culcați, alții agățați de te miri ce. de tampoane, de cozile sistemelor de ventilare, de țevile radiatoarelor și alte racorduri din fontă.

Când trenul s-a oprit, un geamăt îndelung s-a auzit de la un capăt la celălalt. Vreme de câteva minute, nimeni nu a mișcat un deget. Plini de groază și neliniște, ochii călătorilor clandestini examinau oamenii de pe peron. Apoi, încet, încet, oamenii au început să miște. Toți erau paralizați de frig și de durere. Cu fețele lor albastre-violete, copiii păreau morți. Cei ce fuseră agățați de uși, ferestre sau cine știe ce, care abia își puteau mișca mâinile și picioarele crispate, făceau exerciții de dezmoțire. Mulți șchiopătau, picioarele le erau amorțite, mai-mai să se prăbușească pe peron.

Sosiții din zilele precedente se străduiau să le facă loc și îi priveau în tăcere. Foarte curând însă, peronul fu străbătut de un geamăt ce exprima decepția tuturor. Cu părul lor vâlvoi, plini de funingine și de tot felul de mizerii, oamenii se simțeau înșelați, fără să poată învinui pe cineva. Copiii erau plini de răni și se scărpinau fără încetare, bătrânilor bărboși abia li se mai vedeau ochii, toți păreau niște

toxicomani ce nu simțeau nimic, nu vedeau nimic, nu auzeau nimic. Fiecare individ părea un univers autonom și integral de disperare și de mizerie⁶⁸.

“*Murdari, cadaverici, cu toată averea într-o boceluță*”, după cum scria un ziarist de la *New York Daily News*, “toți se făceau mici și parcă se ghemuiau, când cineva se apropia de ei, de parcă se așteptau să fie bătuți, furați sau și mai rău⁶⁹”.

Fiecare tren ce se golea, conținea aceleași orori și mizerii cu care ne obișnuisem:

Soldații Armatei roșii adunară 91 de cadavre din tren, în vreme ce apropiații acestora strigau de disperare și îi plâneau pe cei morți, deja îngrămădiți în camioanele americane împrumutate, ce îi conduceau la locul inhumării, într-o groapă comună din apropierea unui lagăr de concentrare... “Multe femei încercau să ascundă bebelușii morți pe drum” – spunea un feroviar rus, ajuns responsabil peste căile ferate germane. Percheziționam cu atenție bagajele femeilor în lacrimi, pentru a fi siguri că acestea nu duc cu ele cadavrele bebelușilor⁷⁰.

Remorchere și alte mici ambarcațiuni soseau la Berlin. După cum a dezvăluit un lucrător al Crucii Roșii, un astfel de vaporăș “*conținea o tragică încărcătură : 300 de copii morți de foame pe jumătate, sosiți dintr-o casă [de orfani] din Pomerania. În vârstă de la 2 la 14 ani, copiii zăceau pe fundul vaporului, immobili, cu semne vizibile de foame cronică, suferind de râie, plini de păduchi*”⁷¹.

Acești expulzați ai sortii nu s-au împrăștiat în deșertul ruinelor Berlinului și n-au prins rădăcini printre ele, pentru a trăi câtva timp și apoi muri precum cârțițele. Cei mai mulți au rămas săptămâni și luni în găurile Berlinului, mii dintre ei murind de foame sau diverse boli⁷². Într-un singur depozit “mureau de epuizare, boală sau lipsă de hrană cam zece pe zi” – protesta responsabilul American Robert Murphy, pe lângă Departamentul de Stat American. “Iată plata, la scară mare, dar nu contra național-socialismului, ci contra femeilor, copiilor, săracilor și infirmilor”⁷³.

“Un spectacol penibil, dureros și rușinos” declară Ernst Bevin, ministrul britanic de Externe, după o vizită la Berlin. “Este cel mai teribil spectacol, care poate fi văzut”⁷⁴.

Când toate acestea fură cunoscute în Anglia și Statele Unite, milioane de oameni de rând au fost șocați, dezgustați. Deși foarte revanșarzi și sângeroși pe timpul războiului, după proclamarea păcii, Occidentali pierduseră gustul masacrării milioanele de civili, al femeilor și copiilor, al inamicului învins.

“Continuă tentativa deliberată de exterminare a milioane de Germani, prin exproprierea locuințelor, privarea de hrană, agonia lentă și moartea”, avertiză influentul filosof britanic Bertrand Russel, în ziarul *Times*, din Londra. “Nu este vorba de un act de război. Totul de desfășoară în cadrul unei politici deliberate, chipurile de « pace »”⁷⁵.

“*Amploarea acestui abator uman și condițiile în care sunt asasinați milioanele de oameni, sunt fără precedent în istorie*”,

declară Anne O'Hare Mc-Cormick, în ziarul *New York Times*.
”Văzând aceste orori cu proprii lor ochi, nimeni nu poate nega că
este vorba de o crimă calificată și deliberată contra omenirii”⁷⁶.

Austin J. App, un universitar american se arată la fel de
indignat:

Fiecare ar putea trimite o scrisoare președintelui Truman și o alta
către senatorii noștri, implorându-i să nu facă din Statele Unite
partenerul celei mai mari atrocități de masă din întreaga istorie?
Calificarea de cea mai mare atrocitate de masă, înregistrată vreodată
de istorie, nu este o simplă retorică și nu revine la ignorarea istoriei.
Dimpotrivă. Acesta este adevărul laconic, lapidar, strict.

A decupa trei sau patru provincii dintr-o țară, a jefui și despuia
nouă milioane de oameni de casele și de fermele lor, vacile și
mobilele lor, ba chiar și de hainele de pe ei, a-i expulza apoi ”de pe
pământul lor, pe care l-au locuit vreme de 700 de ani”, fără nicio
deosebire ”între vinovați și nevinovați”... a-i izgoni ca pe niște
intruși indezirabili, la dracu în praznic, fără protecție, înfometăți, fără
acoperiș, reprezintă o atât de enormă atrocitate încât istoria nu a
înregistrat alta mai mare⁷⁷.

Aceste proteste și presiunea asupra conducătorilor occidentali
erau semne încurajatoare, arătând că martirizarea și diabolizarea
Germaniei, foametea, suferințele fără număr, genocidul impus
unui întreg popor aveau să se sfârșească. Din păcate, în momentul
când au fost cât de cât cunoscute, ororile și crimele contra
omenirii, comise de aliați, mai ales în timp de pace, erau, în bună
măsură, un fapt împlinit. Morții nu puteau fi înviați. Dintre cele
unsprezece milioane de expulzați și de aruncați pe drumuri din
Prusia, Pomerania și Silezia, se estimează că cel puțin două
milioane muriseră deja, majoritatea femei și copii. La fel de oribil,
dar mai puțin cunoscut, este faptul că peste un milion de Germani
au pierit cu ocazia expulzării, abuzurilor și curățirii etnice din
țări precum Ungaria, România, Iugoslavia sau Bulgaria. Între
altele, se estimează că patru milioane de Germani din Germania
au fost deportați ca sclavi ai comunismului, în Rusia, șansele lor
de supraviețuire fiind mult mai mici decât cele ale sclavilor
rămași în spațiul german⁷⁸.

După cum era de așteptat, ipocriții conducători occidentali,
Winston Churchill și alți organizatori și făptuitori ai acestui
genocid, au mimat o surprindere demnă de feciorelnicia de bordel
– mai ales când acțiunile lor teroriste au ieșit la iveală, de
exemplu în Germania de Est. Chiar și atunci însă, acești ipocriți
criminali, curve bătrâne și înrăite, au continuat să ascundă opiniei
publice foametea deliberată și teroarea generalizată organizate de
ei în restul Reichului german dezmembrat, înrobite și martirizate, și
el, chiar dacă mai cu perdea !

Nu s-a spus nimic, de exemplu, despre miile și miile de camere
de tortură din penitenciarele aliate din toată Germania, plus
Polonia și celelalte țări ale Imperiului sovietic, din Europa de Est.
Nu s-a spus nimic despre masacrarea, sub diverse pretexte, a
zecilor de mii de membri ai partidului național și socialist german,
a trupelor SS, mai ales în rușinoasele lagăre de exterminare,
conduse de generalul-gâde Eisenhower. Practic, considerând

realitatea în ansamblul ei, mult mai mulți Germani au murit, probabil, în primii doi ani de « pace mincinoasă », de după 1945, decât în toți cei aproape șase ani de război⁷⁹. Nu întâmplător, magazinul *Times* vorbea pe față de “pacea cea mai groaznică, oribilă și terifiantă din întreaga istorie”. Totuși, ceea ce magazinul american a uitat să sublinieze este că înaintea celei mai groaznice, oribile și terifiante păci din istorie a avut loc războiul cel mai groaznic, oribil și terifiant pe care l-a traversat omenirea.

Ca și psihopatul, înrăitul și bețivanul Winston Churchill, alte personalități, ce jucaseră un rol important în organizarea genocidului și atrocităților aliate, au început să se distanțeze de acestea. Când? Când detaliile infamiilor lor au început să iasă la lumină. Când opinia publică a aflat amănuntele distrugerii Dresdei, când s-a făcut lumină în privința bombardamentelor teroriste aliate. De exemplu, comandantul R. A. F., mareșalul-măcelar și călău Arthur Harris a început să jalească spunând că el executase « ordinele primite » de « sus ». Nemții executaseră și ei ordine, primite tot de « sus ». Până și toboșarul-apostol al violurilor sovietice, infamul infamiilor și infamiilor aliate, tovarășul jidan Ilya Ehrenburg, cel mai virulent dintre politrucii și comisarii aliați, a avut tupeul și obrăznicia specifică, tribului de Khazari, de a juca rolul mironosiștelor, al Precuratei din bordelul curvelor aliate patentate.

M-am temut că după crimele comise de invadatori în țara noastră, ostașii Armatei roșii ar putea fi tentați să regleze ei înșiși anumite socoteli. În zeci și zeci de articole am continuat să susțin că nu trebuie să cedăm în fața spiritului de răzbunare, pentru că noi suntem sovietici, nu fasciști... Au existat, bineînțeles, cazuri de violență și de jafuri, căci în orice armată există criminali, huligani și bețivi. Agenții noștri au luat însă măsuri contra exceselor... patrulele noastre au protejat populația... iar cazurile izolate de excese comise în orașele din Prusia orientală au suscitât indignarea generală... Inima mea era plină de milă [pentru victimele germane], sentimentele de răzbunare mi-au fost absolut străine⁸⁰.

În ciuda acestor proteste și tentative ridicole de a pune cât mai mult timp și spațiu posibil între actele lor criminale și ei înșiși, Ehrenburg și alți politrucii și criminali contra omenirii, dintre aliați, nu aveau, de fapt, de ce să se teamă. În spatele lor, armate de zeloși nătângi, de toate națiile, polemiști, ziariști, cinești, istorici și alte specii și subspecii, de infami intelectualoizi, s-au consacrat până astăzi mascării și disimulării crimelor aliate de război. Nu este de mirare că niciunul dintre marii criminali aliați de război, sau dintre cei de mâna a doua sau a treia, nu a fost niciodată amenințat cu vreun proces pentru crimele comise. Dimpotrivă! Autorii aliați ai atrocităților de la Nemmersdorf, Dresda, Dachau și mii de alte locuri au fost protejați pe tăcute, crimele lor fiind mușamalizate, în vreme ce, la extremitatea superioară, a super-infamiilor printre infami, generalul-gâde

Eisenhower devenea președintele Statelor Unite, iar teroriștii și criminalii, de război și de pace, englezi sau americani, au fost chipurile « înnobilați », promovați cavaleri britanici, purtători de tinichele pe piepturile lor de călăi degenerați. Popoarele mai modeste, fără pretenții la ordinul jartierelor doamnelor violate și al pruncilor uciși în burțile mamelor, au o vorbă ce trebuie amintită: nu poți face din căcat bici, și să și pocnească! Nu falsa pudoare trebuie evitată! Nu pronunțarea cuvântului « căcat » este o rușine. Rușinea omenirii ce se crede civilizată constă în faptul că, de peste șaptezeci de ani, suportă minciunile și propaganda, adică exact « căcatul » cu care popoarele au fost și încă sunt tăiate cerebralicește împrejur. Noblețea lorzilor britanici a ieșit foarte șifonată din războiul mondial și pacea banditească de după acesta ! Nu este de mirare că Imperiul bitanic a dispărut, ca și cel francez, că Anglia ca și Franța, sunt pe cale de a deveni colonii pakistaneze, nigeriene, marocane sau algeriene! Nu cumva o merită?

În acest timp, pe când adevărata justiție și vocile conștiinței omenirii erau înecate de valurile de minciuni ale adulatorilor, scriitorilor, cacademicienilor și altor mercenari ai minciunii, inclusiv printre clericii diverselor religii creștine și necreștine, o mare parte a atenției opiniei publice mondiale era dirijată către Nürnberg, unde nedemii învingători « judecau » nefericiții învinși. În orașul care altădată admirase un socialism național dintre cele mai apreciate vreodată de un popor, conducătorii germani fură acuzați, « judecați » și condamnați pe nedrept, încălcându-se regulile celei mai elementare justiții, care dăinuiau în Europa, cel puțin, de peste două mii de ani. Pseudo-justiția aliată de la Nürnberg a însemnat un regres de peste două milenii, o recădere în barbarie, de pe urma căreia omenirea încă nu și-a revenit. Acolo, la Nuremberg, au fost spânzurați niște oameni, chipurile pentru a fi planificat un război de agresiune... pentru a fi dus un război criminal... pentru crime contra păcii și a omenirii, pentru crime imaginare și, mai ales, neprevăzute de legile omenirii, la data respectivă... Putem presupune că sentințele criminale respective au fost pronunțate în mod solemn, cu o voce impasibilă, învingătorii dovedind reale capacități de actorie supra-realistă. Nu de omenie! Actoria este una, realitatea istorică alta. În general, viața nu este și nu poate fi un joc – cu sau fără scenă. Cu atât mai puțin viața istorică, viața popoarelor.

La o bună distanță de aceste triste evenimente, Austin J. App și alții ca el au privit cu indignare mascarada pseudo-judiciară și infamo-criminală, a nedemnilor câștigători ai războiului și uzurpatori ai păcii postbelice. O astfel de sinistră comedie tragică s-a jucat pe scena de la Nürnberg.

Nemții au de ce să se simtă vinovați în fața lui Dumnezeu. Ei nu au însă nici un motiv de a se simții vinovați în fața celor « Trei Mari ». Germanul care se simte vinovat în fața Aliaților nu poate fi decât un imbecil. La rândul lor, Americanii ce cred că Nemții trebuie să se simtă vinovați în fața lor sunt niște scelerati⁸¹.

EPILOG :

DESPRE ÎNVINGĂTORI ȘI DESPRE VICTIME

Încet, încet, precum particulele planetei atomizate și dispersate, printr-o explozie cosmică, ce revin, cu timpul, către centrul lor firesc de gravitație, Germania revine și ea la matcă. La un an, doi, chiar zece după război, prizonierii, sclavii germani ai secolului XX, fac primii pași pe lungul drum al întoarcerii. Contrar oceanului de mizerie și de frică ce s-a revărsat către exterior, în 1945, acum, pe calea întoarcerii, abia se văd câteva firicele de omenire martirizată, scheletică, fantomatică, zdrobită. Între timp, multe milioane de Germani au pierit în sclavie, în captivitate. Mulți dintre ei în coloniile de sclavi ale Angliei sau ale Franței. La fel de mulți în lagărele de exterminare ale călăului Eisenhower. Și mai mulți însă, incredibil de mulți, în vastul sistem penitenciar al Gulagului sovietic. Dintre cei aproape 100 000 de infanteriști germani, conduși pe jos de la Stalingrad până în Siberia, nici măcar 5000 nu și-au revăzut patria. În anumite lagăre din Siberia, rata mortalității era de șaptezeci, optzeci și chiar nouăzeci la sută. Deși rata de supraviețuire a fost mai înaltă în Occident, violența fizică și psihio-mintală occidentală a fost dusă dincolo de orice extremă imaginabilă. Când sclavii germani, deținuți în Est sau în Vest, au aflat zvonul iminentei suspendări a condamnării lor la o moarte lentă, cei mai mulți au rămas stupefiați, nu le-a venit să creadă:

”Am rămas unde eram, ca bătută în cuie. Nu am spus absolut nimic” când, în 1947, am aflat ceva despre eliberarea mea iminentă, din închisoarea americană. ”Nu mai știu cum m-am întors în celulă, cum n-am știut nici de ce m-au închis! Ajunsă însă în interior, m-am aruncat în pat și am jelit oribil”¹.

Iată ce scrie un German, sclav în Rusia:

Ziua de 12 iulie 1949 este o dată pe care nu o voi uita niciodată. Speranțele noastre fuseseră adesea înșelate. De data asta însă, era adevărat. Urma să fim eliberați, să ne întoarcem în Germania... Normal, eram încântați și excitați de gândul că o mie dintre noi urmau să fie eliberați. Ne-a fost imposibil să dormim. Totuși, în sinea noastră eram sceptici, întrucât adesea fuseserăm decepționați. Aceia dintre noi care se aflau în spitale au fost transportați la gară cu camioanele; ceilalți însă, care și ei urmau să fie eliberați, au fost obligați să meargă pe jos, escortați de militari înarmați. Practic, aceștia au fost conduși la gară ca o turmă de vite, împinși și bătuți de soldați cu patul armelor. Voia bună a oamenilor a dispărut repede, majoritatea crezând că le-a sunat ceasul. În minusculele vagoane de marfă, ce urmau să ne conducă spre casă, am fost înghesuți câte patruzeci și cinci de oameni. Fiecare a primit o bucată de pâine și una de marmeladă – rația pe trei zile. Apoi vagoanele au fost închise și zăvorâte din exterior².

În mod tragic și potrivit unui scenariu similar celui al expulzării din Germania de Est, ultima parte a călătoriei a fost adesea cea mai ucigătoare. Pentru mulți dintre prizonierii germani

bolnavi, sub-alimentați și epuizați din Gulagul sovietic, efortul fizic al unei astfel de repatrieri a fost prea mare.

”În cursul celor trei săptămâni de călătorie au murit 53 de oameni, care au fost aruncați din tren...”, după cum își amintește un amputat. *”Aproape toți eram bolnavi, sufeream teribil de diaree”*³.

”Cel mai bun prieten pe care-l aveam, originar din orașul meu natal, a murit de insolație”, ne spune un repatriat. *”După ce supraviețuiești atâtor suferințe și dificultăți, este o adevărată tragedie să mori pe drumul întoarcerii acasă”*⁴.

În mod șocant și ipocrit, aceste trenuri ale morții erau adesea împodobite cu crengi de brad, tabloul lui Stalin și drapelul bolșevic: **MĂREȚULE STALIN! SCUMP PĂRINTE! MULȚUMIM FIERBINTE, PENTRU BLIDUL DE LINTE!**⁵. Odată atinsă zona rusească a Germaniei, încărcătura agonizantă a fost descărcată. Iată ce își amintește o infirmieră din Berlin, care a întâmpinat un astfel de transport:

Aproape toți cei 800 sau 900 de repatriați erau bolnavi sau infirmi. Practic, toți erau invalizi. Cei 40 sau 50 îngrămădiți în vagoanele foarte mici, de pe drumul returului, practic toți bolnavi, au fost obligați să doarmă alături de morți. Nu i-am numărat, dar sunt sigură că am găsit peste 25 de cadavre. Ceilalți au fost duși imediat la spital. I-am întrebat pe mai mulți dintre repatriați dacă santinelele rusești sau personalul lor medical a încercat măcar să îngrijească bolnavii pe timpul călătoriei de întoarcere. Toți au răspuns « Nu! ». Între repatriați am întâlnit un singur om sănătos ..., un adolescent de 17 ani⁶.

Foarte natural, unii dintre cei ce supraviețuiseră anilor de sclavie bolșevică, erau dispuși să mai întârzie câtva timp în zona sovietică. Majoritatea însă au continuat imediat călătoria către zonele americană, britanică sau franțuzească. Tânărul Siegfried Losch a fost unul dintre aceștia:

Trenul ne-a transportat până la aproximativ trei kilometri de zona britanică. De acolo, a trebuit să mergem pe jos. Deși eram bolnavi, pe măsură ce ne apropiam de frontieră, viteza deplasării noastre sporea simțitor. După câte văzusem, știam însă că orice ofițer rus putea să ne retrimită de unde veneam...

Ajunși la frontieră, soldații ruși ne-au numărat din nou. Apoi au ridicat bariera și am trecut în Germania de Vest. A fost o ușurare pentru toți. Ne-am îmbățișat unii pe alții, mulți dintre noi plâneau de bucurie...

Nu auzisem de organizația de binefacere « Armata Săracilor ». Militanții acesteia erau la frontieră, cu un camion plin de alimente pentru noi. Ne-am pus în coloană, un singur rând, pe una din laturile camionului. Am fost surprins de rapiditatea cu care mulțimea repatriaților a putut fi organizată. Apoi, fiecare a primit câte o ceașcă de ciocolată cu lapte și un sandwich. Un sandwich adevărat, cu pâine de calitate și un cârnat tăiat felii în interior... Cârnatul a fost cu adevărat ceva de vis...

Cu lacrimi în ochi și cu foarte politicosul, la tot pasul, « vă rugăm, pe aici... », am fost invitați la bordul unor autobuze, marca *Mercedes*. În interiorul lor era cald... Aerul cald din autobuzele încălzite completa în mod fericit primirea mai mult decât călduroasă. Ne-am simțit cu toții foarte bine... ERAM LA NOI ACASĂ!!! Eram în Germania!⁷.

“Ne-au dus cu o mașină normală, la gară, nu cu camioanele”, își amintește Anna Fest, după ce ea și un prieten au fost, în sfârșit, eliberați. De către Americani! După doi ani de sclavie – pentru crima de a fi Germani. *“Călăii și torționarii americani deveniseră*

drăguți. Umblau pe vârful picioarelor. Nu ne venea să credem. Ne-au cumpărat bilete de tren. Eram pe locurile noastre. Nu ne păzea nimeni. Părea că lumea redevenise lume. Totuși, pățiți cum eram, ne era frică. Nu ne puteam deplasa prin aleea centrală a vagonului, fără să ne ținem de ceva. N-am îndrăznit să ne manifestăm prea mult. Știam că Germanii nu au dreptul la niciun fel de manifestare cu adevărat liberă. Eram așezați. Stăteam cuminți. Un cuplu mizerabil. Plângeam într-una”⁸.

După cum ne putem imagina, genul ăsta de regăsiri consta în experiențe ca de pe o altă planetă. Toată lumea, mamele, soțiile, copiii pierduseră de mult orice speranță. În consecință, apariția bruscă și neașteptată a supraviețuitorilor, bărbați sau femei, era ca și cum fantomele ieșeau din morminte. După ce trăise ororile războiului și sclavia învingătorilor, Guy Sajer găsi că prăpastia dintre trecut și prezent este aproape de netrecut.

Eram la opt kilometri de casă, de sfârșitul călătoriei, de locul unde începuse totul. Ziua era splendidă, ar fi trebuit să fiu împins de bucurie pe drumul ce mă apropia de incredibila realitate, etapă cu etapă. Neliniștea îmi stătea însă în gât, abia respiram... Dintr-o dată, corpul meu epuizat fu invadat de o sudoare ca de gheață. Disperarea cu care veneam din Siberia a fost parcă violată de o realitate pe care aproape o uitasem – realitate pe punctul de a reînvia, de a se reimpune, ca și cum crimele Aliților și Siberia n-ar fi existat. Tranziția era prea brutală... Mă învârteam ca o navă fără cârmă. Totuși, avansam către întâlnirea atât de dorită și de așteptată, de care însă, dintr-o dată, acum îmi era teamă.

Când un avion traversă câmpia însorită, la joasă înălțime, am plonjat dintr-o dată în groapa de pe cealaltă parte a drumului. Avionul ambală o clipă deasupra mea, apoi dispăru precum venise. M-am ridicat alături de trunchiul unui măr, fără să înțeleg prea bine ce se petrecuse. Mă simțeam terminat. Priveam pierdut iarba strivită de corpul meu, care se redresa la fel de tăcută ca mine... Deși nu prea înaltă, mi-a amintit stepa familiară. M-am culcat din nou în iarbă. Zorii zilei se vedeau în vârful spicelor mai înalte. Curând a trebuit să închid ochii, lumina devenise orbitoare. Am reușit să mă calmez și am adormit...

Când m-am trezit, am început pregătirile pentru sfârșitul călătoriei. Somnul durase câteva ore. Soarele se culca după deal. Am ajuns pe înserate. Era preferabil, față de strălucirea zilei. Ideea de a-mi întâlni propria familie îmi dădea o neliniște confuză. Nu vream să dau față cu vreun cunoscut... Am ajuns către sfârșitul zilei. Eram acolo unde mi-o dorisem atâta... Coboram strada ca și cum plecasem în ajun. Mi-am impus să merg cât mai încet. Totuși, fiecare pas răsună ca la defilare, parcă ar fi fost pas de paradă... Din colțul străzii, mi-am văzut casa. Inima îmi bătea atât de repede. Mă durea pieptul.

Iată că cineva apare în colțul străzii. O femeie mărunțică, cu un palton uzat pe umeri. Până și paltonul îmi este familiar. Îl cunosc foarte bine... Mama merge la lăptăreasa vecină, o fermieră pe care, de asemenea, o cunosc. De fapt, în același timp, merge către mine. Am crezut că mă voi prăbuși. Coboară liniștită, pe mijlocul străzii... Inima mi se contracta atât de puternic încât nici azi nu înțeleg cum de am rezistat. Mama trecu prin fața mea. M-am sprijinit de un zid, pentru a-mi păstra echilibrul. Un gust amar, ca de sânge, îmi umplu gura. Știam că se va întoarce în câteva minute, pe același drum. Aș fi vrut să fug, dar nu mă puteam mișca. Minutele treceau... eu tot acolo, stană de piatră.

Iat-o că reapare. Vine spre mine, din sens opus. În obscuritatea ce s-a așternut, pare mai întunecată, mai sumbră. Se apropie din ce în ce. Nu îndrăzneam să mișc, mă temeam că o sperii. Totul devenise insuportabil. Mi-am adunat întregul curaj. Îndrăzni să vorbesc...

S-a oprit dintr-o dată. Am făcut câțiva pași spre ea și mi-am dat seama că este pe punctul să cadă, Laptele putea să cadă la pământ. L-am luat în mâinile mele tremurânde⁹.

“Această experiență părea mai curând vis, decât realitate”, declară Siegfried Knappe, pe când se apropia de casa soției sale Lilo, după aproape cinci ani de la sfârșitul războiului.

Când a deschis ușa și m-a văzut, expresia ei a fost la fel de incredulă ca aceea a mamei. Credeam că inima mi se va opri în piept, din cauza supraexcitării. Am intrat și am căzut unul în brațele celuilalt. Faptul de a o simții în brațe îmi tăia răsufierea. Simțeam că mă prăbușesc. Ne agățam unul de celălalt. Amândoi sughițând în lacrimi.

Apoi i-am văzut pe Klaus și pe Alexandru, în spatele ei, amândoi în picioare. Am îngenuncheat în fața lui Klaus și i-am spus: « Bună ziua Klaus! ». El a înțeles cine sunt și, cu toată timiditatea, m-a lăsat să îl îmbrățișez. Lilo a îngenuncheat alături de Alexandru, care avea patru ani, și i-a spus: « Acesta este Tata! ». I-am spus și eu: « Bună ziua, Alexandru ». El m-a privit și a zis: « Uite că mă cunoaște! ». Lilo și eu însumi ne-am privit și am râs, dar am dat imediat în lacrimi. Ne cramponam, ne agățam unul de altul, de parcă nimic nu ne mai putea despărți de acum încolo¹⁰.

Din păcate, nu toate regăsirile au fost la fel de fericite. Mulți soldați au revenit șchiopătând sau de-a dreptul ologi, alții nu au găsit decât ruine, decât mormintele celor iubiți, adesea nici măcar asta – fără să mai vorbim de alte și alte surprize groaznice.

“Aveam mica mea căsuță”, își amintește un *Landser*, revenit după ani și ani. *“Eram bucuros să o știu în picioare! Când am sunat la ușă, s-au prezentat mai mulți Americani, noii prieteni ai soției mele. M-au întrebat ce doresc”*.

După ani de așteptare, fără niciun cuvânt, niciun semn, multe femei, ca și aceasta, au abandonat întregul lor trecut¹¹. Mii și mii dintre ele au căzut în prostituție sau concubinaj, pentru a evita foametea și a supraviețui. Reveniți la casele lor, soții s-au găsit în fața atâtor situații banale – după război! Fostele soții erau văcsuite cu smacurile Americii... Mulți au pedepsit infidelitatea cu moartea, apoi sau sinucis¹².

“Ați devenit curve nerușinate... toate...”, strigă un soldat soției sale berlineze. *“Ați pierdut orice urmă de puritate și de curățenie. Sunteți niște târfe!”*¹³.

Ca și infanteristul de mai sus, mii și mii de alți *Landseri* nu erau pregătiți să facă față adevărilor dezagreabile ale înfrângerii și ocupației democratice! În anul 1946, numai la Berlin s-au pronunțat peste 25 000 de divorțuri¹⁴.

În ciuda epidemiei de divorțuri, foarte mulți soți erau însă deciziși să se reunească și să înfrunte viața împreună. Unele femei nu s-au limitat să încrucișeze brațele și să-și aștepte soții, ci au plecat în căutarea lor. Renate Hofmann este una dintre acestea. După o teribilă odisee, peste jumătate din Germania, femeia a sârșit prin a regăsi urma soțului, într-un spital din Munchen.

Nu se vedea niciun medic. Nimeni nu mă prevenise despre arsurile soțului – pentru a fi pregătită. Privind drept înainte, am intrat pe ușă și văzui un pat, chiar în fața mea. În pat se afla cineva. Ar fi trebuit să fie soțul meu. Din păcate, el a remarcat ezitarea mea de o clipă. Cineva ar fi trebuit să mă informeze despre gravitatea arsurilor, astfel încât soțul meu să nu remarce că nu l-am recunoscut.

Am căzut unul în brațele celuilalt. Am vorbit îndelung și mi-am dat seama că avea aceeași voce, nimic nu se schimbase. Soțul meu și-a părăsit patul și a îmbrăcat un halat. Avea același fel de a merge, aceleași mișcări, aceeași siluetă. Șocul însă persista, pentru că fața nu mai era aceeași. Fața lui dispăruse¹⁵.

Oricât de amară fu reuniunea, Renate își regăsi liniștea. “*Eram din nou o familie*”, suspină femeia recunoscătoare¹⁶. Din păcate, multe femei, ce au regăsit pe cei dragi în viață, au realizat cu întârziere că ar fi fost mai bine să îi descopere morți. Abia respirând, refuzând să accepte dezastrul, Regina Shelton intră dintr-o dată în taverna satului, sperând să își regăsească tatăl.

Am văzut un personaj singuratic, îmbrăcat în ceva ce semăna vag cu o uniformă rusească. Alături de un godin de faianță, era la masa în jurul căreia se reuneau amicii la o halbă de bere și o partidă de cărți. Era așezat. Nu mișca. M-a frapat paralizia lui. Din când în când, curentul ușor ce pătrundea prin fereastra deschisă îl făcea să tremure, de parcă ar fi fost un vânt glacial. Alt semn de viață era scurgerea continuă, în colțul ochiului – scurgere ce trasa o linie strălucitoare în lungul nasului, unindu-se cu saliva ce se scurgea din gura pe jumătate deschisă. Complet chel, capul îi atârna pe piept, mâinile între picioarele întinse. La intervale regulate, de pe barba lui cădea o picătură la pământ, exact între picioare. Dacă nu ar fi această picătură regulată și, din când în când, tremuratură, ar semăna cu o statuie acoperită ici și colo de cârpe desperecheate... Ochii înfundați străluceau cu febrilitate în cavitațiile lor. Păreau de sticlă, fără de viață. Ca sperietoarea atârnată în bătaia soarelui, vântului și a ploii, silueta lui nu are nicio culoare, pielea și cârpele se amestecă într-un gri albicios, precum cenușa de fag.

Cuvintele de întâmpinare mi-au înghețat pe buze. Ce poți spune unui om plecat dintre oameni, unuia cărui instinctul, nu decizia conștientă, i-a dus vestigiile trupești acolo unde fusese cândva om întreg? Revenise aici ca porumbel călător la punctul de plecare – de unde plecase către regiuni de dincolo de coșmar. Într-o totală și irațională răsturnare a gândurilor mele anterioare, rămân pe vârful picioarelor alături de el. Mă surprinde gândul că nu aș mai vrea ca acest om să îmi fie tată...

La fel de absenți, ceilalți neputincioși sunt înghesuiți în bucătărie, neștiind cum să-l abordeze pe acest intrus dintr-o altă lume, care nu dă niciun semn că știe unde se află, că îi cunoaște. Mia m-a înnebunit aproape. Nu știe cum ar putea face față creaturii respingătoare, ce este soțul ei... Starea ei evidentă, de înfometată cronică, sfârșește prin a pune în funcțiune spiritul practic al Mieii: îi aduce un bol cu supă aburindă. Abia acum însă constată întreaga oroare: “Soțul nu mai poate mânca. Ar trebuit să-i vedeți fața, cum se cufunda în supă și o aspira, fără să folosească lingura. A continuat să încerce a o bea astfel, chiar și atunci când s-a redresat. A fost teribil!”¹⁷.

“*Doamne, Dumnezeu! Oare poate fi și mai rău?*”, se întrebă Rith Andreas-Friedrich, din Berlin.

Uneori, în plină stradă, mizeria este atât de mare încât abia te mai poți ține pe picioare. Printre Americanii inteligenți și grăsuți, în uniformele lor de ocupații bine hrăniți, soldații germani derutați și în

zdrențe par niște delicvenți capturați. Sunt prizonieri de război. Cine știe de când, de unde? Abia se țin pe picioare. Când îi vezi, îți vine să privești în altă parte. Rușinea și aspectul lor mizerabil te învăluie și pe tine... Își târăsc picioarele de parcă ar fi niște fantome sărite de pe fix. Unii sunt amputați, alții sunt mutilați, bolnavi, abandonați, pierduți. Unul, cu barba gri și uniforma în zdrențe, își sprijină fruntea de un zid ce abia se ține și el pe verticală. Își prinde capul între mâini și plânge în liniște. Trecătorii se opresc. Timizi și respectuoși, formează un cerc în jurul lui. El însă nu îi vede¹⁸.

Față de situația groaznică a patriei lor, milioane de sperați au încercat să scape cumva. Mii de tinere necăsătorite au ales calea căsătoriei de formă, părăsind Germania cu soții lor britanici sau americani. Alte mii de tineri germani s-au înscris în Legiunea străină franceză, emigrând apoi legal sau ilegal în Canada, America de Sud, Statele Unite. Pe când foarte mulți tineri sănătoși părăsesc Germania distrusă de război, prizonierii epuizați, invalizi și bolnavi continuă să se întoarcă.

Iată ce își amintește unul dintre acești prizonieri repatriați: *“Peste tot vedeai femei și copii muncind în haine peticite, examinând cărămizile, căutând printre ruine orice putea fi reutilizat. Am continuat călătoria cu trenul, privind șirul nesfârșit de orașe, sate, uzine distruse. Cele văzute mi-au tăiat respirația... Viitorul? O întreagă problemă. Fuseserăm fideli și devotați Germaniei adevărate. Învingătorii sortiseră însă morții Germania noastră iubită. Trebuia să găsim un nou sens vieților noastre amputate – de război ca și de pace. Fiecare dintre noi trebuia să lupte singur pentru el și familia lui, fără să se poată întrajutora cu alți camarazi, să se susțină reciproc”¹⁹.*

Dârzenia acestor inimiperate dar hotărâte a permis poporului german să își reconstruiască patria. Către sfârșitul anilor patruzeci, Aliații occidentali începură să deschidă ochii, să înțeleagă sensul adevărat al războiului. Ruptura inevitabilă dintre Uniunea Sovietică și Occident devenise o prăpastie. Tot mai interesați de o Germanie puternică între ei și Armata roșie, Americanii și Englezii își înțeleg nu numai crima dar și prostia de care au dat dovadă, încercând să distrugă inamicul învins. Deși mândrul popor german, de altădată, nu va mai fi decât vasalul degradat de către învingători, cu care aproape ne-am obișnuit, schimbarea de atitudine a Aliaților occidentali avea să permită acestora să își tragă sufletul, să scape de distrugerea totală, de ștergerea dintre popoarele lumii. Grație geniului și hărniciei lor, Germanii nu aveau nevoie de altceva, pentru a reconstrui totul.

Cu o voință și o energie fără precedent, Germanii s-au pus pe treabă, într-un ritm trepidant, angajați parcă în a pune cât mai multe cărămizi peste cărămizi și mortar peste mortar, între ei și coșmarul nemeritului înfrângerii care a fost verdictul destinului. Pe când bătrânii, copiii și infirmii lucrau cu aceeași ardoare ca toți ceilalți, o mare parte din dificultățile și greutatea refacerii apăsa pe femei – căci milioanele de bărbați, morți pe front sau în sclavia înfrângerii, nu puteau fi înviați.

“Ați văzut vreodată ceva asemănător? Nemțoaicele astea sunt niște femei minunate”, spunea un martor american²⁰.

“Credeam că numai în China, femeile se pot înhăma la astfel de munci”, adăugă un camarad. “Nu mi-am imaginat niciodată că Albii pot lucra în felul ăsta. Le admir curajul, priceperea și vrednicia”²¹.

Ruinele orașelor dispar ca prin farmec. În locul lor apar noi și monumentale construcții. Producția fermelor este în creștere. “Germanii fac tot ce se poate face, ajutându-se enorm între ei”, nota un vizitator foarte mirat. “Adesea vacile sunt înhămate la căruțe, femeile conduc vacile, copiii țin coarnele plugului”²².

Mutați de colo colo, pe întinsul Germaniei, Hans Woltersdorf și alți prizonieri de război contemplant spectacolul refacerii care începuse:

Oamenii ne făceau semne discrete. În ochii lor citeam voința intactă de a birui toate greutățile. Presiunile de tot felul, bolile inevitabile nu reușeau să-i doboare. Păreau terminați, din punct de vedere fizic și mental. Totuși evitau medicii și spitalele. În ciuda realizărilor supraomenești din timpul celor doisprezece ani glorioși, munceau cu aceeași ardoare și disciplină, fiecare punând umărul la miracolul economic de sub ochii noștri...

Până mai ieri, acești oameni înfruntaseră inamicii, care încălcașeră legile scrise și nescrise ale războiului, care duseseră un război terrorist contra caselor lor, a bucătăriilor, scaunelor și paturilor lor. Din această cauză, noapte de noapte, ei se refugiaseră în pivnițe, unde adesea au fost îngropați de vii, arși, asfixiați, uciși de bombe și de schije, traversând iadul sovieto-anglo-american, crimele bestiale și fără de număr, ale inamicilor fanatici, perversi, îndobitociți și lași. Multe dintre aceste crime nu le vom cunoaște niciodată, pentru că victimele au dus cu ele, în mormânt, atâtea și atâtea din cele indurate. Acum însă, acești supraviețuitori erau în picioare, la datorie, toți pentru unul, unul pentru toți, gata să muncească, să ajute, să se supună disciplinei muncii, să spere! Unii chiar păreau să fi acceptat ideea cu care învingătorii se străduiseră să îi îndoctrineze, aceea că ei înșiși sunt de vină pentru toate cele întâmplate²³.

După cum obsevă Hans Woltersdorf și după cum o vor recunoaște mai târziu trupele de ocupație, în anii de după război, nicio urmă de ură sau de spirit de răzbunare nu părea să persiste în inimile și spiritele învingătorilor²⁴. Fără să se lamenteze pe tema dezastrului apocaliptic de pe capul lor, lupta lor eroică, pentru supraviețuire, nu le lăsa nicio rezervă de timp și de energie pentru a tăia firul în patru, a face dizertații despre ceea ce ar fi trebuit sau ar fi putut să fie.

Noua deviză a Germaniei renăscute din ruinele războiului a devenit “Uitați trecutul! Numai viitorul contează”²⁵.

În mod paradoxal, pe când învingătorii nu aveau nici timpul nici dispoziția sufletească necesară pentru a privi în urmă, învingătorii s-au apucat să facă chiar ei acest lucru. Vechea propagandă contra Germaniei, vechile încercări de îndoctrinare și pocire spirituală a întregii Europe, ba chiar a lumii, au fost reluate și continuate,

după război, la o cu totul altă scară și cu totul alte mijloace. Mii și mii de cărți, zeci de mii de articole în toate limbile, toate ziarele lumii, mii și mii de filme, de conferințe și alte instrumente propagandistice de tăiere cerebrală împrejur au fost consacrate monstruoasei încercări de îndoctrinare spirituală și pocire mintală, a tuturor popoarelor, nu numai a Germanilor. Cei mai mizerabili politrucii, cei mai borfași dintre istoricii mercenari, mii și mii de ziaristi, profesori, preoți, alți și alți vătafi și arendași de opinie publică murdăresc hârtia și lumea lui Dumnezeu, insultă adevărul, omenirea și zeii din cer cu minciunile lor, niciodată dovedite cu mijloacele științei nepărtinitoare, ale buneii credințe, ale corectitudinii intelectuale. Ultimii incuți, hoții de diplome și de titluri universitare, ultimii analfabeți sau alfabrutizați din diversele guverne, ultimii cârnați de politicieni agățați de vreun fotoliu parlamentar ne freacă creierii de peste șaptezeci de ani cu minciuna gogonată că Partidul Național Socialist German și în general Nemții, numai ei ar fi vinovați, singurii vinovați ai războiului, că ei și numai ei au comis atrocități bestiale – că Americanii, Englezii și, bineînțeles, tovarășii lor Sovietici, au fost și au rămas niște îngeri, din care curge pacea ca lumina din soare! Potrivit acestor toboșari ai minciunii, potrivit acestor hahami ce ambiționează să taie, cerebralicește, întreaga omenire împrejur, adică să jidovească ceea ce iudeo-creștinismul încă nu a reușit, singurii criminali de război ar fi Germanii. Numai Germanii! Vinovăția germană ar fi ceva absolut « unic », învingătorii lor fiind, cum am spus, niște îngeri ! Îngeri cu steaua roșie în frunte! Steaua lui Stalin! Cei ce au lansat și susținut cu violență această teză, pe care încă o impun cu baionetele și cu legi scelerate, sunt exact aceia care nici măcar nu au văzut cum arată un câmp de luptă. Aproape toți cei ce au adoptat ukazul sau dogma culpabilității unice a Germanilor au avut un interes personal sau de grup, pentru a susține această aberație. Interesul acesta a fost și este politic, financiar, propagandistic. Prin el s-a perpetuat ficțiunea « Războiului Bun » a « Cruciadei în Europa », pentru a pune capăt răului absolut! Minciuni și fraze! Fraze și minciuni! Din 1945 încoace, învingătorii scuipă omenirea cu frazele și cu minciunile lor, ucigând alte și alte milioane de oameni, în alte și alte părți ale lumii!

Evident, pentru cei ce au luptat în acest război, aceste minciuni nu au avut și nu puteau să aibă vreun efect. Departe de a fi plini de ură față de foștii inamici, mulți dintre soldații și aviatorii aliați, cei care efectiv au luptat pe pământ sau au bombardat din aer, au fost printre cei mai puțini vindicativi, printre cei mai indulgenți. După ce au luptat contra Germanilor, soldații aliați au trăit alături de ei, au mâncat și au băut în rând cu Germanii, uneori au făcut curte Nemțoaicelor, s-au îndrăgostit de ele... Nimic de mirare că foarte mulți dintre acești soldați au ajuns să îi înțeleagă pe Germani, să se identifice cu ei. Mulți fură șocați să constate că foștii lor inamici nu erau diferiți de ei! Din păcate pentru ei, și mai ales pentru țările lor, cei mai mulți Englezi și Americani au

înțeles prea târziu acest lucru. Rușinați de a fi suportat ani și ani propaganda sadică și înșetată de sânge nemțesc, rușinați de a se fi lăsat manipulați și orbiți cu atâta ușurință, mulți Americani, Englezi, Francezi și chiar Ruși, de ce nu [!] au înțeles că nici național-socialiștii germani, nici Germanii în general nu au avut și nu puteau avea monopolul criminalității – culpabilitatea neputând avea sensul « unic », cu care politrucii încă vor să descriereze omenirea.

Printre adversarii vinovăției unice de război s-a înscris și cunoscuta ziaristă americană, Freda Utley. “*O atrocitate încetează de a fi atrocitate când este comisă pentru o « cauză bună », cum este a noastră?*” – întreba percutanta ziaristă în cartea ei publicată în 1949 – *Costul ridicat al Răzbumării*.

Consideram că a sosit timpul să încetăm de a vorbi de vinovăția germană. Nu există crimă comisă de Germani, pe care să nu o fii comis și Aliații. Am arătat asta cu ocazia bombardamentelor de distrugere, dar și cu ocazia exproprierii masive și a expulzării din casele lor a douăsprezece milioane de Germani, pentru vina de a fi Germani. Am arătat foametea impusă Germanilor în primii ani ai ocupației, transformarea în sclavi a prizonierilor de război, lagărele de concentrare sovietice, jaful practicat de Americani și de Ruși... Față de violurile, asasinările, jaful Rușilor și al Americanilor, de după sfârșitul războiului, față de teroarea, sclavia, foametea și tâlhăria organizată din zona orientală, față de genocidul practicat de Polonezi și de Cehi, crimele de război și crimele contra omenirii, comise de Germanii condamnați și executați la Nürnberg sunt minore, atât ca amploare cât și ca intensitate²⁶.

J. F. C. Fuller este pe deplin de acord cu acestea. Comandantul general britanic arăta că “*Vreme de cincizeci sau de o sută de ani, poate chiar mai mult, orașele în ruină ale Germaniei vor fi adevăratele monumente ale barbariei cuceritorilor lor*”²⁷.

Un alt Englez, membru al unui echipaj terrorist R. A. F., exprimă în termeni simpli dar profunzi gândul a mii și mii de soldați și de aviatori aliați, asupra căruia, fără îndoială, ei au meditat întreg restul vieții lor: “*Dacă Germanii ar fi câștigat războiul, ar fi trebuit oare ca noi să fim judecați și condamnați pentru crime de război?... Gândul acesta nu mă părăsește niciodată*”.

Cele mai multe dintre gândurile de acest fel au rămas însă strict private. De altfel, declarațiile publice ale Fredei Utley, ale generalului Fuller și ale altor cătorva curajoși au fost înecate de furtuna de voci, de glasurile celor ce aveau și au un interes, personal sau de grup, să mintă, să falsifice istoria! Majoritatea încă furioasă a imbecililor, politrucilor și profitorilor de război fabrică legi scelerate, guițând de peste șaptezeci de ani aceleași ineptii:

- “Nemții au găsit exact ceea ce au meritat”.
- “Știam că ne batem contra unei filosofii inumane...”
- “Noi am devenit o forță de represalii...”
- “Totdeauna am spus că un bun German este un German mort. Asta spun în continuare!”

Pentru liniștea sufletească a celor ce spun astfel de prăpăstii ca și pentru a celor ce i-ar putea imita, nu putem decât să ne exprimăm speranța că ei nu au văzut niciodată un copil urlând ca o torță vie, pe o stradă în flăcări, că nu au văzut niciodată un om silit să își bea propria urină pentru a nu muri de sete, lângă râul ce curge alături de închisoare, că nu au auzit niciodată strigătele sub tortură ale celor cărora li s-au zdrobit testiculele, că nu au auzit niciodată gemetele unei femei în sânge ce își imploră călăul să o ucidă, în vreme ce altele stau la coadă, așteptându-și rândul la tăierea sânilor, spintecarea în lungime și alte torturi demente... Sperăm că acești oameni nu au văzut și nu au auzit niciodată astfel de lucruri. Numai așa putem înțelege cum pot repeata, ca niște papagali, același refren standard: « Nemții au găsit ceea ce au căutat... », fără să ucidă în ei ultima picătură de omenie.

Nu există avalanșă de ură sălbatică și pretins moralizatoare care să poată șterge amintirile celor ce au văzut și auzit astfel de lucruri. Ba chiar mai rău. Nimic nu poate șterge amintirile și coșmarurile celor ce nu numai că au auzit astfel de lucruri, ci chiar le săvârșiseră efectiv. Că a fost în proza discordantă și profundă a Americanului Kurt Vonnegut sau în tulburătoarele și obsedantele scrieri ale Rusului Alexandru Soljenițin – pentru viitorul omenirii, cu ajutorul lui Dumnezeu, acești oameni și alte suflete curajoase au făcut față trecutului lor, iar la sfârșit, fiecare s-a dovedit capabil de milă, compasiune și chiar remușcare.

Surprinzătoarea și bizara stare de spirit ce ne-a căzut pe cap, după ce tunurile au tăcut, era un fel de vagă obscenitate, ceva în genul gustului neplăcut ce persistă în gură după o faptă monstruoasă. Dezlănțuiserăm puteri ce ne depășeau înțelegerea. Sub mâinile noastre, țări întregi au fost reduse la starea de deșeuri, de ruine. Cu alte cuvinte, mâinile noastre sunt murdare. Inutil să spunem că am făcut ce trebuia făcut. Că acesta era singurul lucru pe care l-am fi putut face. Știm că am făcut ceea ce am făcut. Este deja destul. Inamicilor le-am întors de o sută de ori răul pe care ni l-au făcut. Astfel însă am pierdut ceva din propria noastră integritate. Am pierdut ceva în mod irevocabil.

Făcusem acest război dar nu eram mândri de asta. Dimpotrivă. Învingători și învinși eram tot una. Eram una cu mulțimea tăcută în mișcare... cu bătrânele răscolind printre ruine, cu cadavrele zidite precum stivele de lemne... Ochii teribili ai Nemților ne urmăreau din fundul orbitelor. Mormintele albe, crucile negre și melancolia ne învăluiau inimile. Toți eram una. Toți eram aceeași oribilă oroare pe care o știm, pe care am făcut-o să fie ceea ce este. Pe care noi înșine am făcut-o... Închizând această carte încercați să faceți față acestui sentiment. Asta am făcut și noi²⁸.
